

YARASA JO NESBO



İLK
HARRY HOLE
MACERASI

**Jo Nesbo'nun ünlü dedektifi
Harry Hole'un soluk soluğa
sık macerası.**

Yirmi üç yaşında Norveçli bir kadın Sidney'de ölü bulununca, Oslo Cinayet Masası dedektifi Harry Hole, bu vakayı incelemeye gönderilir. Amacı Sidney polisine elinden geldiğince yardım etmektir ama kesin bir dille işe burnunu sokmaması söylenir.

Soruşturmaya seylrci kalmaya niyeti olmayan Harry, ekibin baş dedektiflerinden biriyle arkadaşlığını ilerletir ve kendini olayların içinde bulur. Harry katile adım adım yaklaştıkça çok tehlikeli bir seri katilin peşine düştüğünü ve aslında soruşturmanın içindekiler dahil hiç kimsenin güvende olmadığını düşünmeye başlar.

JO NESBO

1960'ta Oslo'da doğdu. Norveç Ekonomi Üniversitesi'nde ekonomi ve işletme okudu. Dedektif Harry Hole polisyeleriyle dünya çapında ün kazanan ve kitapları 51 dile çevrilen Nesbo, çocuk kitapları da yazdı. Aynı zamanda Di Derre rock grubunun solisti ve şarkı yazarıdır. Yazarın *Nemesis* (2013), *Şeytan Yıldızı* (2014), *Kurtarıcı* (2015), *Kardan Adam* (2015) ve *Leopar* (2016) adlı romanları Doğan Kitap tarafından yayımlanmıştır.

"Seriye harika bir başlangıç."

The Sunday Times

ISBN 978-605-09-3707-7



9 786050 937077

DK

DOĞAN
KİTAP

Önerilen satış fiyatı

5.28

Çeviren: Can Yapalak

**DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN
DİĞER KİTAPLARI**

Nemesis
Şeytan Yıldızı
Kurtarıcı
Kardan Adam
Leopar

YARASA

Orijinal adı: Flaggermusmannen
© Nesbo, 1997
Salomonsson Agency aracılığıyla yayımlanmıştır.
Yazan: Jo Nesbo
İngilizceden çeviren: Can Yapalak

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
1. baskı / Ekim 2016 / ISBN 978-605-09-3707-7
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Erbil Kargı
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.
B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Site 10. Cad. No: 15
Beylikdüzü-İstanbul
Tel: (0212) 422 79 29
Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / **Faks** (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Yarasa

Jo Nesbo

NİHAL ARI ÖZÜK

Çeviren: Can Yapalak

Walla

Sidney

Ters giden bir şeyler vardı.

Pasaport memuru kadın, gözlerinin içi gülerek "Nasılsın dostum?" diye sormuştu önce.

"İyiym" diyerek yalan söylemişti Harry Hole. Uçağı Oslo'dan kalkıp Londra üzerinden uçmasından bu yana en az otuz saat geçmişti ve Bahreyn'de aktarma yaptıktan sonra saatlerce acil çıkış kapısının yanındaki o lanet koltukta oturmuştu. Güvenlik yüzünden koltuğı çok az geriye yatırabilmişti. Singapur'a vardıklarında belini neredeyse hissetmiyordu.

Bankonun arkasındaki kadın artık gülümsemedi.

Pasaportunu büyük bir dikkatle incelemişti. Ciddileşmeden önce onu bu denli neşelendiren şeyin fotoğrafı mı yoksa adı mı olduğunu kestirmek zordu.

"İş gezisi mi?"

Harry Hole dünyanın diğer yerlerinde pasaport memurlarının erkek yolculara "bayım" diye hitap ettiğini zannediyordu; ama Avustralya'da böyle resmi kibarlıkların pek yaygın olmadığını daha önce okumuştı. Yurtdışı seyahatlerine ve ukalalık taslamaya alışkın olmadığından çok da umurunda değildi zaten. Tek istediğı bir an önce bir otel odasıyla yatağına kavuşmaktı.

Parmaklarını bankonun üzerinde tıkırdatarak "Evet" dedi.

Kadının dudakları büzüldü, çirkin, boğumlu bir hal al-

dı; sert bir ses tonuyla "Pasaportunuzda neden vize yok, bayım?" diye sordu.

Harry'nin kalbi, ufuktaki bir felaketi hissettiğinde olduğu gibi sıkıştı. Belki de memurlar sadece iş ciddiye bindiğinde "bayım" diyordu.

Harry ceplerinin içini hararetle karıştırarak "Özür dile-
rim, unutmuşum" diye mırıldandı. Neden diğer vizelerde ol-
duğu gibi özel vizeyi de pasaporta yapıştırıyorlardı ki? Ar-
kasındaki sırada bir kasetçalardan gelen boğuk müzik sesi-
ni duyunca bunun uçakta yanında oturan adama ait olduğu-
nu anladı. Adam tüm yol boyunca aynı kaseti dinlemişti. İvr
zıvırlarını hangi cebine koyduğunu nedense hiçbir seferinde
hatırlayamazdı. Saat neredeyse gecenin onuydu ama kavu-
rucu bir sıcak vardı. Harry kafasının kaşınmaya başladığını
hissedeabiliyordu.

Sonunda aradığı belgeyi buldu ve derin bir oh çekerek
bankoya koydu.

"Demek polissiniz?"

Pasaport memuru başını özel vizeden kaldırıp dedektifi
süzdü; dudaklarını artık büzmüyordu.

"Umarım hiçbir Norveçli sarışın öldürülmemiştir."

Kadın kıkırdadı ve mührü sertçe belgeye vurdu.

"Şey, sadece bir tanesi" dedi Harry Hole.

Geliş salonu, üzerinde isimler yazan kartonları hava-
ya kaldırmış acente yetkilileri ve limuzin şoförleriyle tıklım
tıklım doluydu; ne var ki Hole'un adı görünürde yoktu. Tam
taksi çağıracaktı ki buz mavisi kot ve Hawaii desenli gömlek
giymiş siyahi bir adam, aşırı geniş burnu ve kıvrıcık siyah
saçlarıyla kartonları yararak ona doğru geldi.

"Bay Holy, değil mi?" diye sordu, zafer kazanmışçasına.

Harry Hole bir an için durup düşündü. Adının delikle¹

1. Hole, İngilizcede delik anlamına gelir (ç.n.)

karıştırılmaması için Avustralya'daki ilk günlerini soyadını yanlış telaffuz edenleri düzeltmeye ayırmaya karar vermişti. Fakat adının delik sanılmasından da Harry Holy² sanılması tartışmasız bir biçimde daha iyiydi.

Adam sırtarak "Ben Andrew Kensington. Nasılsın?" dedi ve kocaman elini ona doğru uzattı. Avucu bir meyve sıkacağı kadar büyüktü.

Dostane bir tavırla "Sidney'e hoş geldin. Umarım yolculuğun iyi geçmiştir" derken sesi hostesin yirmi dakika önce yaptığı anons gibi yankılı geliyordu. Adam Harry'nin yıpranmış bavulunu aldı ve arkasına bakmadan çıkış kapısına yürümeye başladı. Harry peşinden gitti.

"Sidney emniyetinden misin?" diyerek lafa girdi.

"Aynen öyle, dostum. Aman dikkat!"

Döner kapı tam burnuna çarpınca Harry'nin gözleri sulandı. En az kötü bir skecin girişi kadar saçma bir andı. Burununu ovuşturdu ve Norveççe bir küfür patlattı. Kensington onun haline acımış gibi baktı.

"Şu kör olası kapılar işte, değil mi?" diye sordu.

Harry cevap vermedi. Bu Avustralyalı "kör olası" lafına nasıl karşılık verilir bilmiyordu.

Otoparka geldiklerinde Kensington eski ve ufak bir Toyota'nın bagajını açıp bavulu içine tıktı. "Arabayı sen mi sürmek istiyorsun?" dedi, şaşırarak.

Harry sürücü koltuğuna oturduğunu ancak o zaman anlayabildi. Avustralya'da trafiğin soldan aktığını unutmuştu. Yan koltuk kâğıtlarla, kasetlerle ve çerçöple öyle doluydu ki arka koltuğa sıkışmak zorunda kaldı.

"Aborijin olmalısın" dedi, otoyola girerlerken.

"Senden de hiçbir şey kaçmıyormuş" dedi Kensington, göz ucuyla aynadan bakarak.

"Norveç'te size Avustralya zencileri deriz."

Kensington aynaya bakmaya devam etti. "Sahiden mi?"

Harry kendini rahatsız hissetti. "Şey... Zenci derken, atalarınız bundan iki asır önce İngiltere'den buraya gönderilen mahkûmlardan değildi tabii." En azından ülkenin tarihini birazcık bildiğini göstermek istedi.

"Haklısın, Holy. Atalarım buraya onlardan biraz daha erken gelmiş. Tam olarak kırk bin sene önce."

Kensington aynaya doğru sırtıttı. Harry içinden bir müddet çenesini kapatmaya yemin etti. "Anladım" dedi. "Bana Harry de."

"Tamamdır Harry. Sen de bana Andrew de."

Andrew yol boyunca konuşmaya devam etti. King's Cross'a geldiklerinde semtle ilgili ne varsa anlattı. Burası Sidney'in fuhuş, uyuşturucu ticareti ile diğer tüm kirli işlerinin döndüğü yerd. Patlak veren her skandalın bu kilometrekare içindeki bir otelle ya da striptiz kulübüyle bağlantısı ortaya çıkardı.

Andrew aniden "İşte geldik" dedi. Arabayı yolun kenarına çekti, aşağı atladı ve Harry'nin bavulunu bagajdan aldı.

"Yarın görüşürüz" dedikten sonra arabasıyla birlikte uzaklaşıp gözden kayboldu. Harry tutulmuş sırtı, varlığını hissettirmeye başlamış yol yorgunluğu ve bavuluyla neredeyse Norveç'in tamamı kadar nüfusa sahip bir şehrin kaldırımında, Crescent Oteli denen görkemli binanın dışında tek başına dikiliyordu artık. Otelin ismi kapıya, üç yıldızın hemen yanına yazılmıştı. Oslo emniyet müdürünün çalışanlarının konaklaması konusunda eli açık biri olmadığını herkes bilirdi. Bu seferki o kadar da kötüye benzemiyordu yine de. Harry muhtemelen memurlara indirim yapıldığını ve otelin en küçük odasının tutulduğunu düşündü.

Öyleydi de.

Gap Park

Harry, Surry Hills Cinayet Masası'nın kapısını dikkatlice çaldı.

İçeriden güçlü bir ses "Gel" diye seslendi.

Meşe bir masanın arkasındaki pencerenin dibinde uzun boylu, iriyarı bir adam haşmetli göbeğiyle dikiliyordu. Seyrek saçlarının altında kırışmış gür kaşları görünüyordu; gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar gülümsediği duygusunu yaratıyordu.

"Oslo, Norveç'ten Harry Holy, efendim."

"Geç otur Holy. Sabahın bu saatinde zimba gibi görünüyorsun. Bizim narkotikteki çocuklarla falan görüşmedin. değil mi?" Neil McCormack gürültülü bir kahkaha patlattı.

"Saat farkı yüzünden. Sabah dörtten beri uyanığım efendim" diye cevap verdi Harry.

"Muhakkak öyledir. Bizim aramızda bir şaka. İki sene önce epey sansasyonel bir skandal yaşadık da. On polis memuru aralarında birbirlerine uyuşturucu satmanın da olduğu bir dizi suçtan yargılandı. Olay aralarından ikisinin gece gündüz cin gibi uyanık olması şüphe çekince ortaya çıktı. Şaka yapmıyorum; gerçekten." Komiser babacan bir edayla güldü, gözlüğünü taktı ve önündeki kâğıtları karıştırdı.

"Demek bize Avustralya'da çalışma izni bulunan Norveç vatandaşı Inger Holter'in cinayetine soruşturulmasında yar-

dımcı olmak için gönderildin. Fotoğraflarına bakılırsa sarışın, güzel bir kız. Daha yirmi üç yaşındaymış, değil mi?"

Harry başıyla onayladı. McCormack artık ciddiydi.

"Watsons Koyu'nun okyanus kıyısında, tam olarak söylemem gerekirse Gap Park'ın aşağısında balıkçılar tarafından bulunmuş. Yarı çıplak halde. Vücudundaki morluklar tecavüze uğradığını ve boğulduğunu gösteriyor ama sperm yok. Cesedi gece parka getirilmiş ve uçurumdan aşağı atılmış."

McCormack yüzünü buruşturdu.

"Hava biraz kötü olsaydı dalgalar cesedi açığa sürüklerdi ama bulunana kadar kayaların arasında durmuş. Dediğim gibi, sperm örneği bulunmadı. Çünkü vajinası balık filetosu gibi kesilmiş ve deniz suyu vücudunu tertemiz yapmış. O yüzden elimizde parmak izi de yok. Ama ölüm saatiyle ilgili kaba bir tahminimiz var..." McCormack gözlüğünü çıkarıp yüzünü ovuşturdu. "Ne var ki ortada bir katil yok. Eee, bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun, Bay Holy?"

Harry cevap vermek üzereyken komiser araya girdi.

"Ben sana ne yapacağını söyleyeyim. Biz o piç kurusunu yakalayıp hapse tıkarırken sen de dikkatlice olanları izleyecek ve Norveç basınına hep birlikte ne kadar harika bir iş çıkardığımızı anlatıp Norveç elçiliğinin ve kızın yakınlarının hiçbir sıkıntı yaşamamalarını garanti edeceksin. Geri kalan vaktinde tatil yapabilir ve emniyet müdürüne bir iki kartpostal gönderebilirsin. Sahi, o nasıl?"

"Bildiğim kadarıyla iyi."

"Harika bir kadın. Sanırım senden ne beklendiğini anlatmıştır, değil mi?"

"Kısmen. Bir cinayet soruşturmasına katı..."

"Çok güzel. Dediklerinin hepsini unut. Sana yeni kuralları açıklıyorum. Birinci kural, şu andan itibaren sadece ama sadece benim sözümü dinleyeceksin. İkinci kural, ben söylemedikçe hiçbir şeye dahil olmayacaksın. Üçüncü kural, dedikle-

rime biraz olsun karşı gelirsen ilk uçakla evine dönersin.”

Son kuralı gülümseyerek söylese de mesaj açıktı. Kıscası hiçbir şeye bulaşmamasını, sadece izlemesini istiyordu. Harry yanına deniz şortunu ve fotoğraf makinesini getirse de olurmuş.

“Inger Holter’in Norveç’te tanınan bir televizyon yüzü olduğunu duydum. Doğru mu?”

“Çok ünlü sayılmaz, şef. Bir iki sene önce bir çocuk programı sunuyordu, hepsi bu. Bu olay olmasa muhtemelen insanlar yüzünü unutmaya başlamıştı.”

“Evet, duyduğuma göre gazeteler bu cinayete büyük ilgi gösteriyormuş. İki tanesi muhabirlerini buraya göndermiş bile. Onlara bildiğimiz ne varsa anlattık ama kayda değer bir şey olmadığından yakında sıkılacaklar ve basıp gidecekler. Senin burada olduğundan haberleri yok. Onlarla ilgilenen da-dılarımız var, o yüzden senin uğraşmana gerek kalmayacak.”

“Teşekkür ederim, şef” dedi Harry. Gerçekten de minnettardı. Norveçli gazetecilerin nefesini her an ensesinde hissetmekten hiç hoşlanmazdı.

“Pekâlâ, Holy. Sana karşı dürüst olacağım ve gerçekleri söyleyeceğim. Hükümet, Sidney’deki meclis üyelerinin bu dosyanın bir an önce kapanmasını istediklerini bana açık açık söyledi. Her zamanki gibi işin içinde siyaset ve mangır var.”

“Mangır mı?”

“Bu sene Sidney’deki işsizlik oranının yüzde on arttığı tahmin ediliyor ve şehrin turistlerin bırakacağı her kuruşa ihtiyacı var. 2000 yılında yapacağımız olimpiyatlara az kaldı ve İskandinav ülkelerinden gelen turist sayısı artıyor. Cinayet, hele hele çözülmemiş bir cinayet şehre hiç de iyi bir itibar kazandırmaz. O yüzden elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Dosyayla ilgilenen dört kişilik bir dedektif ekibimiz ve teşkilatın tüm kaynaklarına sınırsız ulaşım imkânımız var. Bilgisayarlar, adli tıp uzmanları, laborantlar... Aklına ne gelirse.”

McCormack eline bir kâğıt aldı ve kaşlarını çatarak inceledi.

"Ashında Watkins'le çalışman gerekiyordu ama özellikle Kensington'ı istediğine göre kabul etmemek için bir neden göremiyorum."

"Şef, hatırladığım kadarıyla bir istekte..."

"Kensington iyi bir adamdır. Burada onun mevkiine gelebilen çok fazla yerli bulamazsın."

"Öyle mi?"

McCormack omuzlarını silkti. "Ne yapalım, işler böyle yürüyor. Her neyse Holy, başka bir konu olursa nerede takıldığımı biliyorsun. Sormak istediğin bir şey var mı?"

"Şey, sadece formaliteden şunu sormak istiyorum, şef. *Şef* bu ülkede üstlere hitap etmek için doğru bir kelime mi, yoksa biraz..."

"Resmi? Soğuk? Evet, biraz öyle sanki. Ama hoşuma gitti. Doğrusunu istersen bana bu takımın patronu olduğumu hatırlattı." McCormack kahkahaya boğuldu ve görüşmeyi Harry'nin elini neredeyse kıracak kadar sıkı bir tokalaşmayla bitirdi.

"Ocak ayı Avustralya'da turizm sezonudur" dedi Andrew, Circular İskelesi'nin etrafındaki trafikte ilerlemeye çalışırken.

"Herkes Sidney Opera Evi'ni görmeye ve limandan gezi teknelerine binip Bondi Plajı'ndaki kadınlara hayran hayran bakmaya gelir. Ama maalesef sen çalışmak zorundasın."

Harry başını iki yana salladı. "Hiç sorun değil. Öyle turistik yerlerde bana fenalık basıyor."

New South Head Caddesi'ne çıkınca Toyota, Watsons Koyu'nun olduğu doğu tarafına doğru hızlanarak yol aldı.

Birbiri ardına sıralanan şık evlerin önünden geçerlerken "Sidney'in doğu yakasının Londra'nın doğusuyla alakası yok-

tur" diye açıkladı Andrew. "Bu semte Double Bay denir. Biz daha çok Double Pay³ diyoruz."

"Inger Holter nerede yaşıyormuş?"

"Bir süre erkek arkadaşıyla birlikte Newton'da yaşamış, ondan ayrılınca Glebe'de tek odalı küçük bir daireye taşınmış."

"Erkek arkadaş mı?"

Andrew omuzlarını silkti. "Avustralyalı bir bilgisayar mühendisi. İki sene önce Inger buraya tatile geldiğinde tanışmışlar. Cinayet saatinde başka bir yerde bulunduğu dair kanıtları var ve katil profiline hiç uymayan biri. Gerçi bu işler belli olmaz, değil mi?"

Sidney'in sayısız yeşil alanından biri olan Gap Park'ın aşağısına park ettiler. Kuzeyde yükselerek Watsons Koyu'na, doğuda ise Pasifik Okyanusu'na doğru uzanan rüzgârlı parka dik taş basamakları tırmanarak çıkılıyordu. Arabanın kapılarını açar açmaz kavurucu sıcak yüzlerine vurdu. Andrew kocaman güneş gözlüğünü takınca Harry onu dertsiz tasasız bir pornocuya benzetti. Avustralyalı meslektaşı nedense o gün dar bir takım elbise giymişti; Harry hemen önünde manzaraya çıkan yolu tırmanan geniş omuzlu bu siyahî adamın biraz komik göründüğünü düşündü o anda.

Harry etrafına bakındı. Batıda şehir merkezini ve Harbour Köprüsü'nü, kuzeyde Watsons Koyu'ndaki plajı ve yatları, daha uzakta, koyun kuzey tarafında ise şehrin dışındaki yemyeşil Manly mahallesini görebiliyordu. Doğu tarafında sular ufuk çizgisine kadar mavinin çeşitli tonlarında uzanıyordu. Önlerinde dimdik aşağı inen sarp kayalıklar vardı; dalgalar uzun yolculuklarını kayaların arasında gümbürtüyle patlayan dalgakıranlarda sonlandırıyordu.

Harry omuzlarının arasından bir ter damlasının süzüldüğünü hissetti. Bu sıcak, tüylerini diken diken ediyordu.

3. "Double Pay", İngilizcede "iki katı ödemek" anlamına gelir. Semt, pahalılığı yüzünden bu isimle anılır. (ç.n.)

"Buradan Pasifik Okyanusu'nu görebilirsin, Harry. Bir sonraki kara Yeni Zelanda; o da yaklaşık iki bin kilometre sonra" dedi Andrew, uçurumdan aşağı okkalı bir tükürük savurarak. İkisi de bir süre düştükten sonra rüzgârda dağılan tükürüğü izledi.

"Neyse ki kız düşerken hayatta değilmiş" dedi Andrew. "Yoksa kayalara çarptığını hissedecekti; onu bulduklarında vücudundan büyük et parçaları kopmuş haldeymiş."

"Bulunduğunda kaç saattir ölüymüş?"

Andrew yüzünü ekşitti. "Emniyet doktoru kırk sekiz saat olduğunu söyledi. Ama bizim doktor biraz..."

Başparmağını ağzına doğru götürdü. Harry başını salladı. Doktorun içkiyle arası iyiydi demek ki.

"Rakamlar fazla yuvarlak olunca haliyle şüpheleniyorsunuz, değil mi?"

"Cuma sabahı bulunduğuna göre çarşamba gecesi öldüğünü söyleyebiliriz sanırım."

"Buradan hiç ipucu çıktı mı?"

"Gördüğün gibi arabalar aşağıya park ediyor ve park alanı geceleri karanlık ve daha boş oluyor. Hiçbir görgü tanığı bulamadık; dürüst olmak gerekirse bulacağımızı da sanmıyoruz."

"O zaman şimdi ne yapacağız?"

"Amirin bana söylediği şeyi. Bir restorana gidip teşkilatın eğlenceye ayırdığı bütçeden biraz harcayacağız. Ne de olsa en az iki bin kilometre yakınımda Norveç emniyetinin senden daha kıdemli bir yetkilisi yok, değil mi?"

Andrew ve Harry beyaz örtülü bir masada oturuyordu. Bir balık restoranı olan DoYLES, Watsons Koyu'nun en uç noktasında bulunuyordu ve denizle arasında sadece kumsal vardı.

"İnanılmayacak kadar güzel, değil mi?" diye sordu Andrew.

"Kartpostal gibi" dedi Harry. Önlerinde küçük bir oğlan ve kız kumdan kale yapıyordu ve arkalarında masmavi deni-

zin, yemyeşil tepelerin ve Sidney'in görkemli silüetinin olduğu bir manzara uzanıyordu.

Harry mönünden deniztarağı ve Tasmanya alabalığını seçti. Andrew ise Harry'nin beklediği üzere adını ilk defa duyduğu Avustralya'ya özgü bir yassı balık söyledi ve "Bu yemek için yanlış bir tercih ama hem beyaz, hem lezzetli, hem de bütçeye uygun" diyerek bir şişe Chardonnay Rosemount istedi. Harry'nin içki içmediğini duyunca biraz şaşırdı.

"Quaker mezhebinden misin?"

"Hayır, onunla ilgisi yok" dedi Harry.

Andrew, Doyle's'un eski bir aile işletmesi olduğunu ve Sidney'in en iyi restoranlarından biri sayıldığını anlattı. Turizm sezonu başladığından mekân tıka basa doluydu. Harry garsonlarla göz teması kurmanın bu yüzden zor olduğunu düşündü.

"Buranın garsonları Plüton gezegeni gibidir" dedi Andrew. "Her yirmi yılda bir yakınlarda dolaşıp şöyle bir görünürler ama yine de çıplak gözle seçilmeleri imkânsızdır."

Harry istese de kızamadı ve sandalyesine yaslanıp halinden memnun bir şekilde iç geçirdi.

"Ama yemekleri harika" dedi. "Demek takım elbiseyi de bu yüzden giydin?"

"Hem öyle hem değil. Gördüğün gibi burası çok resmi bir yer sayılmaz. Ama böyle mekânlara tişört ve kotla gelmemek benim için daha uygun. Görünüşüm yüzünden daima fazladan çaba göstermek zorundayım."

"Ne demek istiyorsun?"

Andrew dedektife baktı. "Aborijinler bu ülkede pek iyi bir konuma sahip değiller; belki sen de fark etmişsindir. Yıllar önce İngilizler memleketlerine gönderdikleri mektuplarda yerlilerin alkole ve mülkiyet suçlarına karşı zaafı olduğunu yazıyorlarmış."

Harry ilgiyle dinlemeye devam etti.

"Bunun bizim genimizde olduğunu düşünüyorlarmış. Hatta birisi 'İyi oldukları tek şey, didgeridoo dedikleri içi boş uzun tahta parçalarını üfleyip gürültü yapmak' yazmış. Bu ülke farklı kültürleri bir potada eritip uyumlu bir halk yaratmayı başardığıyla övünüp durur. Peki kimin için uyumlu? İşin kötü, ya da bakış açına göre iyi tarafı şu ki artık yerlileri herkes görmezden geliyor.

Aborijin halkı, yerlilerin menfaatini ya da kültürünü ilgilendiren politik tartışmalar dışında Avustralya'nın sosyal hayatında neredeyse hiç yok. Avustralyalılar evlerinin duvarına Aborijin eserleri asarak sözde onlara değer verdiklerini gösteriyorlar. Fakat biz siyahlar yardım kuyruklarında, intihar istatistiklerinde ve hapishanelerde gayet görünür durumdayız. Aborijinsen hapse girme ihtimalin herhangi bir Avustralyalıya göre yirmi altı kat daha fazla. Bunu bir düşün, Harry Holy."

Andrew şarabının kalanını içerken Harry onun dediklerini düşündü. Bir de otuz iki senelik hayatında en iyi balığı muhtemelen az önce yemiş olduğunu.

"Yine de Avustralya diğer ülkelerden daha ırkçı değil. Sonuçta dünyanın dört bir yanından gelmiş farklı insanlardan oluşan çok kültürlü bir ulusuz biz. Bu da bir restorana giderken takım elbise giymenin o zahmete değdiği anlamına geliyor."

Harry tekrar başını salladı. Bu konu hakkında söyleyecek başka bir şeyi yoktu.

"Inger Holter bir barda çalışıyormuş, doğru mu?"

"Evet, öyle. Paddington'daki Oxford Caddesi'nde, The Albury'de. İstersen bu akşam uğrayabiliriz."

"Neden şimdi değil?" Harry bu kadar boş vakitten sıkılmaya başlamıştı.

"Çünkü önce kızın ev sahibine bir merhaba dememiz gerekiyor."

Az sonra Plüton gökyüzünde kendiliğinden belirdi.

Tasmanya canavarı

Glebe Point, küçük, sade ve ekseriyetle dünyanın farklı mutfaklarını sunan etnik restoranların iç içe olduğu sıcak, fazla hareketli olmayan bir caddeydi.

“Burası eskiden Sidney’in bohemlerinin yaşadığı mahalleydi” dedi Andrew. “1970’lerde öğrenciyken burada kalıyordum. Farklı düşünceleri ve yaşam tarzları olanlara hitap eden vejetaryen restoranlarını, lezbiyenlerin takıldığı kütüphanelerini falan hâlâ görebiliyorsun. Ama o eski hippiler ve uyuşturucu kullanan tipler artık yok. Glebe ‘moda’ bir yer haline gelince kiralar da arttı. Polis maaşımıyla bile artık burada oturabileceğimden şüpheliyim.”

Sağa dönüp Hereford Caddesi’ne çıktılar ve bahçe kapısından geçerek 54 numaralı kapıya geldiler. Tüylü, siyah, ufak bir hayvan onlara doğru havlayarak geldi ve küçük, keskin dişlerini gösterdi. Minik canavar hayli sinirlenmiş gibiydi ve turist kitapçığındaki Tasmanya canavarının fotoğrafına fazlasıyla benziyordu. Kitapçıkta saldırgan ve boynunuza sarılmasından hoşlanmayacağınız hayvanlar oldukları yazıyordu. Tasmanya canavarının neslinin tükenmek üzere olduğunu okuyunca Harry tüm kalbiyle bunun doğru olmasını ummuştu. Hayvan ağzını sonuna kadar açıp üzerlerine atılınca Andrew ayağını kaldırdı, onu havada tekmeleyerek tiz çığlıklar eşliğinde çitlerin dibindeki çalığa yolladı.

Basamakları çıktıklarında, yeni uyanmış gibi duran koca göbekli bir adamın asık yüzüyle kapının önünde dikildiğini gördüler.

“Köpeğe ne oldu?”

“Çalıların tadını çıkarıyor” dedi Andrew, gülümseyerek. “Emniyetten geliyoruz. Cinayet masası. Bay Robertson, değil mi?”

“Evet, evet. Yine ne istiyorsunuz? Size bildiğim her şeyi söylediğimi söyledim.”

“Şimdi de bildiğiniz her şeyi söylediğinizi söylediğinizi söylediniz...” Uzun sessizlikte Andrew sırtmaya devam etti ve Harry ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

“Özür dileriz Bay Robertson, sizi karizmamızla öldürme gibi bir niyetimiz yok. Bu beyefendi Inger Holter’in ağabeyi ve mahzuru yoksa odasını görmek istiyor.”

Robertson’ın tavrı bir anda değişti.

“Kusura bakmayın, bilmiyordum. Buyurun, buyurun!” Kapıyı açtı ve önlerinden giderek merdiveni çıkmaya başladı.

“Şey, Inger’in bir ağabeyi olduğunu bilmiyordum. Ama şimdi siz söyleyince ikisinin ne kadar benzediğini fark ettim tabii.”

Harry Andrew’a hafifçe dönüp gözlerini devirdi.

“Inger çok sevimli bir kızdı ve harika bir kiracıydı. Tüm apartmanın, hatta mahallenin bile gurur kaynağıydı.” Adam bira kokuyordu ve konuşması biraz peltekleşmişti.

Kimse Inger’in odasını toplama zahmetine girmemişti. Giysiler, dergiler, dolu küllükler ve boş şarap şişeleri her yerdeydi.

“Şey, polis bana şimdilik hiçbir şeye dokunmamamı söyledi de.”

“Anlıyoruz.”

“Bir gün evden çıktı ve gece gelmedi. Sanki buhar olup uçtu kız.”

“Teşekkür ederiz Bay Robertson; ifadenizi okuduk.”

“Ona gece eve dönerken Bridge Caddesi’nin ve balık pazarının yakınından geçmemesini tembihlemiştim. Oraları gece hem karanlık oluyor; hem de zenciler ve çekik gözlülerle dolu...” Adam dehşetle Andrew Kensington’a baktı. “Özür dilerim, niyetim...”

“Sorun değil. Artık gidebilirsiniz Bay Robertson.”

Robertson merdivenden indi; az sonra mutfaktan gelen şişe tıkırtılarını duydular.

Odada bir yatak, birkaç raflık bir kitaplık ve bir masa vardı. Harry etrafına bakındı ve Inger Holter’i gözünde canlandırmaya çalıştı. Buna kurban bilimi deniyordu. Kendini kurbanın yerine koyma. Ele avuca sığmayan kızı iyi niyeti, gençliğe özgü yaşam enerjisi ve masum mavi gözleriyle televizyon ekranından hayal meyal hatırladı.

Inger’in evcimen biri olmadığı çok açıktı. Duvarlar, Harry’nin neden en iyi film Oscar’ını aldığını hâlâ anlayamadığı *Cesur Yürek* filminin Mel Gibson’lı posteri dışında boştu. Sinema açısından ne kötü bir tercihti. Erkekler açısından da. *Çılgın Max* filmi Mel Gibson gibi bir adamdan bir Hollywood yıldızı yarattığında siniri bozulan insanlardan biri de Harry olmuştu.

Inger’in Western tarzı rengârenk evlerin önünde uzun saçlı, sakallı gençlerle beraber bir bankta otururken çekilmiş fotoğrafına baktı. Mor renkli bol bir elbise giymişti. Sarı saçları, solgun ve ciddi yüzünün iki yanından dümdüz iniyordu. Elini tuttuğu delikanlının kucığında bir bebek vardı.

Kitaplıkta bir tütün paketi, astrolojiyle ilgili birkaç kitap ve gagayı andıran uzun, kıvrık bir burna sahip, kabaca yontulmuş ahşap bir maske duruyordu. Harry maskenin arkasını çevirdi. Etiketinde *Papua Yeni Gine’de Üretilmiştir* yazıyordu.

Yataktakiler ve yerdekiler dışında diğer giysiler küçük bir

gardıroptaydı. Çok fazla sayılmazlardı. Rafta birkaç penye bluz, eski bir mont ve geniş bir hasır şapka vardı sadece.

Andrew masanın çekmecesinden bir paket sigara kâğıdı çıkardı.

“Büyük Boy Sarma Kâğıdı. Anlaşılan kendisine okkalı sigaralar sarıyormuş.”

“Burada hiç uyuşturucu buldunuz mu?” diye sordu Harry.

Andrew başını iki yana salladı ve sigara kâğıdını gösterdi.

“Ama küllüklerden örnek alınsaydı bahse varım ki esrar kalıntısı bulurduk.”

“Neden alınmadı? Olay yeri inceleme buraya hiç gelmedi mi?”

“Birincisi, burasının olay yeri olduğuna inanmak için bir sebebimiz yok. İkincisi de esrar içmek yaygara kopartılacak bir şey değil. Yeni Güney Galler’de esrara diğer bazı Avustralya eyaletlerine göre daha pragmatik bir gözle bakıyoruz. Cinayetin uyuşturucuyla bağlantılı olabileceği ihtimalini göz ardı edemem ama bir iki esrarlı sigara içmenin şu durumla çok da bir ilgisi olmasa gerek. Kızın bir şey kullanıp kullanmadığını bilmemiz zor elbette. Albury’de kokain ve tasarım uyuşturucuların döndüğünden haberimiz var ama konuştuğumuz hiç kimse bundan bahsetmedi ve kan tahlillerinde herhangi bir şey çıkmadı. Sonuçta kız ağır uyuşturucular kullanmıyormuş. Vücudunda iğne izi yok ve ağır kullanıcıların neye benzediğiyle ilgili epey fikre sahibiz.”

Harry ona baktı. Andrew boğazını temizledi.

“Bu işin resmi kısmıydı. Bize yardım edebileceğini düşündüğümüz bir konu daha var.”

Norveççe yazılmış bir mektup çıkardı. Mektup “Sevgili Elisabeth”le başlıyordu ve besbelli yarım kalmıştı. Harry cümlelere göz gezdirdi.

Ben gayet iyiyim ve daha da önemlisi, âşık oldum! Tabii ki Yunan tanrıları kadar yakışıklı bir adam. Uzun, dalgalı, kah-verengi saçları, taş gibi poposu ve sana bakarken sanki "Seni hemen şimdi istiyorum. En yakın duvarın arkasında, tuvalette, masanın üzerinde, neresi olursa orada" diye fısıldayan gözleri var. Adı Evans, otuz iki yaşında, evli (sürpriz!) ve Tom-Tom adında on sekiz aylık çok tatlı bir oğlu var. Şu anda düzenli bir işi yok, geçici işler şey yapıyor.

Evet, burnuna kötü kokular geldiğinin farkındayım. Ama bu defa kendimi harap etmeyeceğime söz veriyorum. En azından şimdilik.

Bu kadar Evans muhabbeti yeter. Ben hâlâ Albury'de çalışıyorum. Evans'ı bir gece barda görünce "Mr. Bean" dışarıda buluşma teklif etmeyi bıraktı. Bu da bir gelişme sayılır. Yine de hâlâ o sinsî gözleriyle beni izlemeye devam ediyor. İğrenç! Aslına bakarsan bu işten sıkılmaya başladım ama oturma izni mi uzatana kadar idare etmek zorundayım. NRK ile görüştüm. Önümüzdeki sonbahar programın devamını çekmeyi planlıyorlar; istersem devam edebilirmişim. Kararlar, kararlar!

Mektup burada sona eriyordu.

Palyaço

“Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu Harry.

“Sirke! Bir arkadaşla müsait bir günde yanına uğrayacağım söz vermiştim. Bugün de gayet müsait bir gün.”

Powerhouse’a gittiklerinde ufak bir sirk grubu, az ama genç ve coşkulu bir izleyici kitlesine ücretsiz gündüz gösterisi yapmaya başlamıştı bile. Andrew’un anlattığına göre bina eskiden santral ve Sidney’de tramvaylar varken tramvay garajı olarak kullanılmıştı. Şimdiyse bir nevi modern müze olarak hizmet veriyordu. İki kaslı kız çok da etkileyici olmayan trapez gösterilerini yeni bitirmişti ama yine de samimi bir alkış tufanı ile uğurlanmışlardı.

Az sonra sahneye bir palyaço çıktı ve tekerlekli kocaman bir giyotin getirildi. Palyaço parlak renkli bir kostüm ve Fransız Devrimi’ni çağrıştıran çizgili bir şapka giyiyordu. Çocukları eğlendirecek ne kadar numara varsa yaptı. Ardından sahneye uzun, beyaz peruklu başka bir palyaço geldi. Harry bunun XVI. Louis olduğunu hemen olmasa da anladı.

“Oybirliğiyle idama mahkûm edildin” diye duyurdu, çizgili şapkalı palyaço.

Mahkûm adam biraz sonra bağırışlar ve yakarışlar eşliğinde giyotin sehпасına götürülürken ve başını bıçağın altındaki platforma yaslarırken çocuklar hâlâ eğleniyordu. Kı-

sa süren coşkulu bir trampetin ardından bıçak aşağı indi ve Harry de dahil olmak üzere izleyenlerin hayret dolu bakışları arasında, güneşli bir kış sabahı ağaca saplanan bir balta-
nın uğultusuna benzer bir sesle kralın başını kesiverdi. Kafa perukla birlikte giyotinin önündeki sepete düştü. Sahne kararırıp yeniden aydınlandığında başsız kral tek bir spot ışığının altında başını koltuk altında tutarak dikiliyordu. Çocuklar avaz avaz bağıırışıyordu şimdi. Biraz sonra sahne yeniden karardı ve ışıklar açılınca tüm sirk ekibi hep birlikte selam vererek gösteriyi bitirdi.

İzleyiciler çıkış kapısına yönelirken Andrew ile Harry kullise gittiler. Derme çatma duran soyunma odasında göstericiler kostümlerini çıkarıp makyajlarını silmeye başlamıştı.

“Otto, Norveç’ten gelen dostuma bir merhaba de” diye seslendi Andrew.

Bir yüz onlara doğru döndü. XVI. Louis, makyajı dağılmış ve peruksuz haliyle o kadar da ihtişamlı görünmüyordu. “Kimler gelmiş! Kızılderili Tuka!”

“Harry, bu Otto Rechnagel.”

Otto bileğini bükerek nazikçe elini uzattı. Harry biraz afallamış bir halde adamın elini yavaşça sıktı. Otto dedektife içermiş gibi baktı.

“Öpmek yok mu yakışıklı?”

“Otto kendisini bir kadın gibi görüyor. Asil bir kadın” dedi Andrew, durumu açıklığa kavuşturmak için.

“Saçmalama, Tuka. Otto bir erkek olduğunun gayet farkında. Ne o, biraz şaşırmış gibisin yakışıklı? Kendin kontrol etmek ister misin?” Otto tiz bir sesle kıkırdadı.

Harry kulakmemelerinin yandığını hissetti. Otto sitemle Andrew’a döndü ve takma kirpiklerini kırptırdı.

“Arkadaşın konuşmayı biliyor, değil mi?”

“Özür dilerim. Ben Harry... eee... Holy. Yaptığınız numara

zekiceydi. Kostümler güzeldi. Çok... nasıl desem... gerçekçiydi... Ayrıca sıradışı."

"16. Louis numarası mı sıradışı? Tam tersi. Epey eski bir numara. İlk defa Ocak 1793'te kral idam edildikten iki hafta sonra Jandaschewsky palyaço ailesi tarafından yapıldı. Herkes çok beğendi. İnsanlar halka açık infazlara ezelden beri bayılır zaten. Kennedy suikastı Amerikan televizyon kanallarında her sene kaç defa gösteriliyor, biliyor musun?"

Harry başını iki yana salladı.

Otto dalgın dalgın tavana baktı. "Çok fazla."

"Otto kendisini Jandy Jandaschewsky'nin veliahtı olarak da görüyor" diye ekledi Andrew.

"Öyle mi?" Harry'nin uzmanlık alanları arasında ünlü palyaço aileleri yoktu.

"Arkadaşının konuştuğlarımızı anladığını sanmıyorum, Tuka. Şöyle izah edeyim... Jandaschewsky ailesi müzik çalabilen palyaçolardan oluşan gezici bir topluluktan ve 20. yüzyılın başında Avustralya'ya gelerek buraya yerleştiler. Jandy 1971'de ölene kadar sirklerini işletmeye devam ettiler. Jandy'yi ilk gördüğümde altı yaşındaydım. O zamandan beri hep onun gibi olmak istedim. Oldum da işte."

Otto makyajlı yüzü ve üzgün palyaço gülümsemesiyle onlara baktı.

"Peki ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu Harry. Andrew ve Otto göz göze geldi. Harry ikisinin de dudaklarının seğirdiğini görünce pot kırdığını anladı.

"Yani... bir polis ve bir palyaço. Biraz şey..."

"Uzun hikâye" dedi Andrew. "İlla bir cevap vermem gerekirse beraber büyüdük diyebiliriz. Gerçi Otto'nun popomun birazı için annesini bile satacağından eminim ama ben onun aksine küçüklüğümde beri kendimi kızlara ve tüm o heteroseksüel saçmalıklara daha yakın hissediyordum. Genlerle ve çevreyle ilgili bir şey herhalde. Sen ne düşünüyorsun, Otto?"

Andrew Otto'nun tokadından kaçarken pis pis güldü.

"Senin ne tarzın, ne de paran var; kışını da gözünde fazla büyütüyorsun" dedi Otto. Harry odadaki diğer sirk üyelerine göz gezdirdi; gösteriden pek de etkilenmişe benzemiyorlardı. Kaslı trapezci kızlardan biri onu rahatlatmak istemiş gibi göz kırptı.

"Bu akşam Harry'yle birlikte Albury'ye gideceğiz. Gelmek ister misin?"

"Artık oraya gitmediğimi biliyorsun, Tuka."

"Bunları artık aşman gerek, Otto. Hayat devam ediyor."

"Benim dışındaki herkesin hayatını kastediyorsun herhalde. Benim hayatım burada, tam burada bitti. Aşk ölünce ben de öldüm."

"Sen bilirsin."

"Zaten eve gidip Waldorf'u doyurmam gerek. Siz gidin, belki sonra gelirim."

Harry bu defa kendisini mecbur hissederek dudaklarını Otto'nun uzattığı ele götürdü ve "Görüşürüz" dedi.

"O anı iple çekiyorum, yakışıklı Harry."

İsveçli

Paddington'daki Oxford Caddesi'nden gidip arabayı ufak bir açıklığa park ettiklerinde güneş batmıştı. Tabelada "Green Park" yazsa da çimler kurumuş, parkın ortasındaki küçük bina dışında yeşil bir şey kalmamıştı. Damarlarında Aborijin kanı dolaşan bir adam ağaçların arasında çimlerde yatıyordu. Giysileri yırtık pırtıktı; üstü başı öyle kirliydi ki teni siyahtan çok gri görünüyordu. Andrew'u görünce selam verir gibi el kaldırdı ama Andrew onu görmezden geldi.

Albury ana baba günüydü; cam kapılardan girince ilerlemek için kalabalığı yarmak zorunda kaldılar. Harry önündeki manzarayı idrak edebilmek için bir an durup dikildi. Müşteri portföyü epey renkliydi. Ama daha çok ağarmış kotlar giyen rockçılardan, takım elbiseli işadamlarından, şampanya içen keçi sakallı sanatçı tayfasından, bembeyaz dişleriyle sırttan sarı saçlı yakışıklı sörfçülerden ve siyah deri kıyafetli motosikletçilerden, ya da Andrew'un deyimiyle *motor kafa-lardan* oluşan delikanlılar göze çarpıyordu. Mekânın ortasında, barın arkasındaki sahnede uzun bacaklı, yarı çıplak kadınlar, üstlerinde derin dekolteli mor bir bluzla kendilerini kaptırmış halde dans ediyordu. Kırmızı rujlu geniş ağızlarıyla oradan oraya hoplayarak Gloria Gaynor'ın "I Will Survive" şarkısını söylüyormuş gibi yapıyorlardı. Kızlar nöbetleşe ser-

vis yapıyor, boşta olanlar müşterilere göz kırpıp abartılı bir şekilde flört ediyorlardı.

Harry ite kaka bara ulaşip içki söyledi.

Kafasında Romalı miğferi olan barmen kadın, boğuk bir ses ve muzip bir gülümsemeyle "Hemen geliyor, sarışın" dedi.

"Söylesene, bu şehirde ikimiz dışında eşcinsel olmayan erkek yok mu?" diye sordu Harry, elinde bir bira ve meyve suyuyla bardan döndüğünde.

"Sidney, San Francisco'dan sonra dünyanın en kalabalık eşcinsel nüfusuna sahip şehri" dedi Andrew. "Avustralya'nın taşra halkı farklı cinsel tercihlere hiç iyi gözle bakmaz, o yüzden ülkedeki bütün eşcinsel çiftçi çocuklarının Sidney'e gelmek istemesine şaşmamak gerek. Sadece Avustralya değil tabii ki, bu şehre her gün dünyanın dört bir yanından geyler akın ediyor."

Arka taraftaki başka bir bara gittiler. Andrew tezgâhın arkasında duran kıza seslendi. Kızın sırtı onlara dönüktü ve Harry'nin o güne dek gördüğü belki de en kızıl saçlara sahipti. Saçları dar kot pantolonunun arka cebine kadar gelse de ince belini ve yuvarlak hatlı hoş kalçalarını gizlemiyordu. Kız onlara döndü ve inci gibi beyaz dişleri, ince, ıslıl ıslıl yüzü, gök mavisi gözleri ve sayısız çiliyle gülümsedi. Harry, kadın değilse ne kadar yazık diye düşündü.

Andrew 70'lerin disko müziğinin arasında sesini duyurmak için "Beni hatırladın mı?" diye bağırdı. "Buraya gelip Inger'i sormuştum. Biraz konuşabilir miyiz?"

Kızıl saçlı kız ciddileşti. Başını aşağı yukarı salladı, diğer kızlardan birine haber verdi ve onları mutfağın arkasındaki küçük bir sigara odasına götürdü.

"Gelişme var mı?" diye sorunca Harry kızın İsveççeyi İngilizceden daha iyi bildiğine kanaat getirdi.

"Bir keresinde yaşlı bir adamla tanışmıştım" dedi Harry, Norveççe konuşarak. Kız şaşırarak Harry'ye baktı. "Amazon

Nehri'nde bir teknenin kaptanıydı. Sadece üç kelime Portekizce konuştuğunu duydum ve İsveçli olduğunu o an anladım. Halbuki otuz yıldır orada yaşıyordu. Bense tek kelime Portekizce bilmiyordum."

Kız önce afallar gibi oldu ama sonra güldü. Şen şakrak gülüşü, Harry'nin aklına türüne az rastlanan orman kuşlarını getirdi.

Kız İsveççe "O kadar belli oluyor mu?" diye sordu. Kalın ve sakın bir sesi vardı; r'leri hafifçe yuvarlıyordu.

"Tonlama yüzünden" dedi Harry. "Ne yaparsan yap, o tonlamadan asla tamamen kurtulamazsın."

"Siz tanıştırıyor musunuz?" diye sordu Andrew, ikisini de kuşkuyla süzerek.

Harry kızıl saçlı kıza baktı.

"Hayır" diye cevap verdi kız.

Harry "Ne fena" diye geçirdi aklından.

Kızın adı Birgitta Enquist'ti. Avustralya'ya dört yıl önce gelmişti ve son bir yıldır Albury'de çalışıyordu.

"Tabii ki çalışırken konuşuyorduk ama Inger'le hiç yakın arkadaşlığım olmadı. Kendisini açan biri değildi genelde. Birlikte dışarı çıktığımız bir grubumuz var; bazen o da bizimle gelirdi ama yine de onu iyi tanımiyordum. Buraya başladığında Newtown'da yaşayan bir çocuktan yeni ayrılmıştı. Onun hakkında bildiğim en kişisel şey, ilişkisinin zaman içinde onu yorduğuydu. Sanırım yeni bir başlangıca ihtiyaç duymuştu."

"Kimlerle takıldığını biliyor musun?" diye sordu Andrew.

"Pek sayılmaz. Dediğim gibi, arada bir konuşsak da bana asla hayatından tam olarak bahsetmezdi. Ekim ayında kuzeye, Queensland'e gittiğini, orada Sidney'li kalabalık bir grupla tanıştığını ve onlarla daha sonra da görüşmeye devam ettiğini biliyorum. Galiba oradayken bir de çocukla tanışmış;

hatta çocuk bir gece buraya da geldi." Birgitta sorgulayıcı bir bakışla "Zaten bunların hepsini size daha önce anlatmamış mıydım?" diye sordu.

"Biliyorum, sevgili Bayan Enquist; sadece Norveçli meslektaşım da bildiklerinizi birinci ağızdan duysun ve Inger'in çalıştığı yeri görsün istedim. Sonuçta Harry Holy Norveç'in en iyi dedektifi olarak kabul ediliyor ve biz Sidney polisinin gözden kaçırdığı bazı şeyleri yakalayabilir."

Harry'yi bir anda öksürük tuttu.

"Mr. Bean kim?" diye sordu, tuhaf, kısık bir sesle.

"Mr. Bean mi?" Birgitta hayretle onlara baktı.

"Şu İngiliz komedyene benzeyen adam. Şey... neydi onun adı? Rowan Atkinson mı?"

"Haa, şu adam!" Birgitta, orman kuşu gibi güldü yine.

Bu gülüşü sevdim, diye düşündü Harry. Hem de çok.

"Alex o. Barın müdürü. Geç saate kadar gelmez."

"Inger'den hoşlandığını düşünüyoruz."

"Evet, Alex'in gözü Inger'deydi, doğru. Sadece Inger değil, bu bardaki çoğu kız en az bir kez onun nafile çabalarına maruz kalmıştır. Biz aslında ona Dikenli Vatoz diyoruz. Mr. Bean lakabını takan Inger'di. Zavallı adamın hiç de iyi bir hayatı yok. Yaşı otuzun üzerinde, annesiyle aynı evde yaşıyor ve başka hiçbir yer bildiği yok. Ama patron olarak çok iyi biridir. Ve merak ettiğiniz şey buysa, tamamen zararsızdır."

"Nereden biliyorsun?"

Birgitta burnunun kenarına pat pat vurdu. "Çünkü içinde yok."

Harry defterine notlar karalıyormuş gibi yaptı.

"Peki Inger... bunu yapabilecek birilerini tanıyor muydu?"

"Buraya her gün bin türlü erkek geliyor. Hepsi eşcinsel değil ve Inger'in farkına varan çok sayıda erkek oldu. Ne de olsa çok çekici bir kız. Yani, kızdı. Ama hiç öyle birini hatırlamıyorum. Sadece..."

“Evet?”

“Yok. Yok bir şey.”

“Raporda Inger’in öldürüldüğü gece burada çalıştığını okudum. İşten sonra biriyle mi buluşacaktı yoksa doğruca eve mi gidecekti, biliyor musun?”

“Mutfaktan biraz artık yemek aldı ve köpek için olduğunu söyledi. Köpeği olmadığını bildiğimden nereye gittiğini sordum. Eve gittiğini söyledi. Bildiklerimin hepsi bu.”

“Tasmanya canavarı” diye mırıldandı Harry. Kız ona meraklı gözlerle baktı. “Ev sahibinin köpeği var” diye ekledi. “Sanırım apartmana tek parça girebilmek için ona rüşvet vermesi gerekiyordu.”

Harry genç kadına teşekkür etti. Tam çıkarlarken Birgitta “Albury çalışanları olarak olanlara gerçekten çok üzüldük” dedi. “Ailesi ne durumda?”

“Maalesef pek iyi sayılmazlar” dedi Harry. “Şoktalar doğal olarak. Kızlarının buraya gelmesine izin verdikleri için kendilerini suçluyorlar. Cenazesi yarın Norveç’e gönderiliyor. Çiçek göndermek isterseniz adreslerini öğrenebilirim.”

“Teşekkürler. Çok nazıksınız.”

Harry’nin dilinin ucuna bir soru daha geldi ama ölüm ve cenazeden bu kadar konuştuktan sonra sormaya cesaret edemedi. Kapıya yürürlerken yüzüne bakıp gönderdiği veda gülücüğü adeta retinasını yakıyordu. Ve bir süre daha yakmaya devam edeceğinden emindi.

“Kahretsin” diye homurdandı kendi kendine. “Yapsam mı, yapmasam mı?”

Kulüpteki travestiler, diğer müşterilerle birlikte sahnede Katrine and the Waves’i taklit ediyordu. Kolonlardan “Walking on Sunshine” yankılanıyordu.

Manzarayı “Albury gibi bir yerde üzüntülere ve derin düşüncelere ayıracak fazla zaman yok” diye yorumladı Andrew.

“Belki de olması gereken budur” dedi Harry. “Hayat de-

vam ediyor.” Andrew’dan bir dakika beklemesini istedi ve bara geri dönüp Birgitta’ya el salladı.

“Affedersin, son bir sorum daha var.”

“Evet?”

Harry derin bir nefes aldı. Şimdiden pişman olmuştu ama artık çok geçti. “Şehirde bildiğin iyi bir Tayland restoranı var mı?”

Birgitta bir süre düşündü. “Hımm... Bent Caddesi’nde bir tane var. Şehir merkezinde. Neresi olduğunu biliyor musun? Dediklerine göre orası bayağı iyiymiş.”

“Benimle gideceğin kadar iyi miymiş?”

Harry sorunun kulağa çok abes geldiğini düşündü. Profesyonellikten de uzaktı. Hem de fazlasıyla. Birgitta çaresizlikle boyun eğerek gibi iç geçirirse de bu Harry’nin bir açık kapı göremeyeceği kadar inandırıcı değildi. Neyse ki yüzündeki gülümseme de hâlâ silinmemişti.

“Bu soruyu sık sık sorar mısınız, polis bey?”

“Çoğu zaman.”

“Peki işe yarıyor mu?”

“İstatistiksel olarak mı? Pek sayılmaz.”

Birgitta güldü, başını eğdi ve Harry’yi ilgiyle süzdü. Arından omuzlarını kaldırdı.

“Neden olmasın? Yarın boşum. Saat dokuzda. Yemek senden.”

Piskopos

Harry arabanın tepesine mavi lambayı taktı ve direksiyonun başına geçti. Virajları dönerken rüzgâr arabanın içine doluyordu. Önce Stiansen'in sesi geliyordu kulağına. Sonrasında ise derin bir sessizlik. Yamulmuş bir çit direğini görüyordu. Hastane odasını, çiçekleri. Ve koridordaki bir fotoğrafı. Solarak kayboluyordu.

Harry doğruldu ve dimdik oturdu. Yine aynı rüyayı görmüştü. Saat henüz sabahın dördüydü. Tekrar uyumaya çalıştı ama bu defa da aklı Inger Holter'in bilinmeyen katiline takıldı.

Saat altı olduğunda artık kalkabileceğini düşündü. Canlandırıcı bir düşün ardından kahvaltı yapabileceği bir yer bulmak için cılız bir sabah güneşiyle aydınlanan uçuk mavi gökyüzüne çıktı. Şehir merkezinden gelen uğultuyu duyabiliyordu ama sabahın koşuşturması buradaki kırmızı ışıklı tabelalara ve siyah rimelli kadınlara henüz uğramamıştı. King's Cross'un, Harry'ye yürürken şarkı mırıldatan umursamaz bir cazibesi, yerleşmiş bir güzelliği vardı. Hâlâ dışarıda gezinen, haşatı çıkmış birkaç gece kuşu, merdivende bir örtünün altında uyuyan çift ve sabah mesaisine çıkmış, açık giysili bitik bir hayat kadını dışında caddeler henüz boştu.

Terashı bir kafenin dışında mekânın sahibi kaldırımını suluyordu ve Harry o anlık bir kararla gülümseyerek içeri gir-

di. Tostunu ve salamını yerken haylaz bir rüzgâr peçetesini uçurmaya çalışıyordu.

“Karga bokunu yemeden ayaktasın, Holy” dedi McCormack. “Bu güzel bir şey. Beyin en iyi sabah altı buçukla on bir arasında çalışıyor. Bana sorarsan o saatten sonra pelteye dönüyor. Hem burası sabahları çok sakın olur. Ama dokuzdan sonra gürültüden ikiyle ikiyi bile toplayamam ben. Sende durum nasıl? Mesela oğlum müzik setini açmadan ev ödevi yapamadığını söylüyor. Etraf çok sessiz olunca aklı karışmış. Sence de saçma değil mi?”

“Şey...”

“Dün canıma tak etti ve odasına girip o lanet aleti kapattım. ‘Düşünmem için şart o!’ diye bağırdı. Ona normal insanlar gibi ders çalışmasını söyledim. Sinirlendi ve ‘İnsanlar farklıdır, baba’ diye çıktı. Tam o yaşlarda işte, bilirsin.”

McCormack duraksayıp masadaki fotoğrafa baktı.

“Senin çocuğun var mı, Holy? Yok, değil mi? Bazen ben ne halt yedim diye düşünmüyor değilim. Sana hangi fare deliğinde oda tutmuşlar bu arada?”

“King’s Cross’taki Crescent Oteli’nde, şef.”

“Demek King’s Cross. Orada kalan ilk Norveçli değilsin. Birkaç sene önce Norveç Piskoposu ya da onun gibi biri bize resmi bir ziyarete gelmişti. Adamın adını hatırlamıyorum. Her neyse, Oslo’daki personeli ona King’s Cross Oteli’nde oda tutmuştu. Belki de Kitabı Mukaddes çağrışımı yüzündendir.⁴ Piskopos maiyetiyle birlikte otele girdiğinde tecrübeli hayat kadınlarından biri rahip yakasını görmüş ve ona laf atarak bazı şehvetli tekliflerde bulunmuş. Sanırım adam henüz bavullarını üst kata bile taşımamışlarken oradan kaçmış.”

McCormack o kadar çok güldü ki gözlerinden yaş geldi.

“Neyse, evet Holy, bugün senin için ne yapabiliriz?”

4. King’s Cross, İngilizcede Kralın (yani İsa’nın) haçı anlamına gelir (ç.n.)

"Norveç'e gönderilmesinden önce Inger Holter'in cesedini görebilir miyim. onu soracaktım şef."

"Kensington gelsin. seni morga götürür. Otopsi raporunun bir kopyası yok mu sende?"

"Evet, var şef. Ben sadece..."

"Sen sadece ne?"

"Ceset önümdeyken daha iyi düşünüyorum, şef."

McCormack pencereye döndü ve Harry'nin "peki" olduğuna kanaat getirdiği bir şey mırıldandı.

Dışarıdaki yirmi sekiz derecelik havanın aksine Güney Sidney Morgu'nun bodrumu sadece sekiz derecedi.

"Bilgin arttı mı bari?" diye sordu Andrew, ürperip ceketine daha da sıkı sarılarak.

"Bilgim mi? Yok" dedi Harry, Inger Holter'in vücudundan geriye kalanlara bakarken. O kadar yüksekte kayalara düşmesine rağmen yüzü iyi durumdaydı. Burun deliklerinden biri yırtılmış, elmacıkkemiğinde derin bir oyuk açılmıştı ama bu solgun yüzün polis raporundaki fotoğrafta gördüğü o cıvıl cıvıl gülümseyen kıza ait olduğu yine de belliydi. Boynunda siyah izler vardı. Vücudun diğer yerleri çürükler, yara berele ve oldukça derin kesiklerle doluydu. Öyle ki bir tanesinde beyaz kemik görünüyordu.

"Anne babası fotoğraflarını görmek istedi. Norveç elçiliği bunu yapmamalarını önerdi ama avukatları ısrar etti. Hiçbir anne kızını bu halde görmemeli," Andrew başını iki yana salladı.

Harry büyüteçle kızın boynundaki morlukları inceledi.

"Çıplak ellerle boğulmuş. Birini bu şekilde öldürmek zordur. Katil ya çok güçlü ya da çok hırslıymış."

"Ya da bunu daha önce defalarca yapmış."

Harry meslektaşına baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Tırnaklarının altında deri kalıntısı, giysilerinde farklı bir saç teli ya da parmak boğumlarında sıyrık yok. O kadar hızlı ve etkili bir biçimde öldürülmüş ki karşı koyacak en ufak fırsatı olmamış."

"Bu sana daha önce gördüğün bir şeyleri mi hatırlatıyor?"

Andrew omuzlarını silktilti. "Cinayet masasında uzun süre çalışınca bir yerden sonra tüm cinayetler daha önce gördüğün bir şeyleri çağırıştırıyor."

Hayır, diye düşündü Harry. Tam tersi. İnsan ne kadar uzun çalışırsa cinayetler arasındaki küçük farkları, onları birbirlerinden ayıran ve her birini benzersiz kılan ayrıntıları daha iyi yakalıyordu.

Andrew saatine göz attı. "Sabah toplantısı yarım saat sonra başlayacak. Kıpırdansak iyi olur."

Soruşturma biriminin lideri, hukuk geçmişinin ardından kariyer basamaklarını hızla tırmanmış bir dedektif olan Larry Watkins'ti. İnce dudaklı, seyrek saçlı bir adamdı. Tekdüze bir tonla hızlı ve etkili konuşuyor, laf kalabalığını sevmiyordu.

Onu anlatırken "Sosyal becerisi yoktur" demişti Andrew, lafı eğip bükmeye gerek duymadan. "Yetenekli bir dedektif olabilir ama kızlarının ölüm haberini vermek için bir aileyi aramasını isteyeceğin son kişidir herhalde. Ha, bir de strese girdiğinde illa küfretmeye başlar."

Watkins'in sağ kolu, daima şık giyinen ve siyah keçi sakalıyla Mephisto'nun takım elbise giymiş halini andıran Sergey Lebie adındaki kel Yugoslav'dı. Andrew, görünüşüne bu kadar önem veren adamlara genellikle şüpheyle baktığını söylemişti. "Gerçi Lebie süslü sayılmaz, sadece çok *tütiz* biri" diye eklemişti sonra. "Ayrıca birilerini dinlerken tırnaklarına bakma huyu vardır ama bunu burnu büyük olduğu için yapmaz. Öğle molasından sonra da mutlaka ayakkabılarını temizler."

Ne kendisi, ne de başka bir şey hakkında fazla konuşmaz.”

Ekibin en genç üyesi ise kuş gibi boynu olan, yüzünden gülümseme eksik olmayan, Yong Sue adında ufak tefek, cıvıllı ve sevimli adamdı. Yong Sue'nin ailesi Avustralya'ya otuz sene önce Çin'den gelmişti. On sene önce, Yong Sue on dokuz yaşındayken anne babası Çin'e ziyarete gitmişti. Sonra da sırra kadem basmışlardı. Büyükbabası oğlunun “siyasi bir şeylere” karıştığını düşünüyordu ama daha fazlasına da girmiyordu. Yong Sue anne babasına ne olduğunu asla öğrenememişti. Şimdiyse büyükbabası ve iki küçük kız kardeşine bakıyor. günde on iki saat çalışıp bunun en az onunda gülümsüyordu. “Kötü bir espri yapacaksan Yong Sue'ye söyle. Her şeye ama her şeye güler” demişti Andrew onun için.

Ekip üyeleri, köşede biraz hava akımı sağlaması için çalışan gürültülü bir vantilatörün bulunduğu ufak ve dar bir odada toplanmıştı şimdi. Watkins önlerindeki tahtanın başında dikildi ve Harry'yi diğerlerine tanıttı.

“Norveçli meslektaşımız, Inger'in odasında bulduğumuz mektubu çevirdi. Bize bununla ilgili söyleyeceğin ilginç bir şey var mı, Hole?”

“Ho-Li.”

“Pardon, Holy.”

“Belli ki yakın zaman önce Evans adında biriyle ilişkiye başlamış. Yazdıklarına bakılırsa masanın üzerindeki fotoğrafta elini tuttuğu kişinin o olduğu sonucunu çıkarabiliriz.”

“Araştırdık” dedi Lebie. “Adamın adının Evans White olduğunu düşünüyoruz.”

“Öyle mi?” Watkins ince kaşlarından birini havaya kaldırdı.

“Hakkında çok bir şey bulamadık. Anne babası 1960'ların sonunda Amerika'dan gelmiş ve oturma izni almış. O zamanlar zor değilmiş” diye ekledi Lebie, aydınlatırcasına. “Her neyse, Volkswagen karavanlarıyla tüm ülkeyi gezmişler ve muhtemelen o yıllarda çoğu insanın yaptığı gibi sadece veje-

taryen yemekler, esrar ve LSD ile beslenmişler. Bir çocukları olmuş, boşanmışlar ve Evans on sekizine geldiğinde babası Amerika'ya dönmüş. Annesi ise şifalı yaşam, Scientology ve o tür spiritüel, gizemli şeylere dalmış. Şu anda Crystal Castle'da, Byron Koyu'nun yakınındaki bir çiftlikte işletmesi varmış. Enerji taşları ile Tayland'dan getirttiği ıvır zıvırları turistlere ve ruhani yolculuğa çıkmış insanlara satıyor-muş. Evans ise on sekiz olunca artık çoğu Avustralyalı gencin yaptığı şeyi yapmaya karar vermiş." Lebie, Harry'ye döndü. "Yani hiçbir şey."

Andrew öne eğildi ve kısık sesle mırıldandı: "Avustralya gezip tozmak, sörf yapmak ve vergi mükelleflerinin kesesinden hayatın tadını çıkarmak için müthiş bir yer. Mükemmel bir sosyal hayat, mükemmel bir iklim. Harika bir ülkede yaşıyoruz." Ardından arkasına yaslandı.

"Şu anda sabit bir ikamet adresi yok" diyerek devam etti Lebie. "Ama yakın zamana kadar Sidney'in yoksul beyazlarının yaşadığı bir varoшта, bir barakada kaldığını düşünüyoruz. Orada konuştuğumuz kişiler onu bir süredir görmediklerini söylediler. Ayrıca hiç tutuklanmamış. Korkarım ki pasaportunu alırken çekilmiş on üç yaşındaki fotoğrafı dışında elimizde bir resmi yok."

"Etkilendim" dedi Harry, şaşkınlığını gizlemeyerek. "Hiçbir yerde kaydı olmayan bir adamı on sekiz milyon insan içinde tek bir fotoğraftan ve ilk adından bu kadar kısa sürede bulmayı nasıl başardınız?"

Lebie, Andrew'a bakarak başını salladı. "Andrew resimdeki kasabayı tanıdı. Yerel polis istasyonuna resmi faksla gönderdik, onlar da bize ismini söyledi. Dediklerine göre *camia-da* yeri olan biriymiş. Bir başka deyişle, muhitin tanınan esrarcılarındanmış."

"Epey küçük bir yer olmalı" dedi Harry.

"Nimbin. Nüfusu binin biraz üzerinde" dedi Andrew.

“Avustralya Ulusal Öğrenci Birliği 1973’te Aquarius Festivali dedikleri şeyi yapmayı kafasına koyana dek genellikle süt ürünleriyle geçimlerini sağlıyorlardı.”

Masada gülüşmeler yükseldi.

“Festival aslında idealizm, alternatif yaşam tarzları, doğaya dönüş gibi şeylerle ilgiliydi. Ama gazeteler daha çok uyuşturucu kullanıp azgınca sevişen gençlere odaklanmıştı. On günden fazla sürdü ve bazıları için hiç bitmedi. Nimbin tarıma uygun bir yer. Ne ekersen güneşin altında büyüyor. Ya da şöyle izah edeyim; artık sütçülüğün orada eskisi kadar önemli olduğunu pek sanmıyorum. Ana caddede, polis istasyonunun elli metre yakınında Avustralya’nın en büyük açık esrar pazarını bulabilirsin. Ne yazık ki LSD pazarını da.”

“Sonuç olarak” dedi Lebie, “polislin söylediğine göre kısa süre önce Nimbin’de yaşıyormuş.”

“Yeni Güney Galler başbakanı orada bir çalışma başlatacak” diyerek araya girdi Watkins. “Federal hükümet, bölgede gelişen uyuşturucu ticaretiyle ilgili bir şey yapması için belli ki onu sıkıştırıyor.”

“Doğru” dedi Lebie. “Polisler gözlem uçakları ve helikopterlerle kenevir yetiştirilen tarlaların fotoğrafını çekiyor.”

“Pekâlâ” dedi Watkins. “Bu herifi yakalamamız lazım. Kensington, sen oraları iyi biliyorsun. Holy, sen de Avustralya’nın başka yerlerini görmeye hayır demezsin diye tahmin ediyorum. McCormack’e söyleyeyim de Nimbin’i arayıp geleceğini zi haber versin.”

Lithgow

Turistlerin arasına karışıp Darling Limanı'na giden tek hatlı trene bindiler, Harbourside'da indiler ve dışarıda rıhtım manzaralı boş bir masa buldular.

Topuklu ayakkabıların üzerinde yürüyen bir çift uzun bacak önlerinden geçti. Andrew gözlerini devirdi ve uygunsuz bir şekilde ıslık çaldı. Restoranın birkaç müşterisi kafalarını çevirip tiksintiyle ona baktı. Harry başını iki yana salladı.

"Arkadaşın Otto nasıl?"

"Şey, biraz yıkılmış durumda. Bir kadın için terk edildi. Ne zaman biseksüel bir sevgilisi olsa her seferinde onu bir kadına kaptırdığını söylüyor. Ama bunu da atlatır tabii ki."

Harry üzerine düşen yağmur damlalarını hissedince şaşırıp ve kuzeydoğudan yoğun bulut katmanının sinsice üzerlerine doğru geldiğini gördü.

"Bir evin önünde çekilmiş tek bir resimden orasının Nimbin olduğunu nasıl anlayabildin?"

"Nimbin mi? Sana eski bir hippy olduğumu söylemedim mi yoksa?" dedi Andrew sırtarak. "Aquarius Festivali'ni hatırladığını söyleyen oraya hiç gitmemiş demektir derler. Ama ben en azından anacaddedeki evleri hâlâ hatırlıyorum. Eski bir kovboy filminden fırlamış gibi duran, kanun kaçaklarının yaşadığı bir kasabaya benziyordu. Tek fark, her yerin saykodelik bir şekilde sarı ve mora boyanmış olmasıydı. Doğrusunu söylemem gerekirse, o renkleri aldığım bazı maddeler

lere bağılıyordum. Ta ki Inger'in odasındaki fotoğrafı görüp gerçek olduklarını anlayana dek."

Öğle yemeğinden döndüklerinde Watkins onları operasyon odasında başka bir toplantıya çağırdı. Yong Sue bilgisayarında bazı ilginç dosyaları bulup çıkarmıştı.

"Yeni Güney Galler'de son on yılda işlenip çözülmemiş cinayet dosyalarını araştırdım ve bizim dosyayla benzerlik gösteren dört dosya buldum" dedi Yung Sue, gözlerinin içi gülererek. "Cesetler hep üçra yerlerde bulunmuş. İkişi çöplükte, biri orman kenarındaki yolda, biri de Darling Nehri'nde sürüklenirken. Kadınlar büyük ihtimalle başka bir yerde cinsel saldırıya uğrayıp öldürülmüş, sonra da atılmış. En önemlisi de hepsi elle boğulmuş ve boyunlarında parmaklarla oluşmuş morluklar var."

Watkins boğazını temizledi. "Bence çabuk heyecana kapılmayalım. Tecavüz sonrası kurbanı elle boğmak olağandışı bir öldürme şekli değil. Peki cinayetlerin coğrafi dağılımı nedir, Yong Sue? Darling, Sidney'in en az bin kilometre uzağında, cehennemin dibinde."

"Maalesef coğrafi bir benzerlik bulamadım, amirim." Yong Sue gerçekten de üzülmüştü.

"Hımm... Eyaletin birbirinden alakasız yerlerinde son on senede boğularak öldürülmüş dört kadın çok da..."

"Bir şey daha var, amirim. Kadınların hepsi sarışm. Yani sarışın dediysen, saçları çok açık sarı; neredeyse beyaza yakın."

Lebie hafifçe ıslık çaldı. Tüm masa sustu. Watkins hâlâ şüpheli görünüyordu. "Bu dediklerinin analizini yapabilir misin, Yong? Boşa telaş yaratmadan önce benzerlikler istatistiksel olarak anlamlı mı, makul sınırlar içerisindeler mi, onları bir öğren. Ne olur ne olmaz diye önce Avustralya'nın tamamını tara. Çözülmemiş tecavüz dosyalarını dahil et. Bakarsın bir şeyler buluruz."

"Biraz zaman alır ama denerim, amirim" dedi Yong. Yüzü yine gülüyordu.

"Tamamdır. Kensington ve Holy, siz neden Nimbin'e gitmiyorsunuz?"

"Yarın sabah erkenden yola çıkacağız, amirim" dedi Andrew. "Önce Lithgow'da soruşturmam gereken yeni bir tecavüz vakası var. Aralarında bir bağlantı olabileceğini hissediyorum. Şimdi oraya gideceğiz."

Watkins kaşlarını çattı. "Lithgow mu? Biz burada bir takımımız, Kensington. Yani konuşup işbirliği yapıyor, kendi başımıza hareket etmiyoruz. Bildiğim kadarıyla Lithgow'da bir tecavüz vakasından hiç bahsetmedik."

"İçimde bir his var, amirim."

Watkins iç geçirdi. "McCormack altıncı hissinin güçlü olduğunu düşünüyor."

"Biz siyahlar, siz beyazlara göre manevi dünyayla daha içli dışlıyız, amirim."

"Ne var ki biz bu birimde işlerimizi o tür şeylere göre yürütmüyoruz, Kensington."

"Şaka yapıyorum, amirim. Tek güvendiğim hislerim değil tabii ki."

Watkins başını iki yana salladı. "Yarın sabah uçakta olun da ne yapıyorsanız yapın. Anlaşıldı mı?"

Sidney'den otobana çıkıp yola koyuldular. Lithgow on, on iki bin nüfuslu bir sanayi şehriydi ama Harry'ye daha çok orta büyüklükteki bir kasabayı anımsatmıştı. Polis istasyonunun dışında bir direğin tepesine çivilenmiş yanıp sönen mavi bir lamba vardı.

İstasyonun amiri onları sıcak karşıladı. Larsen soyadlı şişman, gıdılı, şen şakrak bir adamdı. Norveç'te uzak akrabaları olmalıydı.

"Norveçli Larsen'leri tanır mısın, dostum?" diye sordu.

"Şey, o soyadından çok var" diye cevapladı Harry.

"Evet, büyükannem ailemizin kalabalık olduğunu söylemişti."

"Doğru demiş."

Larsen tecavüz vakasını hiç zorlanmadan hatırladı.

"Neyse ki Lithgow'da böyle olaylar çok sık olmuyor. Kasım ayının başıydı. Kadın çalıştığı fabrikada gece vardiyasını bitirip evine yürürken bir arka sokakta arabaya bindirilip kaçırılmış. Adam onu büyük bir bıçakla tehdit etmiş, Ma-vi Dağlar'ın eteğinde boş bir orman yoluna götürmüş ve arka koltukta tecavüz etmiş. Elleriyle boynunu sıkarken arkalarından bir araba gelip korna çalmış. Sürücü yazlık kulübesine gidiyormuş ve onları boş bir orman yolunda sevişen bir çift sanmış, o yüzden de dışarı çıkmamış. Tecavüzcü ön koltuğa geçip arabayı çalıştırırken kadın arka kapıdan atlama-yı başarmış ve diğer arabaya koşmuş. Tecavüzcü oyunun sona erdiğini anlayınca gaza basıp kaçmış."

"Aracın plakasını alan olmuş mu?"

"Hayır, karanlıkmiş ve her şey çok hızlı gelişmiş."

"Kadın adama yakından bakmış mı? Eşkâlini verebildi mi?"

"Tabii ki. Yani, olduğu kadar. Dediğim gibi, karanlıkmiş."

"Elimizde bir fotoğraf var. Kadının adresini biliyor musunuz?"

Larsen dolaba gitti ve dosyaları karıştırmaya başladı. Hırıltılı nefes alıyordu.

"Bu arada" dedi Harry, "kadın sarışın mı?"

"Sarışın?"

"Evet, saçları açık sarı ya da beyaz gibi mi?"

Larsen daha da gürültülü nefes alıp verirken gıdısı sallandı. Harry adamın güldüğünü fark etti.

"Hiç sanmıyorum, dostum. Kadın bir Koori."

Harry, Andrew'un yüzüne baktı.

Andrew yüzünü tavana dikti. "Yani siyah" dedi.

"Hem de kömür siyahı" diye ekledi Larsen.

"Demek Koori bir kabile, öyle mi?" diye sordu Harry, polis istasyonundan ayrıldıklarında.

"Şey, pek sayılmaz" dedi Andrew.

"Pek sayılmaz mı?"

"Ashında uzun hikâye; ama özetlemek gerekirse beyazlar Avustralya'ya ayak bastığında kıtada farklı kabilelerde yaşayan 750 bin Avustralya yerlisi vardı. 250'den fazla dil konuşuyorlardı ve çoğu İngilizceyle Çince kadar birbirinden farklıydı. O kabilelerin çoğu artık yok. Geleneksel kabile yapısı zayıfladıkça yerliler kendileri için daha yaygın isimler kullanmaya başladı. Burada, kıtanın güneydoğusunda yaşayan Aborijin topluluklarına da Koori deniyor."

"Neden sarışın olup olmadığını daha önce kontrol etmedin ki?"

"Benim hatam. Yanlış okumuş olmalıyım. Norveç'te bilgisayarların ekranları hiç titremez mi?"

"Kahretsin, Andrew, bu kadar alakasız vakalar için harcayacak vaktimiz yok."

"Hayır, var. Sana iyi hissettirecek bir şeyler yapmak için de vaktimiz var." Andrew birden sağa döndü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Geleneksel bir tarım panayırına. Hem de en iyisinden."

"Tarım panayırı mı? Akşam yemeği randevum var, Andrew."

"Öyle mi? Dur tahmin edeyim, İsveç Güzellik Kraliçesi'yle mi? Merak etme, işimiz çabuk bitecek. Bu arada, adli makamları temsil eden biri olarak bir tanık adayıyla kişisel ilişkide bulunmanın sonuçlarını bildiğini tahmin ediyorum."

"Bu yemek de soruşturmanın bir parçası. Emin olabilirsin. Ona soracağım önemli sorular var."

"Hı hı. Elbette."

Boksör

Panayır, etrafında tek tük fabrika binasının ve garajın olduğu geniş bir açıklığa kurulmuştu. Arabayı geniş bir çadırın önüne çektiklerinde traktör yarışının finali yeni bitmişti; egzoz dumanı hâlâ arazinin üzerinde kalın bir tabaka halinde duruyordu. Pazar yeri cıvıl cıvıldı; tezgâhlardan bağırışlar yükseliyordu. Herkes elinde bira bardağıyla halinden memnun gibiydi.

“Eğlence ve alışverişin mükemmel birleşimi” dedi Andrew. “Norveç’te böyle şeyler yoktur herhalde.”

“Bizim de pazarlarımız var. *Markeder* deniyor.”

“Maaar...” dedi Andrew, tekrar etmeye çalışarak.

“Boşver.”

Çadırın yanında büyük kırmızı harflerle “Jim Chivers Boks Takımı” yazan devasa afişler asılıydı. Afişlerin altında muhtemelen takımın üyeleri olan on boksörün resimleri vardı. Her birinin adı, yaşı, doğum yeri ve kilosu da belirtilmişti. En altta ise şu yazıyordu: “Hodri Meydan. Cesaretin var mı?”

Çadırın içinde genç erkekler bir kâğıt imzalamak için masanın önünde kuyruk olmuştu.

“Burada ne oluyor?” diye sordu Harry.

“Bunlar bölgenin delikanlıları” diye cevapladı Andrew. “Jimmy’nin boksörlerini dövmeye çalışacaklar. Başarırlarsa büyük ödüller, daha da önemlisi çevrelerinde şöhret ve itibar

kazanacaklar. Şu anda sağlıklı olduklarına ve dövüşü düzenleyenlerin olası bir fiziksel hasardan sorumlu tutulmayacağını kabul ettiklerine dair bir belge imzalıyorlar.”

“Vay canına. Bu yasal mı?”

“Eee...” Andrew bir an tereddüt etti. “1971’de bir yasak geldi aslında, o yüzden prosedürü biraz değiştirmek zorunda kaldılar. Jim Chivers esasen İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra tüm ülkedeki etkinlikleri ve panayıruları gezen bir boks takımının lideriydi. Sonraki yıllarda şampiyon olan boksörlerin çoğu bir zamanlar onun takımındaydı. Grupta daima farklı milletlerden boksörler olurdu. Çinliler, İtalyanlar, Yunanlar. Ve Aborijinler. O dönemde gönüllüler kiminle boks yapmak istediklerini seçebiliyordu. Mesela Yahudi düşmanıysan kasten bir Yahudi boksörü tercih edebiliyordun. Gerçi bir Yahudi tarafından dövülme ihtimali çok yüksekti ama olsun.”

Harry bir kakhaha attı. “Bu ırkçılığı körüklemiyor muydu?”

“Belki evet. Belki de hayır. Avustralyalılar farklı kültürler ve ırklarla yaşamaya alışkındır ama aralarında daima biraz sürtüşme olmuştur. Yine de sokaklarda kavga olacağına ringde olması daha iyi. Jimmy’nin takımında iyi dövüşen bir Aborijin olduğunda o boksör memleketinin kahramanı haline gelirdi. Küçük görülen ırkına az da olsa bir itibar ve birlik ruhu katardı. Bu dövüşlerin ırklar arasındaki uçurumu daha da açtığına inanmıyorum. Beyazlar zenci bir adamdan sopa yiyorsa bu onlarda öfke değil, saygı uyandırır. Avustralyalılar böyle konularda oldukça sportmendir.”

“İşte şimdi tescilli bir taşralı muhafazakâr gibi konuştun.”

Andrew güldü. “Benim gibi hödükten de bu beklenir. Taşralı vahşiyim ne de olsa.”

“Hayır, değilsin.”

Andrew buna daha çok güldü.

Derken ilk maç başladı. Kısa boylu, tıknaz, kızıl bir genç

kendi eldivenleri ve taraftar grubuyla Chivers takımının çok daha küçük bir boksörüyle dövüşecekti.

"Mick.⁵ Mick'e karşı karşı" dedi Andrew, bilmiş bir edayla.

"Altıncı hissin mi söylüyor?" diye sordu Harry.

"Hayır, gözlerim. Saçları kızıl. Sapına kadar İrlandalı. Bu herifler fenadır. Belli ki sert bir dövüş olacak."

Taraftarlar "Haydi Johnny! Yürü Johnny!" diye tezahürat yapmaya başladı.

Maç bitene kadar aynı tezahüratı yalnızca iki kez tekrarlayabildiler. Çünkü Johnny ne olduğunu anlamadan burnuna üç yumruk aldı ve devam etmek istemedi.

"İrlandalılar eski İrlandalılar değil" diyerek iç geçirdi Andrew.

Biraz sonra hoparlörler çıtırdadı ve anonsçu Chivers kampından "Murri" lakaplı Robin Toowoomba ile ringe iplerin üzerinden atlayarak ve kükreyerek giren, civarın en iri adamlarından biri olan "Lobby" lakaplı Bobby Pain'i takdim etti. Dev adam tişörtünü çıkarınca kıllı, güçlü göğsü ve şiş pazıları görüldü. Beyaz giysili bir kadın ringin dibinde zıplıyordu. Bobby ona bir öpücük gönderdi ve iki yardımcısının boks eldivenlerini takmasına izin verdi. Toowoomba iplerin arasından ringe girince çadırdaki bir uğultu yükseldi. Dimdik yürüyen, aşırı derecede siyah ve yakışıklı bir adamdı.

"Murri ne demek?" diye sordu Harry.

"Queensland'li Aborijinlere Murri denir."

Johnny'nin destekçileri, tezahüratlarını "Bobby" ismine de uyarlayabileceklerini fark edince canlandı. Gong çaldı ve iki boksör birbirlerine yaklaştı. Beyaz adam siyahi rakibinden iri ve neredeyse bir baş uzundu ama en acemi gözler bile onun Murri kadar çevik hareket edemediğini görebilirdi.

Bobby hemen öne atılıp yumruğunu salladı ama Toowoomba geriye eğilip kurtulmayı başardı. Seyirciler bir ağızdan

5. İrlandalılar için kullanılan aşağılayıcı bir isim.

inlerken beyazlı kadın Bobby'ye cesaret vermek için bağırdı. Bobby iki kez daha boşa yumruk savurduktan sonra Toowoomba rakibine sokuldu ve yüzüne temkinli bir sağ yumruk oturttu. Bobby iki adım geriye sendeledi ve gözlerine perde inmiş gibi afalladı.

"Keşke *iki* yüz oynasaydım" dedi Andrew.

Toowoomba Bobby'nin etrafında dolaştı, iki yumruk daha attı ve Bobby kütük gibi kollarını savururken kolayca kaçtı. Beyaz dev öfkeyle soluyor ve bağılıyor, Toowoomba ise bir an olsun yerinde durmuyordu. Seyirciler ıslık çalmaya başlamıştı. Toowoomba elini selam verir gibi kaldırdı ve Bobby'nin karnına gömdü. Adam iki büklüm halde ringin köşesinde durdu. Toowoomba birkaç adım geri çekildi ve ne yapacağını düşündü.

"Bitir artık şunu, lanet zenci!" diye seslendi Andrew. Toowoomba şaşırarak ona doğru döndü, gülümseyip elini salladı.

"Sırtacağına işini yap, salak herif! Sana o kadar para yatırdım."

Toowoomba yarım kalan işini bitirmek için ringe döndü ama Bobby'ye son darbesini indirmek üzereyken gong çaldı. İki boksör köşelerine çekilirken anonsçu mikrofonu eline aldı. Beyazlı kadın köşede Bobby'yi azarlarken yardımcılardan biri adama bir şişe bira uzattı.

Andrew'un canı sıkındı. "Robin centilmenlik gereği beyaz herife zarar vermek istemiyor. Ama işe yaramaz herifin onun üzerine bahis oynadığım gerçeğine saygı göstermesi gerek."

"Onu tanıyor musun?"

"Evet, Robin Toowoomba'yı tanıyorum" dedi Andrew.

Gong tekrar çaldı. Bobby bu defa köşesinden çıkmadı ve kararlı bir yürüyüşle üzerine gelen Toowoomba'yı bekledi. Başını korumak için kollarını yukarıda tutarken Toowoomba vücuduna yumruk attı. Bobby arkaya düşerek iplerin üzerine yığıldı. Toowoomba arkasını döndü ve aynı zamanda ma-

cın hakemi olan anonsçuya dövüşü bitirmesi için rica eder-
miş gibi baktı.

Andrew bir daha seslendi ama çok geçti.

Bobby'nin yumruğuyla Toowoomba adeta havaya uçtu ve tok bir sesle yerdeki brandaya düştü. Sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışırken Bobby bir kasırga gibi üzerine atıldı. Yumrukları direkt ve isabetliydi; Toowoomba'nın başı her darbede pingpong topu gibi bir ileri bir geri sekiyordu. Burun deliklerinin birinden ince bir kan sızıyordu.

"Kahretsin! Herif üçkâğıtçı çıktı!" diye bağırdı Andrew. "Lanet olsun Robin. Tuzığa düştün."

Bobby saldırmaya devam ederken Toowoomba ellerini yüzüne siper edip kaçmaya çalışıyordu. Bobby'nin makine gibi gidip gelen kolu rakibine her defasında güçlü yumruklar ve yerini bulan aparkatlar indiriyordu. Kalabalık mest olmuştu. Beyazlı kadın yeniden ayağa kalkmış, Bobby'nin adının ilk hecesini tiz bir tonla uzatarak haykırıyordu: "Boooo..."

Keyfi yerine gelen grup yeni tezahüratlarına başlarken anonsçu başını iki yana salladı: "Haydi Bobby, yürü! Böyle iyi Bobby!"

"Bu kadar. Bu iş bitti" dedi Andrew, neşesiz bir sesle.

"Toowoomba kaybedecek mi diyorsun?"

"Delirdin mi sen? Toowoomba o puştı gebertecek. Umarım bugünkü çok korkunç olmaz."

Harry ringe odaklandı ve Andrew'un görebildiği şeyi görmeye çalıştı. Toowoomba sırtını iplere yaslamıştı, Bobby karnına peş peşe vururken neredeyse gevşemiş görünüyordu. Öyle ki Harry bir an için uyuyacağını sandı. Beyazlı kadın Murri'nin arkasındaki ipleri çekiştiriyordu. Bobby taktik değiştirip kafaya çalışmaya karar vermişti ki Toowoomba vücudunu yavaş ve uysal bir kıvraklıkla bir öne bir arkaya oynatarak yumrukları savuşturdu. Harry onun bu halini dik durabilen o yılanı benzetti...

Kobraya!

Bobby yumruktan sonra taş kesildi. Başı az önce bir şey hatırlamış gibi bir ifadeyle sola döndü, ardından gözleri geriye devrildi, ağızlığı dışarı çıktı ve kırılan burun köprüsünde küçük bir delikten ince bir kan fışkırdı. Toowoomba devin öne düşmesini bekleyip bir daha vurdu. Çadır bir anda sessizleşince Harry Bobby'nin burnuna inen ikinci yumruğun ürkütücü çatırtısını ve ismin geri kalanını bağırarak kadının sesini duydu:

“....biiiii!”

Bobby'nin başından ter ve kandan oluşan kırmızı bir sıvı püskürdü ve ringin köşesine yağdı.

Anonsçu ringe daldı ve abartılı hareketlerle dövüşün bittiğini işaret etti. Dışarı çıkmak için orta koridora koşan beyazlı kadının ayakkabıları dışında çadırda hâlâ çıt çıkmıyordu. Giysisinin önü kirlenmişti ve yüzünde Bobby'yle aynı şaşkın ifade vardı.

Toowoomba rakibini ayağa kaldırmaya çalıştı ama yardımcıları onu uzaklaştırdı. Tek tük alkış sesleri giderek sönüdü. Anonsçu kararını verip Toowoomba'nın elini havaya kaldırınca ıslıklar yükseldi. Andrew başını iki yana salladı.

“Bazıları tüm parasını mahallesinin şampiyonuna gömmüş olmalı” dedi. “Aptallar! Haydi gel, paramızı alıp Murri denen şu gerzekle iki çift laf edelim!”

“Robin, pislik herif. Senin gerçekten de bir yere kapatılman gerek!”

Robin “Murri” Toowoomba'nın yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. Bir gözünün üzerine içi buz dolu bir havlu tutuyordu.

“Tuka! Dövüşürken seni duydum. Ne o, yine kumara mı başladın?” Toowoomba kısıp bir sesle konuşuyordu. Harry onun sözünün dinlenmesine alışkın biri olduğunu düşündü

nedense. Sanki az önce kendinden neredeyse iki kat iri bir adamın burnunu kıran o değilmiş gibi güzel ve kibar bir sesi vardı.

Andrew soruyu küçümsermiş gibi güldü. “Kumar mı? Benim zamanımda Chivers takımından birine bahis oynamaya asla kumar denmezdi. Ama artık işler değişti herhalde. Beyaz bir magandaya bile kendini dövdürdüğüne göre... Nereye varacak bu işin sonu?”

Harry boğazını temizledi.

“Ha, evet. Robin, seni arkadaşım ile tanıştırayım. Bu Harry Holy. Harry, bu da Queensland’in en belalı serserisi ve sadisti Robin Toowoomba.” Tokalaşırken Harry elini kapıya sıkışmış gibi hissetti. “Nasılsın?” diye mırıldandı. Toowoomba mutlu bir gülümsemeyle “Tek kelimeyle harikayım, dostum. Ya sen?” diye sordu.

“Hiç daha iyi olmamıştım” dedi Harry, elini ovuşturarak.

Avustralyalılarla el sıkışmak canını acıtıyordu. Andrew, hal hatır soran insanlara abartılı cümlelerle cevap vermenin önemli olduğunu söylemişti. Kuru bir “İyiyim, teşekkürler” çoğu zaman soğuk bir tavır olarak algılanabilirdi burada.

Toowoomba başparmağını Andrew’a doğrulttu. “Serseri demişken, Tuka sana bir zamanlar Jim Chivers için dövüştüğünü anlattı mı?”

“Sanırım onun hakkında bilmediğim bir şeyler var hâlâ. Yani şey... Tuka’nın. Sır küpü gibi bir adam.”

“Sır küpü mü?” diyerek güldü Toowoomba. “Sadece biraz gizemli konuşur, hepsi o kadar. Ne soracağını bilersen Tuka sana öğrenmek istediğin her şeyi söyler. Fazla tehlikeli biri olduğu için Chivers takımından ayrılmak zorunda kaldığını sana anlatmaması gayet normal. Sahi, kaç tane elmacık kemiği, burun ve çene kırdığını hatırlatıyor musun, Tuka? O yıllar herkes onu Yeni Güney Galler’in en yetenekli genç bok-sörü olarak görüyordu. Ama bir sorun vardı. Kontrolsüz ve

disiplinsizdi. En sonunda sırf maçı erken bitirdiğini düşündüğü için bir hakemi nakavt etti. Üstelik hakem onu galip ilan etmişken! Kana susamak böyle bir şey işte. Haliyle takımdan iki yıl uzaklaştırıldı.”

“Teşekkür ederim! Ayrıca iki değil, üç buçuk sene” diyerek sırttı Andrew. “Anlattım sana, o hakem malın tekiydi. Sadece ittim, inanılmaz ama herif düşüp köprücük kemiğini kırdı.”

Toowoomba ile Andrew ellerini çırpıp kahkahaya boğuldular.

“Ben boks yaparken Robin daha yeni doğmuştu. Ona ne öğrettiysem onu yapıyor” dedi Andrew. “Robin, vakit buldukça beraber çalıştığım yoksul çocukların grubundandı. Onlara boks dersi verirdik; kendimle ilgili yarı doğru yarı uydurma hikâyeler anlatarak çocuklara kontrollü olmanın önemini öğrettirdim. Benim yaptıklarımı yapmasınlar diye. Robin o kısımları anlamamış olacak ki benim izimden gitti.”

Toowoomba ciddileşti. “Biz genelde iyi çocuklarızdır, Harry. Kimin patron olduğunu görsünler diye insanları kasten havaya sokar ve tek yumrukta yere sereriz. Zaten sonra da pes ederler. Ama bu seferki herif gerçekten boks biliyordu ve birilerine zarar verebilirdi. Bunun gibiler aranılırsa belalarını bulurlar.”

Kapı açıldı. “Siktir, Toowoomba. Yeterince derdimiz yokmuş gibi... Az önce burnunu kırdığın adam bu bölgenin polis şefinin damadıydı.” Anonsçu öfkelenmiş gibiydi ve bunu belli etmek için okkalı bir sesle yere tükürdü.

“Bir anlık refleksti” dedi Toowoomba, kahverengi sıvıya bakarak. “Bir daha olmaz.” Andrew’a gizlice göz kırptı.

Az sonra ayağa kalktılar. Toowoomba ve Andrew birbirlerine sarılıp Harry’yi hayrete düşüren bir dilde birkaç veda cümlesi mırıldandılar. Harry boksörün omzunu sıvazlarken tek amacı bir daha el sıkışmak zorunda kalmamaktı.

Arabaya bindiklerinde “İkiniz hangi dilde konuşuyordunuz?” diye sordu Harry.

“Ha, o mu? Bir çeşit Kreole. İngilizceyle Aborijin kökenli kelimelerin karışımından oluşan bir dil. Tüm ülkede çoğu Aborijin bu dili konuşur. Eee, boksla ilgili ne düşünüyorsun?”

Harry düşünmek için bekledi. “Seni birkaç dolar kazanırken görmek ilginçti ama şu anda Nimbin’de olabilirdik.”

“Bugün buraya gelmeseydik akşam Sidney’e dönemeyecektin” dedi Andrew. “Öyle bir kadınla randevulaşıp da kaçmak olmazdı. Müstakbel karından ve iki minik Holy’nin anesinden bahsediyor olabiliriz Harry.”

Ağaçların ve alçak evlerin arasından geçerlerken ikisi de sırtıttı. Doğu yarımkürede güneş batıyordu.

Sidney’e vardıklarında hava kararmıştı ama televizyon kulesi şehrin ortasında koca bir ampul gibi yanarak onlara yolu gösteriyordu. Andrew, Opera Evi’nin çok uzağında olmayan Circular İskelesi’ne sürdü ve arabayı durdurdu. Bir yarasa farların önünde son süratle fırl fırl dönüyordu. Andrew bir sigara yaktı ve Harry’ye arabadan inmemesini işaret etti.

“Yarasa Aborijinlerde ölümün simgesidir. Hiç duymuş muydun?”

Duymamıştı.

“İnsanların kırk bin sene boyunca dışarıyla iletişim kurmadan yaşadığı bir toprak hayal et. En yakın kıtayla aralarında koca bir okyanus olduğundan, Hristiyanlığı ve İslamiyeti geçtim, Yahudilikten bile haberleri olmamış. Onun yerine kendi yaratılış hikâyelerine, yani Düş’e inanmışlar. Aborijinlere göre ilk insan Ber-rook-boorn’dur. Onu yaratan tanrı ise her şeyin başlangıcı sayılan, yaratılmamış kabul edilen ve tüm canlıları sevip gözetken Baiame’dir. Anlayacağın, Baiame iyi biridir. Arkadaş çevresinde Yüce Baba Ruh olarak

bilinir. Baiame, Ber-rook-boorn'u ve karısını güzel bir yerde yarattıktan sonra yakınlarında bulunan ve arıların yaşadığı 'yarran' denen kutsal bir ağaca işaretini bırakır.

'Bu topraklarda size bahsettiğim her şeyden dilediğiniz gibi yiyebilirsiniz; ama o benim ağacım' diyerek onları uyarır. 'Oradan bir şey yerseniz size ve sizden sonrakilere kötülük musallat olur' der. Ya da onun gibi bir şey işte. Ber-rook-boorn'un karısı günün birinde dal toplarken yarran ağacına gelir. Tepesinde tüm heybetiyle dikilen kutsal ağacı görünce önce ondan korkar ama ağacın dibinde o kadar çok dal vardır ki içindeki ses oradan var gücüyle kaçmasını söylese de onu dinlemez. Hem zaten Baiame dallarla ilgili bir şey söylememiştir. Ağacın dibindeki dalları toplarken yukarıda bir vızıltı duyar ve başını kaldırıncı arı sürüsünü görür. Sonra da ağacın gövdesinden süzülen balı. Daha önce hayatında balın tadına bir kez bakmıştır ama burada birkaç öğüne yetecek kadar bal vardır. Tatlı ve parlak damlalar güneşte ıslıl ıslıl görünür. Ber-rook-boorn'un karısı en sonunda dayanamayıp ağaca tırmanır.

Tam o anda yukarıdan soğuk bir rüzgâr eser ve devasa siyah kanatları olan şeytani bir silüet onu sarar. Baiame'nin kutsal ağacı emanet ettiği Narahtarn adındaki yarasadır bu. Kadın yere düşer ve mağarasına gidip saklanır. Ama iş işten geçmiş, Narahtarn'la simgelenen ölüm dünyaya salınmıştır artık. Böylece hem onlar, hem de Ber-rook-boorn'un soyu sonsuza dek lanetlenir. Yarran ağacı bu felaket yüzünden ağlar. Gövdesinden akan gözyaşları kuruyup sertleşir. O yüzden bugün hâlâ o ağacın kabuğunda kırmızı kauçuk görebilirsin."

Andrew mutlulukla sigarasından bir nefes çekti. "Âdem'le Havva'dan aşağı kalır yanı yok, değil mi?"

Harry başını salladı ve iki hikâye arasındaki benzerlikleri düşündü. "Belki de insanlar dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar bir şekilde aynı hayalleri ve fantezileri paylaşı-

yor. Bu bizim tabiatımızda var; adeta hepimizin özüne işlenmiş. Tüm farklılıklara rağmen eninde sonunda aynı yanıtlara ulaşıyoruz.”

“Umarım öyledir” dedi Andrew, kısık gözlerle dumana bakarak. “Umarım öyledir.”

Denizanası

Harry dokuzu on geçe ikinci kolasını bitirmek üzereyken Birgitta geldi. Düz, beyaz bir pamuklu elbise giymişti ve kızıl saçlarını etkileyici bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı.

“Gelmeyeceksin diye korkmaya başlamıştım” dedi Harry. şaka yollu söylese de gerçekten böyle hissediyordu. Randevulaştıkları andan itibaren içinde vardı bu korku.

“Sahiden mi?” diye sordu Birgitta, İsveççe konuşarak. Harry’ye muzip bir bakış attı. Harry önünde harika bir akşamın olduğunu hissediyordu.

Tayland usulü yeşil krili domuz, wok’ta kajulu tavuk, Avustralya Chardonnay şarabı ve Perrier madensuyu söylediler.

“lkemden bu kadar uzaktayken bir İsveliyle tanıştığıma şaşırdım.”

“şaşırmamalısın. Avustralya’da neredeyse doksan bin İsveçli yaşıyor.”

“Ciddi misin?”

“oğu buraya İkinci Dünya Savaşı’ndan önce göç etmiş. Çok sayıda genç de 80’lerde İsveç’te işsizlik baş gösterince gelmiş.”

“Ben de İsveçliler daha Helsingor’a ayak basmadan kftelelerini ve yaz şenliklerini zlemeye başlar diye düşünüyordum.”

“Bence Norvelilerle karıştırıyorsun. Asıl siz manyaksınız’

Burada kaç Norveçli tanıdıysam hepsi de birkaç gün sonra ülkeleri için yanıp tutuşmaya başladı, iki ay sonra da Norveç'e döndü. Yün hırkalarını özlüyorlar herhalde."

"Ama Inger dönmemiş?"

Birgitta sessizleşti. "Evet, Inger hariç."

"Neden burada kaldığını biliyor musun?"

"Muhtemelen çoğumuzla aynı sebepten. Tatil yapmaya gersin ve buranın havasına, rahatlığına ya da bir adama âşık olursun. Sonra da oturma iznini uzatmak için başvurursun. Ne de olsa İskandinav kızları barlarda iş bulmakta hiç zorlanmıyor. Ve bir anda, ülkenden çok uzakta olmasına rağmen burada kalmanın ne kadar basit olduğunu anlarsın."

"Senin yaşadığın da bu muydu?"

"Aşağı yukarı."

Bir süre sessizce yemeklerini yediler. Körinin tadı yoğun, güçlü ve güzeldi.

"Inger'in son erkek arkadaşıyla ilgili ne biliyorsun?"

"Size söylediğim gibi, bir gece bara uğradı. Inger onunla Queensland'de tanışmış. Fraser Adası'nda galiba. Yıllar önce nesillerinin tükendiğini sandığım türden hippilere benziyordu. Meğer Avustralya'da hâlâ varlarmış. Uzun ve örgülü saçlar, renkli ve bol kıyafetler, ayakta sandaletler. Woodstock plajında yürür gibi bir hali vardı."

"Woodstock, New York'un iç kesiminde kalıyor."

"Ama yüzdükleri bir göl yok muydu? Sanki öyle hatırlıyorum."

Harry genç kadını yakından süzdü. Tabağına eğilmiş, yemeğiyle meşguldü. Çilleri burnunun üzerinde sıklaşıyordu. Harry onun güzel olduğunu düşündü.

"Öyle şeyleri bilmemen gerek. Henüz çok gençsin."

Birgitta güldü. "Ya sen nesen? Yaşlı mı?"

"Ben mi? Şey, bazı zamanlar öyle. İş yüzünden. İçinde bir yerde çok hızlı yaşlandığını hissediyorsun. Ama yine de ara-

da bir yaşadığımı hissetmeyecek kadar kırılmış ve bıkkın olmadığımı düşünüyorum.”

“Ah, kıyamam sana...”

Harry'nin gülümsemesi gerekiyordu. “İstediğin gibi düşünebilirsin ama bunları bana anaçlık yap diye söylemiyorum. Gerçi ona da hayır demezdim sanırım. Neyse, sadece böyle hissediyorum işte.”

Garson masanın yanından geçerken Harry fırsattan istifade bir şişe daha su söyledi.

“Her çözdüğün cinayet dosyasında biraz daha yaralanıyorsun. Ve ne yazık ki karşına her seferinde Agatha Christie romanlarında okuduğundan daha kötü cesetler, daha üzücü hikâyeler ve daha basit cinayet sebepleri çıkıyor. Başlarda kendimi adalet dağıtan bir şövalye gibi görüyordum ama artık bir çöpçü gibi hissediyorum daha çok. Katiller genelde acınası insanlardır ve neden böyle olduklarına dair rahatlıkla en az on iyi neden sayabilirsin. O yüzden çoğu zaman duyduğun şey bastırılmış bir öfke olur. Kendileriyle birlikte başkalarının da hayatlarını mahvetmelerinin verdiği bir öfke. Anlattıklarım sana hâlâ fazla duygusal geliyor olabilir ama...”

“Özür dilerim” dedi Birgitta. “Amacım alay etmek değildi. Ne demek istediğini anlıyorum.”

Caddeden gelen hafif rüzgâr, masadaki mumun ateşini titretiyordu. Birgitta, Harry'ye erkek arkadaşıyla birlikte dört sene önce İsveç'ten sırt çantalarıyla nasıl yola çıktıklarını, otobüsle yolculuk yapıp Sidney'den Cairns'e otostopla gittiklerini, çadırlarda ve gezginlerin konakladığı pansiyonlarda kaldıklarını, oralarda resepsiyon görevlisi ve aşçı olarak çalıştıklarını, Büyük Set Resifi'nde dâhp kaplumbağalarla ve çekiç balıklarla yan yana yüzdüklerini anlattı. Uluru'da meditasyon yapmış, biriktirdikleri parayla Adelaide'den trene binip Alice Springs'e geçmiş, Melbourne'de Crowded Ho-

use konserine gitmiş, Sidney'de bir motel odasında da ayrılmışlardı.

"Bu kadar iyi giden bir şeyin bu kadar... yanlış bitmesi tuhaf."

"Yanlış mı?"

Birgitta tereddüt etti. Belki de bir Norveçliye kendini bu kadar çabuk açtığı için pişman olmuştu.

"Nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyorum. Yolda sanki hep orada olan, varlığına alıştığımız bir şeyi kaybettik. Önce birbirimize bakmayı, çok geçmeden de dokunmayı bıraktık. Sanki çift kişilik oda tutmak ucuza geldiğinden ve çadırda iki kişi kalmak daha güvenli olduğundan birlikte seyahat eden iki yol arkadaşına dönmüştük. O Noosa'da aileden zengin bir Alman kızla tanıştı, ben de rahatça işine baksın diye yola devam ettim. Umursamadım. Sidney'e geldiğinde yeni tanıştığım Amerikalı bir sörfçüye âşık olduğumu söyledim. Bana inandı mı bilmiyorum, belki de ayrılmamız için kasten bir bahane uydurduğumu anladı. Sidney'de motel odasında tartışmaya çalıştık ama onu bile artık beceremiyorduk. Sonunda ona İsveç'e önce onun dönmesini, benim daha sonra geleceğimi söyledim."

"Arayı epey açmışsınız."

"Tam altı yıl beraberdik. Şu an yüzünü bile zar zor hatırladığımı söylesem inanır mısınız?"

"İnanırım."

Birgitta iç geçirdi. "Böyle biteceğini hiç düşünmemiştim. Evlenip çocuklarımızın olacağından, Malmö'nün küçük bir banliyösünde kapısına her sabah *Sydsvenska Dagbladet* gazetesi bırakılan bahçeli bir evde yaşayacağımızdan o kadar emindim ki. Şimdiyse ne doğru düzgün sesini hatırlıyorum, ne onunla sevişmenin nasıl bir his olduğunu, ne de..." Başını kaldırıp Harry'ye baktı. "Ne de iki kadeh şaraptan sonra çenem düştüğünde bana kibarca susmamı söylemesini."

Harry gülümsedi. Birgitta şarabına dokunmamasıyla ilgili hiçbir şey söylememiştir.

“Ben kibar değilim, sadece ilgiliyim.”

“O halde polis olman dışında bana kendinle ilgili bir şeyler anlatmak zorundasın.”

Birgitta masaya doğru eğildi. Harry gözlerini elbisesinin aşağısına kaydırmamak için kendini zor tuttu. Teninin kokusunu duyunca iştahla içine çekti. Kendini kaptırmamalıydı. Karl Lagerfeld ve Christian Dior'daki kurnaz herifler zavallı bir adamı tuzağa düşürmek için neyin gerektiğini çok iyi biliyordu.

Muhteşem kokuyordu.

“Pekâlâ” diyerek başladı Harry, “bir kız kardeşim var, anem öldü ve Tøyen, Oslo'da bir türlü kurtulamadığım bir dairede yaşıyorum. İlişkilerimin hiçbirisi uzun sürmedi ve sadece biri bende iz bıraktı.”

“Gerçekten mi? Şu anda hayatında kimse yok mu?”

“Pek sayılmaz. Birkaç kadınla yaşadığım basit ve anlamsız ilişkilerim var. Onlar aramazsa bazen ben arıyorum.”

Birgitta kaşlarını çatı.

“Bir şey mi oldu?”

“Bu tip erkeklerden hoşlandığımdan emin değilim. Ya da kadınlardan. Galiba biraz eski kafalıyım.”

“Haklısın elbette. Ama hepsini geride bıraktım” dedi Harry, Perrier'le dolu bardağını havaya kaldırarak.

“Böyle hazır cevaplardan da hoşlandığımdan emin değilim” dedi Birgitta ve kadehini kaldırdı.

“Peki sen bir erkekte ne ararsın?”

Genç kadın çenesini eline dayadı ve uzaklara dalarak soruyu düşündü. “Bilmem. Sanırım ne aradığımdan çok ne aramadığımı daha iyi biliyorum.”

“O zaman ne aramazsın? Hazır cevaplar dışında tabii ki.”

“Bir an önce ayartmaya çalışanları sevmem mesela.”

“Başına çok mu geliyor?”

Birgitta gülümsedi. “Sana bir ipucu vereyim Casanova. Bir kadını etkilemek istiyorsan ona dünyadaki tek kadınmış gibi hissettirmeli, kimsenin görmediği özel bir muamele gördüğünü belli etmelisin. Barlardan kız düşürmeye çalışan erkekler bunu anlamaz. Ama bunların senin gibi hovardalara bir anlam ifade ettiğini sanmıyorum.”

Harry güldü. “Birkaç derken aslında iki kadını kastetmiştim. Kulağa daha çılgınca geldiği için birkaç dedim. Sanki iki değil de... üçmüş gibi. Zaten bir tanesi son konuştuğumuzda eski sevgilisine döneceğini söyledi. Bu kadar basit biri olduğum ve bu kadar... manasız bir ilişki yaşadığımız için bana teşekkür etti. Diğeri de şu sıralar, onu terk eden ben olduğum için ikimizden biri başka birini bulana kadar ona iyi kötü bir cinsel hayat yaşatmaya devam etmemin vazifem olduğunu söyleyip duruyor. Bir dakika, neden kendimi savunuyorum ki? Ben karıncaya bile zarar vermeyen normal bir adamım. Birisini etkilemeye çalıştığımı falan mı düşünüyorsun?”

“Ah, evet, beni etkilemeye çalışıyorsun. Sakın inkâr edeyim deme!”

Harry karşı gelmedi. “Tamam, kabul. Peki becerebiliyor muyum?”

Birgitta şarabından büyük bir yudum aldı ve düşündü.

“Notun B. Fena sayılmaz. Ya da hayır, iyisin aslında, B değil...”

“B eksi o halde.”

“Öyle bir şeyler.”

İskele karanlık, neredeyse bomboştu ve denizden ferah bir rüzgâr esiyordu. Işıkları yanan Opera Evi’nin merdivenlerinde fazlasıyla kilolu bir gelin ve damat, fotoğrafçıya poz veriyordu. Adam onları bir oraya bir buraya yönlendirirken yeni evli çift iri vücutlarını hareket ettirmekten epey sıkılmış gö-

rünüyordu. Neyse ki en sonunda anlaştılar ve Opera Evi'nin önündeki gece çekimi gülümsemeler, kahkahalar ve belki biraz gözyaşıyla son buldu.

"Mutluluktan uçmak diye buna deniyor herhalde" dedi Harry. "İsveççede de böyle mi diyorsunuz, bilmiyorum gerçi."

"Evet, böyle. İsveç'te de mutluluktan uçulabiliyor." Birgitta tokasını çıkardı ve iskelenin tırabzanında yüzünü Opera Evi'ne dönerek rüzgârda dikildi.

"Evet, uçulabiliyor" diye tekrarladı, kendi kendine konuşuyormuş gibi. Çilli burnunu denize döndü ve rüzgâr kızıl saçlarını uçurdu.

Bu haliyle püsküllü bir denizanasına benziyordu. Harry bir denizanasının bu kadar güzel olabileceğini bilmezdi.

Nimbin kasabası

Uçak Brisbane'e indiğinde Harry'nin saati on biri gösteriyordu ama anonsu yapan hostese göre ondu.

"Queensland'de yaz saati uygulaması yok" diyerek durumu açıkladı Andrew. "Burada büyük bir siyasi mesele haline geldi, sonunda referandum yapıldı ve çiftçiler hayır oyu verdi."

"Vay canına, muhafazakâr bir eyalete geldik desene."

"Sanırım öyle, dostum. Birkaç sene öncesine kadar uzun saçlı erkekler buraya gelemezdi. Resmen yasaktı."

"Şaka yapıyorsun."

"Queensland biraz tuhaftır. Yakında da dazlakları yasaklarsa şaşırmamak gerek."

Harry kısa saçlarını kaşıdı. "Queensland"le ilgili başka bilmem gereken bir şey var mı?"

"Hımm, eğer cebinde esrar varsa uçağa binip kaçman en iyisi olur. Queensland'de uyuşturucu yasaları diğer eyaletlerden serttir. Aquarius Festivali'nin Nimbin'de yapılması tesadüf değildi. Orası sınırın hemen dışında, Yeni Güney Galler'de."

Kendileri için bir arabanın ayarlandığını ve hazır beklediğini bildikleri Avis oto kiralama bürosunu buldular.

"Öte yandan Queensland'de Inger Holter'in Evans White'la tanıştığı Fraser Adası gibi yerler de var. Ada aslında devasa

bir kum yığınınından ibaret ama üzerinde bir yağmur ormanı ve dünyanın en temiz suyuna sahip göller var. Kumu öyle beyaz ki plajları mermerden yapılmış gibi duruyor. Bu kuma normal kumdan çok daha fazla silikon barındırdığı için silis kumu deniyor. Doğruca bilgisayara bile dökübilirsin herhalde.”

Bankonun arkasındaki adam “Bereketli topraklar, ha?” dedi, bir anahtar uzatarak.

“Ford Escort mu?” diye sordu Andrew. Yüzünü buruşturup iç geçirdi. “Çalışıyor mu bari?”

“Özel indirim, bayım.”

“Ondan hiç şüphem yok.”

Güneş Pasifik Otoyolu’nu kavuruyor, Brisbane’e yaklaştıkça şehrin cam ve taştan oluşan silueti bir avizenin kristalleri gibi parıldıyordu.

Otoyolda doğuya doğru giderek ormanlar ve işlenmiş arazilerle bezeli yemyeşil kırsallardan geçtiler.

“Avustralya taşrasına hoş geldin” dedi Andrew.

Yol kenarında uyuşuk gözlerle otlayan inekler vardı.

Harry kıkırdadı.

“N’oldu?” diye sordu Andrew.

“Larson’un bir karikatürü vardı, görmüş müydün? Hani inekler çayırda iki ayak üzerinde durup laflarken bir tanesi ‘Araba!’ diyerek onlara haber veriyordu?”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Larson kim?”

“Boşver.”

Önlerinde tahtadan verandalar, kapılarında sineklikler ve bahçelerinde kamyonetler olan tek katlı ahşap evlerin arasından geçtiler. Üzgün gözlerle onları izleyen geniş sırtlı yük beygirlerini, arı kovanlarını ve çitlerin arasında çamur keyfi yapan domuzları geride bıraktılar. Yollar giderek daralıyor.

du. Öğle vakti geldiğinde küçük bir yerleşim yerinde benzin almak için durdular. Tabelada köyün adının Uki olduğu ve üst üste iki sene Avustralya'nın en temiz köyü seçildiği yazıyordu. Ama son kazanan nedense belirtilmemiştir.

Nihayet Nimbin'e vardıklarında "Yok artık" dedi Harry.

Kasabanın yaklaşık yüz metrelik merkezinde her yer gökkuşağının renklerine boyanmıştı ve Harry'nin film koleksiyonundaki Cheech ve Chong filmlerinden fırlamış gibi duran bir grup insan vardı.

"Vay be, 70'lere geri döndük!" diye bağırdı Harry. "Şuraya baksana. Sanki Peter Fonda'yla Janis Joplin kucak kucağa."

Araba caddede yavaşça ilerlerken uyurgezer gözler onları izledi.

"Harikaymış. Böyle yerlerden artık hiç kalmadı sanıyordum. Gülecek malzeme çıktı."

"Neden?" diye sordu Andrew.

"Sence komik değil mi?"

"Komik mi? Bu devirde bunlar gibi hayalperestlerle alay etmenin kolay olduğunu anlıyorum. Yeni neslin, çiçek çocukları gitar çalmak, şiir okumak ve canları isteyince birbirlerini düdüklemek dışında hiçbir şey yapmamış bir grup esrarkeş olarak gördüğünü de. Woodstock'ı düzenleyenlerin zaman içinde takım elbiseyle röportaj veren ve şimdi kulağa çok safça gelen o fikirlerden eğlenerek bahseden adamlara dönüştüğünü de. Ama şu da var ki o kuşağın savunduğu idealler olmasaydı dünya çok daha farklı bir yer olurdu. Barış ve sevgi gibi sloganlar günümüzde klişeleşmiş olabilir ama o zamanlar hepsinin bizim için bir anlamı vardı. Her birine yürekten inanıyorduk."

"Senin yaştın hippie olmak için biraz büyük değil miydi, Andrew?"

"Evet, büyüktü. Ben emektar hippilerdendim, eski kurtum." Andrew sırttı. "Bir sürü genç kız sevişmenin karmaşık

ve gizem dolu dünyasına Andrew amcaları sayesinde adım attı.”

Harry meslektaşının omzunu sıvazladı. “Sadece ideallerin için hippy oldun sanıyordum, kart zampara.”

“Tabii ki idealler için” dedi Andrew, sinirlenerek. “O kırıl-gan ve körpe çiçekleri sivilceli beceriksiz ergenlerin eline bırakıp kızların 70’li yılların tamamını travma içinde geçirme-sine gönlüm elvermezdi.”

Andrew arabanın camından dışarıya göz attı ve güldü. Tunik giymiş uzun saçlı ve sakallı bir adam, bankta otu-rarak iki parmağıyla barış işareti yapıyordu. Eskimiş, sarı bir Volkswagen resminin olduğu afişte “Esrar Müzesi” duyurusu yapılyordu. En altında ise küçük harflerle şu yazılıydı: “Gi-riş bir dolar. Paran yoksa da gel.”

“Burası Nimbin’in uyuşturucu müzesi” dedi Andrew. “İçin-deki çoğu şey işe yaramaz ama hatırladığıma göre Ken Kesey, Jack Kerouac ve diğer öncülerin bilinç açıcı uyuşturucuları denediği Meksika gezilerine ait ilginç fotoğraflar vardı.”

“LSD’nin tehlikeli olmadığı yıllardan mı?”

“Ve sevişmenin sağlıklı sayıldığı. Harika zamanlardı, Harry Holy. Görmeliydin, dostum.”

Arabayı anacaddenin biraz yukarısına park ettiler ve ge-ri yürüdüler. Harry Ray-Ban gözlüğünü çıkardı ve bir sivil gibi görünmeye çalıştı. Nimbin’de belli ki sakın bir gün ya-şanıyordu. İki dedektif ısrarla kendilerine seslenen satıcıla-rın arasında zor da olsa yürümeye çalıştı. “Şahane ot var!.. Avustralya’nın en iyi otu bende, beyler... Papua Yeni Gine’nin malı geldi, müthiş.”

“Papua Yeni Gine mi?” dedi Andrew, burun kıvrarak. “Esrarın başkenti olan böyle bir yerde bile insanlar bir malın uzaktan gelince daha iyi olduğunu sanıyor demek. Yerli ma-lından şaşmamak lazım.”

"Müze"nin önündeki bir sandalyede oturan hamile ama zayıf bir kız onlara el salladı. Yirmiyle kırk arasında herhangi bir yaşta olabilirdi ve üzerinde renkli bol bir etekle karnını bir davul gibi şiş ve gergin gösteren düğmeleri ilikli bir bluz vardı. Kız Harry'ye sanki bir yerden tanıdık geldi. Harry, gözbebeklerinin büyüklüğüne bakılırsa kızın kahvaltı mönüsünde esrardan daha uyarıcı bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu.

"Başka bir şey mi arıyorsunuz?" diye sordu kız. Esrar almakla ilgilenmediklerini görmüştü.

Harry "Hayır" diyerek lafa başlamıştı ki kız onu böldü.

"Asit o zaman" dedi, öne eğilip telaşla ve heyecanla konuşarak. "LSD istiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, asit de istemiyoruz" dedi Andrew, kısık ve sert bir sesle. "Başka bir şey arıyoruz. Anladın mı?"

Kız gözlerini onlara dikti. Andrew gidecek gibi olunca kocaman karnına aldırış etmeden birden yerinden sıçradı ve kolunu tuttu. "Anladım ama burada olmaz. On dakika sonra benimle şuradaki barda buluşmanız gerek."

Andrew başını salladı ve kız şiş göbeğiyle arkasını dönüp ayaklarının dibinde koşan küçük bir köpek yavrusuyla beraber aceleyle caddeden aşağı yürüdü.

"Ne düşündüğünü biliyorum, Harry" dedi Andrew, bir sigara yakarak. "Tertemiz bir ana yüreğini eroin alacağız diye kandırmak hoş değildi. Polis istasyonu bu caddenin yüz metre ilerisinde ve Evans White'la ilgili istediklerimizi onlardan da alabiliriz. Ama içimden bir his bunun daha kestirme olacağını söylüyor. Haydi gidip birer bira içelim ve neler olacağına bakalım."

Ana Yüreği yarım saat sonra en az onun kadar harap görünen bir adamla boş sayılan bardan içeri girdi. Adam soluk teni, sıska vücudu, siyah giysileri ve gözlerinin altındaki koyu renk torbalarla Kont Drakula'nın Klaus Kinski tarafından canlandırılan halini andırıyordu.

“İşte başlıyoruz” diye fısıldadı Andrew. “Adamı sattığı şeyin tadına bakıyor diye suçlayamayız, değil mi?”

Ana Yüreği ve Kinski’nin kopyası doğruca onların yanına geldi. Adam günışığında gerektiğinden fazla bir dakika bile vakit harcamak istemiyor gibiydi. Hemen konuya girdi.

“Ne kadar lazım?”

Andrew sırtı tamamen onlara dönük oturuyordu. “Sadede gelmeden önce umuyorum ki yanında mümkün olduğunca az insan vardır, bayım” dedi, arkasını dönmeden.

Kinski başıyla işaret edince Ana Yüreği sinirlenerek gitti. Muhtemelen yüzde üzerinden pay alarak çalışıyordu ve Harry ikisinin arasındaki güven ilişkisinin tüm keşlerdeki kadar olduğunu tahmin edebiliyordu. Yani hiç.

“Yanımda bir şey yok ve şayet polis olduğunuzu anlarsam taşaklarınızı keserim. Önce parayı gösterin, sonra da buradan gidelim.” Hızlı konuşuyordu, gergindi ve gözleri fırıl fırıl oynuyordu.

“Uzakta mı?” diye sordu Andrew.

“Kısa bir yürüyüş ama uzuuun bir yolculuk sizi bekliyor.” Dişlerini bir saniyeliğine göstermesi güldüğü anlamına geliyor olmalıydı.

“Aferin, dostum. Şimdi otur ve kapa çeneni” dedi Andrew, polis rozetini göstererek. Kinski donakaldı. Harry ayağa kalktı ve kemerinin arkasına dokundu. Silahının gerçekten orada olup olmadığını kimse bilemezdi ne de olsa.

“Bu amatör oyunculuklar da neyin nesi? Size yanımda bir şey yok dedim ya.” Adam cüretkâr bir tavırla Andrew’un karşısındaki sandalyeye oturdu.

“Buranın şerifini ve yardımcısını bildiğini tahmin ediyorum. Muhtemelen onlar da seni tanıyordur. Peki *toz* satmaya başladığından haberleri var mı?”

Adam omuzlarını silkti. “Kim size *toz* sattığımı söyledi ki? Ben ot alacağınızı...”

"Tabii ki öyle. Kimse eroinden bahsetmedi ve bize birkaç bilgi verirsen kimsenin de bahsedeceğini sanmıyorum."

"Dalga geçiyor olmalısınız. Kasabanın dışından gelmiş ve hiçbir ilginin olmadığı iki polis istedi diye size gammazlık yapıp kellemin gitmesini göze alacağımı mı..."

"Gammazlık mı? Burada tanıştık, ne yazık ki malların fiyatında anlaşılmadık ve ayrıldık, hepsi bu. Alışveriş için buluştuğumuzu gören bir şahidin bile var. Söylediğimizi yaparsan bizi ne sen, ne de buradaki başka biri bir daha görmeyecek."

Andrew bir sigara yaktı, gözlerini kısarak masanın diğer ucundaki perişan haldeki keşi süzdü ve dumanı yüzüne üfleterek devam etti.

"Ama aradığımızı bulamazsak buradan ayrılmadan önce polis rozetlerimizi takıp birkaç kişiyi tutuklayabiliriz. Bu da senin bu topluluktaki itibarına fazlasıyla gölge düşürür. Bahsettiğin taşak kesme olayları burada yaygın mı emin değilim, sonuçta esrarkeşler barışçıl insanlardır. Yine de bildikleri bir iki numara vardır herhalde. Şerif bir anda tüm zulani şans eseri bulursa da hiç şaşırmam. Torbacılar sağlam mallarla rekabet etmeyi pek sevmez, hele hele o malları bir gammazcı satıyorsa. Ayrıca yüksek miktarda eroin satmanın cezasını gayet iyi bildiğini tahmin ediyorum."

Kinski'nin yüzü bir kez daha mavi sigara dumanına boğuldu. Bir puştun suratına duman üflemenin insanın eline her zaman geçecek bir fırsat olmadığını düşündü Harry.

"Pekâlâ" dedi Andrew, cevap gelmeyince. "Evans White. Bize onun kim olduğunu, nerede olduğunu ve onu nasıl bulabileceğimizi anlatıyorsun. Hemen şimdi!"

Kinski etrafına bakındı. Avurtları çökmüş büyük kafatası ince boynunun üzerinde dönerken, onu bir hayvan leşinin tepesinde dikilen ve aslanlar geri gelecek korkusuyla etrafı koлаçan eden bir akbaba gibi gösteriyordu.

"Hepsi bu mu?" diye sordu. "Başka bir şey yok mu?"

“Yok” dedi Andrew.

“Peki başka sorular sormak için dönmeyeceğinizi nereden bileceğim?”

“Bilemeyeceksin.”

Adam alabileceği tek yanıtın bu olduğunun farkındaymış gibi başını salladı.

“Tamam. Evans henüz büyük başlardan değil ama duyduğuma göre giderek yükseliyor. Buranın ot kraliçesi Madam Rousseau için çalışıyordu ama şimdi kendi işini kurmaya çalışıyor. Ot, asit, belki biraz morfin. Sattığı ot burada herkesin sattığıyla aynı, yerli üretim. Ama Sidney’le bağlantıları olmalı ki oraya ot satıp karşılığında iyi kalite, ucuz asit alıyor. Şu aralar en kârlısı o.”

“Evans’ı nerede bulabiliriz?” diye sordu Andrew.

“Epeydir Sidney’de ama iki gün önce kasabada gördüm. Eskiden buralarda takılan Brisbane’li bir fıstıktan çocuğu var. Kız şimdi nerede bilmiyorum ama çocuk Evans’ın Nimbin’deyken kaldığı apartmanda.”

Kinski apartmanın yerini tarif etti.

“Bu White nasıl bir herif?” dedi Andrew.

“Nasıl anlatsam ki?” Adam, olmayan sakahını kaşıdı. “Cazip itin teki, hani öyle derler ya?”

Andrew ve Harry böyle dendiğini bilmesine de başını salladı.

“Alışverişte düzgün bir adamdır ama sevgilisi olmak istemezdim, anlarsınız ya...”

Ne demek istediğini anlamadıklarını göstermek için kafalarını iki yana salladılar.

“Tam bir zamparadır, asla tek manitayla idare etmez. Kız arkadaşları sürekli birbirine girer, bağırışıp kavga eder, bazıları bir süre gözü mor gezdiğinde kimse şaşırmaz.”

“Hımm. Peki Inger Holter adında sarı saçlı Norveçli bir kızdan haberin var mı? Geçen hafta Sidney’de Watsons Koyu’nda öldürülmüş halde bulundu.”

"Gerçekten mi? Hiç duymadım." Gazete meraklısı biri olmadığı açıktı.

Andrew sigarasını söndürdü ve Harry ayağa kalktı.

"Bunları kimseye söylemeyeceksiniz, değil mi? Size güvenebilir miyim?" diye sordu Kinski, şüpheli gözlerle.

Andrew kapıya yürürken "Elbette" dedi.

Çimenliğin üzerindeki küçük tabela dışında caddedeki diğer evlerden farkı olmayan polis istasyonuna nezaketen uğradıktan sonra "İsveçli tanışımızla yemeğin nasıldı?" diye sordu Andrew.

"İyi idi. Biraz baharatlıydı ama iyi idi" diye yanıtladı Harry, laubali bir şekilde.

"Haydi ama. Harry. Ne konuştunuz, söylesene."

"Bir sürü şey. Norveç'i ve İsveç'i."

"Anladım. Kim kazandı?"

"O kazandı."

"İsveç'te Norveç'te olmayan ne var ki?" diye sordu Andrew.

"Birincisi, çok iyi iki yönetmen. Bo Widerberg ve Ingmar Bergman..."

"Ah, yönetmenler" dedi Andrew, burun kıvrarak. "Bizde de çok var. Ama sizde asıl Edvard Grieg var."

"Vay canına" dedi Harry. "Klasik müzik uzmanı olduğunu bilmiyordum."

"Grieg bir dâhiydi. Do minör senfonisinin ikinci bölümü mesela, tam bir..."

"Kusura bakma, Andrew" dedi Harry, "ben iki akortlu punk şarkılarıyla büyüdüm ve şimdiye dek dinlediğim senfoniye en yakın şey Yes ve King Crimson'dı. Geçmiş asırların müziklerini dinlemiyorum, anlarsın ya? 1980'den öncesi bana göre taş devri gibi. Bizde Dum Dum Boys adında bir grup vardı ve..."

"Neyse ki do minör senfonisi ilk kez 1981'de çalındı" de-

di Andrew. "Dumdum Boys mu? Ne kadar gösterişli bir isim öyle."

Harry sonunda pes etti ve White'ın apartmanına gidene kadar yol boyunca Grieg'le ilgili bir şeyler dinledi.

Torbacı

Evans White onları yarı açık gözlerle inceledi. Saçları yüzüne düşüyordu. Kasığını kaşdı ve kasten geçirdi. Karşısında duran adamları gördüğüne hiç şaşırmamış gibiydi. Nedeni onları zaten bekliyor olması değil, muhtemelen evine birilerinin ziyarete gelmesine alışkın olmasıydı. Ne de olsa bölgenin en iyi asidi ondaydı ve Nimbin kadar küçük bir yerde söylentiler hızlı yayılıyordu. Harry, White gibi bir adamın küçük alışverişlerle, hele hele kendi evinde asla muhatap olmayacağını tahmin edebiliyordu ama böyle yaparsa da büyük miktarlar için gelen müşterilerini kaçırabilirdi.

“Yanlış yere geldiniz. Kasabaya gidin” dedi, sinekliği kapatırken.

“Emniyetten geliyoruz, Bay White.” Andrew rozetini gösterdi. “Sizinle konuşmak istiyoruz.”

Evans onlara sırtını döndü. “Bugün olmaz. Zaten polisleri hiç sevmem. Tutuklama emri, arama izni ya da öyle bir şeyle gelerseniz belki yardımcı olmaya çalışabilirim. O zamana kadar hoşça kalın.”

Ardından da kapıyı kapadı.

Harry kapıya yaslandı ve içeri seslendi: “Evans White! Beni duyuyor musunuz? Fotoğraftaki siz misiniz, onu merak ettik bayım. Çünkü eğer öyleyse yanınızda oturan sarışın hanımı da tanıyorsunuz demektir. Adı Inger Holter. Kendisi artık hayatta değil.”

Bir süre sessizlik oldu. Sonra kapının menteşeleri gıcırda-
dı. Evans kapının aralığından dışarı baktı.

Harry resmi sinekliğe dayadı.

“Sidney polisi onu bulduğunda inanın bu kadar güzel gö-
rünmüyordu, Bay White.”

Mutfakta gazeteler tezgâha saçılmış, lavabo tabak ve bar-
daklarla ağzına kadar dolmuş ve yerler aylardır sabunlu su
yüzü görmemişti. Harry yine de bir bakışta ortalığın çürüme-
ye yüz tutacak kadar bozulmadığını, burasının bitik bir ke-
şin evin olmadığını anlayabiliyordu. Bulaşıklar taş çatlasa
birkaç günlüktü, hiçbir yerde küf yoktu, burnuna sidik koku-
su gelmiyordu ve perdeler açıktı. Dahası, odada bir nebze de
olsa düzen vardı. Bu da Harry’ye Evans White’ın hayatının
kontrolden çıkmadığını düşündürdü.

Kendilerine birer sandalye çektikten sonra Evans buzdol-
abından bir bira kaptı ve doğruca kafasına dikti. Mutfakta
önce bir geçirme sesi, ardından Evans’ın halinden memnun
gülüşü yankılandı.

“Bize Inger Holter’le olan ilişkinizden bahseder misiniz,
Bay White?” diye sordu Harry, geçirme kokusunu eliyle sa-
vuşturarak.

“Inger güzel, çekici ve bayağı aptal bir kızdı; ikimizin mut-
lu olacağını sanıyordu.” Evans tavana baktı. Bir daha güldü.
“Sanırım bu her şeyi özetliyor aslında.”

“Nasıl öldürüldüğü ya da bunu kimin yapabileceği hak-
kında fikriniz var mı?”

“Evet, Nimbin’e de gazete geliyor; boğulduğunu biliyorum
yani. Ama kim yapmış olabilir ki? Boğmayı seven biri herhal-
de.” Başını geriye attı ve sırttı. Alnına bir tutam saç düştü,
beyaz dişleri bronz yüzünde parladı ve kahverengi gözlerinin
etrafında gülmekten oluşan çizgiler, korsan küpeleri taktığı
kulaklarına doğru gerildi.

Andrew boğazını temizledi. “Bakın Bay White, iyi tanıdığınız ve yakın bir ilişki yaşadığınız bir kadın yakın zaman önce öldürüldü. Bu konuda ne hissettiğiniz ya da hissetmediğiniz bizi ilgilendirmmez. Ama sizin de iyi bildiğiniz üzere bir katili arıyoruz ve şu anda bize yardım etmeye çalışmazsanız sizi Sidney’deki polis istasyonuna götürmek zorunda kalacağız.”

“Zaten ben de Sidney’e gidecektim; uçak biletimi de alırsanız canıma minnet.”

Harry ne düşüneceğini bilmiyordu. Evans White zor biri gibi mi görünmeye çalışıyordu yoksa zihinsel sorunları mı vardı? Ya da Norveç’e özgü bir tabirle, yeterince gelişmemiş bir ruha mı sahipti? Harry merak etti. Dünyada bir ruhun kalitesini değerlendirebilen bir mahkeme hiç olmuş muydu acaba?

“Siz bilirsiniz Bay White” dedi Andrew. “Uçak bileti, konaklama, yeme içme, avukat ve cinayet zanlısı olarak tanınma, hepsi bizden.”

“Güzel bir anlaşma olur. Herhalde yine kırk sekiz saate çıkarım.”

“O zaman size yirmi dört saat takip, sabahları ücretsiz uyandırma, hatta evinize ani baskın hizmeti de sunarız. Belki başka şeyler de bulabiliriz, kim bilir?”

Evans biranın kalanını içti ve şişenin etiketiyle oynayarak sandalyeye oturdu. “Benden ne istiyorsunuz, beyler? Onun hakkında tek bildiğim şey, günün birinde çekip gitmiş olduğu. Sidney’e gideceğim zaman onu aradım ama ne evde ne de işteydi. Sidney’e vardığım gün de gazetede öldürüldüğünü okudum. İki gün zombi gibi dolaştım. Kendi kendime devamlı *öl-dü-rül-dü-mü*, diye sordum. Bir insanın boğazlanarak öldürülme ihtimali ne kadardır ki?”

“Fazla değil. Peki cinayet saati başka bir yerde bulunduğunuza dair kanıtınız var mı? Bizimle paylaşırsanız...” dedi Andrew, not alarak.

Evans korkuyla irkildi. “Kanıt mı? Ne demek istiyorsunuz? Tanrı aşkına, beni suçlayacak değilsiniz herhalde. Yoksa bana polisin bir haftadır olayı araştırdığını ama hâlâ somut hiçbir ipucu bulamadığını mı söylüyorsunuz?”

“Tüm ipuçlarına bakıyoruz, Bay White. Sidney’e gitmeden önceki iki gün nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?”

“Tabii ki buradaydım.”

“Yalnız mı?”

“Pek sayılmaz.” Evans sırttı ve şişeyi fırlattı. Boş şişe havada yumuşak bir eğri çizdi ve sessizce tezgâhın dibindeki çöp kutusuna girdi. Harry takdirini göstermek için başını salladı.

“Kiminle olduğunuzu sorabilir miyim?”

“Tahmin etmişsinizdir zaten. Neyse, saklayacak bir şeyim yok. Angelina Hutchinson adında bir kadınla. Burada, kasabada yaşıyor.”

Harry ismi not etti.

“Sevgiliniz mi?” diye sordu Andrew.

“Sayılır” dedi Evans.

“Bize Inger Holter’le ilgili ne anlatabilirsiniz? Nasıl biriydi?”

“Ah, birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımıyorduk. Onunla Fraser Adası’nda tanıştım. Byron Koyu’na gideceğini söyledi. Buraya yakın bir yer olduğundan ona Nimbin’deki numaramı verdim. Birkaç gün sonra aradı ve bir geceliğine sende kalabilir miyim diye sordu. Ama bir haftadan fazla kaldı. Daha sonra ben Sidney’e gittiğimde orada da görüşmeye devam ettik. İki ya da üç kez olmalı. Tahmin edebileceğiniz gibi yaşlı bir evli çifte dönüşmedik hiç. Zaten bir zaman sonra beni sıkmaya başladı.”

“Sıkamak derken?”

“Evet, oğlum Tom-Tom’a çok düşküncüydü ve bir aile kurup köy evinde yaşayacağımızı hayal ediyordu. Bana hiç uyan

şeyler değildi ama yine de zırvalamasına izin veriyordum.”

“Ne hakkında zırvalamasına?”

Evans eğilip büküldü. “İlk tanıştığınızda sert bir kıza benziyordu ama çenesinin altını gıdıklayıp ona sevdiğinizi söylediğinizde tereyağı gibi yumuşardı. Bir de devamlı beni mutlu etmek için çırpınıyordu.”

“Demek ki düşünceli bir genç kızdı?”

Evans’ın konuşmanın gidişatından memnun olmadığı belliydi. “Olabilir. Dediğim gibi, onu iyi tanımıyordum. Bir süredir Norveç’teki ailesini görmemişti, belki de o yüzden... sevgiye, yanında birisinin olmasına ihtiyaç duyuyordu. Kim bilir? Sonuçta saf ve romantik bir kızdı, içinde hiç kötülük yoktu...”

Evans’ın sesi giderek söndü. Mutfak sessizliğe gömüldü. Harry onun ya çok iyi oyunculuk yaptığını, ya da her şeye rağmen insani duygular beslediğini düşündü.

“İlişkinizde bir gelecek görmediyseniz neden ondan ayrıldınız?”

“Ayrılacaktım. Elveda ya da ona benzer bir söz söylemek için kapısında bekledim. Ama ben bir şey yapamadan o gitmişti bile. Aynı böyle...” Parmaklarını şıklattı.

Harry, konuşurken Evans’ın sesinin kalınlaştığından emindi artık.

Evans başını eğdi ve gözlerini ellerine dikti. “Ne kadar kötü bir veda, değil mi?”

Dev örümcek

Araba dik dağ yollarını tırmanıyordu. Bir tabela Crystal Castle'a giden yolu gösteriyordu.

"Soru şu: Evans White doğruyu mu söylüyor?" diye sordu Harry.

Andrew karşıdan gelen traktörü görünce yana çekildi.

"Seninle tecrübelerimin ufak bir kısmını paylaşayım, Harry. Yirmi yıldan uzun zamandır yalan atmak ya da doğruyu söylemek için farklı nedenleri olan insanlarla konuşuyorum. Suçlular, masumlar, katiller, yankesiciler, sinir hastaları, soğukkanlılar, mavi gözlü ve bebek yüzlü olanlar, yüzü yaralı kötü adamlar, sosyopatlar, psikopatlar, iyilikseverler..." Aklına başka örnekler getirmeye çalıştı.

"Anladım, Andrew."

"... Aborijinler ve beyazlar. Hepsinin de hikâyelerini anlatırken tek bir amacı vardı: beni inandırmak. Peki ne öğrendim, biliyor musun?"

"Bir insanın yalan söyleyip söylemediğini anlamanın imkânsız olduğunu mu?"

"Aynen öyle, Harry!" Andrew konuya ısınmaya başlamıştı. "Klasik cinayet romanlarında dedektifler kimin yalan söylediğini her defasında mutlaka anlar. Tam bir saçmalık! İnsan doğası balta girmemiş kocaman bir orman gibidir ve kimse onu tam anlamıyla çözemez. Bir anne bile kendi çocuğunun en derin sırlarını asla bilemez."

İçinde bir süs havuzu, çiçek tarhları ve egzotik ağaç türleri arasında kıvrılan çakıлтаşı dar bir yol olan yemyeşil geniş bir bahçenin önündeki otoparka geldiler. Bahçede yükselen devasa ev, belli ki Nimbin şerifinin haritada gösterdiği Crystal Castle'dı.

Kapının üzerindeki zile basarak geldiklerini duyurdular. Mağazanın turistlerle dolu olmasına bakılırsa gözde bir mekân olmalıydı. Işıl ışıl gülümseyen enerjik bir kadın onları öyle büyük bir coşkuyla selamlayıp karşıladı ki sanki aylar sonra gördüğü ilk insanlar onlardı.

"İlk kez mi geliyorsunuz?" diye sordu, kristal mağazası bir gelenin bir daha geldiği alışkanlık yaratan bir yermiş gibi.

"Sizi kıskandım" dedi, evet yanıtını aldıktan sonra. "Crystal Castle'ı ilk kez tecrübe edeceksiniz! Şuradaki koridora girin. Sağda en seçkin yemeklerimizi yiyebileceğiniz muhteşem vejetaryen kafemiz var. Kafeden sola döndüğünüzde de kristal ve mineral odamıza ulaşacaksınız. Esas olay orada! Beklemeyin, haydi, haydi!"

Kadın ellerini sallayarak onları gönderdi. Böyle bir tanıttımdan sonra kafenin aslında kahve, çay, yoğurtlu marul ve marullu sandviç satan alelade bir yer olduğunu görmek haliyle hayal kırıklığı yarattı. Kristal ve mineral odasında ise özenle hazırlanmış bir ışıktandırmanın altında sergilenen parıltılı kristaller, bağdaş kurmuş Buda bibloları, mavi ve yeşil kuvarslar, kesilmemiş taşlar vardı. Oda hafif bir tütsü kokusu, uyku getiren flütlü bir müzik ve akan su sesiyle doluydu. Harry mağazayı yeterince inceleyince sıradan ve nefes kesmekten uzak olduğunu gördü. Burada insanı soluksuz bırakabilecek tek şey fiyatlar olabilirdi.

"Ha ha" diye güldü Andrew, fiyat etiketlerine bakarken. "Bu kadın bir dâhi."

Mağazadaki çoğu orta yaşlı ve besbelli zengin müşterileri gösterdi. "Çiçek çocuklar büyüdü. Artık ciddi meslekleri, cid-

di gelirleri var ama kalpleri hâlâ astral dünyada.”

Girişe döndüler. Enerjik kadının yüzündeki gülümseme yok olmamıştı. Harry’nin elini tuttu ve avucuna mavi-yeşil bir taş bastırdı.

“Oğlaksınız, değil mi? Bu taşı yastığınızın altına koyun. Odadaki tüm negatif enerjiyi alır. Aslında altmış beş dolar ama gerçekten ihtiyacınız olduğu için size elliye bırakabilirim.”

Ardından Andrew’a döndü.

“Siz de aslan olmalısınız?”

“Ah, hayır hanımefendi. Ben polisim.” Andrew soğukkanlılıkla rozetini gösterdi.

Kadının birden beti benzi attı ve korkuyla ona baktı. “Hay aksi. Umarım yanlış bir şey yapmamışımdır.”

“Bildiğimiz kadarıyla hayır, hanımefendi. Siz Margaret Dawson olmalısınız, değil mi? Eski soyadınızla Margaret White? Eğer öyleyse sizinle özel olarak konuşabilir miyiz?”

Margaret Dawson çabucak toparlandı ve kasaya bakması için kızlardan birini çağırdı. Ardından Andrew ve Harry’yi bahçeye götürüp beyaz renkli ahşap bir masaya oturttu. İki ağacın arasına gerilmiş bir ağ vardı. Harry ilk önce bunu bir balıkçı ağı sandı ama yakından bakınca dev bir örümcek ağı olduğunu fark etti.

“Yağmur yağacak gibi” dedi Margaret Dawson. ellerini ovuşturarak.

Andrew boğazını temizledi.

Kadın alt dudaklarını ısırıldı.

“Özür dilerim memur bey. Epey gerildim...”

“Endişelenmeyin, hanımefendi. Burada epey iddialı bir örümcek ağınız var.”

“Ha, o mu? O Billy, bizim fare örümceğimiz. Muhtemelen bir yerlerde uyuyordur.”

Harry istemsizce bacaklarını altına sıkıştırdı. “Fare örüm-

ceği mi? Yani... fare mi yiyor?" diye sordu.

Andrew gülümsedi. "Harry Norveçli. Büyük örümceklere alışkın değiller."

"Ha, öyle mi? O zaman sizi rahatlatayım. Büyük olanlar tehlikeli değildir" dedi Margaret Dawson. "Ama kızıl sırtlı dediğimiz küçük ve ölümcül bir tür var. En çok şehirleri sever. Kalabalığın içinde, karanlık bodrumlarda ve rutubetli köşelerde gizlenebilir."

"Tanıdığım birini hatırlattı" dedi Andrew. "Neyse, biz işimize dönelim, hanımefendi. Konu oğlunuz."

Bayan Dawson bu defa gerçekten de bembeyaz kesildi.

"Evans mı?"

Andrew, Harry'yle göz göze geldi.

"Bildığımız kadarıyla daha önce başı polisle belaya girmemiş, değil mi Bayan Dawson?" diye sordu Harry.

"Hayır, hayır, girmedir. Şükürler olsun."

"Aslında Brisbane'e dönerken yolumuz üzerinde olduğunuz için uğradık. Inger Holter adında bir kızdan haberiniz var mı diye sormak istedik."

Kadın ismi hafızasında yokladı. Ardından başını iki yana salladı.

"Evans'ın çok fazla tanıdığı kız yoktur. Tanıdıklarını da bana getirip tanıştırır zaten. İsmi bile hatırlayamadığım o... o berbat kızdan çocuğu olduktan sonra ona yasakladım... Biraz beklemesi gerektiğini söyledim. Doğru insan karşısına çıkana kadar."

"Neden beklemesi gerekiyor?" diye sordu Harry.

"Çünkü ben öyle istedim."

"Siz neden öyle istediniz, hanımefendi?"

"Çünkü... çünkü henüz doğru zaman değil ve..." Vaktinin kıymetli olduğunu göstermek için mağazaya göz attı. "...Evans çok kolay incinebilen, hassas bir çocuk. Hayatında çok fazla negatif enerji var, o yüzden ona yüzde yüz güvenebileceği bir

kadın lazım. Aklını karıştırmaktan başka bir işe yaramayan bu... sürtükler değil.”

Gözbebeklerine gri bir sis çöktü.

“Oğlunuzla sık görüşüyor musunuz?” diye sordu Andrew.

“Evans fırsat buldukça buraya gelir. Huzura ihtiyacı var. Zavallı oğlum, o kadar çok çalışıyor ki. Sattığı otlardan dene-diniz mi hiç? Bana bazen getiriyor, ben de kafede çaya koyuyorum.”

Andrew yeniden boğazını temizledi. Harry göz ucuyla ağaçların arasında bir kıpırdanma fark etti.

“Biz artık kalkalım, hanımefendi. Ama size son bir sorum var.”

“Buyurun?”

Andrew boğazına bir şey takılmış gibi peş peşe öksürdü. Ağ sallanmaya başlamıştı.

“Saçınız hep böyle sarı mıydı, Bayan Dawson?”

Bubbur

Sidney'e indiklerinde saat epey geç olmuştu. Harry ayakta zor duruyor, oteldeki yatağı burnunda tütüyordu.

"Birer içkiye ne dersin?" diye sordu Andrew.

"Senin eve gitmen gerekmiyor mu?"

Andrew başını sağa sola salladı. "Şu anda eve gidersem kendim dışımda kimse olmayacak."

"Şu anda mı?"

"Şu anda dediysem, son on yıldır. Boşandım. Eşim Newcastle'da kızlarla birlikte yaşıyor. Elimden geldiğince onları görmeye çalışıyorum ama yol çok uzun ve kızlar yakında kendi hafta sonu planlarını yapacak kadar büyümüş olacaklar. Sonra da sanırım hayatlarındaki tek erkeğin ben olmadığımı anlayacağım. Güzeller güzeli iki minik şeytan. Biri on dört, diğeri on beş yaşında. Kahretsin, kapıya gelen her âşığı kovalamak zorunda kalacağım."

Andrew'un gözlerinin içi güldü. Harry bu tuhaf meslektaşına hayranlık duymaktan kendini alamadı.

"Bu işler böyledir, Andrew."

"Haklısın, dostum. Sende ne var ne yok?"

"Şey... Karım yok. Çocuğum da. Hatta köpeğim bile. Tek sahip olduğum bir amir, bir kız kardeş, bir baba ve ayda yılda bir aramalarına ya da benim onları ayda yılda bir arama rağmen arkadaşlarım dediğim bir iki arkadaş."

“Önem sırası bu mu?”

“Evet, bu.” Güldüler.

“Haydi, sadece birer kadeh? Albury’de?”

“İş içinmiş gibi söyledin” dedi Harry.

“Kesinlikle öyle.”

Birgitta geldiklerini görünce gülümsedi. Bir müşteriye yaptığı servisi bitirdi ve yanlarına yürüdü. Gözleri Harry’nin üzerindeydi.

“Selam” dedi.

Harry’nin tek istediği Birgitta’nın kucığına kıvrılıp uymaktı.

“Bize kanun namına iki duble cin tonik” dedi Andrew.

“Ben greyfurt suyu alayım.”

Birgitta içkilerini verip bara yaslandı.

Harry’ye “Dün akşam için teşekkürler” diye fısıldadı, İsveççe konuşarak. Harry arkasındaki aynada kendini salak bir gülümsemeye otururken gördü.

“Hey, hey, İskandinavca cilveleşmek yok; sağ olun ama şu anda olmaz. İçkileri ben ödüyorsam herkes İngilizce konuşacak.” Andrew onlara sert bir bakış attı. “Şimdi siz gençlere bir şey anlatacağım. Aşkın ölümden daha gizemli olduğunu.” Sözleri etkileyici bir an yaratsın diye bekledi. “Andrew amcanız size çok eski bir Avustralya efsanesini, dev yılan Bubbur’la Walla’nın öyküsünü anlatacak.”

İkisi ona doğru yaklaştı ve Andrew sigarasını yakarken dudaklarını keyifle ıslattı.

“Evvel zaman içinde Walla adında genç bir savaşçı, Mora adında genç ve güzel bir kıza âşık olmuş. Kız da ona âşıkmuş. Walla kabilesinin erkekliğe adım atma ritüellerini başarıyla tamamlayıp yetişkin bir adam olmuş ve artık kabilede dilediği kadınla evlenebilirmiş. Tabii kadının evli olmaması ve onun da Walla’yı istemesi şartıyla. Walla haliyle

Moora'yı seçmiş, Moora da onu istemiş. Walla sevgilisinin yanından bir an olsun ayrılmak istemese de geleneğe göre evlilikten önce bir av gezisine çıkmalı ve avladıklarını gelinin anne babasına çeyiz olarak vermeliymiş. Güzel bir günün sabahında, çiy taneleri yapraklarda ışıldarken Walla yola çıkmış. Moora'nın ona verdiği beyaz papağan tüyünü de saçına takmış.

Walla gittikten sonra Moora şenlik için bal toplamaya çıkmış. Ama bal bulması kolay olmamış ve hiç istemediği halde kamptan uzaklaşmak zorunda kalmış. Dev kayaların olduğu bir vadiye gelmiş. Vadide tuhaf bir sessizlik varmış, ne bir kuşun ne de bir böceğin sesi duyuluyormuş. Tam oradan gidecekken büyük ve beyaz yumurtaların olduğu bir yuva fark etmiş. Hayatında gördüğü en büyük yumurtalarmış. 'Bunları şenliğe götüreyim' diye düşünmüş ve elini uzatmış.

O anda kayaların arasında sürünen bir şeyin sesi yükselmiş; Moora kaçmaya ya da ağzını açmaya fırsat bulamadan sarı-kahverengi dev bir yılan gelip beline dolanmış. Moora çırpınsa da kendini kurtaramamış ve yılan onu sıkmaya başlamış. Moora mavi gökyüzüne bakmış ve Walla'nın adını bağırmaya çalışmış ama ciğerlerinde ses çıkaracak kadar hava yokmuş. Yılan onu daha da sıkınca Moora canını oracıkta teslim etmiş ve vücudundaki tüm kemikler kırılmış. Yılan sürünmüş ve geldiği gölgelere dönmüş. Derisinin rengi güneş vuran ağaçlara ve vadideki kayalara karıştığından onu orada görmek imkânsızmış.

İki gün sonra kızın ezilmiş bedeni kayaların arasında bulunmuş. Ailesi perişan olmuş, annesi hüngür hüngür ağlamış ve kocasına Walla evine geri geldiğine ona ne diyeceklerini sormuş."

Andrew, parlayan gözleriyle Harry ve Birgitta'ya baktı.

"Walla ertesi günün şafağında avdan döndüğünde kamp ateşi sönmek üzereymiş. Yorucu bir gezi olmasına rağmen

sevinçten havalara uçuyormuş ve gözleri ıslı ıslılmış. Doğruca ateşin başında sessizce oturan Moora'nın anne babasına gitmiş. 'İşte size hediyelerim' demiş. Getirdikleri oldukça iyiymiş. Bir kanguru, bir vombat⁶ ve devekuşu butları.

'Cenazeye yetiştin, Walla. Sen artık bizim oğlumuzsun' demiş, Moora'nın babası. Walla tokat yemiş gibi olmuş ve acısını güçlkle gizleyebilmiş; ama iyi bir savaşçı olduğundan gözyaşlarını tutmayı başarmış ve soğukkanlılıkla sormuş: 'Neden onu şimdiye kadar gömmediniz?' Babası 'Çünkü ancak bugün bulabildik' diye cevap vermiş. Walla 'O zaman ona refakat edeyim ve ruhunu isteyeyim. Wirinun⁷umuz' kırılan kemiklerini iyileştirebilir, ben de ruhunu geri getirip onu yeniden hayata döndürebilirim' demiş. Babası 'Çok geç' diyerek reddetmiş. 'Ruhu kadınların ruhlarının olduğu yere gitmek üzere yola çıktı bile. Ama katili hâlâ hayatta. Bundan sonra vazifen nedir, biliyor musun oğlum?'

Walla tek kelime söylemeden yanlarından ayrılmış. Kabilenin diğer bekâr erkekleriyle birlikte bir mağarada yaşamış. Onlarla da hiç konuşmamış. Aylar ayları kovalamış. Walla sürekli yalnız oturuyor, ne şarkılara ne de danslara katılmayı kabul ediyormuş. Kimisi Moora'yı unutabilmek için bağrına taş bastığını söylüyormuş. Kimisi ise kadınların ölüm krallığına yol alan Moora'nın peşinden gitmek için plan yaptığını düşünüyormuş. 'Başaramayacak' diyorlarmış. 'Kadınların yeri ayrı, erkeklerinki ayrıdır.'

Ateşin başına bir kadın gelip oturmuş. Onlara yanıldıklarını söylemiş. 'Sevgilisinin intikamını almak için düşünüp taşınıyor. Bubbur denen o sarı-kahverengi dev yılan elinize bir mızrak alıp kolayca öldürebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Sız onu hiç görmediniz ama ben gençliğimde bir kere gördüm. İşte saçım da o gün kırlaştı. Hayal edebileceğiniz en korkunç

6. Avustralya'da yaşayan ve boyu yaklaşık bir metreyi bulan dört ayaklı keseli hayvan. (ç.n.)

7. Aborjinlerin büyücü ve şifacılarına verdikleri isim. (ç.n.)

manzaraydı. Bu söylediklerimi bir kenara yazın; Bubbur sadece tek bir şekilde öldürülebilir. Onun için de cesaret ve akıl şart. Bence bu genç savaşçı ikisine de sahip.'

Walla ertesi gün ateşin başına gitmiş. Kauçuk toplamak için kimlerin ona eşlik etmek istediğini sorarken gözleri parlıyormuş ve heyecanlı görünüyormuş. 'Kauçuğumuz var' demişler, Walla'yı mutlu gördüklerine şaşırarak. 'Bizimkilerden alabilirsin.' Walla 'Ben taze kauçuk istiyorum' demiş. Şaşkın gözlerle onu izleyenlere gülmüş ve şöyle söylemiş: 'Benimle gelerseniz size onu ne için kullanacağımı gösteririm.' Herkes merakla onun peşine takılmış. Walla kauçuğu topladıktan sonra onları dev kayaların olduğu vadiye götürmüş. Hep birlikte en yüksek ağaca bir yer inşa etmişler ve Walla onlardan vadinin girişine çekilmelerini istemiş. En iyi arkadaşıyla ağaca tırmanmış ve ikisi Bubbur'un adını haykırmış. Güneş tepede yükselirken sesleri tüm vadide yankılanmış.

Yılan biraz sonra ortaya çıkmış. Sarı-kahverengi dev başı sesin kaynağını bulmak için bir ileri bir geri sallanıyormuş. Etrafında Moora'nın gördüğü yumurtalardan çıkmış bir dolu küçük sarı-kahverengi yılan da varmış. Walla ve arkadaşı topladıkları kauçuğu ufak toplar halinde yoğurmuş. Bubbur onları ağaçta görünce ağzını açıp dilini çıkarmış ve onlara doğru uzanmış. Güneş o anda tam tepedeymiş ve Bubbur'un kırmızı-beyaz ağzına vuruyormuş. Bubbur saldırınca Walla en büyük kauçuk topunu yılanın açılan ağzına fırlatmış ve kauçuk dişlerine yapışmış.

Bubbur yerde debelenmiş ama bir türlü ağzındaki kauçuktan kurtulamıyormuş. Walla ve arkadaşı aynı şeyi küçük yılanlar için de yapmış ve çok geçmeden hepsi çenelerini açamadığı için zararsız hale gelmiş. Ardından Walla diğer erkekleri çağırmış ve hep birlikte hiçbirinin gözünün yaşına bakmadan tüm yılanları öldürmüşler. Çünkü Bubbur kabilenin en güzel kızını öldürmüş ve yavruları da günün birin-

de onun kadar büyük olacaktı. O günden sonra o sarı-kah-verengi Bubbur yılanı Avustralya'da nadir görülen bir tür olmuş. Ama korkumuz yüzünden her geçen yıl kulaktan kulağa boyu ve kalınlığı artmış."

Andrew cin toniğini bitirdi.

"Peki bu hikâyeden çıkarılacak ders ne?" diye sordu Birgitta.

"Aşk ölümden daha büyük bir gizemdir. Bir de yılanlara her zaman dikkat etmek gerekir."

Andrew içkilerin parasını ödedi, Harry'yi cesaretlendirmek için sırtını sıvazlayıp gitti.

Moora

Bornoz

Harry gözlerini açtı. Pencerenin dışında yeni uyanan şehrin uğultusu yükseliyordu ve perde miskinçe tepesinde dalgalanıyordu. Yataktan kalkmadan geniş odanın diğer ucundaki duvara asılmış garip şeye baktı. İsveçli kraliyet çiftinin resmine. Kraliçe sakın ve kendinden emin bir tebessümle poz verirken kral birisi sırtına bıçak dayamış gibi duruyordu. Harry nasıl bir his olduğunu tahmin edebiliyordu. Bir keresinde ilkokulda zorla *Kurbağa Prens*'in prensini oynamıştı.

Bir yerden su sesi gelirken Harry onun yastığını koklamak için yatağın diğer tarafına döndü. Yastık kılıfında bir denizanası dokunacı duruyordu; ya da uzun ve kıvılcıllı bir saç teli. *Dagbladet*'in spor sayfasında gördüğü bir manşet geldi aklına: ERLAND JOHNSEN, MOSS FC – KIZIL SAÇLARI VE UZUN TOPLARIYLA TANINIR.

Ne hissettiğini düşündü. Hafiflemişti. Bir tüy kadar hafif. Öyle hafifti ki oynayan perdelerin onu yataktan havalandırıp pencereden dışarı uçuracağından ve Sidney'in en kalabalık saatinde havada süzülürken üzerinde hiçbir şey olmadığını fark edeceğinden korktu. Bu hafifliği önceki gece vücudundan çeşitli sıvılar boşaltmış olmasına bağladı. İçi o denli boşalmıştı ki birkaç kilo vermiş olabilirdi.

"Harry Hole, Oslo Emniyeti: Tuhaf fikirleri ve apış arasındaki boş topraklarıyla tanınır" diye mırıldandı.

“Efendim?” diye sordu, İsveççe konuşan bir ses.

Birgitta inanılmayacak kadar çirkin bir bornoz ve başına türban gibi doladığı beyaz havluya odada dikiliyordu.

“Ah, günaydın. *Sen eskisin, sen özgürsün, sen dağlık kuzeysin. Sen sessizsin, neşeli ve güzel! Selam olsun sana.*⁸ Ben de şuradaki duvarda duran asi kralın resmine bakıyordum. Sence de toprak kazmakla uğraşan bir çiftçi olsaymış daha mutlu olmaz mıymış? Ona daha çok benziyor.”

Birgitta resmi inceledi. “Hayatta her zaman bizim için doğru yeri bulamayabiliyoruz. Sen buldun mu mesela?” Kendini yatağa atıp Harry’nin yanına uzandı.

“Sabahın bu saati için ciddi bir soru. Cevaplamadan önce senden şu bornozu çıkarmanı rica ediyorum. Sana kötü biri gibi görünmeyi hiç istemesem de sanırım ilk aklımdan geçen, bu şeyin ‘Hayatımda gördüğüm en kötü on giysi’ listeme giriş yapmaya hak kazandığı oldu.”

Birgitta güldü. “Ben buna tutku katili diyorum. Dik kafalı yabancı erkekler fazla sırnaşık olduğunda görevini fazlasıyla yerine getiriyor.”

“Bu rengin bir adı var mıymış, hiç baktın mı? Şu anda üzerinde renk paletinin daha önce keşfedilmemiş yeşil ve kahverengi arası bilinmeyen bir tonu duruyor olabilir.”

“Sorumu geçiştirmeye çalışma, inatçı Norveç soytarısı seni!” Birgitta yastıkla kafasına vurdu ve kısa bir güreşin ardından altta kalan o oldu. Harry ellerinden sımsıkı tutup bornozun kuşağını ağzıyla çözmeye çalıştı. Birgitta niyetini anlayınca bağırdı ve bir dizini kurtarıp sertçe çenesine vurdu. Harry inleyip yana devrildi. Birgitta hemen dizlerini kollarının üzerine koydu ve Harry’nin üzerine oturdu.

“Cevap ver!”

“Tamam, tamam, pes ediyorum. Evet, hayatımdaki yerimi buldum. Görüp görebileceğin en iyi polisim. Evet, toprak kaz-

8. İsveç millî marşının ilk kıtasına ait sözler. (ç.n.)

mayı ya da balo gecelerinde balkonda dikilerek kalabalıklara el sallamayı değil, kötü adamları yakalamayı kendim tercih ediyorum. Ve evet, bunun sapıkça olduğunun farkındayım.”

Birgitta dudaklarına yapıştı.

“Bari dişlerini fırçalasaydın” dedi Harry, ısırılmış dudaklarıyla.

Birgitta arkaya eğilip gülerken Harry yeni bir fırsat kolladı. Başını kaldırdı ve kuşağı dişleriyle yakalayıp çözdü. Bornoz genç kadının omuzlarından düştü ve Harry dönerek üste çıktı. Teni duş yüzünden hâlâ sıcak ve nemliydi.

“İmdat! Polis!” diye bağırdı Birgitta, bacaklarını beline dolarken. Harry nabzının tüm vücudunda attığını hissetti.

Birgitta “Yardım edin!” diye fısıldadı ve Harry’nin kulağını tutkuyla ısırdı.

Biraz sonra yatakta tavanı izliyorlardı.

“Keşke...” dedi Birgitta.

“Evet?”

“Ah, yok bir şey.”

Kalkıp giyindiler. Harry saatine bakınca sabah toplantısına geç kaldığını fark etti. Evin kapısında dikildi ve kollarıyla onu sardı.

“Ne için keşke dediğini biliyorum galiba” dedi. “Sana kendimden bahsetmemi istiyorsun.”

Birgitta başını Harry’nin boynuna dayadı. “Bunu sevmediğinin farkındayım” dedi. “Hakkında bildiğim her şeyi sana zorla söyletmişim gibi hissediyorum. Annen iyi kalpli, zeki bir kadındı ve yarı Sami’ydi. Onu hâlâ özlüyorsun. Baban öğretmen ve sana söylemese de yaptığın işi sevmiyor. Bu dünyada en çok sevdiğin kişiye kız kardeşin ve senin tabirinle ‘ucundan’ Down sendromlu. Seninle ilgili her şeyi bilmek hoşuma gider. Ama gerçekten de içinden geliyorsa anlatmanı istiyorum.”

Harry boynunu okşadı. "Gerçek bir şey öğrenmek ister misin? Bir sır?"

Birgitta başını salladı.

Harry "Sır paylaşmak insanları birbirine bağlar" diye fıslıdadı saçlarına. "Bazıları bunu istemeyebilir."

Bir süre holde konuşmadan öylece dikildiler. Harry derin bir nefes aldı.

"Hayatım boyunca beni çok seven insanların arasında oldum. Bana ne istediysem verdiler. Kısacası neden böyle biri olduğumun açıklaması yok." Harry saçlarına hafif bir rüzgârın estiğini hissetti. Öyle yumuşaktı ki gözlerini kapamak zorunda kaldı. "Yani neden alkolik olduğumun."

Bunu vahşi bir sertlikte söylemişti. Birgitta kıpırdamadan ona sımsıkı sarıldı.

"Norveç'te bir devlet memurunun kapı dışarı edilmesi zordur. Beceriksizlik bir neden değildir, tembelliğin lafı bile edilmez ve amirini dilediğin kadar sömürmeni kimse dert etmez. Doğrusunu söylemek gerekirse canının istediği hemen her şeyi yapabilirsin; kanunlar seni çoğu şeyden korur. Ama tek bir şey dışında. İçki içmek... Emniyette mesaiye iki kereden fazla alkollü gelmen derhal kovulman için yeterli bir sebeptir. Ve benim bir dönem işe sarhoş geldiğim değil, gelmediğim günleri saymak daha kolaydı."

Harry geri çekildi ve Birgitta'yı tuttu. Ne tepki vereceğini görmek istiyordu. Sonra onu yeniden kendine çekti.

"Yine de bir şekilde idare ediyordum, ne yaptığımı tahmin edenler de görmezden geliyordu. Aslında birinin beni çoktan ihbar etmesi gerekirdi ama sadakat ve dayanışma teşkilatta oldukça fazladır. Bir akşam mesai arkadaşımınla birlikte bir adamla uyuşturucu cinayetiyle ilgili konuşmak için Holmenkollen Tepesi'ndeki bir apartmana gidiyorduk. Adam şüpheli bile değildi ama binanın kapısında zile basarken arabasının hızla garajdan çıktığını gördük ve kendi arabamıza atladığı-

mız gibi peşine takıldık. Tepeye mavi lamba koyduk ve saatte yüz on kilometreyle Sörkedalsveien'e doğru inmeye başladık. Yol bir sola bir sağa kıvrılırken kaldırım taşlarına çarptık. Arkadaşım direksiyona geçebileceğini söyledi. Ama adamı yakalamaya o kadar odaklanmışım ki teklifini reddettim."

Sonrasında olanları raporlardan okumuştum Harry. Vinderen'de bir araba benzin istasyonundan çıkmıştı. Direksiyonunda ehliyetini yeni alan ve babasına sigara almaya giden bir delikanlı vardı. Delikanlının aracı iki polisin bulunduğu aracın çarpmasıyla parmaklıkları aşarak tren raylarına itilmiş, polislerin aracı iki dakika öncesine kadar beş altı kişinin beklediği bir otobüs durağını önüne katarak ancak rayların diğer tarafındaki peronda durabilmişti. Harry'nin mesai arkadaşı ön camdan fırlamış ve yirmi metre ileride, raylarda bulunmuştu. Başı bir parmaklık direğine çarpmıştı. Darbenin etkisi öyle güçlüydü ki direğin üst kısmı eğilmişti. Kimliğinden emin olmak için parmak izini karşılaştırmak zorunda kalmışlardı. Diğer araçtaki çocuğun ise boynundan aşağısı felç olmuştu.

"Sunnas denen bir yerde onu ziyarete gittim" dedi Harry. "Hâlâ günün birinde araba kullanmayı hayal ediyordu. Beni hurdaya dönmüş arabanın içinde bulduklarında kafatasım çatlamıştı ve iç kanamam vardı. Birkaç gün yaşam destek ünitesine bağlı kaldım."

Babası kız kardeşiyle birlikte onu birkaç sefer ziyaret etmişti. Yatağın iki yanına oturup ellerini tutmuşlardı. Harry'nin geçirdiği şiddetli sarsıntı yüzünden görüşü bozulmuştu ve bir şeyler okuması ya da televizyon izlemesi yasaktı. O yüzden babası ona kitap okumuştum. Sandalyesini yatağa yaklaştırır, sesi yorulmasın diye en sevdiği yazarlar olan Sigurd Hoel ve Kjartan Fløgstad'ın kitaplarını oğlunun kulağına fısıldayarak okurdu.

"Bir adamı öldürmüş, bir diğerinin havatını mahvetmiş-

tim; ama ona rağmen o yatakta sevgi ve özenli bir fedakârlık görüyordum. Normal bir odaya alındığımda yaptığım ilk şeyse yan yatakta yatan adama kardeşinin bana bir şişe viski alması için rüşvet vermek oldu.”

Harry duraksadı. Birgitta'nın nefesi sakin ve düzenliydi.

“Şoke mi oldun?” diye sordu Harry.

“Seni ilk gördüğüm anda alkolik olduğunu anlamıştım” diye yanıtladı Birgitta. “Babam da öyleydi.”

Harry ne diyeceğini bilemedi.

“Sonrasını da anlatsana.”

“Sonrası... sonrası Norveç emniyetini ilgilendiren konular. Belki de anlatmasam daha iyi.”

“Ama Norveç'ten çok uzağız.”

Harry onu aceleyle kucakladı.

“Bir gün için yeterince kötü şey duydun” dedi. “Devamı sonraki sefere. Şimdi gitmem gerek. Bu gece de Albury'ye gelip sana ayak bağı olsam sorun olur mu?”

Birgitta üzgün bir tebessümle gülümsedi. Harry onun hayatına gerektiğinden fazla yakınlaştığını biliyordu.

İstatistiksel anlamlılık

Harry odaya girince “Geç kaldın” dedi Watkins. Masasına bir deste fotokopi kâğıdı bıraktı.

“Yol yorgunluğu. Yeni bir gelişme var mı?”

“Okuman gereken bazı şeyler var. Yong Sue birkaç eski tecavüz vakası buldu. Kensington’la ikisi şu anda sunum yapıyor.”

Yong tepegöze saydam bir kâğıt koydu.

“Avustralya’da sadece bu sene beş binin üzerinde tecavüz bildirilmiş. Açıkçası böyle bir yığından benzerlik çıkarmak istatistik kullanmadan imkânsız. Bize somut, kısa ve öz istatistikler lazım. Birinci anahtar kelime istatistiksel anlamlılık. Başka bir deyişle, istatistiksel tesadüfle açıklanamayacak bir sisteme ihtiyacımız var. İkinci anahtar kelime ise demografi.

İlk önce son beş sene içinde gerçekleşen ve ‘boğmak’ ya da ‘boğulmak’ kelimelerini içeren çözülmemiş cinayet ve tecavüzlerin raporlarını araştırdım. On iki cinayet, birkaç yüz tane de tecavüz buldum. Sonra kurbanların on altıyla otuz beş yaş arasında sarışın kadınlar olmaları ve doğu yakasında yaşamaları kriterini ekleyerek sayıyı azalttım. Pasaport Müdürlüğü’nden aldığım saç rengine ilişkin resmi istatistikler ve veriler, bu grubun kadın nüfusunun yüzde beşinden az bir kısmını oluşturduğunu gösteriyordu. Ona rağmen elimde yedi cinayet ve kırktan fazla tecavüz vardı.”

Yong tepegöze yüzdeler ve çubuk grafikler gösteren başka bir saydam kâğıt koydu. Yorumda bulunmadan diğerlerinin okumasını bekledi. Uzun bir sessizlikten sonra ilk konuşan Watkins oldu.

“Bu, şey mi demek oluyor?..”

“Hayır” dedi Yong. “Daha önce bilmediğimiz yeni bir şey söylemiyor. Rakamlar oldukça belirsiz.”

“Ama hayal edebiliriz” dedi Andrew. “Mesela sistematik olarak sarışın kadınlara tecavüz eden ve daha az sistematik bir şekilde onları öldüren biri olduğunu hayal edebiliriz. Elle-riyle kadınların boğazını sıkmaktan hoşlanan biri.”

Herkes bir anda konuşmaya başlayınca Watkins susmaları için ellerini kaldırdı.

İlk söz alan Harry oldu. “Bu ilişki neden daha önce bulunmamış? Aralarında bağlantı olabilecek yedi cinayet ve kırkla elli arasında tecavüzden bahsediyoruz.”

Yong Sue omuzlarını silkti. “Tecavüz ne yazık ki Avust-ralya’da her gün görülen bir olay; belki o yüzden senin dü-şündüğünün aksine öncelik verilmiyordur.”

Harry hak verir gibi başını salladı. Norveç’in de bu konu-da gurur duyulacak bir yanı yoktu.

“Ayrıca tecavüzcülerin çoğu kurbanlarını yaşadıkları şe-hirden ya da bölgeden seçer ve olaydan sonra oradan kaç-maz. Bu yüzden standart tecavüz vakaları arasında sistema-tik bir uyum bulunmaz. Benim istatistiklerimi oluşturan va-kalardaki sorun da coğrafi yayılım oldu.”

Yong, yer isimleri ve tarihlerin olduğu listeyi işaret etti.

“Bir tanesi Melbourne’da, ondan bir ay sonra Cairns’te ve bir hafta sonra Newcastle’da. İki aydan kısa bir sürede üç farklı eyalette gerçekleşen tecavüzler. Failler bazen kar mas-kesi, bazen maske, en az birinde naylon çorapla yüzünü giz-lemiş. Birkaçında da kadınlar tecavüzcüyü hiç görmemiş. Olay mahalleri karanlık arka sokaklardan parklara, farklı

farklı yerler. Kurbanların kimisi zorla arabaya bindirilmiş, kimisinin gece evine girilmiş. Yani sizin anlayacağınız, sarışın olmaları, boğulmaları ve kimsenin polise adamın eşkâlini verememiş olması dışında aralarında bir benzerlik yok. Şey, aslında bir tane daha var. O da cinayetlerin aşırı titizlikle işlenmiş olması. Maalesef öyle... Katil her kimse muhtemelen kurbanlarını yıkıyor ve kendine ait tüm izleri yok ediyor: parmak izleri, sperm, giysi lifleri, saç teli, kurbanların tırnaklarının altında kalan deri ve başka ne varsa. Ama bunun dışında vakaları bir seri katille bağdaştırabileceğimiz başka bir şey yok. Ne alışılmadık bir işaret, ne ritüel, ne de polislerle 'Ben buradayım' diyen bir not. İki ayda üç tecavüzden sonra bütün seneyi sakın geçirmiş. Bildirilen başka tecavüzlerin arkasında da o yoksa tabii. Ama bunu bilemeyiz."

"Peki ya cinayetler?" diye sordu Harry. "Onlardan hiçbir şey çıkmıyor mu?"

Yong başını iki yana salladı. "Dediğim gibi, coğrafi dağılım. Brisbane polisi cinsel saldırıya uğramış bir ceset bulduğunda ilk arayacakları yer Sidney olmaz. Cinayetler o kadar geniş bir zaman aralığına yayılmış ki net bir bağlantı bulabilmek zor. Sonuçta boğmak tecavüz vakalarında sık görülen bir durum."

"Avustralya'da tam donanımlı bir federal polis teşkilatınız yok mu?" diye sordu Harry.

Masadaki yüzler güldü. Harry konuyu değiştirdi.

"Eğer bu bir seri katilin işiyse..."

"...cinayetler arasında ortak bir düzen, bir fikir olmalı" diyerek onu tamamladı Andrew. "Ama bunda öyle bir şey yok, değil mi?"

Yong tekrar başını salladı. "Bunca yıldır birkaç polis ortada bir seri katilin dolaştığı ihtimalini düşünmüş olmalı. Büyük ihtimalle arşivlerden eski dosyaları çıkartıp karşılaştırmışlardır ama farklılıklar bu şüphelerini desteklemeyecek kadar çok çıkmıştır."

“Bu bir seri katilse öyle ya da böyle içinde yakalanma arzusu olmaz mıydı?” diye sordu Lebie.

Watkins boğazını temizledi. Bu onun özel ilgi alanıydı.

“O dediğin ancak cinayet romanlarında olur” dedi. “Katil yaptığı eylemlerle bir yardım çağrısında bulunur; bilinçaltında birilerinin ona engel olmasını istediği için arkasında şifreli küçük mesajlar ya da kanıtlar bırakır. Bazen gerçekten de bunu yapanlar olur. Ama ne yazık ki seri katillerin çoğu diğer insanlar gibidir; yakalanmak istemezler. Karşımızdaki gerçekten bir seri katilse bize işimizi kolaylaştıracak pek bir şey bırakmamış. Burada canımı sıkan bazı noktalar var...”

Yüzünü buruşturdu ve sararmış üst dişlerini gösterdi.

“Birincisi, kurbanların sarışın olmaları ve boğulmaları dışında cinayetlerde herhangi bir benzerlik görünmüyor. Bu bize her cinayeti öncekilerden farklı olması gereken bir sanat eseri gibi bağımsız eylemler olarak gördüğünü ya da hepsinin arasında henüz keşfedemediğimiz bir örüntü olduğunu söyleyebilir. Fakat aynı zamanda cinayetlerin plansız, hatta bazı durumlarda mecburiyetten işlendiği anlamına da gelebilir. Örneğin kurbanın yüzünü görmesi, direnmesi, yardım için bağırması ya da beklemediği bir şeyin olması gibi.”

“Kim bilir, belki de sadece aleti kalkmadığında öldürüyordur?” dedi Lebie.

“Belki de bu vakaları birkaç psikoloğa göstermemiz gerekiyor” diye karşılık verdi Harry. “Bize yardımcı olacak bir profil çıkarabilirler.”

“Belki de” dedi Watkins. Başka düşüncelere kapılmış gibiydi.

“İkincisi ne, amirim?” diye sordu Yong.

“Ne?” Watkins geri döndü.

“Birincisi dediniz. Canınızı sıkan ikinci şey ne?”

“Aniden durması” dedi Watkins. “Tamamen fiziksel nedenler yüzünden olabilir elbette. Seyahate çıkması ya da has-

talanması gibi. Ama birilerinin bir yerden bağlantı bulacağını hissettiği için de olabilir. O yüzden bir süreliğine durmuştur. İşte böyle!" Parmaklarını şıklattı. "Böyle bir durumda demektir ki gerçekten tehlikeli bir adamla karşı karşıyayız. Disiplinli, kurnaz ve daima artarak sonunda çoğu seri katili ele veren o yok edici tutkulardan beslenmeyen biri. Her adımını hesaplayarak atan ve bu gidişle esaslı bir katliam yapana kadar yakalamamızın zor görüldüğü akıllı bir katil. Tabii sonunda yakalayabilirsek."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Andrew. "Emeklilik yaşı gelmemiş tüm sarışınlara akşamları evden çıkmamalarını mı söyleyeceğiz?"

"Bunu yaparsak kendini daha da gizler ve hiç bulamayız" dedi Lebie. Eline bir çakı almış, titizlikle tırnaklarını temizliyordu.

"O zaman Avustralya'daki tüm sarışınları kaderine terk edip bu herife yem mi edeceğiz?" diye sordu Yong.

"Kadınlara dışarı çıkmamalarını söylemenin anlamı olmaz" dedi Watkins. "Bir kurban arıyorsa elbet bulur. Sonuçta iki eve zorla girmiş birinden bahsediyoruz. Unutun gitsin. Tam tersi, onu ortaya çıkarmamız gerekiyor."

"İyi de nasıl? Adam koca ülkenin dört yanını dolaşıyor ve sonraki hedefinin kim olacağını kimse bilmiyor. Rastgele birilerine tecavüz edip öldürüyor." Lebie tırnaklarına bakarak konuşuyordu.

"Yanılıyorsun" dedi Andrew. "Rastgele davranan biri bu kadar uzun süre yakalanmamayı başaramaz. Bir düzeni olmalı. Her zaman bir düzen vardır. Bunu planladığı için değil, insan alışkanlıklara sahip bir canlı olduğu için. Benim, senin ve o tecavüzcünün arasında hiçbir fark yok. Sadece onun alışkanlıklarını bulmamız gerekiyor, hepsi bu."

"Adam manyağın teki" dedi Lebie. "Bütün seri katiller şizofren değil mi zaten? Onlara öldürmesini söyleyen sesler fa-

lan duymuyorlar mı? Ben Harry'yle aynı fikirdeyim. En iyisi bir tane deli doktoru bulalım.”

Watkins boynunu kaşıyordu. Aklı karışmış gibiydi.

“Psikolog bize seri katillerle ilgili çok şey söyleyebilir ama aradığımızın bu olduğu bile henüz kesin değil” dedi Andrew.

“Tam yedi cinayet. Ben buna seri cinayet derim” dedi Lebie.

“Bakın” dedi Andrew, masaya abanıp iri ve siyah ellerini havaya kaldırarak. “Bir seri katil için cinsel ilişki cinayetten sonra gelir. Cinayetsiz bir tecavüzün hiçbir anlamı olmaz. Bizim adamımız içinse tecavüz daha önemli. Cinayet işlediği vakalarda Komiser Watkins’in söylediği gibi somut nedenler olmalı. Belki yüzünü gören kurbanlar vardı ve onu ifşa edebilirlerdi.” Andrew duraksadı. “Ya da kim olduğunu biliyorlardı.” Ellerini indirdi ve önüne koydu.

Köşedeki vantilatör gıcırtyla çalışıyordu ama hava her zamankinden daha da basıktı.

“Bu istatistikler oldukça iyi” dedi Harry, “ama kendimizi fazla kaptırmamalıyız. Inger Holter cinayetinin diğerleriyle ilgisi olmayabilir. Veba çağında bildiğimiz zatürreeden ölen insanlar da vardı sonuçta, değil mi? Evans White’ın bir seri katil olmadığını varsayalım. Ortalıkta dolaşarak sarışınları öldüren başka bir adamın olması, Inger Holter’i öldürenin Evans White olmayacağı anlamına gelmez.”

Watkins “Karmaşık bir açıklama ama seni anlıyorum, Holy” dedi ve konuyu topladı: “Pekâlâ millet, bir tecavüz-cüyü ve olası, tekrar ediyorum, *olası* bir seri katili arıyoruz. Soruşturmayı genişletip genişletmeyeceğimizin kararını McCormack’e bırakacağım. Bu sırada biz de şu an yaptığımız işlere döneceğiz. Kensington, bildireceğin yeni bir şey var mı?”

“Holy sabah toplantısını kaçırdığı için tekrar edeyim. Robertson’la, yani Inger Holter’in şu muhteşem ev sahibiy-le konuştum ve Evans White adı ona bir şey çağrıştırıyor mu

diye sordum. Çağrıştırmış olacak ki aklındaki sis perdesi geçici de olsa havalanır gibi oldu. Bu öğleden sonra tekrar ziyarette gideceğiz. Bir de Nimbin'deki şerif aradı. Angelina Hutchinson denen şu kadın, Inger Holter bulunmadan önce iki gece Evans White'ın evinde kaldığını doğrulamış."

Harry bir küfür salladı.

Watkins ellerini çırpı. "Tamamdır, herkes işinin başına" dedi. "Şu piç kurusunu yakalayahm haydi."

Ne var ki ağzından çıkan kelimeler çok da inandırıcı olmadı.

Balık

Harry köpeklerin kısa süreli hafızasının ortalama üç saniye olduğunu ama tekrar eden bir uyarıcıyla bu sürenin kayda değer ölçüde uzatılabildiğini duymuştu. "Pavlov'un köpeği" tabiri, Rus psikolog Ivan Pavlov'un köpeklerin sinir sisteminde şartlı refleksleri incelemek için yaptığı deneylerden geliyordu. Uzun bir dönem boyunca köpeklere her yemek verişinde özel bir uyarıcı sinyal de vermişti. Günün birinde ise uyarıcıyı yemek olmadan kullanmış ve buna rağmen köpeklerin pankreası ve midesi yemek sindirmek için ürettikleri sıvıyı yine üretmişti. Çok şaşırtıcı bir sonuç değildi belki; ama bu deney Pavlov'a Nobel Ödülü'nü getirmişti yine de. Tekrarlanan uyarıcılardan sonra bedenin "hatırlayabildiği" böylece kanıtlanmıştı.

Andrew birkaç gün içerisinde Robertson'ın Tasmanya canavarını isabetli bir tekmeyle ikinci kez çitlere gönderdiğinde, bu tekmenin hayvanın aklında ilkinden daha uzun kalacağını kestirmek zor değildi. Köpek bir daha bahçe kapısının dışında tanımadığı ayak sesleri duyarsa o minik şeytani beyni yaygara koparmasını emretmeyecek, onun yerine belki de kaburgaları sızlamaya başlayacaktı.

Robertson onları mutfağa aldı ve bira ikram etti. Andrew bira teklifini kabul etti ama Harry geri çevirerek bir bardak inadensuyu rica etti. Robertson istediğini veremeyince de bir sigara yakarak idare etmeyi düşündü.

“Kusura bakmayın” dedi Robertson, Harry cebinden paketi çıkardığında. “Evimde sigara içirmiyorum. Sigara sağlığa zararlı.” Bunu dedikten sonra bir dikişte birasının yarısını bitirdi.

“Demek sağlığınıza önem veriyorsunuz?” diye sordu Harry.

“Elbette” dedi Robertson, kinayeye aldırış etmeyerek. “Bu evde ne sigara içiyoruz, ne de balık ve et yiyoruz. Sadece temiz hava soluyup doğanın bize verdiklerinden faydalanıyoruz.”

“Köpeğiniz için de geçerli mi bu?”

“Köpeğim en son yavruyken et ve balık yedi” dedi Robertson, gururlu bir sesle. “Gerçek bir lakto-vejetaryendir.”⁹

“Neden huysuz olduğu anlaşıldı” diye mırıldandı Andrew.

“Anladığımız kadarıyla Evans White’ı tanıyormuşsunuz, Bay Robertson. Bize onunla ilgili ne söyleyebilirsiniz?” dedi Harry, not defterini çıkararak. Hiçbir şey karalayası yoktu ama deneyimlerine göre insanlar not defterini gördüğünde anlattıklarının daha önemli olduğunu hissediyordu. İstemeden de olsa daha dikkatli konuşuyor, tarihler, isimler ve yerler gibi bilgilerin tümünün doğru ve eksiksiz olmasına özen gösteriyordu.

“Memur Kensington aradı ve burada yaşarken Inger Holter’i kimlerin ziyaret ettiğini sordu. Ben de odasına girdiğimde duvara tutturulmuş fotoğrafı gördüğümü ve kucığında bebek tutan delikanlıyla daha önce karşılaştığımı hatırladığımı söyledim.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, o çocuk bildiğim kadarıyla buraya iki kere geldi. İlkinde Inger’in odasına kapandılar ve neredeyse iki gün çıkmadılar. Inger... nasıl desem, bayağı gürültü çıkarıyordu. Komşulardan çekinmeye başladım ve ikisi rahat hissetsin diye yüksek sesle müzik açtım. İkisi dediğim, Inger’le o

9. Süt ve süt ürünleri tüketen vejetaryen. (ç.n.)

çocuk, yani. Gerçi hiç rahatsız olmuş gibi bir halleri yoktu. İkinci gelişinde ise çok az kaldı ve hiddetle dışarı çıktı.”

“Kavga mı ettiler?”

“Sanırım öyle. Inger ne kadar pislik biri olduğunu o sür-tüğe anlatacağını bağıırıyordu arkasından. Bir de planlarını adamın birine söyleyeceğini.”

“Adamın biri mi?”

“Bir isim söyledi ama hatırlamıyorum.”

“Peki sür-tük dediği kim olabilir?” diye sordu Andrew.

“Kiracılarımın özel hayatına karışmamaya çalışırım, me-mur bey.”

“Bira harikaymış, Bay Robertson. Sür-tük kim?” diye sor-du Andrew, yaşlı adamın az önce söylediğini umursamadan.

“Şey, mesele de bu işte.” Robertson tereddüt ederken göz-leri gergin bir halde Andrew’dan Harry’ye kaydı. Gülümse-meye çalıştı. “Sanırım bu kadın dosya için önemli, değil mi?” Soru havada asılı kaldı ama çok sürmedi. Andrew birasını sertçe masaya bıraktı ve Robertson’ın yüzüne yaklaştı.

“Çok fazla televizyon izliyorsunuz, Bay Robertson. Masaya yüz dolar koyup etrafı kolaçan ederek size doğru iteceğimi, kulağıma bir isim fısıldayacağınızı ve başka hiç-bir şey söylemeden ayrı yönle gideceğimizi düşünüyorsunuz herhalde. Gerçek dünyada buraya bir ekip arabası çağırırım, sirenler eşliğinde derhal buraya gelir, sizi kelepçele-yip dışarı çıkarırlar ve ne kadar utandığınıza aldırmış etme-den komşularınız seyrederken arabaya bindirirler. Sonra si-zin merkeze götürür ve bize bir isim söyleyene ya da avukatı-nız gelene kadar şüpheli olarak nezarette tutarız. Hatta en kötü senaryoda bir cinayetin çözülmemesi için bilgi sakla-makla suçlanırsınız. Bu da sizi haliyle suç ortağı yapar ve altı yıl hapis cezası vardır. Böyle olsun ister misiniz, Bay Robertson?”

Robertson’ın yüzü soldu ve ağzı ses çıkarmadan iki kez

açılıp kapandı. Yem beklerken yemin kendisi olduğunu yeni fark eden akvaryumdaki bir balığı andırdı bu hali.

“Ben... ben bunu demek...”

“Son kez soruyorum. Sürtük kim?”

“Sanırım fotoğraftaki... resimdeki kadın...”

“Hangi resim?”

“Inger’in odasında asılı olan. Inger’in ve çocuğun arkasında dikiliyor. Kafasında saç bandı olan ufak tefek, esmer kadın. Onu hatırlıyorum çünkü iki hafta kadar önce buraya gelip Inger’i sordu. Inger’i çağırdım, sonra da ikisi kapıda bir şeyler konuştular. Sesleri giderek yükseldi ve resmen birbirlerinin üzerine yürüdüler. Ardından kapı var gücüyle kapandı ve Inger ağlayarak odasına çıktı. O günden sonra da onu bir daha görmedim.”

“Rica etsem bana o fotoğrafı getirir misiniz, Bay Robertson? Fotokopisi ofiste kaldı.”

Nedense yardımsever bir adama dönüşen Robertson hemen Inger’in odasına fırladı. Geri geldiğinde Robertson’ın fotoğraftaki hangi kadından bahsettiğini anlaması Harry’nin bir saniyesini aldı.

“Onunla konuşurken yüzü bir yerden tanıdık geliyordu zaten” dedi Harry.

“Bu bizim Ana Yüreği’miz değil mi?” diye sordu Andrew, şaşkınlıkla bağırarak.

“Gerçek adının Angelina Hutchinson olduğuna bahse girerim.”

Dışarı çıktıklarında Tasmanya canavarı ortalarda yoktu.

“Neden mahallenin devriye polisiymişsin gibi herkes sana *memur bey* diyor, hiç düşündün mü dedektif?”

“Güven veren kişiliğimden olsa gerek. *Memur bey* sence de daha babacan değil mi?” diye cevap verdi Andrew, memnun bir tavırla. “Hem onları bozmaya gönlüm elvermez.”

“Sen kocaman, sevimli bir oyuncak ayısın” diyerek güldü Harry.

“Daha çok koala diyelim.”

“Altı yıl hapis, ha? Yalancı seni.”

“Aklıma ilk o geldi” dedi Andrew. “Ne yapsaydım?”

Terra Nullius

Sidney'e bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Damlalar asfaltı dövüp evlerin duvarlarını yıkamış ve taş çatlasa bir dakika içerisinde kaldırımların kenarından akan nehirler oluşturmuştu. İnsanlar suların içinde bata çıka kendilerine sığınacak bir yer arıyordu. Kimileri sabahki hava tahminini dinlemiş olacak ki çıkarken yanlarına şemsiye almışlardı. Şimdiyse o şemsiyeler caddelerde büyük ve renkli mantarlar gibi bir bir çoğalıyordu. Andrew ile Harry arabanın içinde Hyde Park'ın yanındaki William Caddesi'nin trafik ışıklarında bekliyordu.

"Geçen gece Albury'ye girerken parkta gördüğümüz adamı hatırlıyor musun?" diye sordu Harry.

"Green Park'taki mi?"

"Sana selam verdi ama onu görmezden geldin. Neden?"

"Çünkü onu tanıımıyordum."

Andrew yeşil yanar yanmaz gaza abandı.

Harry içeri girdiğinde Albury sakindi.

"Erkencisin" dedi Birgitta. Temiz bardakları raflara diziyordu.

"Etraf kalabalıklaşmadan servisin daha iyi olacağını düşündüm."

"Merak etme, her zaman herkese servis yaparız." Birgitta Harry'nin yanağını sıktı. "Eee, ne alırsın?"

"Sadece kahve."

"Müessesemizin ikramı olsun."

"Teşekkürler, bir tanem."

Birgitta güldü. "Bir tanem mi? Babam anneme derdi bunu." Bir tabureye oturdu ve barın üzerinden Harry'ye uzandı. "Ayrıca daha tanışalı bir hafta bile olmamış bir adam sevgi sözleri sarf etmeye başlamışsa sanırım bundan korkmam gerek."

Harry onun kokusunu içine çekti. Bilim insanları beyindeki koku korteksinin, sinirlerden gelen sinyalleri bilinçli bir koku duyusuna nasıl dönüştürdüğünü hâlâ tam olarak çözemedi ve Harry de bununla pek ilgilenmiyordu. Tek bildiği. Birgitta'yı kokladığı zaman zihninde ve bedeninde bir sürü şeyin harekete geçtiği idi; gözkapaklarının hafif kapanması, ağzının kulaklarına varması ve moralinin bir anda tavan yapması gibi.

"Merak etme" dedi. "Bir tanem' daha çok evcil hayvanlara verilen zararsız bir isim."

"Hayvanlara hâlâ böyle isimler taktıklarını bilmiyordum."

"Evet, takıyorlar. Mesela 'aşkım' da var. 'Tatlım.' Hatta 'balım' bile diyorlar."

"Peki zararlı olanlar hangileri?"

"Eee, aşkito epey zararlı örneğin" dedi Harry.

"Ne?"

"Aşkito. Ya da minnoşum. Bilirsin işte, oyuncak ayıyı çağrıştıran isimler. Bunlarda önemli olan kulağa sıradan ve ruhsuz gelmemeleri. Daha özel ve samimi olsun diye tercih ediliyorlar. Bir de genellikle genizden söyleniyorlar. Bebek sesiyle konuşanlar gibi. İnsana duyunca bile hafakanlar basıyor."

"Verebileceğin başka örnekler de var mı?"

"Kahveme ne oldu benim?"

Birgitta elindeki bezle ona vurdu. Ardından büyük bir kupa kahve koydu. Barın arkasında sırtı dönük dikilirken

Harry uzanıp saçlarına dokunmamak için kendini zor tuttu.

Birgitta ona kahvesini verdi ve içerisi hareketlenmeye başladığından başka bir müşteriyle ilgilenmeye gitti. Harry'nin dikkatini bardaki rafların tepesinde asılı duran televizyonun sesi çekti. Harry haber bülteninde gösterilen haberin, bir Aborijin topluluğunun kendisi için bazı toprak hakları talep etmesiyle ilgili olduğunu geç de olsa anladı.

"... yeni yürürlüğe giren yerli hakları yasasına dayandırılıyor" dedi sunucu.

Arkadan "Sonunda adalet yerini buluyor..." diyen bir ses duydu Harry.

Arkasını döndü. Kaba hatları ve sarı peruğuyla tepesinde dikilen uzun bacaklı, yüzü pudralı kadını ilk görüşte tanıyamadı. Ama sonra geniş burnunu ve ayırık dişlerini hatırladı.

"Palyaço!" diye bağırdı. "Otto..."

"Adım Otto Reichtnagel, Yakışıklı Harry ekselansları. Topuklu ayakkabıların da sorunu bu işte. Erkeğimin benden kısa olması aslında tercih ettiğim bir durum değil. Eşlik edebilir miyim?" Biraz zorlansa da Harry'nin yanındaki tabureye oturabildi.

"Ne içersin?" diye sordu Harry, Birgitta'yla göz göze gelmeye çalışarak.

"Merak etme, o bilir" dedi Otto.

Harry'nin uzattığı sigarayı hiçbir şey söylemeden aldı ve pembe ağızlığına yerleştirdi. Harry bir kibrit çıkıp uzattı. Otto sigarasını yakarken çökük yanakları ve kıskırtıcı bakışlarıyla Harry'yi izledi. Kısa elbisesi, naylon çoraplı dar kalçalarına yapışmıştı. Harry bu aldatıcı görünüşün küçük bir başyapıt olduğunu kabullenmek zorunda kaldı. Otto bu kadın kıyafetlerinin içinde şimdiye dek tanıştığı kadınların çoğundan daha dişiydi. Harry gözlerini ondan alarak televizyona çevirdi.

"Adalet yerini buldu derken ne kastediyorsun?"

"Terra Nullius'u hiç duymadın mı? Eddy Mabo'yu?"

Harry başını iki yana salladı. Otto dudaklarını araladı ve yavaşça yukarı yükselen iki kalın duman halkası çıkardı.

“Terra Nullius komik ve basit bir terim. İngilizler buraya geldiklerinde ve Avustralya’da çok fazla işlenmiş toprak görmediklerinde bulmuşlar bu adı. Aborijinler günlerinin yarısını patates tarlalarında geçirmediği için İngilizler onları küçük görüyormuş. Oysa Aborijin kabileleri doğayı onlardan daha iyi tanıyormuş. Hangi mevsim olursa olsun yemek neredeyse oraya gidiyor ve bolluk içinde yaşıyorlarmış. Ama göçebe oldukları için İngilizler bu toprakların onlara ait olmadığına karar vermişler. Bu arazileri Terra Nullius, yani sınırsız topraklar ilan etmişler. Terra Nullius ilkelerine göre de bu araziler için Aborijinlerin fikrini bile sormadan tapu çıkartıp kıtaya ayak basan yerleşimcilere vermekte sakınca görmemişler. Böylece Aborijinler kendilerinin olan topraklar üzerinde bir daha hak iddia edememiş.”

Birgitta, Otto’nun önüne kocaman bir margarita koydu.

“Birkaç sene önce Torres Strait Adaları’ndan Eddy Mabo adında bir adam, Terra Nullius ilkesine itiraz ederek ve o zamanlar o toprakların Aborijinlerin elinden kanunsuz bir şekilde alındığını öne sürerek düzene meydan okudu. 1992’de Yüksek Mahkeme adamın görüşlerini kabul etti ve Avustralya’nın o dönemde Aborijin halkına ait olduğunu duyurdu. Mahkeme, beyazlar gelmeden önce yerli nüfusun yaşadığı ya da kullandığı arazileri Aborijinlerin geri isteyebileceğine karar verdi. Haliyle çok sayıda beyaz insan arsalarını kaybetme korkusuyla ortalığı ayağa kaldırdı.”

“Peki şu anda durum ne?”

Otto kenarları tuzlanmış kokteyl kadehinden büyük bir yudum aldı, sirke içmiş gibi yüzünü ekşitti ve içtiği şeyi küçümser bir ifadeyle dikkatlice ağzını sildi.

“Mahkeme kararı ortada. Yerli hakları yasası da duruyor. Ama fazla despot olmayacak şekilde uygulanıyor. Bir sabah

uyandığında tarlasına el konulduğunu gören çiftçiler falan yok. Yani o panik havası giderek azalıyor.”

Burada bir bar taburesinde oturmuş, Avustralya siyaseti anlatan kadın görünümlü bir erkeği dinliyorum, diye geçirdi aklından Harry. *Yıldız Savaşları*’nın bar sahnesindeki Harrison Ford gibi rahat hissetti kendisini.

Haberler pazen gömlekli ve deri şapkalı gülümseyen Avustralyalıların olduğu bir reklamla bölündü. Görünüşe göre en büyük özelliği “Avustralyalı olmakla gururlanan” bir bira markasını tanıtıyorlardı.

“Haydi o zaman, Terra Nullius’un şerefine” dedi Harry.

“Şerefe, yakışıklı. Ay, neredeyse unuttuyordum. Yeni gösterimiz Bondi Plajı’ndaki St George Tiyatrosu’nda olacak. Andrew’a ve sana gelip izlemenizi *emrediyorum*. İsterseniz yanınızda bir arkadaşınızı da getirebilirsiniz. Tüm alkışlarınızı benim numaralarımaya saklarsanız sevinirim.”

Harry başını eğdi ve Otto’nun serçe parmağını havaya kaldırarak tuttuğu üç bilet için teşekkür etti.

Pezevenk

Harry, Albury'den King's Cross'a çıkmak için Green Park'tan geçerken gözleri ister istemez gri renkli Aborijin adamı aradı ama o akşam park lambalarının cılız ışığı altındaki banka oturan sarhoş beyaz bir çift dışında kimse yoktu. Gündüz saatlerindeki bulutlar dağılmıştı, gökyüzü açık ve yıldızlıydı. Yolda tartışan iki adam vardı. Kaldırımın iki tarafında birbirlerine bağırarak dikildikleri için Harry ortalarından yürümek zorunda kaldı. Biri diğerini tiz ve ağlamaklı bir sesle "Bütün gece dışarıda gezeceğini söylememiştin ama!" diyerek azarlıyordu.

Bir Vietnam restoranının dışında garson kapının kasa-sına dayanarak sigara içiyordu. Şimdiden yorulmuş gibi bir hali vardı. King's Cross'a yönelmiş araba ve insan kuyrukları yavaşça Darlinghurst Caddesi boyunca ilerliyordu.

Andrew, Bayswater Caddesi'nin köşesinde domuz sucuğu yiyerek dikiliyordu.

"İşte geldin" dedi. "Tam saatinde. Sapına kadar Alman'sın."

"Ama Almanlar..."

"Evet, Almanlar Tötondur. Ama siz de kuzeyli bir Cer-men boyundan geliyorsunuz. Tipiniz bile aynı. Kendi soyunu inkâr etmiyorsun, değil mi?"

Harry ona aynı soruyla karşılık vermek istedi ama kendini tuttu.

Andrew neşeli bir günündeydi. "Haydi, tanıdığım birine gidelim" dedi.

Atasözündeki iğneyi samanlığın en ortasında, yani Darlinghurst Caddesi'ndeki hayat kadınlarının arasında arama-ya karar verdiler. Onları bulmak zor olmadı. Harry'nin bir-kaçına göz aşinalığı vardı artık.

"Mongabi, adamım, işler nasıl gidiyor?" Andrew durdu ve dar takım elbiseli, bol mücevherli koyu tenli bir adamı samimi bir şekilde selamladı. Adam ağzını açınca altın dişleri parladı.

"Tuka, azgın boğa seni! İşler iyi sayılır."

Adamın bir pezevenge ancak bu kadar benzeyebileceğini düşündü Harry.

"Harry, seni dostum Teddy Mongabi'yle tanıştırayım. Kendisi Sidney'in en fena pezevengidir. Bu mesleği yirmi yıldır yapıyor ve hâlâ caddelerde kızlarıyla müşteri kovalıyor. Bu işler için artık yaşlanmadın mı, Teddy?"

Teddy kollarını kaldırıp sırttı. "Burayı seviyorum, Tuka. Bu işin kalbi burada atıyor. Masada oturmaya başlarsan çok geçmeden bakış açını ve kontrolünü kaybedersin. Ve bu camiada kontrol her şeydir. Hem kızları, hem müşterileri kontrol etmen gerekir. İnsanlar köpek gibidir. Kontrol edilmeyen köpek mutsuz köpektir. Ve mutsuz köpek ısıırır."

"Haklısın, Teddy. Dinle, kızlarından biriyle biraz laflamak istiyorum. Kötü bir adamı arıyoruz da. Buralarda da pis işler çevirmiş olabileceğinden şüpheleniyoruz."

"Tamam, kiminle konuşmak istiyorsun?"

"Sandra burada mı?"

"Birazdan gelir. Başka bir şey yapmak istemediğinden emin misin? Yani laflamak dışında?"

"Yok, sağ ol, Teddy. Biz Palladium'da olacağız. Uğramasını söyler misin?"

Palladium'un dışında bir görevli, caddeden geçen kala-

balığı müstehcen laflarla ayartıp içeri sokmaya çalışıyordu. Andrew'u görünce yüzü güldü. Andrew adamla iki çift laf etti ve gişeye uğramadan doğru içeri alındılar. Dar bir merdivenden aşağı inince bir avuç erkeğin masalarda oturup sonraki gösteriyi beklediği loş bir striptiz kulübünün bodrumuna geldiler. Arkalarda boş bir masaya geçtiler.

"Buralarda herkesi tanıyor gibisin" dedi Harry.

"Beni tanıması gereken ve benim tanımam gereken herkesi. Oslo'da da polisle yeraltı dünyası arasında böyle tuhaf bir ortaklık oluyordur, değil mi?"

"Tabii ki. Ama sen bu çevreyle bizdekinden daha samimi bir ilişki kuruyor gibisin."

Andrew güldü. "Sanırım onlara yakınlık duyduğum için. Emniyette çalışmasaydım belki de bu işi yapardım."

Az sonra siyah bir mini etek, yüksek topukluların üzerinde sendeleyerek merdivenden indi. Eteğin sahibi kadın, kısa kâküllerinin altındaki miskin ve donuk gözleriyle etrafa baktı. Ardından masaya geldi. Andrew ona bir sandalye çekti.

"Sandra, bu Harry Holy."

Kadın kırmızı geniş dudaklarını çarpık bir gülümsemeye araladı ve "Öyle mi?" dedi. Köpekdişlerinden biri yoktu. Harry onun ceset kadar soğuk eliyle tokalaştı. Nedense yüzü tanıdık geliyordu. Geçen gecelerden birinde Darlinghurst Caddesi'nde mi görmüştü acaba? Belki de o zaman makyajı ve giysileri farklıydı.

"Eee, konu ne? Yine kötü adamların mı peşindesin Kensington?"

"Aslında tek bir kötü adamı arıyoruz, Sandra. Kızları boğmayı seven birini. Elleriyle. Sana bir şey çağrıştırdı mı?"

"Bana mı? Evet, müşterilerimizin en az yarısını. Birilerine zarar mı vermiş?"

"Muhtemelen sadece kimliğini tespit edebilecek olanla-

ra” dedi Harry. “Bu adamı daha önce gördünüz mü?” Evans White’ın fotoğrafını gösterdi.

Sandra resme bile bakmadan “Hayır” dedi ve Andrew’a döndü. “Kim bu, Kensington?”

“Norveç’ten geldi” dedi Andrew. “Polis. Kız kardeşi Albury’de çalışıyordu. Geçen hafta tecavüz edilip öldürüldü. Daha yirmi üç yaşındaydı. Harry de izne ayrıldı ve bunu yapan adamı bulmak için buraya geldi.”

“Üzüldüm.” Sandra fotoğrafa baktı. “Evet” dedi ve sustu.

Harry heyecanlandı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Yani evet, gördüm.”

“Onunla... şey, hiç buluştunuz mu?”

“Hayır ama birkaç kere Darlington Caddesi’ne geldi. Burada ne yaptığını bilmiyorum; yine de yüzü epey tanıdık geliyor. İsterseniz birilerine sorarım.”

“Teşekkür ederim... Sandra” dedi Harry. Sandra kısacık bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Benim işe gitmem gerekiyor, çocuklar. Sonra yine görüşürüz herhalde.” Mini etek sandalyeden kalktı ve geldiği yoldan dönerek gözden kayboldu.

“İşte bu!” diye bağırdı Harry.

“İşte bu mu? Birisi herifi King’s Cross’ta gördü diye mi? Darlington Caddesi’nde görünmek yasak değil. Hayat kadınlarını düzmek de. Daha doğrusu kesinlikle yasak değil, diyelim.”

“Sen hissetmiyor musun, Andrew? Sidney’de dört milyon insan yaşıyor ve aradığımız kişiyi tek gören o. Bu elbette bir şeyi kanıtlamaz ama sonuçta bir işarettir, değil mi? Yaklaştığımızı hissetmiyor musun?”

Müzik sustu ve ışıklar kısıldı. Mekânın müşterileri dikkatini sahneye verdi.

“Evans White’tan epey emin görünüyorsun.”

Harry başıya onayladı. “Vücudumun her hücresi bana

katilin Evans White olduğunu söylüyor. İç sesim güçlüdür benim."

"İç sesin mi?"

"Sezgi, üzerine biraz kafa yorduğun zaman hiç de palavra bir şey değil. Andrew."

"O halde şu anda düşünüyorum, Harry. Ve içimdeki ses tek kelime bile söylemiyor. Senin bu ses nasıl çalışıyor, zahmet olmazsa açıklar mısın?"

"Hımm..." Harry dalga geçmediğinden emin olmak için meslektaşına baktı. Andrew gerçekten de ilgili bir ifadeyle Harry'yi dinliyordu. "Sezgi, sahip olduğun tüm tecrübelerin toplamıdır aslında" dedi Harry. "Benim düşünceme göre yaşadığın, bildiğin, bildiğini sandığın ya da bildiğinden habersiz olduğun her şey bilinçaltında sessizce yatar. Kafanda uyuyan bu yaratığı çoğu zaman fark etmezsin ama o hep oradadır; horlayarak içine yeni şeyler çeker. Ama arada sırada gözlerini kırpar, gerinir ve sana 'Hey, bu resmi daha önce görmüştüm' der. Sonra da parçaların resimde nereye ait olduklarını gösterir."

"Harikaymış, Holy. Peki uyuyan yaratığının resimdeki her ayrıntıyı gördüğünden nasıl emin oluyorsun? Gördüklerin nerede durduğuna ve onlara hangi açıdan baktığına göre değişir."

"Nasıl yani?"

"Mesela gökyüzünü düşün. Norveç'te gördüğün gökyüzü, Avustralya'da gördüğünle aynı. Halbuki şu anda dünyanın en altındasın ve kendi ülkeneye göre aslında baş aşağı duruyorsun. Yani yıldızları tersten görüyorsun. Baş aşağı durduğunu bilmezsen kafan karışır ve hata yaparsın."

Harry, Andrew'a baktı. "Baş aşağı mı?"

"Aynen öyle." Andrew sigarasını tüttürdü.

"Okulda sizin gördüğünüz gökyüzünün bizim gördüğümüzden çok farklı olduğunu öğrenmiştim. Avustralya'day-

san yerküre bizim Norveç'te geceleri gördüğümüz yıldızların manzarasını kapatıyormuş."

"Peki, dediğin gibi olsun" dedi Andrew, soğukkanlılığını bozmadan. "Ama yine de gördüğün manzara, baktığın yere göre değişiyor işte. Asıl mesele her şeyin görelisi olduğu. İşleri bu kadar karmaşık yapan da bu."

Sahnedeki bir tıslama sesi eşliğinde beyaz bir duman yayıldı. Duman az sonra kırmızıya döndü ve kolonlardan keman sesi duyuldu. Sade giyimli bir kadınla pantolonlu ve beyaz gömlekli bir adam dumanın içinden çıktılar.

Harry bu müziği daha önce duymuştu. Londra'dan gelene kadar, uçakta yan koltuğunda oturan adamın kulaklığından yol boyunca bu şarkının vızıltısını dinlemişti. Ama sözlerini ilk kez şimdi anlayabiliyordu. Bir kadın sesi şarkının başında ona yabangülü dendiğini ve sebebini bilmediğini söylüyordu.

Kadının genç sesi, yerini ona tamamen zıt olan kalın ve ağırbaşlı bir erkek sesine bırakıyordu sonra:

Sonra ona bir veda busesi verdim,

Dedim ki tüm güzelliklerin bir sonu olmalı,

Eğilip dişlerinin arasına bir gül yerleştirdim...

Harry otel odasının kapısı hafifçe çalındığında yıldızlar ve sarı-kahverengi yılanlarla ilgili bir rüya görüyordu. Bir müddet yalnızca ne kadar mutlu olduğunu düşünerek öylece yattı. Yağmur yeniden başlamıştı ve pencerenin dışındaki su boruları şarkı söylüyordu. Çıplak bir halde ayağa kalktı, kapıyı ardına kadar açtı ve sertleşmeye başlayan penisinin fark edilmesini umdu. Birgitta şaşkınlıkla gülüp kollarına atıldı. Saçları ıslaktı.

"Üçte gelirim demiştin" dedi Harry, darılmış numarası yaparak.

Birgitta çilli yüzünü kaldırıp baktı. "Müşteriler gitmek bilmedi."

"Sana dizginlenemez bir şekilde, deliler gibi, sırlısıklam âşığım" diye fısıldadı Harry, yüzünü ellerinin arasına alarak.

"Biliyorum" dedi Birgitta.

Harry pencerenin başında minibardan aldığı portakal suyunu içip gökyüzünü inceliyordu. Bulutlar tekrar dağılmış, nurlu bir ışığın deliklerin içinden parlaması için sanki birisi gökyüzünün kadifesine birkaç kez çatal batırmıştı.

Birgitta yataktan "Travestiler hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Otto hakkında ne düşünüyorum diye mi soruyorsun?"

"Öyle de denebilir."

Harry cevabı düşündü. "Sanırım o kibirli tarzı hoşuma gidiyor. Düşmüş gözkapakları, memnuniyetsiz ifadesi. Bıkkınlığı. Nasıl desem? Herkesle flört ettiği melankolik bir müzikalin içindeymiş gibi hep. Kendisiyle dalga geçen, sahte bir flört."

"Ve bu hoşuna mı gidiyor?"

"Onun o *Hiçbir şey umurumda değil* tavrını seviyorum. Çoğunluğun nefret ettiği her şeyi temsil ediyor."

"Çoğunluğun nefret ettiği şeyler ne?"

"Zayıflık. Savunmasız olmak. Avustralyalılar özgür bir millet olmakla övünüyor. Belki gerçekten öylelerdir. Ama anladığım kadarıyla hepsinin hayalinde iyi bir mizah anlayışıyla bir tutam vatanseverlik sahibi dürüst, basit ve çalışkan bir Avustralyalı olmak var."

"Sözünün eri."

"Ne?"

"Onlar öyle diyorlar. Ya da sahici. İçi dışı bir olan, temiz kişi demek."

"Çünkü neşeli ve edepli bir dış görünümün arkasında ton-

la pislik saklamak daha kolay. Otto ise şehveti, göz yanılmasını ve sahteliği temsil eden o acayip giysileriyle şimdiye dek burada tanıştıklarım arasında tek dürüstlük timsali oldu. Çıplak, savunmasız ve sonuna kadar gerçek.”

“Siyaseten yanlış bir şey söylememek için sanki biraz fazla çırpındın. Harry Holy... Eşcinsellerin en iyi dostu.” Birgitta dalga geçiyordu.

“Ama yine de davamı iyi savundum, değil mi?”

Harry yatağa uzandı, ona baktı ve mavi gözlerini masumane bir şekilde kırptı. “Neyse ki bir kere daha yapasım yok, fröken.¹⁰ Ne de olsa yarın sabah ikimiz de erken kalkacağız.”

Birgitta “Böyle şeyleri sırf ben başlatayım diye söylüyorsun” dedi, bir kez daha sarmaş dolaş olurlarken.

10. İsveçcede hanımefendi, bayan (ç.n.)

Tatlı fahişe

Harry, Sandra'yı Dez Go-Go'nun önünde buldu. Yüksek topukların üzerinde dengede durmaktan yorulan bacakları, bağlı duran kolları, parmaklarının arasında tuttuğu sigarası, aynı anda hem davetkâr, hem soğuk bakan ve Uyuyan Güzel'i andıran gözleriyle kaldırım kenarında dikilmiş, King's Cross'taki ufak ülkesini izliyordu. Kısacası dünyadaki diğer hayat kadınları gibi görünüyordu.

"Günaydın" dedi Harry. Sandra'nın gözlerinde herhangi bir tanıma belirtisi göremeyince "Beni hatırladın mı?" diye sordu.

Sandra'nın dudaklarının kenarları kıvrıldı. Muhtemelen bir gülümsemeydi bu. "Tabii ki hatırladım, hayatım. Haydi gidelim."

"Ben Holy. Polis."

Sandra onu dikkatle süzdü. "Ah, tabii ya. Lenslerim bu saatte artık isyan bayrağını çekmeye başlıyor da. Egzoz dumanları yüzünden olmalı."

"Sana kahve ısmarlayabilir miyim?" diye sordu Harry, kibar bir ses tonuyla.

Sandra omuzlarını silkti. "Zaten artık etraf durulmaya başladı, sanırım paydos edebilirim."

Teddy Mongabi ağzında bir kibrit çöpüyle aniden striptiz kulübünün kapısında belirdi. Harry'ye başıyla selam verdi.

“Ailen ne durumda?” diye sordu Sandra, kahveleri geldiğinde. Harry’nin kahvaltı mekânı Bourbon & Beefe oturmuşlardı ve garson Harry’nin her zaman verdiği siparişi hatırlamıştı: Benedict usulü yumurta, mûcver ve flat white.¹¹ Sandra ise sade kahve istemişti.

“Pardon?”

“Kız kardeşin...”

“Ha, evet, doğru.” Harry zaman kazanmak için kahveyi ağzına götürdü. “Hımm, evet, böyle bir olay karşısında nasıl olunabilirse öyle. Sorduğun için sağ ol.”

“Korkunç bir dünyada yaşıyoruz.”

Güneş henüz Darlinghurst Caddesi’nin çatılarını parlatmamıştı ama gökyüzü dağınık duran tek tük yuvarlak bulut kümesiyle birlikte şimdiden masmavi bir renge bürünmüştü. Neredeyse bir çocuk odasının duvar kâğıdını andırıyordu. Ne var ki bu bile bir işe yaramıyordu; çünkü dünya korkunç bir yerdi.

“Bizim kızlarla konuştum” dedi Sandra. “Resimdeki herifin adı White’miş. Torbacı. Amfetamin ve asit satıyor. Bazıları ondan alışveriş de yapmış ama adam hiçbirinin müşterisi olmamış.”

“Belki de ihtiyaçlarını gidermek için para harcamasına gerek kalmıyordur” dedi Harry.

Sandra bu söze burun kıvırdı. “Seks ihtiyacı ayrı, seks satın alma ihtiyacı ayrıdır. Çoğu erkeği heyecanlandıran da bu. Evinizde yapamayıp da bizimle yapabildiğiniz çok şey var, inan bana.”

Harry başını kaldırdı. Sandra gözlerini ona dikmişti ve bakışlarındaki donukluk bir an için yok olmuştu.

Harry ona inandı.

“Konuştuğumuz tarihleri soruşturdun mu?”

“Kızlardan biri, kız kardeşin bulunmadan önceki gece ondan asit aldığını söylüyor.”

11. Avustralya’dan çıkma, kapuçinoya benzeyen bir tür sütlü kahve. (ç.n.)

Harry kahvesini masaya bırakırken birazını döktü ve masaya eğildi. Yumuşak bir tonla hızlıca sordu. "Onunla konuşabilir miyim? Güvenilir biri mi?"

Sandra geniş, kırmızı ağzını açarak gülümsedi. Eksik dişin olduğu yerde siyah bir boşluk duruyordu. "Dediğim gibi, adamdan asit almış ve asit Avustralya'da yasak. Güvenilir mi? Kız uyuşturucu bağımlısının teki..." Sandra sırtını kamburlaştırdı. "Sana sadece bana dediklerini söylüyorum. Doğrusunu istersen kız çarşambayla perşembeyi birbirinden ayırt edecek durumda bile değil."

Sabah toplantısındaki hava berbattı. Vantilatörün uğultusu bile her zamankinden daha boğuktu.

"Kusura bakma, Holy. White'in peşini bırakıyoruz. Cinayet için sebebi yok ve sevgilisi o tarihte Nimbin'de olduğunu söylüyor."

Harry sesini yükseltti. "Bakın, Angelina Hutchinson amfetamin ve Tanrı bilir daha hangi maddelerin etkisinde. Muhtemelen Evans White'tan da hamile. Adam onun torbacısı, haydi ama! Hangi sebebi ararsanız var! Tabii ki Evans ona ne söylerse onu yapacak. Ev sahibiyle konuştuk, kadın Inger Holter'den nefret ediyormuş. Haksız da sayılmaz. Az kalsın Norveçli bir kız, altın yumurtlayan tavuğunu çalacakmış."

"Belki de Hutchinson denen şu kadına daha yakından bakmalıyız" dedi Lebie, sakince. "En azından öldürmek için açık bir sebebi var. Belki cinayet saatinde başka yerde bulunduğunu kanıtlamak için White'in ona değil, onun White'a ihtiyacı vardır."

"White yalan söylüyor. Inger Holter'in bulunmasından bir gün önce Sidney'de görülmüş." Harry ayağa kalkmış, toplantı odasının iki adımlık boşluğunda volta atıyordu.

"Gören kişi LSD kullanan bir fahişe ve ifade verecek du-

rumda mı, ondan bile emin değiliz” dedi Watkins, Yong’a dönerek. “Havayolu şirketleri ne diyor?”

“Nimbin polisi White’i cinayetten üç gün önce bizzat ana-caddede görmüş. Ne Ansett Havayolları, ne de Qantas’ın o tarihle cinayet saati arasındaki yolcu listelerinde White’ın adı yok.”

“Bu hiçbir şeyi ispatlamaz” diye homurdandı Lebie. “Uyuşturucu satıyorsan kendi adınla seyahat etmezsin. Kaldı ki trenle de gitmiş olabilir. Ya da zamanı varsa arabayla.”

Harry biraz öfkelenmiş gibiydi. “Tekrar ediyorum. Amerika istatistiklerine göre tüm cinayet vakalarının yüzde yetmişinde katil kurbanın bir tanıdığı çıkıyor. Bizse soruşturmayı, yakalama şansımızın mucizelere bağlı olduğunu herkesin bildiği bir seri katile odaklıyoruz. Onun yerine daha yüksek ihtimallere yönelmemiz gerekmez mi? Sonuçta elimizde, aleyhinde ikinci dereceden kanıtlar bulunan bir adam var. Tek yapmamız gereken, onu biraz sarsmak. İzler hâlâ sıcakken harekete geçmek. Merkeze getirip suçlamamızı yüzüne vurmak. Onu hata yapmaya zorlamak. Şu anda tam onun istediği gibi davranıyoruz çünkü. Şey gibi... eee ...” Norveççe de *bakevja* dedikleri deyimın karşılığını aradı. Yani bir yerde çakılı kalmak.

“Hımm” dedi Watkins, sesli düşünerek. “Burnumuzun dibinde gezen ve üzerinde durmadığımız biri suçlu çıkarsa bu hoş olmaz tabii.”

O anda kapı açıldı ve Andrew içeri girdi. “Selam, millet. Özür dilerim, geciktim. Ama birimizin caddeleri güvende tutması gerekiyordu. N’aber, şef? Kaşlarını öyle çatmışsın ki Jamison Vadisi’nin şeklini almışlar.”

Watkins iç geçirdi.

“Buradaki kaynaklarımızı yeniden dağıtmamız gerekip gerekmediğini konuşuyorduk. Seri katil teorisinden bir sureliğine vazgeçip tüm enerjimizi Evans White için harcamayı. Ya

da Angelina Hutchinson. Holy kadının cinayet saatinde başka yerde olduğuna dair yeterli bir kanıt olmadığını düşünüyor.”

Andrew güldü ve cebinden bir elma çıkardı. “Kırk beş kiloluk hamile bir kızın güçlü kuvvetli bir İskandinav kadını nasıl boğabildiğini görmek isterdim. Sonra da onu nasıl becercdidiğini.”

“Sadece bir fikir” diye mırıldandı Watkins.

“Evans White için de boşuna kafanızı yormayın derim.” Andrew elmayı koluyla parlattı.

“Neden?”

“Bağlantılarımın biriyle konuştum. White’ın elinde harika mallar olduğunu duyunca cinayet günü ot almak için Nimbin’e gitmiş.”

“Evet?”

“Kimse White’ın evden satış yapmadığını söylemediği için doğruca evine gitmiş ve tüfekli manyağın biri tarafından kovalanmış. Ona fotoğrafı gösterdim. Üzgünüm ama Evans White’ın cinayet tarihinde Nimbin’de olduğu kesin.”

Odaya bir sessizlik çöktü. Yalnızca vantilatörün vızıltısı ve elmasından koca bir ısırik alan Andrew’un sesi duyuldu.

“En iyisi en başa dönelim” dedi Watkins.

Harry, Birgitta’yla o işe gitmeden önce birer kahve içmek için saat beşte Opera Evi’nde randevulaşmıştı. Ne var ki kafeye gittiklerinde kapalı olduğunu görmüşlerdi. Kapısına balle gösterisiyle ilgili bir yazı asılmıştı.

“Her zaman anlatacak daha çok şey vardır” dedi Birgitta. Tırabzanlara yaslanmış, limanı ve karşı kıyıdaki Kirribilli’yi izliyorlardı. “Yarım bıraktığın hikâyenin devamını istiyorum.”

“Mesai arkadaşımın soyadı Stiansen’di. Adı da Ronny. Norveç için tam bir serseri ismi ama öyle biri değildi. Ronny Stiansen kibar, iyi bir çocuktı ve polis olmayı severdi. En azından çoğu zaman. Cenazesi ben hastanedeyken kaldırıl-

dı. Teşkilattaki amirim daha sonra ziyaretime geldi. Emniyet müdürünün selamını söyleyince şüphelenmeliydim aslında. Ama ayıktım ve moralim yerlerde sürünüyordu. Hemşire içeri gizlice alkol soktuğumu anlayıp yan yatağımdaki hastayı başka bir bölüme gönderdiği için iki gündür içemiyordum. 'Aklından ne geçirdiğini biliyorum' dedi amirim. 'Sakin öyle şeyler düşünme. Yapman gereken bir mesleğin var.' İntihar edeceğimi sanıyordu. Oysa yanılıyordu. O an tek düşündüğüm şey, nasıl içki bulacağımdı.

Amirim lafı dolandırmayı sevmeyen biriydi. 'Stiansen öldü. Artık onun için yapacağın bir şey yok' dedi. 'Tek yapabileceğin kendine ve ailene yardım etmek. Bir de bizlere. Gazeteleri okudun mu?' Ona hiçbir şey okumadığımı söyledim. Babam bana kitap okuyordu ve ondan kazayla ilgili tek kelime etmemesini istemiştim. Amirim bunun daha iyi olduğunu söyledi. Böylece işimiz kolaylaşacaktı. 'Arabayı kullanan sen değildin' dedi. 'Ya da şöyle diyelim, direksiyonun başında Oslo Emniyet Müdürlüğü'nde çalışan sarhoş bir polis yoktu.' Bana anlayıp anlamadığımı sordu. Arabayı Stiansen sürüyordu. Kan tahlili sonuçlarına göre tamamen ayık olan kişi oydu çünkü.

Bana eski gazeteler getirdi; hâlâ bulanık gören gözlerimle haberlerde sürücünün kaza anında öldüğünü, yan koltukta oturan meslektaşının da ağır yaralandığını yazdığını gördüm. 'Ama sürücü koltuğunda ben vardım' dedim. 'Hiç sanmıyorum. Sen arka koltukta bulundun' diye cevap verdi amirim. 'Ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmiştin. Tahminime göre o yolculuk hakkında hiçbir şey hatırlamıyorsun.' Bu işin nereye varacağını tabii ki anlayabiliyordum. Basın sadece sürücünün kan tahliliyle ilgileniyordu ve temiz çıktığı müddetçe benimkini kimse umursamayacaktı. Olay teşkilat için zaten yeterince kötüydü."

Birgitta'nın gözlerinin arasında derin bir çizgi vardı. Sarsılmış görünüyordu.

"Peki Stiansen'in ailesine arabayı onun kullandığını nasıl söyleyebildiniz? Bu insanlarda hiç vicdan olmamalı. Nasıl?.."

"Dediğim gibi, emniyet içinde sadakat duygusu oldukça güçlüdür. Bazı durumlarda teşkilat aile meselelerinden önce gelebilir. Belki de o durumda Stiansen'in ailesine kasten daha kolay hazmedebilecekleri bir gerçek verildi. Amirin hikâyesine göre Stiansen şüpheli bir uyuşturucu satıcısı ve katili kovalarken yerinde bir risk almıştı ve görev başındaki her polis böyle kazalar geçirebilirdi. İşin şanssız tarafı diğer arabadaki çocuğun acemi olmasıydı; aynı durumda başka bir sürücü olsa daha çabuk davranıp önümüze sürmezdi. Sirenlerimizin açık olduğunu hatırlıyorum."

"Ve saatte 110 kilometreyle gittiğinizi."

"Hem de hız sınırı 50 olan bir yolda. Evet, çocuk bu yüzden suçlanamazdı. Önemli olan olayın nasıl sunulacağıydı. Aileye oğullarının yolcu koltuğunda olduğunu mu söylemeleri gerekiyordu? Anne babası, çocuklarının sarhoş bir mesai arkadaşının arabayı sürmesine ses çıkaramadığını bilse daha mı iyi olacaktı? Amirim tüm detayların üzerinden defalarca geçti. Başım o kadar ağrıyordu ki patlayacak sandım. Hemşire odaya koştığında yatağın yanından sarkmış, kusuyordum. Ertesi gün Stiansen'in ailesi geldi. Anne babası ve kız kardeşi. Bana çiçek getirdiler ve geçmiş olsun dileklerini ilettiler. Babası oğluna hız yapma konusunda zamanında yeterince sert davranmadığı için kendisini suçluyordu. Bebek gibi ağladım. Her saniye yavaş yavaş öldüm. Yanımda bir saatten fazla oturdular."

"Tanrım, onlara ne söyledin?"

"Hiçbir şey. Sadece onlar konuştu. Ronny'yi anlattılar. Planlarını, yapacaklarını, ne olmak istediğini. Amerika'da okuyan kız arkadaşını. Ona benden bahsetmişti. Benim iyi bir polis ve iyi bir dost olduğumu söylemişti. Güvenilir biri demişti."

“Sonra ne oldu?”

“İki ay hastanede kaldım. Amirim arada bir uğruyordu. Bir gelişinde daha önceki sözlerini tekrarladı. ‘Aklından ne geçirdiğini biliyorum. Sakın öyle şeyler düşünme.’ Ama bu defa haklıydı. Ölmek istiyordum. Gerçeği gizlemenin az da olsa başkalarını düşünmekle ilgisi vardı belki; fakat işin en kötü yanı yalan söylemek değildi. İşin en kötü yanı, böyle bir olaydan zarar görmeden sıyrılmış olmamdı. Kulağa tuhaf gelebilir ama bu konuyu çok düşündüm. İstersen izah edeyim.

Ellili yıllarda Charles Van Doren adında genç bir üniversite hocası, katıldığı bir bilgi yarışması sayesinde tüm Amerika’da ünlü olmuştu. Haftalar boyunca tüm rakiplerini tek tek eledi. O zamanlar sorular inanılmaz zordu ve herkes bu adamın tüm soruları bilmesini ağzı açık izliyordu. Postayla evlilik teklifleri alıyordu, kendi hayran kulübü vardı ve haliyle üniversitedeki dersleri dolup taşıyordu. Ama sonunda kamuoyuna yapımcıların ona tüm cevapları önceden verdiğini duyurdu.

Bu sırrı neden açıkladığı sorulduğunda eniştesi ve teyzesiyle ilgili bir hikâye anlattı. Eniştesi günün birinde teyzesine onu aldattığını söylemişti. Bu itiraf yuvalarının dağılmasına neden olmuştu ve sonraları Van Doren eniştesine neden durduk yere böyle bir itirafta bulunduğunu sormuştu. Sonuçta yaptığı kaçamağın üzerinden seneler geçmişti ve o kadınla bir daha görüşmemişti bile. Eniştesi onu asıl rahatsız eden şeyin karısını aldatmak olmadığını söylemişti. Kaldıramadığı asıl şey, böyle bir hata işleyip karşılığında hiçbir bedel ödememiş olması, yaptığının yanına kâr kalmasıydı. Aynı durum Charles Van Doren için de geçerliydi.

Bence insanlar yaptıklarını daha fazla kabullenemediklerinde bir çeşit ceza çekme ihtiyacı hissediyor. Ben de sonunda bunu istedim. Cezalandırılmayı, kırbaçlanmayı, işkence görmeyi, aşağılanmayı... Bana adaletin yerini bulduğu-

nu hissettirecek her şeyi. Ama beni kimse cezalandırmıyordu. Kâğıt üzerinde ayık görüldüğüm için kovmamışlardı bile. Aksine, gazetelerde yazdığına göre görev sırasında canımı tehlikeye attığım için emniyet müdürü tarafından takdir edilmiştim. Ben de o yüzden kendi kendimi cezalandırdım. Kendime aklıma gelen en ağır cezayı layık gördüm. Yaşamaya ve içki içmemeye karar verdim.”

“Sonra?”

“Ayağa kalktım ve çalışmaya başladım. Herkesten daha çok çalıştım. Kendimi eğittim. Uzun yürüyüşler yaptım. Bol bol kitap okudum. Bazıları hukuk üzerineydi. Kötü arkadaşlarla görüşmeyi bıraktım. İyilerle de. Tabii sarhoş geçirdiğim onca aydan sonra hâlâ elimde kalanlarla. Niye böyle yaptım bilmiyorum ama büyük bir temizliğe girişmiş gibiydim. Eski hayatıma dair ne varsa, kötü şeyler, iyi şeyler, hepsi gitsin istiyorum. Bir gün oturdum ve eski hayatımda tanıdığım herkesi arayıp ‘Merhaba, artık seninle görüşemeyeceğim. Seni tanımak güzeldi’ dedim. Çoğu kabul etti. Hatta bir ikisi mutlu bile oldu sanırım. Bazıları da kendi dünyama çekildiğimi söyledi. Evet, belki de haklılardı. Son üç yıldır en çok vakit geçirdiğim insan kız kardeşim oldu.”

“Ya hayatına giren kadınlar?”

“O da başka bir hikâye ve en az diğeri kadar uzun. Ve de eski. Kazadan sonra bahse değer kimse olmadı. Galiba kendi dertleriyle uğraşan yalnız bir kurda dönüştüm. Belki de sarhoşken daha çekiciydim, kim bilir?”

“Seni neden buraya yolladılar?”

“Yukarıdan birileri işe yarayacağımı düşünmüş olmalı. Muhtemelen baskı altında nasıl çalışacağımı görüp bir karara varmak istediler. Anladığım kadarıyla elime yüzüme bu laştırmadan bitirmeyi başarırısam döndüğümde bu iş bana yeni kapılar açabilir.”

“Sence bu önemli bir iş mi?”

Harry omuzlarını silkti. "Hayatta önemli sayılacak çok az şey var."

Aşağıda Rusya bayraklı çirkin, paslı bir gemi yavaşça ilerliyordu; daha uzaktaki Jackson Limanı'nda ise yan yatan beyaz yelkenliler vardı ama hareketsiz duruyor gibiydiler.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Birgitta.

"Burada yapabileceğim pek bir şey yok. Inger Holter'in tabutu evine gönderildi. Cenaze müdürlüğü bugün Oslo'dan beni aradı. Taşıma işini elçiliğin ayarladığını söylediler. Kızdan 'kadavra' olarak bahsettiler. Sevilen bir çocuğa çok fazla isim takılabilir; ama ölülerin bu kadar adının olması tuhaf."

"Peki ne zaman gideceksin?"

"Inger Holter'in tanıdığımız bütün bağlantıları soruşturmadan çıkarılır çıkarılmaz. Yarın McCormack'le konuşacağım. Muhtemelen hafta sonundan önce giderim. Somut bir gelişme olmazsa tabii. Yoksa bu iş sakız gibi uzayabilir. Zaten elçilik bizi dosyanın gidişatından haberdar edecek."

Birgitta başını salladı. Yanlarında bir turist grubu dikiliyordu ve fotoğraf makinelerinin vızıltısı Japoncanın kakofonisine, martıların çığlıklarına ve geçen gemilerin gürültüsüne karışıyordu.

"Opera Evi'ni tasarlayan kişinin tüm projeden vazgeçtiğini biliyor muydun?" diye sordu Birgitta, durduk yere. İnşaatın masrafları bütçeyi aşıp tepki topladığında Danimarkalı mimar Jörn Utzon tüm projeden elini çekmiş ve protesto olarak görevini bırakmıştı. "Düşünsene, başladığın bir işi yarım bırakıp gidiyorsun. Üstelik çok iyi olacağına inandığın bir işi. Ben herhalde bunu asla yapamazdım."

Harry, Birgitta'yı otobüse uğurlamak yerine onunla Albury'ye kadar yürümeye karar verdi. Fakat yol boyunca fazla konuşmadılar ve Oxford Caddesi'nde sessizce Paddington'a doğru yürüdüler. Uzaktan gök gürültüleri gelse de Harry ba-

şını kaldırınca gökyüzünün berraklığı ve maviliğini görüp şaşırdı. Köşe başında jilet gibi takım elbisesiyle dikilen kır saçlı, beyefendi görünümlü bir adam vardı ve boynuna astığı kartonda şu yazıyordu: “Gizli polis işimi ve evimi elimden aldı, hayatımı mahvetti. Artık resmi olarak yaşamıyorum. Telefon numaraları ve adresleri yok, devlet bütçesinde de görünmüyorlar. Cezalandırılmayacaklarını düşünüyorlar. O sahtekârları bulmama ve işledikleri suç yüzünden tutuklanmalarına yardım edin. Bir imza da siz atın ya da bağış yapın.” Elinde sayfalar dolusu imza olan bir defter tutuyordu.

Bir plak mağazasının önünden geçerlerken Harry bir anda içeri girdi. Tezgâhın arkasında gözlüklü bir adam duruyordu. Harry ellerinde Nick Cave’in plaklarının olup olmadığını sordu.

“Tabii ki var, o bir Avustralyalı” dedi adam, gözlüğünü çıkararak. Alnında bir kartal dövmesi vardı.

“Bir düet arıyorum. Yabangülüyle ilgili...” diyerek söze başladı Harry.

“Evet, evet, ne demek istediğinizi anladım. *Murder Ballads* albümünden ‘Where the Wild Roses Grow.’ Bektan bir şarkı. Albüm de bektan. Ben olsam daha iyi plaklarından birini alırdım.”

Adam gözlüğünü yeniden taktı ve tezgâhın arkasında gözden kayboldu.

Harry bir kez daha şaşırdı ve gözlerini kırıştırdı.

“Bu şarkının nesi var ki?” diye sordu Birgitta, caddeye çıktıklarında.

“Aslında bir şeyi yok” diyerek güldü Harry. Mağazadaki adam keyfini yerine getirmişti. “Şarkıda Cave ve sevgilisi bir cinayeti anlatıyor ve bunu bir ilan-ı aşkımış gibi güzel gösteriyor. Ama aslında bektan bir şarkı tabii.” Harry yeniden güldü. “Bu şehri sevmeye başlıyorum.”

Yürümeye devam ettiler. Harry caddeye göz attı. Oxford

Caddesi'ndeki tek orta yaşlı çift onlardı neredeyse. Birgitta elini tuttu.

"Asıl Mardi Gras¹² günü yapılan onur yürüyüşünü görmek gerek. Tam burada, Oxford Caddesi'nde oluyor. Geçen sene dediklerine göre tüm Avustralya'dan yarım milyonu aşkın insan festivali izlemeye ya da katılmaya gelmiş. Muhteşemdi."

Bir gey caddesiydi burası. Lezbiyen caddesi. Vitrinlerdeki kıyafetleri ilk kez o zaman fark etti. Lateksler. Deriler. Dar giysiler ve minicik ipek külotlar. Fermuarlar, zimbalar. King's Cross'un striptiz kulüplerinde gördüğü terletici, avam giysilerin aksine buradakilerin çok daha özel ve şık olduğu kesindi.

"Ben çocukken yakınımızda yaşayan eşcinsel bir adam vardı" dedi Harry. "Yaşı herhalde kırk falandı ve mahalledeki herkes onun eşcinsel olduğunu bilirdi. Kışın ona kartopu atıp 'götçü' diye bağırırdık, sonra da bizi yakalarsa becerir korkusuyla deli gibi kaçardık. Ama asla peşimizden gelmezdi, sadece beresini kulaklarına kadar çeker ve evine yürürdü. Günün birinde bir baktık ki mahalleden taşınmış. Bana hiçbir şey yapmadığı halde neden ondan bu kadar nefret ettiğimi hep merak ettim."

"İnsanlar anlamadıkları şeyden korkarlar. Korktukları şeyden de nefret ederler."

Harry "Ne kadar zekisin" deyince Birgitta karnına bir yumruk indirdi. Harry bağırarak kaldırıma düştü, Birgitta güldü ve rezalet çıkarmaması için yalvardı. Harry ayağa kalktı ve onu Oxford Caddesi'nde kovalamaya başladı.

Biraz sonra yeniden birlikte yürürlerken "Umarım o adam buraya taşınmıştır" dedi Harry.

Harry, Birgitta'yı bıraktıktan sonra -ki artık uzun ya da kısa süreli olsun, ondan her ayrılışı bir veda gibi gelmeye

12. Aslen "Yağlı Salı" anlamına gelen bir Hristiyan dini bayramı olsa da Avustralya'da daha çok eşcinseller tarafından kutlanan renkli bir festival. (ç.n.)

başladığından endişelenmeye başlamıştı- otobüs durağında sıraya girdi. Sırt çantasında Norveç bayrağı olan bir çocuk hemen önünde dikiliyordu. Harry ben de kimliğimi herkese duyurmalı mıyım diye düşünürken otobüs geldi.

Otobüs şoförü Harry yirmi dolarlık bir banknot uzatınca sızlandı.

“Ellilik yok muydu?” diye sordu, alayla.

Harry yüzünde masumane bir tebessümle Norveççe “Ol- saydı inan verirdim, mal herif” dedi. Şoför para üstünü verirken kızgın gözlerle dik dik ona baktı.

Harry, Inger’in cinayet gecesi evine yürüdüğü yoldan gitmeye karar vermişti. Bunun nedeni başka kimsenin orayı kontrol etmemiş olması değildi; Lebie ve Yong yol üzerindeki tüm barlara ve restoranlara uğrayarak Inger Holter’in resmini göstermiş ve elbette hiçbir sonuç alamamışlardı. Harry aslında yanına Andrew’u da almak istemişti; ne var ki Andrew gelmemekte inat etmiş ve televizyon başında vakit geçirmenin daha yararlı bir zaman öldürme biçimi olduğunu söylemişti.

“Şaka yapmıyorum, Harry. Televizyon izlemek özgüveni artırır. Ekrandaki insanların çoğunun ne kadar aptal olduğunu görünce kendini akıllı hissedersin. Ve bilimsel çalışmalar kendini akıllı hissedenlerin, aptal hissedenlere oranla daha başarılı olduğunu gösteriyor.”

Harry böyle bir mantık karşısında pek bir şey diyememişti. Neyse ki Andrew ona Bridge Caddesi’nde sahibini tanıdığı bir barın ismini vermeyi lütfetmişti. Sonra da “Sana yardım edebilir mi bilmiyorum ama en azından kokain alırsan yüzde elli indirim yapar” demişti, neşeyle sırtarak.

Harry belediye sarayının önünde otobüsten indi ve Pyrmont’a doğru sallana sallana yürümeye başladı. Uzun binalara ve her şehirlinin yaptığı gibi Inger Holter’in o gece ölümle burada buluştuğundan habersizce etrafta dolaşan in-

sanlara baktı. Balık pazarında bir kafeye girip fûme somonlu ve kaparili bir bagel söyledi. Pencereden Blackwattle Koyu boyunca uzanan köprüyü ve karşı kıyıdaki Glebe'i görebiliyordu. Meydana bir açık hava sahnesi kurmaya başlamışlardı ve afişlere bakılırsa hafta sonu kutlanacak olan Avustalya Günü'yle ilgili bir hazırlıktı bu. Harry garsondan kahve istedi ve bir balık kasasının tamamını saracak kadar fazla sayfası olan *Sydney Morning Herald* gazetesıyla güreşmeye başladı. Sadece resimlerine bakmak bile başlı başına bir iş gibiydi. Ama yine de günün bitmesine daha bir saat vardı ve Harry karanlık çöktüğünde Glebe'de nasıl tiplerin ortaya çıkacağını görmek istiyordu.

Cricket

Cricket'in sahibi, Allan Border'ın Avustralya 1989 yılında ki Ashes serisinde İngiltere'yi dört kez yenerken giydiği kazağın sahibi olmaktan da gurur duyuyor olmalıydı. Öyle ki kazak, poker makinesinin üstündeki ahşap çerçeveli camın arkasında sergileniyordu. Diğer duvarda ise Avustralya'nın 1979 serisinde Pakistan'la berabere kaldığı maçta kullanılan iki kriket sopası ve bir top vardı. Çıkış kapısının üzerinde asılı duran Güney Afrika maçının direkleri birileri tarafından araklandıktan sonra barın sahibi bu ganimetleri duvara çivilemeyi gerekli görmüş, bu sefer de efsanevi oyuncu Don Bradman'a ait olan korumalık, müşterinin biri duvardan sökmeye çalışırken paramparça olmuştu.

Harry içeri girip de duvarları süsleyen bu koleksiyonu ve Cricket'in müşteri kitlesini oluşturan kriket meraklılarını görünce aklına gelen ilk şey, kriketle ilgili kafasındaki züppe sporu algısını gözden geçirmesi gerektiği oldu. Ter koka-cak raddede olmasalar da müşterilerin bakımlı insanlar olmadıkları açıktı çünkü. Aynı şekilde barın arkasından seslenen Borrowers'un da.

"İyi akşamlar" dedi adam. Sesi bileyle taşına sürtünen kör bir tırpanı andırıyordu.

"Tonik, cinsiz" dedi Harry ve on dolar uzatıp üstünü istemediğini söyledi.

Borroughs parayı sallayarak "Bu para bahşiş için fazla, daha çok rüşvet gibi" dedi. "Polis misiniz?"

"O kadar kolay mı anlaşıyor?" diye sordu Harry, teslim olmuş edayla.

"Lanet bir turist gibi görünmen dışında, evet."

Borroughs para üstünü bıraktı ve arkasını döndü.

"Andrew Kensington'ın arkadaşımı" dedi Harry.

Borroughs şimşek gibi bir hızla dönüp parayı aldı.

"Şunu baştan söylesene" diye homurdandı.

Adam Inger Holter'i ne gördüğünü hatırlıyordu, ne de onun hakkında herhangi bir şey duymuştu. Harry daha önce Andrew'la onun hakkında konuştuğu için bu cevabı alacağını zaten biliyordu. Yine de Oslo Emniyeti'ndeki eski akıl hocalarından "Lumbago" Simonsen'in her zaman söylediği gibi "Aynı soruyu gereğinden az sormaktansa gereğinden çok sormak daha iyidir."

Harry etrafına bakındı. "Buranın olayı nedir?" diye sordu.

"Yeşil salata ve kebab" diye yanıt verdi Borroughs. "Günün spesiyali, yedi dolar."

"Özür dilerim, daha açık sorayım" dedi Harry. "Yani nasıl insanlara hizmet veriyorsunuz? Müşterileriniz kimler?"

"Sanırım sizin alt sınıf dediğiniz insanlar" dedi Borroughs, yüzünde anlamlı bir gülümsemeyle. Bu tebessüm, çalışmakla geçen hayatıyla ve barını daha iyi bir yere dönüştürme hayaliyle ilgili çok şey anlatıyor gibiydi.

"Devamlı müşteriler mi?" diye sordu Harry, salonun karanlık bir köşesine ve bir masada bira içen beş adama doğru başını oynatarak.

"Hı hı. Çoğu öyle. Turistlerin yolunun düştüğü bir yer değiliz."

"Onlara birkaç soru sormamın sakıncası olur mu?" diye sordu Harry.

Borroughs bir an için tereddüt etti. "Bu heriflerin iyi aile

çocukları olmadığı kesin. Nasıl para kazandıklarını bilmiyorum ve sormaya da niyetim yok. Ama dokuz-altı çalışmadıklarını söyleyebilirim.”

“Yine de hiç kimse bu semtte masum genç kızların tecavüz edilip boğulmasını istemez diye tahmin ediyorum. Kanunsuz işler yapanlar bile. Böyle olaylar insanları buradan kaçıır, her ne satıyorsanız onu da kötü etkiler.”

Borroughs gözlüğünü sildi. “Yerinde olsam onlarla dikkatli konuşurum.”

Harry başını salladı ve onu görsünler diye yavaşça köşedeki masaya yürüdü. Henüz yaklaşmamışken adamlardan biri ayağa kalktı ve kollarını bağladı. Çıkık alnında bir hançer dövmesi vardı.

“Bu köşe dolu, sarışın” dedi. Sesi öyle boğuktu ki sadece boş havadan ibaretti sanki.

“Bir sorum olacak...” diyerek lafa başladı Harry; ancak boğuk sesli adam şimdiden başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. “Sadece bir soru. Aranızda bu adamı tanıyan var mı? Evans White?” Harry fotoğrafı havaya kaldırdı.

Yüzü ona dönük oturan adamlardan ikisi o ana kadar düşmanca bakışlardan ziyade sıkkın gözlerle onu izliyorlardı. Ne var ki White adını duyar duymaz onu yeni bir merakla incelemeye başladılar. Harry diğer tarafa bakan iki adamın ensesinin seğirdiğini fark etti.

“Hiçbirimiz tanımıyoruz” dedi, boğuk sesli adam. “Biz de tam aramızda... özel bir konu konuşuyorduk, dostum. Hoşça kal.”

“Bu konuşma Avustralya yasalarına göre kanundışı olan maddelerin satışını içermiyordur umarım?” diye sordu Harry.

Uzun bir sessizlik oldu. Tehlikeli bir taktik denemişti. Açık tahrik, sağlam bir destek ya da iyi bir kaçış planı varsa başvurulacak bir yöntemdi. Harry’de ise ikisi de yoktu. Sadece bir şeyleri tetiklemenin tam sırası olduğunu düşünmüştü.

Enselerden biri yükseldi. Daha da yükseldi. Ona doğru dönüp diğer tarafındaki çirkin, çukurlarla dolu surat görünene kadar neredeyse tavana değecek gibi oldu. Doğululara has yüz hatlarının ortasında yumuşak bir bıyık duruyordu.

“Moğol İmparatoru Cengiz Han! Seni görmek ne güzel. Öldün sanıyordum” diye bağırdı Harry, elini uzatarak.

Cengiz Han ağzını açtı. “Sen de kimsin?”

Sesi can çekişen birinin hırıltısından farksızdı. Death metal grupları böyle kalın sesli bir vokal için ölüp bitebilirdi.

“Polisim ve seni burada gördüğüme...”

“İs-paaat.” Cengiz Han tavandan Harry’yi süzdü.

“Pardon?”

“Rozet.”

Harry, Oslo Emniyet Müdürlüğü’nün verdiği, üzerinde pasaport fotoğrafı olan plastik kimlik kartından daha fazlasına ihtiyacı olduğunu farkındaydı.

“Sana sesinin Sepultura’nın vokalinin sesiyle aynı olduğunu söyleyen olmuş muydu hiç?... Neydi o adamın adı?”

Harry parmağını çenesinin altında koydu ve hafızasını yokluyormuş gibi yaptı. Boğuk sesli adam masanın yanından ona doğru geliyordu. Harry adamı işaret etti.

“Sen de Rod Stewart’sın, değil mi? Aha, yoksa siz Live Aid’in yenisini mi planlıyorsunuz...”

Yumruk Harry’nin dişlerine geldi. Harry bir elini ağzına götürerek sendeledi.

“Bu yumruğu benden stand-up’çı olmayacağımı söyleme şekliniz olarak anlayabilir miyim?” diye sordu. Parmaklarına baktı. Kan, tükürük ve dişin içindeki öz olduğunu tahmin ettiği yumuşak bir şeyler vardı.

“Diş özünün kırmızı olması gerekmez mi?” diye sordu Rod’a, parmaklarını ona doğru tutarak.

Rod şüpheli gözlerle Harry’yi inceledi ve öne eğilerek parmaklarındaki beyaz parçalara yakından baktı.

"Kemik onlar, minenin altından kopmuşlar" dedi. Diğerlerine dönerek "Babam dişçidir" diye açıkladı. Ardından bir adım geri çekildi ve tekrar vurdu. Harry'nin gözü bir anlığına karardı ama ışık geri geldiğinde hâlâ devrilmediğini gördü.

"Bakalım şimdi de diş özü çıkarabildik mi?" diye sordu Rod, meraklı bir sesle.

Harry yaptığıının aptalca olduğunu biliyordu. Tüm tecrübesi, hisleri ve sızlayan çenesi bunun aptalca olduğunu söylüyordu; ne var ki sağ eli müthiş bir fikir olduğunda ısrarcıydı ve o an için vücudunun dümeni ondaydı. Yumruk Rod'un çenesinin ucuna son süratle çarptığında, Harry iki adım geri sekmeden önce adamın kapanan ağzından gelen çatırtıyı duydu ve aparkatının hedefi on ikiden vurduğunu anladı. Harry böyle sert bir darbenin çene kemiğini aşarak tam da durum için uygun kelime olan "beyinciğe" ulaşmış beyinde küçük kısa devrelere, hatta darbeyi yiyen kişi şanslıysa ani bilinç kaybı veya beyinde uzun süreli hasara yol açabileceğini geçirdi aklından. Rod'un beyni ise bilinç kaybı mı yoksa sadece sarsıntı mı geçireceğine karar verememiş gibiydi.

Cengiz Han'ın sonucu beklemeye niyeti yoktu. Harry'yi yakasından tutup omuz yüksekliğine kaldırdı ve bir un çuvalı gibi fırlattı. Harry masalarının ortasına *güm* diye düştüğünde yedi dolara günün spesiyalini yiyen çift aniden önlerinde istediklerinden çok daha fazla et bulmuş oldu. Harry acıyı hissedip Cengiz Han'ın ona doğru yaklaştığını görünce bir an önce bayılmak istedi.

Köprücük kemiği narin bir kemikti ve ulaşılması kolaydı. Harry nişan aldı ve ayağını öne savurdu ama Rod'un yaptığı diş tedavisi görme yetisini bozmuş olacak ki sadece havayı tekmeleyebildi.

Cengiz Han kollarını başının üzerine kaldırırken "Al bakalım!" diye bağırdı. Balyoza ihtiyacı yoktu. Darbe Harry'nin göğsüne iner inmez tüm kalp ve akciğer fonksiyonlarını felç

etti. Bu yüzden o esnada koyu tenli bir adamın geldiğini ve elinde Avustralya'nın 1979 yılında Pakistan'a karşı kullandığı 160 gram ağırlığında, 7,6 santim çapındaki Kookaburra topunu tuttuğunu ne gördü, ne de duydu. Adamın kolu inanılmaz bir güçle adeta havayı kırbaçladı ve top vızıldayarak hedefine doğru ok gibi fırladı.

Rod'un beyinciğinin aksine, Cengiz Han'ın beyinciği mermiyi alnının ortasına, saçlarının hemen altına yiyince hiç şüphede kalmadı. Hemen o anda dünyayla vedalaştı ve sendelemeye başlayıp sonunda dinamitle patlatılan bir gökdelen gibi yıkıldı.

Bu defa da masadaki diğer üç kişi ayağa kalkmıştı ve öfkeli görünüyorlardı. Yeni gelen adam kollarını hafifçe kaldırıp gardını alarak öne yürüdü. Masadakilerden biri ona doğru atıldı ve sislerin arasından adamı tanıyan Harry, olacakları doğru tahmin etti: Koyu tenli adam geri çekildi, tekrar bir adım öne çıktı ve sol koluyla mesafeyi kontrol edermiş gibi iki hafif yumruk attı. Sonra da sağ koluyla aşağıdan yukarıya doğru gürültülü bir aparkat savurdu. Neyse ki salonun bu ucu öyle dardı ki hepsi birden ona aynı anda saldıramazdı. Birinci adam kendinden geçerek devrilince ikincisi daha temkinli bir halde devreye girdi. Kollarını evinin duvarına bir yakın dövüş sporunun kuşağı asılıymış gibi tuttu. Tereddütle yaptığı ilk kararsız hamle koyu tenli adamın gardına takıldı ve olmazsa olmaz bir karate tekmesi atmak için etrafında dönerken rakibi yer değiştirdi. Tekme, karşısında bir hedef olmayınca havayı dövdü.

Hızla yerini bulan sol-sağ-sol kombinasyonu karateciyi duvara yapıştırdı. Kriketçi, karatecinin etrafında dans eder gibi gezinip bir sol direkt oturtunca adamın başı korkunç bir çatırtıyla geri sekti. Ve adam, duvara yapışan bir yemek artığı gibi aşağı aktı. Kriketçi artık gerek olmasa da ona yere düşerken bir kez daha vurdu.

Rod bu sırada sandalyeye oturmuş, olup bitenleri donuk gözlerle izliyordu.

Üçüncü adam sustalı bıçağını yerine oturttuğunda bir *tık* sesi duyuldu. Kollarını iki yana açıp kamburunu çıkararak koyu renkli adamın üzerine yürürken Harry de Rod'un kendine geldiğinin bir göstergesi olan ayakkabılarının üzerine kusuşunu zevkle izledi. Fakat Andrew'un ilk rakibinin duvardan kriket sopasını alıp boksöre arkadan yaklaştığını görünce onun da midesi bulandı. Bıçaklı adam artık Harry'nin hemen yanında dikiliyordu ama onu fark etmemiştir.

Harry "Hemen arkada, Andrew!" diye bağırdı ve adamın bıçak tutan koluna atıldı. Sopanın darbeyle birlikte çıkan tok sesini, devrilen masa ve sandalyeleri işitti; ne var ki elinden kurtulup etrafında dönmeye başlayan ve yüzünde delice bir sırıtişla kollarını abartılı bir biçimde savuran bıçaklı adama odaklanmak zorundaydı.

Gözlerini bıçaklı adamdan ayırmadan elini arkadaki masaya attı ve kullanabileceği bir şey aradı. Barın orada çalışmaya devam eden kriket sopasının sesi hâlâ kulağına geliyordu.

Bıçaklı adam gülerek yaklaştı ve bıçağı bir elinden diğerine geçirdi.

Harry öne atıldı, elindekini sapladı ve geri çekildi. Bıçaklı adamın sağ kolu yana düştü ve bıçak tıkırdayarak yere çarptı. Hayret dolu gözlerle omzuna ve ucuna bir parça mantar geçirilmiş kebab şişine baktı. Sağ kolu felç geçirmiş gibiydi; şişi orada olduğuna inanamıyormuş gibi yüzünde hâlâ o şaşkın ifadeyle sol eliyle dikkatlice çıkardı. Adama yumruk attığında bir kas ya da sinir öbeğine vurduğunu düşündü Harry. Tek hissettiği yumruğun sert bir yere isabet ettiği ve koluna tırmanan ani bir acıydı. Bıçaklı adam geriye doğru sendelerken başını kaldırdı ve yaralı gözlerle Harry'ye baktı. Burun deliklerinin birinden kalın bir çizgi halinde koyu renkli bir

kan sızıyordu. Harry sağ elini tutuyordu. Bir tane daha vurmak için yumruğunu kaldırdı ama vazgeçti.

“Yumruk atmak felaket acıtıyor. Pes etsen olmaz mı?” diye sordu.

Bıçaklı adam başını aşağı yukarı salladı ve kafası hâlâ bacaklarının arasında olan Rod’un yanına yığıldı.

Harry arkasını döndüğünde Borroughs’u salonun ortasında dikilmiş, Andrew’un ilk rakibine bir tabanca doğrulturken, Andrew’u ise devrilmiş masaların arasında hareketsizce yatarken gördü. Müşterilerin bazıları gitmişti, bazıları merakla etrafı izliyordu; ama çoğu istifini bozmadan barda televizyona bakıyordu. Ekranda milli takımların oynadığı bir kriket maçı vardı.

Ambulanslar yaralılarla ilgilenmek için geldiğinde Harry önce Andrew’a bakmalarını söyledi. Onu dışarı taşırlarken Harry de yanlarında yürüdü. Andrew’un bir kulağı kanıyordu ve nefesi hırıltılı çıkıyordu ama en azından kendine gelmişti.

“Kriket oynadığını bilmiyordum, Andrew. Harika bir atışın var ama bu kadar sert fırlatmana gerek var mıydı?”

“Haklısın. Durumu tamamen yanlış anlamışım. Meğer her şey kontrolün altındaymış.”

“Şey” dedi Harry, “açıkçası öyle olmadığını itiraf etmeliyim.”

“Peki” dedi Andrew. “Ben de başımın korkunç ağrıdığını ve geldiğim için pişman olduğumu itiraf etmeliyim. Burada iki seksen yatman daha adil olurdu. Ciddi söylüyorum.”

Ambulanslar gelip gitmeye devam etti ve sonunda barda yalnızca Harry’yle Borroughs kaldı.

“Umarım mobilyalarınıza ve eşyalarınıza fazla zarar vermemişsinizdir” dedi Harry.

“Yok, o kadar kötü değil. Zaten müşterilerim arada bir

böyle canlı eğlenceler izlemeyi sever. Ama artık dikkatli ol-
sanız iyi edersiniz. Bu heriflerin patronu olayı duyduğunda
eminim ki mutlu olmayacak” dedi Borroughs.

“Öyle mi?” diye sordu Harry. Borroughs’un ona bir şey
söylemeye çalıştığını sezdi. “Patronları kim?”

“Benden duymuş olmayın ama fotoğraftaki o adam çok
uzaklarda sayılmaz.”

Harry yavaşça başını salladı. “O zaman artık tetikte olma-
lıyım. Ve de silahlı. Yanıma bir şiş daha almamın sakıncası
var mı?”

Sarhoş

Harry'nin King's Cross'ta bulduğu dişçi ona şöyle bir baktı ve ortadan kopan ön dişi yapmak için bir ön çalışmanın gerekli olduğuna karar verdi. Geçici bir tedavi yaptı ve Harry'nin Oslo Emniyet Müdürü'nün cömert davranıp karşılayacağını umduğu ücreti kabul etti.

Harry polis merkezinde Andrew'un kriket sopası yüzünden üç kaburgasının kırıldığını ve sarsıntı geçirdiğini öğrendi. Bütün bir haftayı yatakta geçirecekti.

Harry öğle yemeğinden sonra Lebie'den iki hastane ziyareti için ona eşlik etmesini istedi. Birlikte arabayla St Etienne Hastanesi'ne gittiler ve bir camekânın arkasında kollarını kavuşturmuş duran kilolu bir hemşirenin önündeki kalın ve ağır bir ziyaretçi defterine isimlerini yazdılar. Hemşire hiç konuşmadan, sadece başını sallayarak onları gidecekleri yere yönlendirdi.

"İngilizce bilmiyor" diye açıkladı Lebie.

Danışma bölümüne girdiklerinde güleryüzlü genç bir adam derhal bilgisayara isimlerini kaydetti ve onlara oda numaralarını söyleyerek nasıl gideceklerini tarif etti.

"On saniyede Ortaçağ'dan bilgisayar çağına" diye fısıldadı Harry.

Rengi sarı ve maviye dönmüş Andrew'la birkaç cümle konuştular ama Andrew'un keyfi yoktu ve beş dakika sonra on-

ları odadan kovdu. Bir üst katta tek kişilik odada yatan bıçaklı adamın yanına gittiler. Kolu askıya asılı bir halde yataкта yatıyordu ve yüzü şişti. Harry'yi önceki akşam olduğu gibi yaralı gözlerle süzdü.

“Ne istiyorsun, şerefsiz polis?” diye sordu.

Harry yatağın yanındaki sandalyelerden birine oturdu. “Evans White'in birisine Inger Holter'i öldürmesi için emir verip vermediğini öğrenmek istiyorum. Emri kime ve neden verdi?”

Bıçaklı adam gülmeye çalıştı ama onun yerine öksürük nöbetine tutuldu. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, polis bozuntusu. Senin de olduğunu sanmıyorum.”

“Omzun nasıl?” diye sordu Harry.

Adamın gözleri yuvalarının içinde büyür gibi oldu. “Sen benimle...”

Harry cebinden şişi çıkardı. Adamın alnında kalın, mavi bir damar belirdi.

“Şaka yapıyorsun.”

Harry bir şey söylemedi.

“Sen kafayı yemişsin! Gerçekten bu yaptıkların cezasız mı kalacak sanıyorsun? Buradan gittiğinde vücudumda senden ufacık bir iz bile bulurlarsa sana o boktan mesleğini yedirirler, aşağılık herif!”

Adamın sesi giderek inceldi.

Harry parmağını dudaklarına götürdü. “Kendine bir iyilik yap ve sus. Şşş. Kapıdaki iriyarı, kel kafalı adamı görüyor musun? Pek benzemiyor olabilirler ama dün akşam sopayla kafatasını parçaladığınız adamın kuzeni. Bugün yanımda gelmek için benden özellikle izin istedi. Görevi ağzını bantlamak ve ben sargılarını gevşetip bu güzelliği vücudundaki iz kalmayacak tek yere sokarken seni tutmak olacak. Ne de olsa hazırda bir deliğin var değil mi?”

Sağ omzunu hafifçe sıktı. Adamın gözlerinde yaşlar belir-

di ve göğsü sertçe kalkıp inmeye başladı. Bakışları bir an için Lebie'ye kaydıktan sonra tekrar Harry'ye döndü. İnsan doğası vahşi, anlaşılmaz bir ormandı ama adam ağzını açtığı anda Harry o ormanda bir yangın şeridinin olduğunu gördü. Adam kesinlikle doğruyu söylüyordu.

“Bana ne yaparsan yap, Evans White onu ele verdiğimi öğrendiğinde bana on mislini yapar. Ama sana şu kadarını söyleyeyim; yanlış kapıyı çalıyorsun. Bir şeyleri tamamen yanlış anlamışsın.”

Harry, Lebie'ye baktı. Lebie başını iki yana salladı. Harry bir an için düşündü, ardından ayağa kalktı ve şışı komodinin üzerine bıraktı.

“Geçmiş olsun.”

Bıçaklı adam, işaretparmağını hayali bir silah gibi doğrultarak “Hasta la vista” dedi.

Otelin resepsiyonunda Harry için bir mesaj vardı. Sidney Polis Merkezi'nin numarasını görür görmez tanıdı ve odasına çıkınca merkezi aradı. Telefonu Yong Sue açtı.

“Tüm kayıtları yeniden taradık” dedi. “Daha detaylı incelemeler yaptık. Bazı hafif suçlar üç sene sonra resmi kayıtlardan siliniyor. Yasa böyle. Çoğunu kayıt altında tutmamız yasak. Ama cinsel bir suç söz konusuysa... şöyle diyelim, hiç de resmi olmayan bir yedekleme dosyasında bunları saklıyoruz. İşte orada ilginç bir şey buldum.”

“Öyle mi?”

“Inger Holter'in ev sahibi olan Hunter Robertson'ın resmi kaydında hiçbir suç görünmüyordu. Ama biraz derine indiğimizde teşhirden iki kez ceza aldığını keşfettik. Uygunsuz teşhirden.”

Harry uygunsuz bir teşhirin ne olabileceğini hayal etmeye çalıştı.

“Ne kadar uygunsuz?”

“Unuma açık alanda cinsel organıyla oynamak gibi. Bu bir şeyi kanıtlamaz tabii ki ama daha fazlası var. Lebie evine uğramış ama kapının arkasında deli gibi havlayan bir köpek dışında kimse yokmuş. Sonra bir komşusu kapıya çıkmış. Adamda evin anahtarı varmış çünkü Robertson’la her çarşamba gecesi köpeği gezdirip karnını doyurmak üzere anlaşmış. Lebie haliyle Inger bulunmadan önceki çarşamba gecesi kapıyı açıp köpeği dışarı çıkardı mı diye sormuş. Çıkardığını söylemiş.”

“Yani?”

“Robertson ifadesinde Inger bulunmadan önceki gecenin tamamını evinde geçirdiğini söylemişti. Bilmek istersin diye düşündüm.”

Harry nabzının hızlandığını hissedebiliyordu.

“Şimdi ne yapacaksınız?”

“Yarın işe gitmeden önce bir ekip aracı onu erkenden alacak.”

“Hımm. Peki bu rezil suçları ne zaman ve nerede işlemiş?”

“Bakayım. Galiba bir parktaydı. Hah, buldum. Green Park yazıyor. Küçük bir...”

“Orayı biliyorum.” Harry hızlıca düşündü. “Sanırım yürüyerek gidebilirim. Orada takılan düzenli müşteriler var. Belki onlar bir şeyler biliyordur.”

Harry uygunsuz teşhir suçlarının tarihlerini aldı ve babasının ona her sene Noel hediyesi olarak verdiği siyah renkli küçük Sparebanken Nor ajandalarından birine not etti.

“Sadece merakımdan soruyorum Yong. Uygun teşhir nasıl oluyor?”

“On sekiz yaşındaysan, sarhoşsan ve Norveç’te bağımsızlık günü önünden geçen bir devriye arabasına kıçını gösterirsen uygun teşhir oluyor.”

Harry öyle şaşırdı ki tek kelime edemedi.

Yong telefonun diğer ucunda kıs kıs gülüyordu.

“Nasıl?..” diyerek söze başladı Harry.

“İki tane şifre ve bitişik odadaki Danimarkalı bir mesai arkadaşıyla insanın yapabildikleri inanılmaz.” Yong ağız dolusu gülüyordu artık.

Harry tepesinin atmaya başladığını hissetti.

“Umarım alınmıyordur.” Yong’un bir anda fazla ileri gittiğini anladı. “Başka kimseye söylemedim.”

Sesi öyle pişmandı ki Harry kızamadı.

“Polislerden biri kadındı” dedi Harry. “Daha sonra bana popomun ne kadar sıkı olduğunu söyleyip iltifat etti.”

Yong rahatlamış gibi güldü.

Harry banka doğru yürürken parktaki lambalar yeterince karanlık olduğunu düşünmüş olacak ki kendiliğinden yandı. Harry bankta oturan gri adamı hemen tanıdı.

“İyi akşamlar.”

Çenesi göğsüne düşmüş adam yavaşça başını kaldırdı; bir çift kahverengi göz Harry’ye, daha doğrusu Harry’nin *içinden* geçerek arkaya baktı ve çok uzakta bir yere sabitlendi.

“Cigara?” diye sordu, boğuk bir sesle.

“Efendim?”

“Cigara, cigara” diye tekrarladı, iki parmağını havada sallayarak.

“Ha, sigara. Sigara mı istiyorsun?”

Harry paketten iki sigara çıkarıp birini ona verdi. Bir süre sessizce oturup sigaralarını içtiler. Koca şehrin ortasında bir yeşilliğin içinde oturmalarına rağmen Harry ıssız ve uzak bir yerde olduğunu hissediyordu. Belki akşam karanlığı çöktüğü ve görünmez çekirgeler bacaklarını birbirine sürterek o elektrikli sesi çıkarmaya başladığı içindi. Belki de beyaz bir polis olarak uçsuz bucaksız bir kıtanın yerli halkına mensup bu geniş ve tuhaf yüzlü siyah adamla sigara içmenin verdiği törensellik ve zamansızlık hissiydi bunun nedeni.

"Ceketimi satın almak ister misin?"

Harry adamın ceketini süzdü. Parlak kırmızı ve siyah renkli ince bir malzemeden yapılmış bir nevi anoraktı.

Ceketin sırtını göstererek "Aborijin bayrağı" dedi adam. "Kuzenim yapıyor bunları."

Harry teklifi kibarca geri çevirdi.

"Adın ne?" diye sordu, Aborijin adam.

"Harry."

"İngiliz ismi. Benim de bir İngiliz ismim var. Joseph. 'P' ve 'h' ile yazılıyor. Aslında Yahudi ismi. İsa'nın babasının adı, çaktın mı? Joseph Walter Roderigue. Kabile adım da Ngar-dagha. N-gar-dag-ha."

"Parkta çok fazla vakit geçiriyorsun, değil mi Joseph?"

"Evet, çok fazla." Joseph'in gözleri yine uzaklara kaydı ve daldı. Ceketinden büyük bir meyve suyu şişesi çıkardı, Harry'ye bir yudum ikram etti ve kendisi de içip kapağını kapattı. Ceketinin önü açılınca Harry göğsündeki dövmeyle görüldü. Kocaman bir haçın üzerinde "Jerry" yazıyordu.

"Dövmen güzelmiş, Joseph. Jerry'nin kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Jerry benim çocuğum. Oğlum. Dört yaşında." Joseph parmaklarını açarak dörde kadar saydı.

"Dört. Anladım. Şimdi nerede?"

"Evde." Joseph evin ne tarafta olduğunu göstermek için elini bir yöne doğru salladı. "Annesiyle evde."

"Bak, Joseph. Bir adamı arıyorum. Adı Hunter Robertson. Beyaz tenli, ufak tefek, seyrek saçlı biri. Bazen bu parka geliyormuş. Bazen de şeyini... kendisini gösteriyormuş. Kimden bahsettiğimi anladın mı? Onu gördün mü, Joseph?"

"Evet, evet. Hep gelir" dedi Joseph, Harry'nin günlük bir olaydan bahsettiğini düşünüyormuş gibi burnunu ovuşturarak. "Sen bekle. Gelir o."

İki teşhirci

Uzakta bir kilisenin çanı çalarken Harry sekizinci sigarasını yaktı ve dumanı derin bir nefesle ciğerlerine çekti. En son beraber sinemaya gittiklerinde kız kardeşi ona sigarayı bırakması gerektiğini söylemişti. *Uzaylıların 9 Numaralı Planı*'ndan bu yana gördüğü en kötü oyuncu kadrosunun yer aldığı *Robin Hood: Hırsızlar Prensi*'ne gitmişlerdi. Robin Hood rolündeki Kevin Costner'ın, Nottingham Şerifi'ne yayvan bir Amerikan aksanıyla cevap vermesi kız kardeşini rahatsız etmemişti yine de. Aslında kız kardeşini şu hayatta rahatsız eden çok az şey vardı. Costner, Sherwood Ormanı'nı düşmanlardan temizlerken zevkten dört köşe olup ciyaklamış, Marian ve Robin nihayet kavuştuğunda burnunu çekmişti.

Filmden sonra onu bir kafeye götürüp sıcak çikolata ısıtarmıştı. Kız kardeşi kapı komşusu "kafadan kontak" bir çift olduğu halde Sogn Konut Merkezi'ndeki yeni dairesinde ne kadar mutlu olduğunu anlatmıştı. Ve Harry'den sigarayı bırakması istemişti. "Ernst tehlikeli olduğunu söylüyor" demişti. "Bu yüzden ölebilirmişsin."

"Ernst kim?" diye sormuştu Harry; ama kız kardeşi cevap olarak sadece kıkırdamıştı. Sonra da ciddileşip "Sigara içmemelisin, Harald. Ölmemelisin, beni duydun mu?" demişti. "Harald" ve "beni duydun mu?" lafları ona annesinden geçmişti.

İlk adı olan *Harry*, tamamen babasının istediğini yaptırmasının sonucuydu. Çoğu konuda son sözü karısına bırakan

Olav Hole, isim konusu açıldığında sesini yükselterek oğullarına iyi yürekliiliğiyle nam salmış denizci olan büyükbabasının adının konulmasında ısrar etmişti. Annesi bir anlık zavırlıkla bu adı kabul etmiş, bu kadar kolay boyun eğdiği için daha sonrasında fazlasıyla pişman olmuştu.

“Hiç Harry adında birinin başarılı bir iş yaptığını gören olmuş mudur?” demişti bir keresinde. Babası ona sataşmak istediğinde çok sık kullandığı hiç lafını tekrar edip eğlenirdi.

Sonuç olarak annesi ona dayısının adı olan Harald’la hitap eder, onun dışındaki herkes Harry derdi. Annesi öldükten sonra da kız kardeşi ona Harald demeye başlamıştı. Belki de annelerinin bıraktığı boşluğu doldurma çabasıydı bu. Harry bilmese de kızın kafası bir ton tuhaf şeyle doluydu. Harry hemen olmasa da uygun bir zamanda sigarayı bırakacağının sözünü verdiğinde gözünde yaşlar, burnunda kremayla ona bakıp gülümsemişti örneğin.

Şimdiyse bir bankta oturuyor, içindeki dumanı vücudunda kıvrılan dev bir yılanmış gibi hayal ediyordu Harry.

Joseph birden kıpırdandı. Uyuyakalmıştı.

Hiçbir giriş yapmadan “Atalarım Karga kabilesinin insanlarıydı” dedi ve doğruldu. “Uçabiliyorlardı.” Uyku onu ayıltmış gibiydi. Elleriyle yüzünü ovuşturdu.

“Uçmak harika bir şey. Onluğun var mı?”

Harry’nin cebinde sadece bir yirmilik vardı.

“O da olur” dedi Joseph, parayı Harry’den alarak.

Joseph’in kafasındaki bulutlar kısa kısa bir ara vermiş gibi dağıldı ve adam Andrew’un Toowoomba’yla konuşurken kullandığı dili hatırlatan anlaşılmas bir dilde bir şeyler mırıldandı. Andrew bu dile Kreole mi demişti? Az sonra sarhoş adamın çenesi yeniden göğsüne düştü.

Harry tam sigarasını bitirip gitmeye karar vermişti ki Robertson parkta belirdi. Harry onu ister istemez bir teşhirci-

nin olmazsa olmazıyla, yani pardösüsüyle görmeyi bekliyordu ama Robertson'ın üzerinde sadece kot pantolon ve tişört vardı. Adam soluna ve sağına göz attıktan sonra içinden şarkı söylüyor ve adımlarını ritme uyduruyormuş gibi garip bir şekilde yaylanarak yürümeye başladı. Banklara gelene kadar Harry'yi fark etmedi. Dedektifi görünce yüzünde onunla tekrar karşılaşmaktan pek de mutlu olmadığını gösteren bir ifade belirdi.

“İyi akşamlar, Bay Robertson. Biz de sizi arıyorduk. Oturun lütfen.”

Robertson etrafına bakındı ve ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Kaçmak için can atıyor gibi görünse de sonunda çaresizce iç geçirip oturdu.

“Size bildiğim her şeyi anlattım” dedi. “Neden beni taciz ediyorsunuz?”

“Başkalarını taciz etme konusunda sabıkalı olduğunuz için.”

“Başkalarını taciz etmek mi? Ben kimseyi taciz falan etmedim!”

Harry ona yakından baktı. Robertson'dan hoşlanmak zordu; fakat yine de bir seri katilin yanında oturduğuna kendini bir türlü inandıramıyordu Harry. Ve bu duygu zamanını boşa harcadığını gösterdiği için canını sıkırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

“Kaç kızın sizin yüzünüzden uyuyamadığından haberiniz var mı?” dedi Harry, sesini elinden geldiğince aşağılayıcı bir tonda çıkarmaya çalışarak. “Kaçı o manzarayı aklından silemedi ve ona zihninde tecavüz eden sapık bir otuzbircinin görüntüsüyle yaşamak zorunda kaldı, biliyor musunuz? Siz onların akıllarına kazındınız, onları karanlıkta dışarı çıkamayacak kadar savunmasız ve ürkek hale getirdiniz, rencide ettiniz, kullanılmış hissettirdiniz.”

Robertson kendini tutamayıp güldü. “Elinizden gelenin

en iyisi bu mu, polis bey? Ya mahvettiğim onca cinsel hayat? Onlara yaşattığım korkular, hayatlarını sakinleştirici ilaçlara mahkûm etmem? Bu arada arkadaşınız dikkat etse iyi olur. Hani siz şehir eşkıyalarından bir şey saklarsam ve ifade vermezsem suça ortaklık etmekten altı yıl hapis yiyeceğimi söyleyen arkadaşınız. Geçende avukatımla konuştum; konuyu patronunuza iletecek. Size de söylüyorum ki bir daha benim gözümü korkutmaya çalışmayın.”

“Pekâlâ, bu işi iki şekilde halledebiliriz, Bay Robertson” dedi Harry, sert polis rolünde Andrew kadar otoriter olamadığını fark ederek. “Ya bana istediklerimi hemen burada anlatırsınız, ya da...”

“Ya da merkeze gideriz. Bunu daha önce de duydum, teşekkürler. Beni nezarete atarsanız işime gelir; ne de olsa avukatım bir saatte beni oradan çıkarır, ben de ikinizin sivilleri gizlice takip ettiğinizi ihbar ederim. Seçim sizin!”

“Benim kafamdaki bu değildi” diye cevap verdi Harry, sakinliğini bozmadan. “Ben daha çok, sağduyuyla hareket ederek bu bilgiyi üstü örtülemesin diye Sidney’in haber peşinde koşan ve tek derdi sansasyon yaratmak olan pazar gazetelelerinden biriyle paylaşmayı hayal etmiştim. Düşünsenize... *Inger Holter’in ev sahibi, resimdeki kişi, uygunsuz teşhir suçu yüzünden hüküm giydiği gerekçesiyle polisin yakın takibi altında...*”

“Hüküm giymek mi! Sadece para cezası aldım. O da kırk dolar!” Hunter Robertson’ın sesi incelmmişti.

“Evet, biliyorum, Bay Robertson. Hafif bir suç” dedi Harry, anlayış gösteriyormuş gibi yaparak. “O kadar hafif ki başkalarından saklamak sizin için çocuk oyuncağı olmuş. Etrafınızdakiler o pazar gazetesini okursa çok yazık olacak. Tabii iş yerinizdekiler de... Ya anne babanız? Okuma yazma biliyorlar, değil mi?”

Robertson söner gibi oldu. Patlak bir plaj topu gibi için-

deki tüm hava boşalınca Harry'nin aklına boncuk strafordan koltuklar geldi. Anne babasından bahsederek can alıcı bir noktaya dokunduğundan emindi.

"Seni vicdansız piç" diye fısıldadı Robertson, boğuk ve acı dolu bir sesle. "Sizin gibileri nereden buluyorlar?" Biraz bekledikten sonra "Neyi öğrenmek istiyorsun?" diye sordu.

"İlk olarak Inger bulunmadan önceki gece nerede olduğunuzu öğrenmek istiyorum."

"Polise söylediğim gibi, evde yalnızdım ve-"

"Bu konuşma burada biter. Umarım gazetenin editörleri güzel bir fotoğrafinızı bulur."

Harry ayağa kalktı.

Robertson tiz bir sesle "Tamam, tamam. Evde değildim!" diye bağırdı. Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı.

Harry banka yeniden oturdu.

"Öğrenciyken şehrin nezh semtlerinden birinde kiralık bir odada kalıyordum. Sokağın karşısında da dul bir kadın yaşıyordu" dedi Harry. "Her cuma akşamı saat tam yedide perdeleri açardı. Odam onun eviyle aynı kattaydı ve doğrudan oturma odasını görebiliyordum. Özellikle de cumaları odasındaki dev avizeyi açtığında. Kadını haftanın başka bir günü görseniz, saçı ağarmış, gözlüklü ve hırkalı bir teyze derdiniz. Tramvayda otururken ya da eczanede sıra beklerken gördüğünüz o yaşlı kadınlardan farkı yoktu.

Ama cuma günü akşam yedi olup da gösterisi başladığında aklınıza en son gelecek şey bastonlu, huysuz ve öksüren yaşlı bir kadın olurdu. Üzerinde Japon desenli ipek bir gecelik, ayağında yüksek topuklu siyah pabuçlar belirirdi. Yedi buçukta evine erkek bir misafir gelirdi. Sekize çeyrek kala geceliğini çıkarır, siyah korsesiyle şov yapardı. Sekizde korsenin yarısını indirip kanepenin üzerinde işi pişirmeye başlardı. Sekiz buçukta misafiri giderdi. Sonra da perdeler çekilir ve gösteri biterdi."

“İlginçmiş” dedi Robertson, düz bir sesle.

“İlginç olan, hiçbir sorun çıkmamış olmasıydı. Sokağın benim olduğum tarafında yaşayanların görmemesine imkân yoktu ve apartmandaki çoğu insan her cuma o gösteriyi izliyor olmalıydı. Ama bildiğim kadarıyla kimse bunun hakkında konuşmadı. Ne biri polise ihbar etti, ne de şikâyetle bulundu. Diğer ilginç olan şeyse olaydaki düzendi. Başlarda bu ilişkinin bu kadar düzenli olmasını misafirine bağlıyordum. Adam çalıştığı ya da evli olduğu için tek boş vaktinin bu olduğunu sanıyordum. Ama çok geçmeden erkeklerin değiştiğini ama saatin asla şaşmadığını fark ettim. İşte o zaman anladım. Kadın her televizyon programcısının bildiği o şeyi biliyordu. Seyirciyi sabit bir zaman aralığına alıstırdığında yayın saatini bozmak onları kaçırır. Onun cinsel hayatını renklendiren de o izleyicilerdi. Anlıyorsunuz, değil mi?”

“Anlıyorum” dedi Robertson.

“Gereksiz bir soru oldu tabii ki. Peki bu hikâyeyi neden anlattım, biliyor musunuz? Yanımızda oturan Joseph adındaki bu yarı baygın arkadaşımız bu gece buraya geleceğinizden o kadar emindi ki takvimimi kontrol ettim ve çoğu tarihin uyuştuğunu gördüm. Bugün çarşamba, Inger çarşamba günü kayboldu ve burada teşhircilik yaparken iki kez yakalandığınızda da günlerden çarşambaydı. Anlaşılan sizin de sabit bir zaman aralığınız var.”

Robertson cevap vermedi.

“Bu yüzden sıradaki sorum şu: Neden yakın zamanda kimse sizi ihbar etmedi? Sonuçta son olayın üzerinden dört sene geçmiş. Küçük kızlara parklarda cinsel organlarını gösteren adamları insanların hoşgörüsüyle karşılayacağını pek sanmıyorum.”

“Küçük kızlar nereden çıktı?” diye çıkıştı Robertson. “Ayrıca hoşgörüsüyle karşılanmadığını nereden biliyorsunuz?”

Harry ıslık çalmayı bilse o an kısık sesle ıslık çalardı. Der-

ken aniden aklına bir iki gece önce tartışırken aralarından geçtiği o çift geldi.

“Demek erkeklere şov yapıyorsunuz” dedi, kendi kendine konuşur gibi. “Semtin eşcinsellerine. Neden bilinmemesini istediğiniz şimdi anlaşıldı. Sizin de sadık izleyicileriniz var mı bari?”

Robertson omuz silkti. “Genelde değişirler. Ama beni ne zaman ve nerede göreceklarını çok iyi bilirler.”

“Peki sizi kim ihbar etmişti?”

“Yoldan geçen birileri. Artık daha dikkatli oluyoruz.”

“O zaman Inger’in kaybolduğu gece burada olduğunuzu söyleyecek bir tanık bulabilirim, öyle mi?”

Robertson başıyla onayladı.

Bir süre sessizce oturup Joseph’in cılız horultusunu dinlediler.

Harry sonunda “Uyuşmayan bir şey daha var” dedi. “Aslında aklımın bir köşesinde hep vardı ama komşunuzun her çarşamba köpeğinizi besleyip dışarı çıkardığını duyana kadar anlam verememiştim.”

İki adam yavaşça önlerinden geçti ve sokak lambasının yaydığı ışığın kenarında durdu.

“Kendime şunu sordum: Inger Albury’den eve dönerken yanına artık etleri alıyorsa komşunuz neden köpeği besliyordu? Önce bu soruyu umursamadım, muhtemelen aranızda konuştuğunuz bir şeydir diye düşündüm. Belki Inger etleri sonraki gün için alıyordu. Ama sonra kafama bir şey dank etti. Sizin köpeğiniz et yemiyordu... Daha doğrusu et yemesi yasaktı. O zaman Inger o etleri ne yapıyordu? Bardakilere köpeğe götürdüğünü söylemişti. Neden böyle bir şey için yalan atmıştı?”

“Bilmiyorum.”

Harry, Robertson’ın saatine baktığını fark etti. Gösterinin başlamasına az kalmış olmalıydı.

"Son bir soru. Evans White hakkında ne biliyorsunuz?"

Robertson döndü ve sulanmış, açık mavi gözleriyle dedektife baktı. Bunlar korkunun parıltıları mıydı?

"Çok az şey" dedi.

Harry pes etti. Fazla yol kat edememişti. İçinde fokurdayan katili avlama, kovalayıp yakalama güdüsünü halen hissediyor olsa da bu sahnenin gerçekleşme ihtimali giderek uzaklaşıyor gibiydi. Burada bir iki lanet gün daha geçirip Norveç'e dönecekti büyük ihtimalle. Tuhaf ama bu düşünce onu hiç rahatlatmıyordu.

"Şu tanık meselesi" dedi Robertson. "Rica etsem şey..."

"Ben sizin gösterinizi mahvetmeyeyim, Bay Robertson. Buraya gelenlerin bu şovdan faydalanacaklarını biliyorum." Sigara paketinin içine baktı, bir sigara aldı ve kalanını Joseph'in ceketinin cebine koyup kalktı. "Ben de o dulun haftalık gösterisini heyecanla beklerdim."

Kara yılan

Albury her zamanki gibi ana baba günüydü. İnsanlar "It's Raining Men"le coşuyordu. Sahnede dizüstü çizme dışında pek bir şey giymeyen üç genç adam vardı ve izleyenler onlara tezahürat yapıp bir ağızdan şarkıyı söylüyordu. Harry gösteriyi biraz izleyip Birgitta'nın olduğu bara gitti.

"Neden sen de söylemiyorsun, yakışıklı?" dedi, tanıdık bir ses. Harry sese doğru döndü. Otto o gece kadın giysileri giymemişti; yine de açık yakalı pembe ipek gömleği, hafif rimeli ve rujuyla görünüşüne özen gösterdiği belliydi.

"Sesim hiç iyi değildir, Otto. Kusura bakma."

"Eeh, siz İskandinavlar hepiniz aynısınız! Körkütük sarhoş olana kadar rahatlayamazsınız, sonra da sizden bir halt olmaz. Ne demek istediğimi anladın herhalde."

Harry Otto'nun kısılmış gözlerine bakarak gülümsedi. "Bana kur yapma, Otto. Ben ümitsiz vakayım."

"Ümitsiz heteroseksüel yani?"

Harry başıyla onayladı.

"Yine de bırak, sana bir şey ısmarlayayım, yakışıklı. Ne içersin?" Harry'ye greyfurt suyu, kendine Bloody Mary söyledi. Kadehlerini tokuşturdular. Otto kokteylin yarısını tek diğışte bitirdi.

"Aşk acısına bir tek bu iyi geliyor" dedi. Kalanı da bitirip titredi ve bir içki daha söyleyip Harry'yi süzdü. "Demek daha

önce hiçbir erkekle yatmadın? Belki bir gün buna bir son verebiliriz.”

Harry kulakmemelerinin ısındığını hissedebiliyordu. Eşcinsel bir palyaço nasıl oluyor da onun gibi yetişkin bir erkeği İspanya plajının birinde altı saat kalan İngiliz gibi kıpkırmızı yapabiliyordu?

“Gel seninle uygunsuz ve müstehcen bir iddiaya girelim” dedi Otto, gözleri zevkle parlarken. “Norveç’e dönmeden önce bu yumuşak ve zarif elinin vücudumun en ücra yerlerinde dolaşacağına yüz dolara bahse girerim. Var mısın?”

Harry’nin kızaran yüzünü görünce Otto ellerini çırpı.

“Para vermekte bu kadar ısrarcıysan benim için hava hoş” dedi Harry. “Ama aşk acısı çektiğini söylemiyor muydun Otto? O halde heteroseksüel erkekleri ayartmaya çalışmak yerine evinde oturup başka şeyler düşünmen gerekmez mi?” Söylediği şeyden daha o anda pişman oldu. Sataşılmayı oldu olası sevmezdi.

Otto elini çekti ve ona kırılgan bir bakış attı.

“Özür dilerim, saçmalıyorum işte. Öyle demek istememiştim” dedi Harry.

Otto omuzlarını silkmekle yetindi. “Cinayet dosyasında yeni bir gelişme var mı bari?” diye sordu.

“Hayır” dedi Harry, konu değiştiği için rahatlatarak. “Görünüşe göre araştırmayı tanıdıklarının ötesine taşımamız gerekecek. Bu arada, sen onu tanıyor musun?”

“Burada takılan herkes Inger’i tanır.”

“Hiç konuşmuş muydunuz?”

“Şey, galiba iki çift laf etmiştik. Çözmesi zor bir kızdı.”

“Çözmesi zor mu?”

“Heteroseksüel müşterinin dikkatini çeken biriydi. Kışkırtıcı giyinirdi, fazladan bahşiş alacağını anlarsa onlara gereğinden uzun bakışlar atıp gülümserdi. Anlayacağın, tehlikeli sularda yüzüyordu.”

"Sence müşterilerden biri yapmış... olabilir mi?"

"Bence katili çok uzaklarda aramana gerek yok, memur bey."

"Ne demek istiyorsun?"

Otto etrafa göz gezdirdi ve içkisini bitirdi. "Sen benim dediklerime bakma, yakışıklı." Gitmek için hareketlendi. "Şimdi bana önerdiğin şeyi yapacağım. Eve gidip başka şeyler düşüneceğim. Ne de olsa doktorun emri, değil mi?"

Barın arkasındaki şallı çocuklardan birine el salladı ve ondan kahverengi kesekâğdının içinde bir şey aldı.

Kapıya doğru yürürken "Gösteriyi unutma!" diye seslendi.

Harry, Birgitta'nın olduğu barda bir taburede oturuyor ve onun çalışmasını izliyordu. Hamarat elleriyle içki servis edişini, para alıp verişini, kokteyl hazırlayışını, her yere bir saniye uzaklıktaki o dar yerde bira musluğu, tezgâh ve kasa arasında nasıl hareket ettiğini takip ediyordu. Genç kadın saçları yüzüne düştüğünde hızlı bir hareketle onları yana atıyor, yeni siparişleri almak için arada bir müşterilere göz atıyordu. Az sonra Harry'yi fark etti.

O çilli yüzün güldüğünü görünce Harry kalbinin göğüska-fesi içinde kuvvetle ve muhteşem bir şekilde atmaya başladığını hissetti.

"Az önce Andrew'un arkadaşı buradaydı" dedi Birgitta, Harry'nin yanına yürüyerek. "Andrew'u görmek için hastaneye gelmiş, buradakilere de bir merhaba demek istemiş. Seni sordu. Sanırım hâlâ buralarda. Hah, bak, şurada işte."

Birgitta eliyle masalardan birini işaret etti. Harry şık giyimli siyahi adamı görür görmez tanıdı. Boksör Toowoomba'ydı bu; masasına gitti.

Harry "Rahatsız etmiyorum ya?" diye sorunca büyük bir gülümsemeyle karşılandı.

"Tabii ki hayır. Otursana. Ben de eski bir arkadaşımın gelmesini bekliyordum."

Harry oturdu.

Robin "Murri" Toowoomba gülümseye devam etti. Kimse öyle olduğunu itiraf edemese de aslında hayli can sıkıcı olan o anlık sessizliklerden biri yaşandı.

Harry apar topar bir şeyler söyledi. "Bugün Karga kabilesinden biriyle konuştum. Sen hangi kabiledensin?"

Toowoomba ona şaşkın gözlerle baktı. "Ne demek istiyorsun, Harry? Ben Queensland'liyim."

Harry sorusunun ne kadar aptalca olduğunu anladı. "Özür dilerim, saçma bir soru oldu. Dilim bugün nedense beynimden daha hızlı çalışıyor. Öyle demek istemedim. Kültürünüz hakkında çok şey bilmiyorum. Sen de farklı bir kabileleden... ya da o tür bir halktan mısın, onu merak ettim."

Toowoomba omzunu sıvazladı. "Sadece takılıyorum, Harry. Rahat ol." Boksör sessizce gülerken Harry kendini daha da aptal hissetti.

"Sen de diğer beyazlar gibi davranıyorsun" dedi Toowoomba. "Senin bir kabahatin yok. Kafanız belli ki önyargılarla dolu."

"Önyargı mı?" Harry sinirlendiğini hissedebiliyordu. "Ben hiç kötü bir şey söyle..."

"Mesele söylediklerin değil" dedi Toowoomba. "Farkında olmadan benden ne beklediğin. Farz et yanlış bir şey söyledin, benim senin bir yabancı olduğunu hesaba katacak zekâyâ sahip olduğum aklına gelmiyor. Norveç'i gezen Japon turistler ülkenizle ilgili her şeyi bilmediğinde buna alınmıyorsunuz, değil mi? Mesela kralınızın adının Harald olduğunu bilmediklerinde?" Toowoomba göz kırptı. "Bunu yapan sadece sen değilsin, Harry. Beyaz Avustralyalılar bile yanlış bir şey söylemekten deli gibi korkuyorlar. İşin çelişkili kısmı da bu. Önce halkımızın onurunu yerle bir ettiler, şimdi de olmayan bir şeyin üstüne basmaktan ölesiye çekiniyorlar."

Toowoomba iç çekti ve iri, beyaz avuçlarını açtı. Çırpın-

dıkça batmak gibi, diye düşündü Harry.

Toowoomba'nın sıcak ve derin sesi sanki kendine has bir frekansta yayılıyor, etrafındaki sesleri bastırmak için yükselmesine gerek kalmıyordu.

“En iyisi sen bana Norveç'ten bahset, Harry. Çok güzel bir yer olduğunu okudum. Ve de soğuk.”

Harry ülkesini anlattı. Fiyortlardan, dağlardan, onların arasında yaşayan insanlardan bahsetti. Başka ülkelerle yapılan birliklerden, onlar tarafından sindirilmekten, Ibsen'den, Nansen'den ve Grieg'den. Kendini girişimci ve öngörülü zanneden kuzey kesimin aslında daha çok bir muz cumhuriyetine benzemesinden. Hollandalılar ve İngilizler keresteye ihtiyaç duyarken ormanları, elektrik icat edildiğinde şelaleleri olduğundan, dahası diplerinde petrol çıktığından.

“Biz asla Volvo gibi bir araba ya da Tuborg gibi bir bira yapamadık” dedi Harry. “Dışarıya sadece tabiatımızı sattık ve bir şeylere kafa yormaktan kaçındık. Biz huysuz ve alınğan bir milletiz, hepsi bu.”

Ardından ona Andalsnes'i, yüksek dağlarla çevrili Romsdalen Vadisi'ndeki küçük kasabayı anlattı. Öyle güzel bir yerdi ki annesi sürekli Tanrı'nın dünyayı yaratmaya oradan başladığını, ama Romsdalen'e çok zaman ayırdığı için dünyanın geri kalanını pazar gününe kadar bitsin diye aceleye getirdiğini söylerdi.

Temmuz aylarında sabahın ilk saatlerinde babasıyla fiyortta balık tuttuğundan, sahile uzanıp denizin kokusunu içine çekerken martıların bağırıştığından, küçük krallıklarının hareketsiz muhafızları olan dağların sessizce yerlerinde dikildiğinden de bahsetti.

“Babam Lesjaskog'luymuş. Vadinin yukarısında küçük bir yerleşim yeri. Babamla annem Andalsnes'teki bir köy şenliğinde tanışmışlardı. Emekli olduklarında Romsdalen'e geri döneceklerini söyleyip dururlardı.”

Toowoomba başını salladı ve birasını içti. Harry de greyfurt suyundan bir yudum aldı. Midesinin ekşidiğini hissetti.

“Keşke ben de sana memleketimi anlatabilsem, Harry. Ama benim gibilerin hiçbir yerle ve kabileyle gerçek bir bağlantısı yoktur. Brisbane’in dışındaki bir otoyolun altında, bir gecekonduya büyüdüm. Babamın hangi kabileden geldiğini kimse bilmiyor. Gelmesiyle gitmesi bir olduğu için kimse sormaya fırsat bulamamış. Annem de şarap parasını denkleştirdiği müddetçe nereli olduğunu umursamazdı. Sadece Murri olduğum kesin, o kadar.”

“Peki ya Andrew?”

“Sana anlatmadı mı?”

“Neyi anlatmadı mı?”

Toowoomba ellerini kendine çekti. Gözlerinin arasında derin bir çizgi belirdi. “Andrew Kensington benden bile daha yurtsuz.”

Harry daha fazlasını sorgulamak istemedi ama Toowoomba birasından bir yudum daha aldıktan sonra konuya döndü.

“Sanırım bunu sana kendisinin anlatmasına izin vermem gerek; çünkü Andrew çok farklı bir şekilde yetiştirildi. Ama özetlemek gerekirse, Aborijinlerin ailesiz kuşağına, kayıp kuşağına ait.”

“Nasıl yani?”

“Uzun bir hikâye. Aslında her şey vicdan azabıyla ilgili. 19. yüzyılın sonlarından bu yana yerli halkla ilgili tüm politikalar, hükümetlerin bize yapılan korkunç muameleye duydukları vicdan azabıyla belirleniyor. Ama ne yazık ki iyi niyet her zaman iyi sonuçlar doğurmuyor. Bir halkı yönetmek istiyorsan önce onu anlayan gerekir.”

“Aborijinleri anlamıyorlar mı?”

“Şimdiye kadar hep farklı dönemler, farklı politikalar oldu. Ben zorla şehirleştirilen kuşaktanım mesela. İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra hükümet, eski politikaları değiştirme-

si ve yerlileri dışlamaktansa asimile etmeye çalışması gerektiğini düşündü. Bunu nerede yaşayacağımıza, hatta kimlerle evleneceğimize bile karışarak yapmayı denedi. Yerlilerin çoğu Avrupalı şehir kültürüne uyum sağlamaları için şehirlere yollandı. Sonuç haliyle felaket oldu. Çok kısa bir zamanda tüm kötü istatistiklerde baş sıraya yerleştik: alkol kullanımı, işsizlik, boşanma, fuhuş, suç, şiddet, uyuşturucu. Aklına gelen ne varsa hepsinde birinciydik. Aborijinler geçmişten bu yana daima Avustralya'nın sosyal açıdan kaybeden tarafı oldu."

"Ya Andrew?"

"Andrew savaştan önce doğmuş. O zamanlar devlet politikası bizi nesli tükenmekte olan bir hayvan türüymüşüz gibi 'koruma altına almak' üzerindeydi. O yüzden toprak sahibi olma ya da iş bulma imkânımız kısıtlıydı. Ama en garip uygulama, babasının Aborijin olmadığından şüphelenilen bir çocuğun devlet tarafından kanunen annesinden alınabilmesiydi. Benim ailemle ilgili iç açıcı bir hikâyem yok; fakat kötü de olsa bir hikâyem var sayılır. Andrew'da o da yok. Anne babasını hiç görmemiş. Doğduğunda devletten birileri gelip onu almış ve bir çocuk esirgeme yurduna vermiş. Andrew'un tek bildiği, annesinin oğlu elinden zorla alındıktan sonra çocuk yurdunun elli kilometre kuzeyindeki Bankstown'da bir otobüs durağında ölü bulunduğu. Kimse onun oraya nasıl geldiğini ve neden öldüğünü bilmiyormuş. Beyaz olan babasının adı da Andrew artık umursamayana kadar ondan gizlenmiş."

Harry tüm bunları idrak etmekte zorlandı. "Bu yaptıkları gerçekten kanuni miymiş? Birleşmiş Milletler ve Evrensel İnsan Hakları Beyannamesi'ne aykırı değil mi?"

"Savaş sonrasına kadar ne Birleşmiş Milletler, ne de bir başkası buraya geldi. Ayrıca unutma ki Aborijin politikalarının hepsinde iyi niyet vardı. Amaçları kültürümüzü korumaktı, yok etmek değil."

“Andrew’a daha sonra ne olmuş?”

“Ne kadar çalışkan olduğunu görünce onu İngiltere’de özel bir okula göndermişler.”

“Avustralya’nın çocukları özel okula göndermeyecek kadar eşitlikçi olduğunu sanırdım.”

“Eğitimin tamamını devlet ayarlamış ve üstlenmiş. Muhtemelen Andrew’u siyasi bir girişimin örnek teşkil edecek meyvesi olarak göstermek, aksi halde bu insanların acılara ve trajedilere maruz kalacağını kanıtlamak istemişler. Andrew dönünce Sidney Üniversitesi’ne gitmiş. Devletin onun üzerindeki hâkimiyeti de o zaman azalmaya başlamış. Başlı belaya girmiş, şiddete meyilli biri olarak ün salmış ve notları çok kötüymüş. Anladığım kadarıyla, ailesi istemediği için onu terk eden beyaz bir kızla yaşadığı mutsuz bir aşk hikâyesi söz konusu. Andrew o konudan bahsetmeyi sevmeyi için çok bilmiyorum. Ama sonuç olarak hayatının kötü bir dönemiymiş ve daha da kötüleşmesi işten bile değilmiş. İngiltere’deyken boks yapmayı öğrenmiş; dediğine göre kaldığı yatılı okulda diğer öğrencilerle başka türlü başa çıkamazmış. Sidney’de boksa yeniden merak salmış ve Jim Chivers takımıyla seyahat etme fırsatını bulunca da üniversiteyi bırakıp bir süre ortalıktan kaybolmuş.”

“Onu boks yaparken gördüm” dedi Harry. “Hâlâ unutmamış.”

“Aslında boks yapmasının tek sebebi eğitime ara vermemiş ama Chivers’la başarılı olunca basın ilgi göstermeye başlamış. O da devam etmiş. Hatta Avustralya şampiyonasında finale kadar yükseldiğinde Amerika’dan iki profesyonel menajer onu izlemeye gelmiş. Ancak final maçından önceki gece Melbourne’de bir olay yaşamış. Bir restorantlardaymış ve iddiaya göre Andrew diğer finalistin kız arkadaşına sarkıntılık etmiş. Adamın adı Campbell’miş ve sonrasında Yeni Güney Galler Güzeli seçilecek Kuzey Sidney’li güzel bir

kızla berabermiş. Mutfakta kavga çıkmış ve oradaki herkes, Andrew, Campbell'ın antrenörü, menajeri ve bir herif daha, ortalıkta ne var ne yoksa parçalamışlar.

Andrew'u bulduklarında yarılmış dudağı, kesiklerle dolu alnı ve burkulmuş bileğiyle lavabonun üzerine yığılmış haldeymiş. Kimse şikâyetçi olmamış; belki de bu yüzden Campbell'ın sevgilisine sarktığı dedikodusu yayılmıştır. Sonuç olarak Andrew finalden çekilmek zorunda kalmış ve boks kariyeri düşüşe geçmiş. Dürüst olmak gerekirse daha sonra bazı turnuvalarda birkaç iyi boksörü nakavt etmiş ama bir daha ne basının, ne de profesyonel menajerlerin ilgisini çekebilmiş.

Andrew giderek turnuvalara katılmaz olmuş, başka bir rivayete göre de içmeye başlamış ve birkaç amatöre ciddi zarar verdiği için batı yakasındaki bir turnuvadan sonra Chivers takımından ayrılması istenmiş. Böylece takımı bırakıp gözden tamamen kaybolmuş. Açıkçası ne yaptığını kimse pek bilmiyor. İki sene Avustralya'da amaçsızca gezindikten sonra da üniversiteye dönmüş."

"Yani boksı bırakmış?" dedi Harry.

"Evet" diye cevap verdi Toowoomba.

"Ya sonra?"

"Eee..." Toowoomba eliyle hesabı istedi. "Okula büyük ihtimalle hayli istekli bir şekilde dönmüş ve bir süre her şey iyi gitmiş. Ama 1970'lerin başıymış ve hippilerin, eğlencenin, özgür seksin revaçta olduğu yıllarmış. Derslerine faydası dokunmayan çeşit çeşit maddeler denediğinden olsa gerek, notları çok da iyi değilmiş."

Toowoomba kendi kendine güldü.

"Bir sabah uyanıp yataktan kalkmış, aynada kendine bakmış ve bir durum değerlendirmesi yapmış. Başı önceki gece yüzünden felaket ağrıyormuş, kim bilir hangi sebepten bir gözü mormuş, uyuşturuculara olan bağımlılığı her geçen gün

artıyormuş ve yaşı otuzu geçmesine rağmen elle tutulur bir vasfı yokmuş. Arkasında mahvolmuş bir boks kariyeri, önünde ise en hafif tabirle belirsiz bir gelecek varmış. Bu durumdaki bir insan ne yapar? Tabii ki polis kolejine başvurur.”

Harry güldü.

“Bunlar benim değil, Andrew’un sözleri” dedi Toowoomba. “İnanması güç ama siciline ve ilerlemiş yaşına rağmen, belki de sırf devlet daha fazla Aborijin polis memuru görmek istiyor diye başvurusu kabul edilmiş. Böylece saçlarını kestirmiş, kulağındaki küpeyi çıkarmış ve kimyasalları bırakmış. Gerisini biliyorsun işte. Kariyer basamaklarını tırmanma konusunda ümitsiz vaka olsa da bugün herkes onun Sidney emniyetinin en iyi dedektiflerinden biri olduğunu kabul ediyor.”

“Bunlar da mı Andrew’un sözü?”

Toowoomba güldü. “Elbette.”

Sahnenin olduğu bardan, o geceki eşcinsel gösterisinin finalini ve asla modası geçmeyen Village People’in “Y.M.C.A.” şarkısını duyabiliyorlardı.

“Andrew hakkında çok şey biliyorsun” dedi Harry.

“O benim babam gibidir” dedi Toowoomba. “Sidney’e gelirken evimden olabildiğince uzağa gitmek dışında hiçbir planım yoktu. Andrew beni resmen sokaktan aldı ve benim gibi ne yapacağını bilmeyen iki çocukla birlikte eğitmeye başladı. Üniversiteye girmemi sağlayan da yine oydu.”

“Vay canına, üniversiteli bir boksör daha.”

“İngilizce ve Tarih bölümü. Hayalim günün birinde kendi halkıma bir şeyler öğretmek.” Bunu gururla ve inanarak söyledi.

“Bu arada da sarhoş denizcileri ve köylü hödükleri bir temiz pataklayayım mı dedin?”

Toowoomba gülümsedi. “Bu dünyada başarılı olmak istiyorsan sermayeye ihtiyacın var ve öğretmenlik yaparak pa-

ra kazanmanın mucize olduğunun farkındayım. Hem sadece amatörlerle dövüşmüyorum, geçen sene Avustralya şampiyonasına katıldım ve bayağı ilerledim.”

“Andrew’un alamadığı unvanı almak için mi?”

Toowoomba bardağını tokuşturmak için kaldırdı. “Belki de.”

Gösteriden sonra bar sakinleşmeye başlamıştı. Birgitta bir sürprizi olduğunu söylemişti ve Harry sabırsızlıkla kapanış saatini bekliyordu.

Toowoomba hâlâ masada oturuyordu. Hesabı ödemişti ve elindeki bira bardağını çeviriyordu. Harry’nin içindeki bir his, boksörün sadece eski hikâyeler anlatmak değil, başka bir şeyler istediğini söylüyordu.

“Buraya gelme amacın olan dosyada bir gelişme kaydedebildiniz mi, Harry?”

“Bilmiyorum” diye yanıtladı Harry. “Bazen çözümü bir teleskopla aradığımı ama aradığım şeyin mercekteki bir leke kadar yakın olduğunu hissediyorum.”

“Belki de ters duruyorsundur.”

Toowoomba birasını bitirirken Harry onu izledi.

“Benim gitmem gerek; ama önce kültürümüzle ilgili cehaletini gidermeye yardımcı olabilecek bir hikâye anlatayım. Kara yılanı duymuş muydun?”

Harry başını aşağı yukarı oynattı. Avustralya’ya gelmeden önce dikkatli olunması gereken sürüngenleri okumuştı. “Hatırladığım kadarıyla kara yılan ebat olarak büyük değil ancak boyunun aksine çok zehirli bir yılan.”

“Evet, doğru ama anlatacağım masala göre öyle değil. Bundan çok zaman önce, Düş Zamanı’nda¹³ kara yılan zararsız bir canlıymış. İguana ise zehirliymiş ve bugünkünden çok büyükmüş. İnsanları ve hayvanları yermiş. Bir gün

13. Aborijin mitolojisine göre bilindik zamanın ve mekânın ötesinde yer alan, geçmiş, bugunu ve geleceği aynı anda kapsayan, paralel evrene benzeyen bir boyut. (ç.n.)

kanguru tüm hayvanları toplantıya çağırmiş ve hayatı onlara zehir eden acımasız katili, iguanaların büyük şefi olan Mungoongali'yi nasıl alt edeceklerini konuşmaya başlamışlar. Korkusuz ve küçük bir kara yılan olan Ouyouboolooey hemen görevi üstlenmiş."

Toowoomba gözlerini Harry'ye sabitleyerek yumuşak bir sesle devam etti.

"Diğer hayvanlar küçük yılana gülmüş ve Mungoongali'yle savaşmak için daha büyük ve güçlü birine ihtiyaçları olduğunu söylemişler. Ouyouboolooey 'O zaman bekleyip görün' demiş ve iguana şefinin kampının yolunu tutmuş. Kampa varınca dev canavarı selamlamış ve sadece küçük bir yılan olduğunu, onu yese dişinin kovuğuna bile gitmeyeceğini, ona sataşan ve eziyet çektiren hayvanlardan uzakta huzurlu bir yer aradığını söylemiş. Mungoongali kara yılanı çok da umursamamış ve 'Bir daha karşıma çıkarsan kötü olur' demekle yetinmiş.

Ertesi sabah Mungoongali ava çıkmış, Ouyouboolooey de peşinden sürünmüş. Kamp ateşinin başında bir adam oturuyormuş. Gözünü açıp kapamaya fırsat bulamadan Mungoongali adamın üzerine atılmış ve isabetli, güçlü bir darbeyle kafasına vurmuş. Sonra adamı sırtına atmış ve kendi kampına götürmüş, sonra da zehir kesesini bir kenara koyup taze insan etinin tadını çıkarmaya başlamış. Ouyouboolooey saklandığı yerden şimşek gibi sıçramış ve keseyi kaptığı gibi çalırların arasında kaybolmuş. Mungoongali küçük yılanı kovaladıysa da bulamamış. Ouyouboolooey geri döndüğünde diğer hayvanlar hâlâ toplantı yapıyormuş.

'Şuna bakın' diye bağırmiş ve herkes zehir kesesini görsün diye ağzını açmış. Tüm hayvanlar etrafına toplanmış ve onları canavardan kurtardığı için tebrik etmiş. Herkes evine dağıldıktan sonra kanguru Ouyouboolooey'in yanına gitmiş ve bundan sonra rahat uyumaları için zehri nehre tükürme-

sini istemiş. Ama yılan onun yerine kanguruyu ısırması. Zavalı hayvan hareketsizce yere yığılıvermiş.

Ouyouboolooey ölen kanguruya 'Beni hep küçük gördünüz ama şimdi sıra bende' demiş. 'Bu zehir bende oldukça bir daha asla yanıma yaklaşamayacaksınız. Zehrin bende olduğunu hiçbir hayvan bilmeyecek. Ouyouboolooey'in onları kurtardığını ve koruduğunu sanırlarken ben de zamanı gelince her birinden teker teker öcümü alacağım.' Yılan bunları söyleyerek kanguruyu nehre itmiş ve kangurunun sulara gömülmesini izlemiş. Sonra da yeniden çalıların arasına sürünmüş. Bugün de hâlâ orada saklanıyor. Yani çalılarda."

Toowoomba bardağı dudaklarına götürdü ama boş olduğunu görüp ayağa kalktı.

"Geç oldu."

Harry de onunla beraber kalktı. "Hikâye için sağ ol, Toowoomba. Yakında ülkeme döneceğim, olur da görüşemezsek bundan sonraki şampiyonalarda sana bol şans. Ve tabii gelecek planlarında da."

Boksör elini uzattı ve Harry bu hataya daha kaç defa düşeceğini merak etti. Eli yine dövülmüş biftek gibi sızhyordu.

"Umarım mercekteki lekenin ne olduğunu bulursun" dedi Toowoomba. Harry neden bahsettiğini anladığında çoktan gitmişti.

Büyük Beyaz

Bekçi Birgitta'ya bir fener verdi.

"Beni nerede bulacağını biliyorsun, Birgitta. Dikkat edin de sizi yemesinler" dedi ve yüzünde gülümsemeyle aksayarak odasına döndü.

Birgitta ve Harry, büyük bir bina olan Sidney Akvaryumu'nun kıvrımlı ve karanlık koridorlarında yürüdüler. Saat gece ikiye geliyordu. Yine de gece bekçisi Ben, içeri girmelerine müsaade etmişti.

Harry neden tüm ışıkların kapalı olduğunu öylesine sorduğunda ya lı bek iden oldukça ayrıntılı bir açıklama gelmişti:

"Elektrik tasarrufu yaptığımızı söylemeye gerek yok; ama en önemli sebebi bu değil. Asıl önemlisi balıklara bu sayede gece olduğunu söylemiş oluyoruz. En azından ben öyle olduğuna inanıyorum. Çünkü eskiden ışıkları standart bir  alterle kapatırdık ve etraf bir anda zifiri karanlık olduğunda balıkların yaşadığı  oku duyabilirdin. Yüzlerce balık hemen saklanmaya çalışırken ya da panik halinde oradan oraya yüzerken resmen tüm binaya bir uğultu yayılırdı."

Ben bu esnada fısıldayarak konuşacak kadar sesini al altmı  ve zikzak el hareketleriyle balıkların y z  n  taklit etmişti.

"Her yerden sıçrama ve dalga sesleri gelirdi. Hatta bazı

balıklar, örneğin orkinoslar, o kadar delirirdi ki bir keresinde cama çarpıp kendilerini öldürdüler. Bu yüzden ışığı doğada olduğu gibi gündüz saatlerine göre kademeli olarak kısan karartıcılardan kullanmaya başladık. Ondan sonra balıklardaki hastalık oranlarında da ciddi düşüş oldu. Çünkü ışık vücutlarına ne zaman gündüz, ne zaman gece olduğunu söylüyor ve benim hislerime göre balıklar stres yaşamamak için doğal bir günlük ritme ihtiyaç duyuyor. Mesela Tasmanya'daki barramundi balığı yetiştiricileri sonbaharda balıklara fazladan ışık veriyormuş. Böylece balıklar hâlâ yaz mevsiminde olduklarını sanıp daha fazla yumurtluyormuş."

"Ben konu ilgisini çekerse konuşmayı çok sever" dedi Birgitta. "İnsanlarla konuştuğu gibi balıklarıyla da konuşur." Birgitta akvaryumda son iki yaz yedek eleman olarak çalışmıştı ve açılışından bu yana orada çalıştığını iddia eden bekiyle yakın arkadaş olmuşlardı.

"Geceleri çok huzurlu bir yerdir" dedi Birgitta. "Çok sessiz. Şuraya bak!" Feneri cam duvara, küçük ve sivri dişlerini göstererek mağarasından çıkan sarılı siyahlı bir mürene doğru tuttu. Koridorun ilerisinde, yavaş çekime benzeyen kanat hareketleriyle yeşil camın ardındaki sularda süzülen iki benekli vatozu izlediler. "Çok güzel değil mi?" diye fısıldadı Birgitta, parıldayan gözleriyle. "Müziksiz bir bale gösterisi gibi."

Harry yatakhane de parmak uçlarına basarak yürüyen bir öğrenci gibi hissediyordu. Kendi ayak seslerinden ve akvaryumlardan gelen sönük ama düzenli bir şırıltıdan başka ses yoktu.

Birgitta yüksek bir cam duvarın dibinde durdu. "Bu da akvaryumun tuzlusu. Queensland'li Matilda" dedi, fenerin ışığını cama tutarak. Suni bir nehir kıyısında kurumuş bir ağaç gövdesi duruyordu. Havuzda ise bir tahta parçası yüzüyordu.

"Tuzlu ne demek?" diye sordu Harry, camın arkasında bir yaşam belirtisi görmeye çalışarak. Tam o anda tahta parçasında bir çift titrek, yeşil göz açıldı. Karanlıkta reflektör gibi parladı.

"Diğerlerinin aksine tatlı değil, tuzlu suda yaşayan timsah. Tatlılar balıkla beslendiği için onlardan korkmana gerek yok."

"Ya tuzlular?"

"İşte onlardan gerçekten korkmalısın. Tehlikeli olarak bilinen yırtıcıların çoğu insanlara sadece kendilerini tehdit altında hissettiklerinde, korktuklarında ya da bölgelerine girildiğinde saldırır. Tuzlu su timsahı ise basit ve net bir canlıdır. Sadece seni yemek ister. Kuzeydeki bataklıklarda her yıl çok fazla Avustralyalı bu yüzden ölüyor."

Harry cama yaslandı. "Peki bu ona karşı... eee... bir nefret doğurmuyor mu? Hindistan'ın bazı yerlerinde bebekleri yedikleri bahanesiyle kaplanların kökünü kazıyorlar. Bu insan avcılarını neden yok etmiyorlar?"

"Buradakilerin çoğu, trafik kazalarını nasıl karşılıyorsa timsahları da aynı rahat tavırla karşılıyor. Yani, hemen hemen. Sonuçta yoldan gitmek istiyorsan ölümü göze almak zorundasın, değil mi? Timsahları seviyorsan da aynısı geçerli. Bu hayvanlar insan yiyor. Hayatın kuralı bu."

Harry ürperdi. Matilda gözkapaklarını bazı Porsche modellerindeki far kapakları gibi kapamıştı. Camın arkasında, suda en ufak bir kıpırtı olmaması, Harry'nin yarım metre uzağında duran o tahta parçasının, aslında bir tondan ağır bir kas, diş ve öfke yığını olduğunu gizliyordu.

"Devam edelim" dedi Harry.

"İşte burada da Mr. Bean'imiz var" dedi Birgitta, feneri dilbalığına benzeyen küçük, açık kahverengi bir balığa tutarak. "Bu bir dikenli vatoz. Barda Alex için kullandığımız lakap. Hani, Inger'in Mr. Bean dediği adam..."

“Neden ona Dikenli Vatoz diyorsunuz?”

“Ben de bilmiyorum. Çalışmaya başladığımda herkes öyle diyordu.”

“Komik bir isim. Arkasında diken varmış gibi.”

“Evet, işte o yüzden suda dikkatli olmalısın. Zehirli bir balık; olur da üzerine basarsan seni sokar.”

Büyük tanklardan birine giden bir merdivenden aşağı indiler.

“Bu tanklar aslında kelime anlamıyla akvaryum sayılmazlar. Sadece Sidney Limanı’nın camla çevrilmiş bölümleri” dedi Birgitta, içeri girdiklerinde.

Tavandan üzerlerine kıvrımlı şeritler halinde yeşilimsi bir ışık düşerken Harry kendisini aynalı bir kürenin altında zannetti. Her taraflarının sularla çevrili olduğunu ancak Birgitta feneri yukarı tuttuğunda anladı. Denizin altında cam bir tünelin içinde dikiliyorlardı ve tek ışık kaynağı, dışarıdan suda süzülerek gelen ışıktı. Yanlarından dev bir gölge geçince Harry ister istemez irkildi.

“Mobulidae” dedi Birgitta. “Şeytan vatozu.”

“Tanrım, kocaman” dedi Harry, nefesi kesilerek.

Dev balık büyük bir deniz yatağı gibi tek bir dalgalanma hareketiyle yüzüyordu ve sadece izlemesi bile Harry’nin uykusunu getiriyordu. Ardından yana devrilip onlara el salladı ve kâbuslardan fırlamış siyah bir hortlak gibi karanlık sular da gözden kayboldu.

Biraz sonra Birgitta sırt çantasından bir örtü, iki kadeh, bir mum ve etiketsiz bir şarap şişesi çıkardı. Şişeyi açarken şarabın Hunter Vadisi’ndeki bir üzüm bağında çalışan arkadaşının hediyesi olduğunu söyledi. Örtünün üzerinde yan yana uzanıp tepelerindeki suya baktılar.

Ters dönmüş bir dünyada yere yatıp gökkuşağının her renginden balıkla ve hayal gücü geniş birinin yarattığı tuhaf yaratıklarla dolu, tepetaklak bir gökyüzünü izlemek gibiydi

bu. Aya benzeyen düşünceli yüzü ve karnından çıkan titrek yüzgeçleriyle parıltılı mavi bir balık, üstlerindeki sudan süzülerek geçti.

“Ne kadar kaygısız hareket ettiklerini, yaptıklarının ne kadar anlamsız olduğunu görmek sence de muhteşem değil mi?” diye fısıldadı Birgitta. “Zamanı yavaşlattıklarını hissediyor musun?” Soğuk elini Harry’nin boynuna koydu ve yavaşça sıktı. “Nabzının neredeyse durduğunu?”

Harry yutkundu. “Zamanın yavaşlamasının hiçbir mahzuru yok” dedi. “Özellikle de şu anda. Ve önümüzdeki birkaç gün boyunca.”

Birgitta boynunu daha sert sıktı. “Al benden de o kadar.”

“Bazen kendime ‘Harry, sen o kadar da kaz kafalı biri değilsin’ diyorum. Mesela Andrew’un Aborijinlerden bahsederken ‘onlar’ dediğini daha en başında fark etmiştim. Toowoomba ayrıntıları anlatmadan önce Andrew’un hayat hikâyesiyle ilgili çoğu şeyi tahmin etmiştim bu yüzden. Andrew’un ailesiyle büyümediğini, bu yüzden herhangi bir yere ait hissetmediğini ve oradan oraya sürüklenip olaylara dışarıdan baktığını bir şekilde anlamıştım. Tıpkı bizim burada dahil olamadığımız yabancı bir dünyayı sadece izlememiz gibi. Toowoomba’yla konuştuktan sonra bir şeyi daha fark ettim. Andrew doğduğunda, bir topluluğun parçası olunca edilen o doğal gururdan da yoksun kalmış. Önceleri kendi halkından utandığını düşünüyordum ama artık kendi utancıyla boğuştuğunu biliyorum.”

Birgitta “Hımm” diyebilirdi sadece. Harry devam etti.

“Bazen bir şeyi çözdüğümü düşünüyorum ama bir dakika sonra aklım yeniden allak bullak oluyor. Kafamın karışmasını sevmiyorum; buna tahammülüm yok. İşte o yüzden, keşke ya bu kadar ayrıntıyı yakalama kabiliyetim olmasaydı, ya da onları bir araya getirip anlamlı bir resim oluşturmak gibi bir

meziyete sahip olsaydım diye geçiriyorum içimden.”

Birgitta'ya döndü ve yüzünü onun saçlarına gömdü.

“Gözleri bu kadar ayrıntıyı görebilen bir insana bu kadar az zekâ vermek, Tanrı'nın iş bilmezliği” dedi, Birgitta'nın saçlarıyla aynı kokan şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalışarak. Fakat o kadar uzun zaman olmuştu ki unutup gitmişti.

“Ne görebiliyorsun örneğin?” diye sordu Birgitta.

“Herkesin dikkatimi anlamadığım bir şeylere çekmeye çalıştığını.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum. Kadınlar gibi. Bana bambaşka anlamlara gelen hikâyeler anlatırlar. Belki söylemek istedikleri apaçık ortadadır ama dediğim gibi, bende bunu görme becerisi yok. Siz kadınlar neden her şeyi doğrudan söylemezsiniz ki? Erkeklerin yorum kabiliyeti sandığınız kadar güçlü değil.”

Birgitta gülümseyerek “Ne yani, benim suçum mu oldu şimdi?” dedi ve Harry'ye bir şaplak attı. Ses sualtı tüneline yankılandı.

“Şşş, Büyük Beyaz'ı uyandıracaksın” dedi Harry.

Harry'nin şarap kadehine dokunmadığını Birgitta geç fark etti.

“Küçük bir kadehin zararı olmaz, değil mi?” diye sordu.

“Evet, olur” dedi Harry. “Zararı olur.” Gülümseyerek Birgitta'yı kendisine çekti. “Ama şimdi bundan bahsetmeyelim.” Ardından onu öptü. Birgitta bu öpücüğü ezelden beridir bekliyormuş gibi uzun ve titrek bir nefes aldı.

Harry ürpertiyle uyandı. Sudaki yeşil ışığın Sidney'in tepesindeki aydan mı yoksa karadaki ışıldaklardan mı geldiğini bilmiyordu ama artık ışık yoktu. Mum sönmüş, etraf zifiri karanlığa gömülmüştü. Yine de izlendiğini hissediyordu nedense. Feneri Birgitta'nın olduğu tarafa doğrultup açtı.

Onun yarısı örtülü çıplak bedenini ve yüzündeki mutlu ifadeyi gördü. Ardından ışığı cama tuttu.

Önce kendi yansımasını gördüğünü sandı ama sonra gözleri ışığa alışınca kalbinin son bir kez çarpıp durduğunu hissetti. Büyük beyaz köpekbalığı yanı başındaydı ve onu soğuk, cansız gözlerle izliyordu. Harry tuttuğu nefesi bıraktı. Solgun ve dalgalı bir yüzün, tüm tankı dolduracak kadar büyük görünen boğulmuş bir adamın hayaletinin önündeki camda buğu oluştu. İki sıra halinde rastgele dizilmiş etsiz dişler, çocuk resmi gibi duran zikzak üçgenler ya da bembeyaz hançerler gibi çıktı dev ağızdan.

Köpekbalığı yukarı süzüldü ve ceset kadar beyaz gövdesi, nefret dolu ölü gözlerini ondan ayırmayarak fenerin ışığında yavaş, dalgalı ve hiç bitmeyecek gibi gelen hareketlerle Harry'nin üzerinden geçti.

Mr. Bean

“Demek gidiyorsun?”

“Hı hı.” Harry kucağında ne yapacağını bilmediği bir kahve kupasıyla oturuyordu. McCormack masasından kalktı ve pencerenin dibinde yürüme başladı.

“Yani hâlâ dosyayı çözmenin çok uzağında olduğumuza inanıyorsun, öyle mi? Dışarıda insanların arasında dolaşan bir psikopat, aklına esince birilerini öldürüp arkasında ipucu bırakmadan çekip giden meçhul bir katil olduğunu düşünüyorsun. Ve sence bir dahaki cinayetinde hata yapsın diye dua etmekten başka çaremiz yok, ha?”

“Öyle bir şey demedim, şef. Sadece burada size katabileceğim bir şey olmadığına inanıyorum. Zaten Oslo’dan aradılar, bana ihtiyaçları varmış.”

“Güzel. Onlara buradaki işini layığıyla yaptığını söyleyeceğim, Holy. Anladığım kadarıyla ülkeneye dönünce seni terfi ettirmeyi düşünüyorlar.”

“Bana kimse bir şey söylemedi, şef.”

“O zaman gitmeden önce günün geri kalanını dinlenerek geçir ve birkaç güzel Sidney manzarası gör, Holy.”

“Önce Alex Tomaros’la konuşup onu soruşturmadan çıkaracağım, şef.”

McCormack durdu ve pencereden bulutlu ama boğucu derecede sıcak olan Sidney’e baktı.

"Ben de vatanımı özlüyorum, Holy. Denizin diğer yakasındaki güzel vatanımı."

"Efendim?"

"Kivi.¹⁴ Ben de aslında Kivi'yim, Holy. Ailem ben on yaşındayken buraya göçtü. Bizim orada insanlar birbirine daha iyi davranır. En azından ben öyle hatırlıyorum."

"Daha açılmamıza çok var" dedi, elinde süpürgeyle kapıda duran suratsız kadın.

"Biliyorum. Bay Tomaros'la bir görüşmem var" dedi Harry. Norveç polis rozetini gösterirse ikna olup olmayacağını düşünerek. Neyse ki kadın buna gerek kalmadan kapıyı Harry'nin girebileceği kadar araladı. İçeride bayat bira ve sabun kokusu vardı. Albury garip biçimde gündüz vakti bu boş haliyle, olduğundan daha küçük görünüyordu.

Alex Tomaros, diğer adıyla Mr. Bean ya da Dikenli Vatoz, barın arkasındaki odasındaydı. Harry kendini tanıttı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Holy?" Adam hızlı konuşuyordu ve aynı ülkede kaç sene yaşarsa yaşasın oralı olmadığı belli olan çoğu yabancı gibi kendini hemen ele veren bir aksanı vardı.

"Bu kadar kısa sürede benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Bay Tomaros. Daha önce buraya başka polislerin gelip size bir yığın soru sorduğunu biliyorum; o yüzden gerektiğinden fazla vaktinizi almayacağım. Ben..."

"Sevindim. Gördüğünüz gibi yapacak çok işim var. Hesap kitap işleri, bilirsiniz..."

"Anlıyorum. İfadenizde Holter'in kayb olduğu gece odanızda çalıştığınızı okudum. Yanınızda başka biri var mıydı?"

"İfademi dikkatli okuduysanız yalnız olduğumu biliyorsunuzdur herhalde. Ben hesap işlerini her zaman..." Harry adamın küstah yüzünü ve kibirle sulanan ağzını inceledi.

14. Yeni Zelanda halkının kendileri için kullandıkları isim. (ç.n.)

Ona inandığını düşündü. "... tek başıma yaparım. Yanıma asla ama asla kimseyi almam. İsteseydim bu yeri kimseni ruhu bile duymadan yüz binlerce dolar dolandırabilirdim."

"O halde teknik olarak, o gece odada olduğunuzun bir ispatı yok."

Tomaros gözlüğünü çıkardı. "Teknik olarak, ikide annemi aradım ve işimin bittiğini, eve geleceğimi söyledim."

"Teknik olarak, barın kapanış saati olan birle iki arasında birçok şey yapmış olabilirsiniz, Bay Tomaros. Bunu sizden şüphelendiğim için falan söylemiyorum."

Tomaros gözünü kırpmadan ona baktı.

Harry boş defterini çıkarıp bir şey arıyormuş gibi yaptı.

"Bu arada, annenizi neden aradınız? Gecenin ikisinde birine böyle bir şey söylemek için telefon etmek biraz garip değil mi?"

"Annem her zaman nerede olduğumu bilmek ister. Polis onunla da görüştü; neden bunları tekrar konuştuğumuzu anlamıyorum."

"Yunan'sınız, değil mi?"

"Avustralyalıyım ve yirmi yıldır burada yaşıyorum. Annem de artık Avustralya vatandaşı oldu. Başka sorunuz?" Kendini tutma konusunda başarılıydı.

"Inger Holter'e karşı özel bir ilgi gösteriyormuşsunuz. Sizi reddettiğinde ne tepki verdiniz?"

Tomaros dudaklarını yaladı, bir şey söyleyecekken durdu. Dili yeniden göründü. Bir yılan gibi, diye düşündü Harry. Herkesin küçük gördüğü ve zararsız olduğuna inandığı zavallı, küçük bir kara yılan.

"Bayan Holter'la akşam yemeğine çıkmak hakkında konuşmuştum. Eğer kastettiğiniz buysa... Burada dışarı çıkmayı teklif ettiğim tek insan o. Diğerlerine sorabilirsiniz. Cathrine ve Birgitta'ya mesela. Çalışanlarımla iyi ilişkiler kurmaya çok önem veririm."

“Çalışanlarınızla mı?”

“Şey, teknik olarak buranın...”

“Bar müdürüsünüz. Peki, Sayın Bar Müdürü, Inger’in erkek arkadaşı buraya geldiğinde ne hissettiğinizi öğrenebilir miyim?”

Tomaros’un gözlüğü buğulanmaya başlamıştı. “Inger’in arası çoğu müşteriyle iyiydi, o yüzden hangisinin erkek arkadaşı olduğunu bilmeme imkân yok. Demek erkek arkadaşı varmış, ha? Ne güzel...”

Tomaros’un umursamıyormuş gibi görünmeye çalıştığını anlamak için psikolog olmaya gerek yoktu.

“Öyleyse kimlerle yakın olduğu hakkında herhangi bir fikriniz yok, öyle mi Bay Tomaros?”

Tomaros omuzlarını oynattı. “Şu palyaço herif vardı; ama onun ilgi alanı başka tabii...”

“Palyaço mu?”

“Otto Rechnagel, buranın müdavimlerinden. Inger ona yemek artıklarını verirdi. Şey için...”

“Köpek!” diye bağırdı Harry. Tomaros sandalyesinde zıpladı.

Harry ayağa kalktı ve yumruğunu avucuna vurdu.

“İşte bu! Otto dün çıkarken buradan bir torba aldı. İçinde köpeğe vereceği yemek artıkları vardı! Bir köpeği olduğunu söylemişti, şimdi hatırladım. Inger, kaybolduğu gece yemek artıklarını köpeğe götürdüğünü söylemişti Birgitta’ya. Biz de en başından beri bu köpeği ev sahibinin sanmıştık. Oysa Tasmanya canavarı vejetaryendi. O artıklarda ne olduğunu biliyor musunuz? Peki ya Rechnagel’in nerede yaşadığını?”

“Tanrım, ben nereden bileyim?” dedi Tomaros, dehşete kapılmış bir halde. Sandalyesini kitaplığa kadar itmişti.

“Pekâlâ, beni dinleyin. Bu konuşmadan kimseye bahsetmeyeceksiniz; biricik annenize bile. Yoksa buraya gelip kafanızı uçururum. Anladınız mı, Mr. Be... pardon, Bay Tomaros?”

Alex sadece başını salladı.

“Şimdi bir telefon görüşmesi yapmam gerek.”

Vantilatör can çekişir gibi gıcırdıyordu ama odadaki kimse fark etmiyordu. Herkesin dikkati, tepegöze saydam bir Avustralya haritası koymuş olan Yong'un üzerindeydi. Haritada bazı yerleri küçük kırmızı noktalarla işaretleyip yanlarına tarihler yazmıştı.

“Bunlar adamımızın işlediğini düşündüğümüz cinayet ve tecavüzlerin yerleri ve zamanları” dedi. “Daha önce coğrafya ya da zamanla ilgili bazı benzerlikler bulmaya çalışmış ama başaramamıştık. Görünen o ki Harry bizim için bulmuş.”

Yong ilk kâğıdın üzerine aynı haritayı gösteren başka bir saydam kâğıt koydu. Bu kâğıtta mavi noktalar vardı ve hemen hemen hepsi kırmızılarının üzerine geliyordu.

“Bu ne?” diye sordu Watkins, asabi bir sesle.

“Bu harita, Avustralya Seyyar Gösteri Parkı adlı bir sirkin turne listesine göre yapıldı ve bu tarihlerde sirkin nerede olduğunu gösteriyor.”

Sızlanarak dönen vantilatör dışında toplantı odasında çıt çıkmıyordu.

“Vay anasını, bulduk onu!” diye bağırdı Lebie.

“Bunun tesadüf çıkma ihtimali, istatistiksel olarak konuşacak olursak dört milyonda bir” dedi Yong, sırtarak.

“Hey hey, bir dakika, kimin peşindeyiz yani?” diye sordu Watkins, araya girerek.

Yong tepegöze üçüncü bir kâğıt koydu ve “İşte bu adamı arıyoruz” dedi. Belli belirsiz gülümseyen soluk, hafiften şiş bir yüzün ortasında duran iki üzgün göz, ekrandan onlara baktı.

“Harry kim olduğunu anlatacak.”

Harry ayağa kalktı.

“Bu, Otto Reichtnagel. Son on yıldır Avustralya Seyyar

Gösteri Parkı'yla birlikte gezen kırk iki yaşında profesyonel bir palyaço. Sirkin olmadığı zamanlarda Sidney'de tek taşına yaşıyor ve serbest işler yapıyor. Şu anda şehirde gösteriler düzenleyen küçük bir grupta çalışıyor. Gördüğümüz kadarıyla sicili temiz, şimdiye kadar herhangi bir cinsel suça karışmamış ve çevresi tarafından neşeli, sakın ama biraz tuhaf biri olarak biliniyor. İşin ilginç tarafı şu ki kurbanı tanıyor, Inger Holter'in çalıştığı barın devamlı müşterisi ve zaman içinde onunla yakın arkadaş olmuş. Inger öldürüldüğü gece muhtemelen Rechnagel'e gidiyordu. Yanında köpeği için aldığı yemek de vardı."

"Yemek mi?" Lebie güldü. "Gecenin bir buçuğunda? Sanırım palyaçomuzun kafasında başka bir şey varmış."

"İşte olayın garip olan kısmına parmak bastın" dedi Harry. "Otto Rechnagel on yaşından beri su katılmamış, yüzde yüz bir eşcinsel kimliğine sahip."

Bu bilgi masada mırıldanmalara neden oldu.

Watkins sandalyesinde sızlandı. "Eşcinsel bir adamın yedi kadını öldürüp altı kadına tecavüz ettiğine inanıyor musunuz?"

McCormack az önce odaya girmişti. Gelişmelerden haberi vardı. "Küçüklüğünden beri sadece homolarla takılan mutlu bir homo olmuştun, güzel bir çift memenin çükünü harekete geçirdiğini keşfedince gerilmen hiç de şaşırtıcı olmasa gerek. Haydi ama, Sidney'de yaşıyoruz. Burası dünyada gizli heteroseksüellerin yaşadığı tek şehir."

McCormack'ın patlattığı gür kahkaha, gülmekten gözleri iki ince çizgiye dönen Yong'un haykırımlarını bastırdı.

Watkins bu kahkaha tufanına dahil olmamıştı. Başını kaşındı. "Yine de burada uyuşmayan bazı noktalar var. Eylemlerini bu kadar soğukkanlılıkla ve hesaplayarak yapan biri neden kendini bir anda bu şekilde ifşa etsin ki? Kurbanını neden evine çağırırsın? Sonuçta Inger'in nereye gittiğini başka-

larına söyleyip söylemeyeceğini bilemezdi. Söylerse bu polisi doğruca onun evine getirirdi. Ayrıca diğer kurbanların hepsi rastgele seçilmişse benziyor. Neden durduk yere düzeni bozup tanıdığı bir kız seçsin?"

"Bu aşağılık herif hakkında bildiğimiz tek şey, belirgin bir düzeninin olmaması" dedi Lebie, yüzüklerinden birine üfle-yerek. "Ama belli ki değişikliği seviyor. Tabii kurbanların sarışın olması..." yüzüğü gömlek koluna sildi, "... ve sonrasında onları genellikle boğması dışında."

"Dört milyonda bir" diye tekrarladi Yong.

Watkins iç geçirdi. "Tamam, pes ediyorum. Belki de du-alarımız sonunda kabul oldu, hepsi bu. Belki de sonunda ölümcül bir hata yaptı."

"Şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu McCormack.

Harry cevap verdi. "Otto Rechnagel büyük ihtimalle ev-de değildir. Bu akşam sirk grubuyla Bondi Plajı'nda gösterisi var. Oraya gidip gösteriyi izlemeyi, sonra da onu tutuklama-yı öneriyorum."

"Anlaşılan Norveçli meslektaşımız dramatik anları sevi-yor" dedi McCormack.

"Gösteri bölünürse basın anında damlar, şef."

McCormack yavaşça kafa salladı. "Watkins?"

"Bana uyar, şef."

"Tamamdır çocuklar, gidin ve şu herifi yakalayın."

Diğer hasta

Andrew örtüyü çenesine kadar çekmişti ve tabutta yatan bir cenazeye benziyordu. Yüzünün yanındaki şişlikler canlı bir renk yelpazesine dönüşmüştü; Harry'ye gülümsemeye çalıştığında yüzü acı içinde buruştu.

"Tanrım, gülümsemek bu kadar canını mı yakıyor?" diye sordu Harry.

"Her şey canımı yakıyor. Düşünmek bile."

Komodinin üzerinde bir demet çiçek duruyordu.

"Gizli bir hayranından mı?"

"Bilmek istiyorsan, adı Otto. Yarın Toowoomba geliyor. Bugün de sen buradasın. Sevildiğini hissetmek güzel."

"Ben de sana bir şey aldım. Ama kimse bakmıyorken içmen gerek." Harry uzun, siyah bir puro gösterdi.

"Ah, Maduro purosu. Tabii ya. Norveçli biricik *rubio*¹⁵ dostumdan." Andrew sırtıttı ve zorlansa da temkinli bir kahkaha attı.

"Seni ne kadardır tanıyorum, Andrew?"

Andrew sigarayı kedi yavrusu sever gibi okşadı. "Herhalde bir hafta falan olmuştur, dostum. Bu gidişle yakında kardeş gibi olacağız.

"Peki birisini *gerçekten* tanımak ne kadar zaman alır?"

"Şöyle söyleyeyim Harry, büyük ve karanlık bir ormanda yolunu bulmak her zaman uzun sürmez. Bazı insanların te-

15. İspanyolcada sarışın. (ç.n.)

miz, düz yolları, sokak lambaları, hatta tabelaları vardır. Sana bilmen gereken her şeyi söylerler. Ama önünde böyle bir yol yoksa işte o zaman dikkatli olman gerekir. Çünkü ormandaki hayvanlar aydınlık yollara gelmez; onlarla sadece çalıların ve ağaçların arasında karşılaşırısın."

"Peki öyle yolları öğrenmek ne kadar zaman alır?"

"Orada kim olduğuna göre değişir. Ve tabii ormanına göre. Bazı ormanlar diğerlerinden daha karanlıktır."

"Senin ormanın nasıl?"

Andrew puroyu komodininin çekmecesine koydu. "Kapkaranlık. Maduro purosı gibi." Harry'ye baktı. "Ama elbette sen yolunu buldun..."

"Arkadaşlarından biriyle konuştum ve beni Andrew Kensington'ın kim olduğuna dair epey aydınlattı."

"Hımm, o halde neden bahsettiğimi biliyorsundur. Aydınlık yollara kanmaman gerektiğini de. Senin içinde de karanlık köşeler var, o yüzden sana bunu açıklamama gerek yok herhalde."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir şeyleri bırakmış bir adamı gözünden anlarım ben. Mesela, içkiyi."

"Sanırım herkes anlar" diye mırıldandı Harry.

"Yaptığın her şey arkada bir iz bırakır. Yaşadığın hayat, okumasını bilenler için bir kitap gibi üzerine yazılır."

"Peki sen okuyabiliyor musun?"

Andrew iri yumruğunu Harry'nin omzuna dokundurdu. Harry onun bir anda canlandığını düşündü.

"Seni seviyorum, Harry. Sen benim dostumsun. Bana kalırsa aradığın şeyin nerede olduğunu biliyorsun, o yüzden yanlış yerlere bakma. Ben bu dünyada yaşamaya çalışan milyonlarca yalnız insandan sadece biriyim. Fazla hata yapmadan sıramı savmanın derdindeyim. Bazen iyi şeyler yap-

maya çabalarım. Hepsi bu. Burada mühim olan ben değilim, Harry. Beni çözmen seni hiçbir yere götürmez. Tanrım, *ben bile* kendimi anlamaya bu kadar kafa yormuyorum.”

“Ama neden?”

“Ormanın bu kadar karanlıkken onu sen bile iyi bilemezsin; o yüzden keşfe çıkmamak daha akıllıcadır. Yoksa çok geçmeden içinde kaybolursun.”

Harry başını salladı ve vazodaki çiçeklere bakarak oturdu. “Şansa inanır mısın?” diye sordu.

“Hımm” dedi Andrew, “hayat birbirine bağlı umulmadık tesadüflerin zinciridir. Piyango bileti alırsan ve bilet numaran örneğin 822531 ise, bu numaranın çıkma ihtimali olsa olsa milyonda birdir.”

Harry başını tekrar salladı. “Benim asıl canımı sıkansa” dedi, “art arda çok kereler piyangoonun bana çıkmış olması.”

“Sahiden mi?” Andrew inleyerek yatağında oturdu. “Anlat bakalım Andrew amcana.”

“Sidney’e adımımı attığımda başıma ilk gelen şey, aslında bu dosyaya atanmayacağını ama Inger Holter’in cinayetiyle ilgilenmek için ısrar ettiğini, hatta benim gibi bir yabancıyla çalışmayı özellikle istediğini duymam oldu. Sonra nedense beni çok da eğlenceli olmayan bir sirk gösterisini izleyip zaman geçirmemiz bahanesiyle bir arkadaşınla tanıştırdın. Sidney’de yaşayan dört milyon insanın arasında bu adamla daha ilk akşamımda tanışmış oldum. Dört milyon nüfuslu bir şehirde sadece bu adamla! Aynı adam bir daha karşıma çıktı, hatta onunla yüz dolarlık hayli samimi bir bahse girdim. Fakat işin ilginç kısmı, Inger Holter’in çalıştığı barda beliriverdi ve kızı tanıdığı ortaya çıktı! Bir kez daha, dört milyonda bir ihtimal! Dikkatimizi *muhtemel* bir katile, yani Evans White’a vermişken bir anda bu kıtadaki on sekiz milyon arasında White’ı *gören* ve cinayet gecesi ne hikmetse Nimbin’de olan bir tanıdığın peyda oldu!”

Andrew derin düşüncelere dalmış gibiydi. Harry devam etti.

“Beni *şans eseri* Evans White’in çetesinin takıldığı bara göndermen de hiç şaşırtıcı değil tabii ki. Böylece baskı altında herkesin bana inandırmak istediği o hikâyeyi doğrulamış olacaktı. Yani White’in bu işin içinde olmadığı.”

Bu sırada içeri iki hemşire girmişti ve biri yatağın ucunu tutuyordu. Diğeri dostane ama sert bir tavırla “Üzgünüm ama ziyaret saati bitti” dedi. “Bay Kensington’a EEG testi yapılması gerek; doktorlarımız bekliyor.”

Harry, Andrew’un kulağına eğildi. “Ben olsam olsam orta zekâlı biriyimdir, Andrew. Ama bana söylemeye çalıştığın bir şeyler olduğunu biliyorum. Sadece neden doğruca söylemediğini anlayamıyorum. Ya da neden bana ihtiyaç duyduğunu. Bunları sana birisi mi yaptırıyor, Andrew?”

Hemşireler yatağı kapıdan çıkarıp koridorda sürüklerken Harry de yanlarında koştu. Andrew başını tekrar yastığa koymuş ve gözlerini kapamıştı.

“Hatırlıyor musun, Harry? Beyazların ve Aborijinlerin dünyada yaşayan ilk insanlar hakkında aşağı yukarı aynı hikâyeye sahip olduğunu; çünkü hiçbir fikre sahip olmadığımız şeylerle ilgili aynı sonuçlara vardığımızı, hepimizin kafasının aynı şekilde çalıştığını söylemiştin. Bu söylediklerin herhalde hayatımda duyduğum en aptalca şey; ama diğer yandan, umarım haklısındır. Bu durumda gözlerimizi kapayacağız ve bekleyip gör...”

Harry “Andrew!” diye tısladı kulağına. Asansörün başında durmuşlardı ve hemşirelerden biri kapıyı tutuyordu.

“Benimle saçmasapan oyunlar oynamayı kes, Andrew. Beni duyuyor musun? Otto mu? Otto aslında Bubbur mu?”

Andrew gözlerini açtı. “Nasıl?..”

“Onu bu akşam tutuklayacağız. Gösteriden sonra.”

“Hayır!” Andrew yatağında doğrulmaya çalışınca bir hem-

şire onu dikkatli ama sert bir hareketle aşağı bastırıp yatırdı.

"Doktorumuz size kıpırdamadan yatmanızı söyledi, Bay Kensington. Ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdiniz, unutmayın." Ardından Harry'ye döndü. "Buradan sonrası ziyaretçilere yasak."

Andrew tekrar doğrulmak için çabaladı. "Şimdi değil, Harry! Bana iki gün ver. Şimdi olmaz. İki gün bekleyeceğine söz ver! Hemşire, çek elini!" Onu aşağı bastırmaya çalışan eli itti.

Harry, Andrew'un başında dikilip yatağı tuttu. Hafifçe eğildi ve kelimeler dudaklarından tükürür gibi coşkulu bir fısıltıyla döküldü. "Şu anda diğerleri Otto'nun seni tanıdığını bilmiyor ama öğrenmeleri elbette çok sürmeyecek. Bütün bu olanlardaki rolünü merak edecekler, Andrew. Elimde çok iyi bir neden olmadan bu tutuklamayı erteleyemem."

Andrew, Harry'nin gömleğinin yakasına yapıştı. "Yakından bak, Harry. Gözlerini kullan! Artık gör..." diyerek söze başladı ama sonra pes etti ve tekrar yastığa gömüldü.

"Neyi göreyim?" diye sordu Harry; ancak Andrew gözlerini kapamıştı ve ona durması için elini salladı. Bir anda gözüne ne kadar yaşlı ve küçük göründüğünü düşündü Harry. Kocaman, beyaz bir yatakta ne kadar yaşlı, küçük ve siyah.

Hemşirelerden biri Harry'yi kabaca ileri itti ve asansörün kapıları kapanmadan önce Harry'nin gördüğü son şey, Andrew'un sallamaya devam ettiği iri, siyah eli oldu.

İdam

Bondi Plajı'nın arkasındaki tepelerin üzerinde parlayan ikinci güneşinin önüne ince bir bulut tabakası gelmişti. Kum-sal ve deniz boşalmaya başlamıştı ve şimdi Avustralya'nın bu en meşhur ve büyüleyici plajına, müdavimleri olan çeşit çeşit insan akın ediyordu: dudakları ve burunları güneş krem-li sörfçüler, paytak yürüyen vücut geliştiriciler, kısacık kot shortlarıyla paten kayan kızlar, bronz tenli ikinci sınıf ünlüler, silikon takviyeli, bikinili periler; kısacası güzel, genç ve –en azından görünürde– başarılı olan insanlar. Gözde moda mağazalarının ve küçük, sade ama pahalı restoranların yan yana sıralandığı bir bulvar olan Campbell Parade, günün bu saatinde mahşer yeri gibiydi. Üstü açık spor arabalar, sabırsız ve kızgın naralar atan güçlü motorlarıyla trafikte yavaşça ilerlerken sürücüleri parlak güneş gözlükleriyle kaldırımlardaki hareketliliği izliyordu.

Harry ise Kristin'i düşünüyordu.

Onunla birlikte trenle Avrupa seyahatine çıktıkları ve Cannes'da mola verdikleri zamanlar geliyordu gözünün önüne. Turizm sezonunun ortasıydı ve koca şehirde uygun fiyatlı tek bir oda bulamamışlardı. O kadar uzun zamandır yoldaydılar ki paraları iyiden iyiye suyunu çekmişti ve bütçeleri şehrin alabildiğine çok olan lüks otellerinden birinde gece geçirmek için hiç yeterli değildi. O yüzden Paris'e bir son-

raki trenin ne zaman kalkacağını sormuş, sırt çantalarını istasyondaki bir emanet dolabına sıkıştırmış ve La Croisette'e inmişlerdi. Etrafta oradan oraya turlarken her biri diğerinden aşağı kalmayacak kadar güzel ve zengin görünen insanlara ve hayvanlara, kendi mürettebatına sahip olan, arkalarına ulaşım aracı niyetine sürat tekneleri bağlanmış ve çatısında helikopter pisti olan devasa yatlara bakmış, o günden sonra hayatları boyunca seçimlerde sosyalistlere oy vereceklerine yemin etmişlerdi.

Sonunda bu yürüyüş onları kan ter içinde bırakınca yüzmek zorunda kalmışlardı. Havlular ve mayolar sırt çantalarında kaldığından iç çamaşırlarıyla yüzmek dışında çareleri yoktu. Kristin'in temiz külotu kalmamıştı ve Harry'nin korkunç erkek külotlarından birini giyiyordu. Böylece pahalı tangaların ve kocaman mücevherlerin arasında Akdeniz'in sularına dalmış, önu bombeli beyaz külotlarıyla güle oynaya yüzmüşlerdi.

Harry sudan çıkınca kumlarda yattığını, bol tişörtüyle dikilip ağırlaşmış, ıslak külodunu çıkaran Kristin'i izlediğini hatırlıyordu. Güneşte ısıldayan su damlalarının süzüldüğü parlak tenini, yukarı kalkarak uzun ve bronz kalçalarını açığa çıkaran tişörtünü, yumuşak kıvrımlı poposunu, Fransız erkeklerinin ona gözlerini dikişini izlemişti. Kristin'in onu suçüstü yakalayınca gülümseyişi, kotunu yavaşça yukarı çekerken gözlerini ondan ayırmayışı, fermuarı çekmek için elini tişörtünün altına sokup orada bırakışı ve arkaya eğilip gözlerini kapayışı dün gibi aklındaydı. Ardından kırmızı dilini tahrik edici bir edayla dudaklarında gezdirip sallanışı ve kakkahayla kendini sertçe Harry'nin üzerine bırakışı da.

Sonrasında deniz manzaralı aşırı pahalı bir restoranda yemek yemiş, güneş batarken sarmaş dolaş kumlarda oturmuşlardı. Kristin manzaranın güzelliği karşısında duygulanıp birkaç damla gözyaşı dökmüştü ve sonunda Carlton Oteli'nde

oda tutup hesabı ödemededen kaçmayı, belki de Paris'te geçirmeyi planladıkları iki günden vazgeçmeyi kararlaştırmışlardı.

Aklına ne zaman Kristin gelse, Harry'nin hatırladığı ilk şey daima o yaz oluyordu. O kadar dolu bir yazın ardından havada ayrılık kokusunun olduğunu kabullenmeleri ne kadar kolay olmuştu. Oysa böyle bir şey o yaz aklının ucundan bile geçmemişti.

Sonbaharda Harry askere gitmiş, Kristin de Noel'den önce bir müzisyenle tanışıp Londra'ya yerleşmişti.

Harry, Liebe ve Watkins Campbell Parade ile Lamrock Bulvarı'nın köşesinde, bir kaldırım kafesinde oturuyorlardı. Masaları gölgede kalıyordu, akşam saatleri yaklaşıyordu ama gözlüklerinin tuhaf kaçacağı kadar da ileri değildi saat. Bu sıcakta ceket giymek elbette iyi gelmiyordu ama diğer seçeneğin gömlekle oturup tabancalarını uluorta sergilemek olduğu düşünülürse gıklarını çıkarmadan beklemekten başka çareleri yoktu.

Otto Rechnagel'in birazdan gösteri yapacağı St George Tiyatrosu isimli güzel ve sarı bina, bu gözde muhitin en ortasında, plajla Campbell Parade'in arasında yer alıyordu.

"Daha önce hiç Browning Hi-Power kullandın mı?" diye sordu Watkins.

Harry başını iki yana salladı. Silah bölümünde tabancayı verirken şarjörü nasıl dolduracağını ve emniyet mandalını nasıl açacağını göstermişlerdi, hepsi bu. Sorun değildi gerçi. Harry, Otto'nun bir makineli tüfek çıkartarak üzerlerine mermi boşaltacağını hayal bile edemiyordu.

Lebie saatine baktı. "Gitme vakti" dedi. Kafası ter içinde kalmıştı.

"Pekâlâ, planın son kez üzerinden geçelim. Finalden sonra herkes sahnede selam verirken Harry ve ben yan kapıdan giriyoruz. Hademeyi ayarladım, kapıyı açık bırakacak

Rechnagel'in soyunma odasının kapısına da bir isim levhası asacak. Rechnagel gelene kadar dışarıda bekliyoruz ve onu orada tutukluyoruz. Kelepçeyi hemen takıyoruz; acil bir durum olmadıkça silah kullanmak yok. Arka kapıda bir ekip arabası bizi bekliyor. Lebie telsizle kalabalığın içine karışıyor ve Rechnagel gelirken bize söylüyor. Rechnagel olur da şüphelenirse ve kalabalığın içinden ön kapıya koşmaya çalışırsa da haber veriyor. Haydi yerlerimizi alalım ve içeride klima olması için içimizden dua edelim."

Perde kalkarken St George Tiyatrosu'nun küçük ve samimi salonu doluydu ve hayli heyecanlı bir ortam vardı. Aslına bakılırsa perde kalkmamış, aksine düşmüştü. Palyaçolar kafalarını tavana kaldırıp perdenin gevşeyen yerine baktı ve meseleyi el kol hareketleriyle hararetli bir şekilde tartışıp sahnede telaşla gezindi, perdeyi sahneden iterken birbirlerine takılıp düştü ve şapkalarını çıkarıp seyircilerden özür diledi. Yaptıkları her şey kahkahalarla ve neşeli tezahüratlarla karşılandı. Belli ki izleyenler arasında hatırı sayılır sayıda arkadaş ve tanıdığı vardı. Sahne az sonra temizlendi ve darağacı sahnesi için hazırlandı. Otto tek bir trampetle çalınan ağır bir cenaze marşı eşliğinde sahneye girdi.

Harry giyotini görür görmez bunun Powerhouse'da gördüğü numaranın bir benzeri olduğunu fark etti. Ne var ki çok daha uzun olan beyaz peruğuna, kırmızı balo giysisine ve beyaz pudralı yüzüne bakılırsa o gece Otto'nun rolü kraliçeydi. Celladın kostümü de yeniydi. Kollarının altında perde olan, geniş kulaklı, dar siyah kıyafet onu şeytana benzetmişti.

Ya da yarasaya, diye düşündü Harry.

Giyotinin bıçağı yukarı kalktı, altına bir kabak kondu ve bıçak düştü. Sanki kabak orada yokmuş gibi tok bir sesle alttaki platforma vurdu. Cellat kabağın iki yarısını zafer edasıyla havaya kaldırıncı izleyiciler coşkuyla bağırıp ıslık çal-

dı. Ağlayarak af dilendiği ve boş bir çabayla siyahlı adama kendini acındırmaya çalıştığı yürek parçalayan birkaç sahnenin ardından, kraliçe giysisinin altında havayı döven bacaklarıyla izleyenlerin mest olmuş tezahüratları eşliğinde yaka paça giyotine götürüldü.

Giyotinin bıçağı yeniden havaya kalktı, trampet hızla çalmaya başladı, sesi giderek artarken ışıklar yavaş yavaş kardı.

Watkins, Harry'nin kulağına eğildi. "Demek sahnede sarışınlar da öldürülüyor, ha?"

Trampet çalmaya devam ediyordu. Harry o an etrafına bakındı. İnsanlar koltukların en ucuna kaymıştı; kimisi ağzını açarak öne eğilmiş, kimisi elleriyle kulaklarını kapamıştı. Bir asırdan uzun zamandır farklı nesiller bu gösteriyi aynı şekilde izliyor, aynı numara onları hem mest edip hem de dehşete düşürüyordu. Watkins içini okumuş gibi tekrar kulağına eğildi.

"Şiddet tıpkı Coca Cola ve Kitabı Mukaddes gibidir. Değişmeyen bir klasik."

Trampet çalmayı sürdürürken Harry bu anın gerektiğinden uzun sürdüğünü fark etti. Önceki gösteride bıçağın inmesi bu kadar zaman almamıştı. Cellat endişeliydi; öne yürüdü ve ters giden bir şey varmış gibi giyotinin tepesine göz attı. Derken bir anda, kimse görünürde bir şey yapmamışken bıçak vızıltıyla iniverdi. Harry ister istemez kasıldı ve bıçağın boyna inmesiyle tüm salonda nefesler tutuldu. Trampet aniden durdu ve kesik kafa *küt* diye yere düştü. Kulakları sağır eden bir sessizliğin ardından Watkins ve Harry'nin önündeki sıralardan bir çığlık koptu. Tüm tiyatroyu dehşet verici bir korku sardı ve Harry gözlerini kısarak karanlıkta olup bitenleri anlamaya çalıştı. Tek görebildiği geri çekilen cellattı.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadı Watkins.

Sahnedeki alkışa benzeyen bir ses yayıldı. Ve Harry ne ol-

duğunu gördü. Kafası kesilen kraliçenin boynundan, başını yavaşça aşağı yukarı oynatan beyaz bir kurda benzeyen omurga çıkmıştı. Açık delikten fişkıran kanlar sahneye dökülüyordu.

“Geleceğimizi biliyordu!” diye fısıldadı Watkins. “Onu yakalayacağımızı biliyordu! Hatta o yüzden o kahrolası tecavüz kurbanlarından biri gibi giyindi!” Harry’nin yüzüne doğru eğildi. “Siktir, Holy! Siktir, siktir!”

Harry, midesini bulandıran şeyin kan mı, “kahrolası” ve “tecavüz kurbanları” kelimelerinin nahoş birlikteliği mi, yoksa sadece adamın berbat kokan nefesi mi olduğuna karar veremedi.

Hâlâ şoktan çıkamadığı belli olan cellat kafayı almak için koşarken kan gölünde kayarak gürültüyle yere düştü ve iki palyaço birbirlerine bağırarak sahneye fırladı.

“Işıkları açın!”

“Perdeyi kapatın!”

Ellerinde sahne perdesiyle iki palyaço daha sahneye koştu ve dördü ortada dikilerek bir yüksek tavana, bir birbirlerine baktı. Derken sahnenin arkasından bir bağırtı duyuldu, ışıklar kısa bir an için yanıp söndü ve bir gümbürtünün ardından tiyatro salonu zifiri karanlığa gömüldü.

“Burnuma kötü kokular geliyor, Holy. Haydi kalk!” Watkins, Harry’nin koluna yapıştı ve kalkmaya çalıştı.

“Otur” diye fısıldadı Harry, onu koltuğuna geri çekerek.

“Ne?”

Işıklar yeniden açıldığında birkaç saniye öncesine kadar kan gölünün, kesik bir kafanın, giyotinin, palyaçoların ve perdenin olduğu sahne, en uçta dikilen cellat ve koltuk altında kraliçenin beyaz başını tutan Otto Reichtnagel dışında bomboştu. Onları gören izleyiciler korkunç bir alkış tufanını başlattı ve ikili yerlere kadar eğilerek herkesi selamladı.

Watkins tek bir şey diyebildi: “Vay anasını.”

Avcı

Watkins ara olduğunda kendisine bir bira aldı. "Bu numara beni mahvetti" dedi. "Hâlâ elim ayağım titriyor. Belki de piç kurusunu şimdi yakalamalıyız. Bekledikçe geriliyorum."

Harry omuzlarını silkti. "Neden? Bir yere gittiği yok, herhangi bir şeyden de şüphelenmedi. Plana bağlı kalalım."

Watkins, ne olur ne olmaz diye koltuğundan kalkmayan Lebie'yle hâlâ bağlantı kurabildiğini kontrol etmek için temkinli bir şekilde telsizin düğmesine bastı. Ekip arabası arka kapıdaki yerini almıştı.

Harry, giyotin numarasındaki ustalıktan etkilendiğini kabul etmeliydi ama Otto'nun XVI. Louis yerine neden kim olduğu anlaşılmayan o sarışın kadını oynadığını hâlâ merak ediyordu. Belki de Harry'nin davetli olduğu bu gösteriye geleceğini bildiği içindi. Polisle oynama şekli bu muydu? Seri katillerin yakalanmadıkça kendilerine olan güvenlerinin artmasının alışıldık bir durum olduğunu biliyordu Harry. Yoksa birileri onu durdursun diye gönderdiği bir yardım çağrısı mıydı? Üçüncü bir ihtimal de vardı tabii. Belki de gösteriyi biraz değiştirmek istemişlerdi, o kadar.

Zil çaldı.

"İşte yine başlıyoruz" dedi Watkins. "Umarım bu akşam başka kimse öldürülmez."

İkinci perdede Otto bir avcı gibi giyinmişti ve sahneye tekerlekli ağaçların tepesine bakarak elinde bir silahla sürünerek girdi. Yeşilliklerin arasından gelen kuş seslerini taklit ederek dallara doğru nişan aldı. Az sonra bir silah patlaması duyuldu, küçük bir duman bulutu yükseldi ve siyah bir şey sahneye tok bir sesle düştü. Avcı düşen şeye doğru atıldı ve şaşkınlıkla siyah bir kediye havaya kaldırdı! Otto selamını verdi ve yarım yamalak bir alkışla sahneden ayrıldı.

“Bunu anlamadım” diye fısıldadı Watkins.

Harry bu denli gergin olmasa gösteri hoşuna gidebilirdi. Ancak saatine sahnede olup bitenlerden daha fazla bakıyordu. Zaten numaraların çoğunu yerel konularda siyasi hicivler içerdiğinden anlamıyordu; ama izleyenlerin keyfi fazlasıyla yerinde gibiydi. Sonunda müzik çalmaya başladı, ışıklar açıldı ve tüm oyuncular sahnede belirdi.

Harry ve Watkins, bir sıra insandan özür dileyip hepsini mecburen ayağa kaldırdılar ve sahnenin yanındaki kapıya koşturdular. Konuştukları gibi açık duran kapıdan girdiler ve arkadan yarım daire çizen bir koridora geldiler. Koridorun en ucunda *Otto Rechnagel*, *Palyaço* yazarı kapıyı buldular ve beklediler. Müzik ve salondaki ayak sesleri duvarları titretiyordu. Biraz sonra Watkins’in telsizinden kısa bir bir çıkırtı geldi. Watkins telsizi yüzüne yaklaştırdı.

“Bitti mi?” dedi. “Müzik hâlâ çalışıyor. Tamam.” Gözleri kocaman açıldı. “Ne? Tekrar et! Tamam.”

Harry bir şeylerin ters gittiğini anladı.

“Yerinden ayrılma ve bir gözün sahne kapısında olsun. Tamam!” Watkins telsizi iç cebine soktu ve omzundaki kılıftan tabancayı aldı.

“Lebie, Rechnagel’i sahnede göremiyormuş.”

“Belki tanıyamamıştır. Yüzlerine fazla makyaj yaptıkları için...”

“Herif sahnede yokmuş işte” diye tekrarladı, soyunma

odasının kolunu zorlayarak. Kapı kilitliydi. "Siktir, Holy. Bu hayra alamet değil. Siktir!"

Koridor dar olduğundan Watkins sırtını duvara dayadı ve kapının kilidini tekmeledi. Üçüncü tekmeden sonra kilit, dağılan kıymık parçalarıyla birlikte açıldı. İçerisi beyaz buharla doluydu. Yerler ıslaktı. Su ve buhar, banyo kapısı olduğu belli olan aralık bir kapıdan sızıyordu. Kapının iki yanında dikildiler. Harry de silahını çıkarmıştı ve el yordamıyla emniyet mandalını bulmaya çalışıyordu.

"Rechtnagel!" diye bağırdı Watkins. "Rechtnagel!"

Cevap yoktu.

Watkins kısık bir sesle "Bu işi hiç sevmedim" diye homurdandı.

Harry televizyonda bunun gibi çok fazla dedektif programı izlemişti. Akan sular ve yanıt verilmeyen seslenişler, genellikle içeride sevimsiz bir manzaranın olduğuna işaret etti.

Watkins işaretparmağıyla Harry'yi, başparmağıyla duşu gösterdi. Harry ortaparmakla karşılık vermek istediye de içeri girme sırasının kendisinde olduğunu anladı. Kapıyı ayağıyla itti, iki adım atarak cehennem gibi sıcak bir buhar banyosunun içine girdi ve bir saniye içinde teni buhara doydu. Önünde bir duş perdesi görür gibi oldu. Silahının namlusuyla perdeyi kenara itti.

Hiçbir şey yoktu.

Suyu kapatırken kolunu yaktı ve Norveççe bir küfür patlattı. Azalan buharın içinde önünü görmek için kendini daha iyi bir pozisyona sokarken ayakkabıları suyun içinde gıcırdadı.

"Burada bir şey yok!" diye bağırdı.

"O zaman neden bu kadar su var?"

"Gideri tıkayan bir şey var. Bir saniye."

Harry elini suya daldırdı ve tıkanıklığın olduğunu düşündüğü yere götürdü. Etrafı yokladı ve parmakları deliği tıka-

yan yumuşak, düz bir şeye değdi. Tutup çıkardı. Kusmuğu boğazına geldi, yutkundu ve nefes almaya çalıştı ama soluduğu buhar sanki onu boğuyordu.

“N’oldu?” diye sordu Watkins. Kapıda dikilmiş, duшта çömlen Harry’ye bakıyordu.

“Sanırım girdiğim bir iddiayı kaybettim ve Otto Rechnagel’e yüz dolar borçluyum” dedi Harry, sakince. “En azından ondan geriye kalanlara.”

Harry, St George Tiyatrosu’nda yaşananların devamını bir sis bulutu içinde hatırlayabiliyordu, sanki Otto’nun banyosundan çıkan buhar yayılmış ve her yeri kaplamıştı: Eşya odasının kapısını açmaya çalışan hademenin bulanık bir siluet olarak görüldüğü koridora dağılmış, anahtar deliklerinden sızmış, kapıyı zorla açıp üzerinden kan damlayan giyotini gördüklerinde karşılaştıkları o manzarayı adeta kırmızimsı bir filtreyle kaplamıştı. Hatta diğer oyuncuların içeri girmesine ve Otto Rechnagel’in odaya dağılmış parçalarını görmesine mâni olamadıklarında çığlık seslerini tuhaf biçimde sessiz ve boğuk bir şekilde duyduklarına bakılırsa kulak yollarını bile tıkamıştı.

Otto’nun kol ve bacakları, oyuncak bebeğin uzuvları gibi odanın dört bir yanına saçılmıştı. Duvarlar ve zemin, çok geçmeden pıhtılaşp kararacak olan gerçek ve yoğun bir kanla kaplanmıştı. Giyotinin platformunda kol ve bacakları olmayan bir gövde, gözleri fal taşı gibi açılmış bir et ve kan yığını, bir palyaçonun burnu, ağzı ve ruj sürülmüş yanakları duruyordu.

Buhar Harry’nin tenine, ağzına ve damağına yapışmıştı. Lebie’nin sisin içinden çıkıp yanına gelişi ve kulağına “Andrew hastaneden kaçmış” diye fısıldayışı bile yavaş çekimde olmuştu sanki.

Birgitta soyunuyor

Birisi nihayet yağlamış olacak ki vantilatör artık ses çıkarmadan, neşeyle dönüyordu.

“Arabadaki polislerin arka kapıdan çıkarken gördüğü tek kişi siyahlı celladın siluetiymiş, doğru mu?”

McCormack herkesi odasına çağırmıştı.

Watkins başıyla onayladı. “Evet, şef. Oyuncuların ve hademelerin ne anlatacağını duymamız gerek. Hepsiyle bugün görüşülecek. Katil ya salondaydı ve açık sahne kapısından girdi, ya da ekip aracı gelmeden önce arka kapıyı kullandı.”

İç geçirerek devam etti.

“Hademe arka kapının gösteri boyunca kilitli olduğunu söylüyor; bu durumda katilin anahtarı varmış, birisi onu içeri almış ya da oyuncularla birlikte fark edilmeden gizlice girip bir yere saklanmış. Sonra da kedi numarası bitince Otto finale hazırlanırken soyunma odasının kapısını çalmış. Adli tıptaki çocuklar dietil eter izleri bulduğuna göre muhtemelen onu soyunma odasında ya da daha sonra eşya odasında uyuşturmuş; ya da şimdilik öyle varsayalım. Herif gerçekten kalpsiz bir piçmiş. Otto’yu parçaladıktan sonra cinsel organını kesip almış, soyunma odasına dönmüş ve ona bakmaya gelenler su sesini duyup duş aldığını sansın diye musluğu açmış.

McCormack boğazını temizledi. “Peki ya giyotin?” Birini öldürmenin daha basit yolları var...”

"Şey, haklısın şef; benim tahminime göre giyotin o anda aklına gelmiş. Ara olduğunda giyotinin eşya odasına getirileceğini bilmesi çok zor."

"Tam bir ruh hastası" dedi Lebie, tırnaklarına bakarak.

"Peki kapılar? Hepsi kilitli değil miymiş? Eşya odasına nasıl girmişler?"

"Hademeyle konuştum" dedi Harry. "Otto grubun başı olduğu için odasında anahtarlık varmış. Birisi almış."

"Şu... şeytan kostümü neyin nesi?"

"Giyotinin yanındaki kutuda kesik kafa ve perukla birlikte duruyormuş, şef. Katil cinayetten sonra giymiş ve tanınmamak için kullanmış. Bu da çok akıllıca bir hareket. Önceden planlandığını söylemek zor."

McCormack başını ellerinin arasına koydu.

"Sen ne diyorsun, Yong?"

Diğerleri konuşurken Yong bilgisayarda bir şeyler yapıyordu.

"Siyah giysili şeytanı bir süreliğine unutalım" dedi. "Mantık bize katilin gruptan biri olduğunu söylüyor."

Watkins gürültülü bir sesle güldü.

"Bitirmeme izin verin, şef" dedi Yong. "Gösteriye oldukça aşına olan, Otto'nun kedi numarasından sonra rolünün bittiğini ve yaklaşık yirmi dakika sonraki finale kadar sahne de olmayacağını bilen birisini arıyoruz. Ayrıca bir yabancıнын kimseye görünmeden içeri girebileceğinden şüpheliyim ama ekipten biri bunu kolayca yapabilir. Sahnenin yanındaki kapıyı kullanmış olsa ikinizden biri büyük ihtimalle onu fark ederdi."

Diğerleri sadece başını sallayabildi.

"Her neyse, biraz araştırınca Avustralya Seyyar Gösteri Parkı'nda üç grup üyesinin daha olduğunu keşfettim. Bu da cinayet tarihlerinde suç mahallerinde bulunmuş olabilecek üç kişinin daha bu akşam orada olabileceği anlamına geliyor.

Belki de Otto çok şey bilen masum biriydi, kim bilir? Bence bir şeyler bulma şansımızın olduğu yerleri arayarak işe koyulalım. Şimdiye kadar muhtemelen dağları aşmış uzaklara gitmiş olan operadaki bir hayalet yerine elimizdeki grupla başlayalım.”

Watkins başını iki yana salladı. “Bariz bir gerçeği göz ardı edemeyiz. O da kimliği belirsiz birinin cinayet silahının yanında duran kostümü giyerek olay yerinden ayrıldığı. Bu kişi her kimse, cinayetle hiçbir ilgisinin *olmaması* imkânsız.”

Harry onayladı. “Bence gruptaki diğer oyuncularını unutabiliriz. Birincisi, bu cinayet Otto’nun tüm o kızları tecavüz edip öldürmüş olabileceği ihtimalini değiştirmiyor. Birisinin bir seri katili öldürmesi için sayısız nedeni olabilir. Şahsi nedenler de işin içine girebilir mesela. Belki de katil, Otto’nun polis tarafından yakalanacağını biliyordu ve bir şeyleri itiraf edip kendi hayatını da karartmasını göze almak istemedi. İkincisi, katilin ne kadar zamanı olduğunu illa önceden bilmesi şart değil; Otto’yu bir daha ne zaman sahneye çıkacağını söylemesi için zorlamış olabilir. Üçüncüsü, hislerinize kulak verin!” Gözlerini kapadı. “Siz de hissetmiyor musunuz? Yarasa kostümlü adam kesinlikle bizim aradığımız adam. Narahdarn!”

“Ne?” dedi Watkins.

McCormack bir kahkaha attı. “Görüşüne bakılırsa Norveçli dostumuz, bizim Dedektif Kensington’ın eksikliğini kapatmaya çalışıyor.”

“Narahdarn” diye tekrarladı Yong. “Aborijinlerde ölümün simgesi. Yarasa.”

“Merak ettiğim bir şey daha var” diyerek devam etti McCormack. “Bu herif istese arka kapıdan kimsenin ruhu duymadan çıkabilir ve on adım sonra Sidney’in en kalabalık caddelerinden birine karışıp saniyeler içinde gözden kaybolabilirdi. Ama onun yerine vakit ayırıp dikkat çekeceği kesin

olan bir kostüm giydi. Tabii bu sayede eşkâliyle ilgili hiçbir şey de öğrenememiş olduk. Sanki kapıyı gözetlemek için orada bir ekip aracının durduğunu biliyor gibi. Eğer öyleyse, bu nasıl olabilir?"

Odaya bir sessizlik çöktü.

"Bu arada Kensington nasıl? Hâlâ hastanede, değil mi?" McCormack bir pastil çıkardı ve ağzına atıp emmeye başladı.

Oda yeniden sessizliğe büründü. Vantilatör sessizce hava üflüyordu.

"Artık orada değil" dedi Lebie, en sonunda.

"Vay be, ne çabuk iyileşti!" dedi McCormack. "Neyse, uygun olan tüm birimleri mümkün olduğunca çabuk bir şekilde dahil etmemiz lazım; çünkü size şu kadarını söyleyeyim çocuklar: Parçalanmış palyaçolar, tecavüz edilen kızlardan daha çok ses getirir. Daha önce de dediğim gibi, gazeteleri umursamamıza gerek olmadığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Gazeteler bu ülkede daha önce nice emniyet amirini koltuğundan etti ya da başa getirdi. O yüzden, kapı önüne konulmamı istemiyorsanız yapılması gerekeni biliyorsunuz. Ama önce evinize gidip uyuyun. Bir şey diyor musun, Harry?"

"Hayır, şef."

"Pekâlâ. İyi geceler."

Bir şeyler farklıydı. Otel odasındaki perdeler açıktı ve Birgitta King's Cross'un neon ışıklarından gelen aydınlıkta, tam önünde soyunuyordu.

Genç kadın odanın ortasında giysilerini teker teker çıkarırken Harry yatakta ciddi, hatta neredeyse hüzünlü bir ifadeyle gözlerini ondan ayırmadan yatıyordu. Birgitta uzun bacaklı, ince ve solgun ışıktaki kar kadar beyazdı. Aralık duran pencereden hareketli gece hayatının, arabaların, motosikletlerin, laterna müziği çalan kumar makinelerinin ve uğulda-

yan disko müziğinin sesi geliyordu. Tüm bunların arka fonunda ise yüksek sesli konuşmalar, öfkeli bağırışlar ve gürültülü kahkahalarıyla cırcır böceklerine benzeyen insanlar duyuluyordu.

Birgitta bluzunu çıkarırken kasten oyalanmıyor ya da şehvete kapılmıyordu. Yaptığı tek şey yavaşça soyunmaktı.

Benim için, diye geçirdi aklından Harry.

Onu daha önce de çıplak görmüştü ama bu gece farklıydı. Öyle güzeldi ki onu izledikçe boğazı düğümleniyordu. Önceden utangaçlığının sebebini, örtünün altına girene kadar neden tişörtünü ve külodunu çıkarmadığını ya da yataktan banyoya giderken her seferinde havluya sarındığını anlamamıştı. Ama giderek bunun vücudundan utanmasıyla değil, kendini ona açmasıyla ilgili olduğunu fark etmişti. Önce zaman ve duygularla kendisine o küçük, güvenli yuvayı kurmak zorundaydı. Harry'nin onu bu halde görmeye *hak* kazanmasının tek yolu buydu. İşte o yüzden bu gece bir şeyler değişmişti. Soyunması bir ritüel gibiydi; sanki soyunarak ona ne kadar savunmasız olduğunu göstermek istiyordu. Ona artık güvendiği için buna cüret edebildiğini göstermek.

Harry belki bu güçlü ve güzel kadının ona güvenmesinden gurur ve mutluluk duyduğu, belki de buna değecek bir adam olmadığından korktuğu için kalbinin hızla çarptığını hissediyordu. Ama kalbini asıl hızlandıran, kırmızı, mavi ve yeşil yanan neon lambaların ışığında tüm düşüncelerinden ve hislerinden azar azar kurtulduğunu bilmesiydi. Birgitta kendisiyle beraber onu da soyuyordu.

Çırılçıplak kaldığında dikilmeye devam etti ve beyaz teni tüm odayı aydınlattı.

Harry umduğundan daha kalın bir sesle "Gel" dedi ve örtüyü kenara itti. Ama Birgitta yerinden kıpırdamadı.

"Bak" diye fısıldadı. "Sadece bak."

Cengiz Han

Saat sabahın sekiziydi ve hemşire Harry'nin tek kişilik hastane odasına girmesine izin verdiğinde Cengiz Han hâlâ uyuyordu. Harry sandalyeyi gıcırtyla yatağa yaklaştıırken gözlerini açtı.

“Günaydın” dedi Harry. “Umarım iyi uyumuşsundur. Beni hatırladın mı? Masada nefes nefese yatan bir adam vardı ya, oyum işte.”

Cengiz Han inledi. Başına geniş, beyaz bir sargı bezi sarılmıştı ve Cricket'te Harry'nin üzerine eğildiği halinden çok daha zararsız görünüyordu.

Harry cebinden bir kriket topu çıkardı.

“Avukatınla konuştum. Arkadaşımdan şikâyetçi olmaya-
cağını söyledi.”

Harry topu sağ elinden sol eline geçirdi.

“Beni öldürmek üzere olduğunu düşünürsek, canımı kurtaran adamdan şikâyetçi olmanı oldukça yanlış bulurdum. Ama senin bu avukat dava açsan kesin kazanacağını düşünüyor. Birincisi, dediğine göre sen bana *saldırmamışsın*, sadece beni *ciddi ölçüde* zarar vermek üzere olduğum bir arkadaşının yanından *uzaklaştırmışsın*. İkincisi, bu kriket topundan kafanda bir çatlakla kurtulman ve ölmemen tamamen şansmış.”

Topu havaya attı ve Savaşçı Prens'in solgun yüzünün önünde tuttu.

“Sana bir şey söyleyeyim mi? Bence haklı. Dört metre mesafeden doğruca surata atılan bir top söz konusuysa hayatta kalmış olman resmen bir mucize. Avukatın bugün isteyken beni aradı ve olayın nasıl gerçekleştiğini ayrıntılı olarak bilmek istedi. Tazminat için haklı gerekçeler olduğunu düşünüyor. En azından uzun vadeli bir hasara maruz kalırsan. Avukatın tam da tazminatın üçte birini cebine atan o akbabalardan; gerçi bunları zaten sana anlatmıştır, değil mi? Seni neden dava açmaya ikna edemediğini sordum. İkna olmanın meselesi olduğunu söyledi. Ama ben yine de merak ediyorum. Gerçekten an meselesi mi, Cengiz?”

Cengiz başını dikkatle sağa sola salladı. “Hayır. Lütfen git artık” dedi, şırıltıyı andıran cılız bir sesle.

“Ama neden? Kaybedecek neyin var ki? Artık iş yapamayacak duruma geldiysen böyle davalardan büyük paralar kazanabilirsin. Şunu aklından çıkarma; zavallı, yalnız bir adam değil, koca bir devlete dava açacaksın. Seni biraz araştırdım; başını şimdiye dek pek de belaya sokmamayı başarmışsın. Kim bilir, mahkeme belki de talebini haklı bulur ve seni milyoner yapar. Ama sen denemek bile istemiyorsun, öyle mi?”

Cengiz cevap vermedi, sadece beyaz sargının altındaki acı dolu çekik gözlerini Harry’ye dikerek öylece baktı.

“Bu hastanede oturmaktan çok sıkıldım, Cengiz. O yüzden lafı uzatmayacağım. Bana yaptığın saldırı iki kırık kiburğa kemiği ve delinmiş bir akciğerle sonuçlandı. O an üniformalı olmadığım için kimliğimi göstermedim ve polis teşkilatının adına çalışmıyordum. Avustralya yetki alanımın dışında ve resmi makamların açıkladığına göre kanuni açıdan o gün devlet memuru değil, sivil biriydim. Başka bir ifadeyle, bana saldırdığın için istersem senden şikâyetçi olabilirim. Bu da bizi *kısmen* temiz sayılan sabıkan konusuna geri getiriyor. Kısacası, ağır yaralama suçundan şartlı ceza alman sa-

dece iki dudağımın arasına bakıyor, haksız mıyım? Buna altı ay daha ekle, bir sene eder. Ya bir senen ziyan olur, ya da bana artık şunun cevabını verirsin...” Harry, Cengiz Han’ın sargılı başından pembe bir mantar gibi çıkan kulağına yükseldi ve bağırdı: “BURADA NE HALTLAR DÖNÜYOR?”

Harry kendini sandalyeye bıraktı.

“Evet, dökül bakalım.”

Şişman kadın

McCormack kollarını bağlamış, bir elini çenesine dayamıştı ve sırtı Harry'ye dönük bir halde ayakta pencereden dışarı bakıyordu. Yoğun sis şehrin renklerini silip hareketliliğini öyle bir durdurmuştu ki manzara daha çok bulanık bir siyah beyaz fotoğrafı andırıyordu. Sessizlik bir tıkırtıyla bozuluyordu. Harry sesin McCormack'in üst dişlerine vurduğu tırnaklarından geldiğini geç de olsa anladı.

"Demek Kensington, Otto Reichtnagel'i tanıyordu. Ve senin en başından beri bundan haberin vardı."

Harry omuzlarını silkti. "Daha önce söylemem gerektiğini biliyorum, şef. Ama düşündüm ki..."

"Düşündün ki Andrew Kensington'ın kimi tanıyıp kimi tanımadığı seni ilgilendirmez. Evet, haklısın. Ama Kensington kaçtı, kimse nerede olduğunu bilmiyor ve işin içinde bir pislik olduğundan şüpheleniyorsun."

Harry sırtını gördüğü amirine başını salladı.

McCormack penceredeki yansımadan onu izledi. Ardından yarım bir dönüş yaparak Harry'yle yüz yüze geldi.

"Seni biraz..." Bir daha dönerek sırtını tekrar ona çevirdi. "... huzursuz gördüm, Holy. Bir şey mi canını sıktı? Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Harry başını iki yana salladı.

Otto Rechnagel'in dairesi Surry Hills'te, yani Albury ile Inger Holter'in Glebe'de kaldığı odanın arasındaki yolun üzerindeydi. Eve vardıklarında merdivenin başında dağ gibi bir kadın önlerini kesti.

Kadın tiz ve keskin bir sesle "Arabayı gördüm. Polis misiniz?" diye sordu ve cevabı beklemeden devam etti. "Köpeği siz de duyuyorsunuz, değil mi? Sabahtan beri böyle."

Otto Rechnagel yazan kapının arkasından boğuk bir havlama sesi geliyordu.

"Bay Rechnagel'e olanlara ben de üzuldüm ama artık köpeğini buradan götürmeniz gerek. Durmadan havlayıp hepimizi delirtiyor. Bu apartmanda köpek beslemek yasak. Siz bir şey yapmazsanız biz yapmak zorunda kalacağız... Ne demek istediğimi anlamışsınızdır herhalde."

Kadın gözlerini devirip tıknaz kollarını ileri uzattı. Vücudundan birden yoğun bir ter ve onu dengeleyen parfüm kokusu yayıldı. Harry kadından hiç mi hiç hoşlanmadı.

"Köpekler bilir" dedi Lebie, iki parmağını merdivenin tırabzanında gezdirdikten sonra işaretparmağını hoşnutsuzca izleyerek.

"Ne demek istiyorsun, delikanlı?" dedi şişman kadın, önlerinden çekilmeye niyeti yokmuş gibi kollarını iki yanına düşürerek.

"Sahibinin öldüğünü bilir, hanımefendi" dedi Harry. "Köpekler böyle şeyleri altıncı hisleriyle anlar. Hayvan yas tutuyor."

"Yas mı tutuyor?" Kadın şüpheli gözlerle onları süzdü. "Köpek mi? Saçmalık."

"Birisi sahibinizin kollarını ve bacaklarını kesse siz ne yapardınız, hanımefendi?" dedi Lebie, kadına bakarak. Kadının ağzı açık kaldı.

Ev sahibesi yolu açtıktan sonra Otto'nun soyunma odasındaki pantolonunun cebinde buldukları anahtarları çı-

kardılar. Köpek havlamayı bırakıp hırlamaya başladı. Otto Reichtnagel'in köpeği muhtemelen yabancıların geldiğini duymuştu.

Kapıyı açtıklarında bull teriyer, bacakları atılmaya hazır bir halde holde dikiliyordu. Lebie ile Harry bir süre hareket etmeden durdular ve ne yapacağının kararını tuhaf görünümlü beyaz köpeğe bıraktılar. Hırlama az sonra gönülsüz bir havlamaya dönüştü ve köpek saldırma fikrinden vazgeçip oturma odasına yürüdü. Harry de arkasından gitti.

Geniş pencerelerinden günışığı giren oturma odası, gereğinden fazla eşyayla doldurulmuştu. Üzeri rengârenk, kocaman yastıklarla dolu hantal, kırmızı bir kanep, duvarlarda büyük tablolar ve bacakları kısa, parlak yeşil bir cam sehpa vardı. Köşelerde ise porselenden yapılmış iki leopar duruyordu.

Sehpaya oraya ait olmayan bir abajur konmuştu.

Köpek burnunu zeminin ortasında duran bir ıslaklığa götürmüştü. Tam tepesinde bir çift erkek ayakkabısı sarkıyordu. Tüm odayı idrar ve dışkı kokusu sarmıştı. Harry gözleriyle ayakkabıyı ve çorabı takip etti ve çorabın bitip paçanın başladığı yerde siyah teni gördü. Gözleri pantolonun üst kısmına kayınca iki yanda gevşekçe sarkan büyük elleri fark etti ve beyaz gömleğe bakmakta zorlandı. Daha önce asılmış birini görmediği için değil, o ayakkabıları tanıdığı için...

Başı omuzlarından birine devrilmişti ve göğsünden ucunda gri ampul olan bir kablo sarkıyordu. Kablo, muhtemelen eskiden bir avizenin asılı olduğu tavandaki kalın bir kancaya bağlanmıştı ve Andrew'un boynuna tam üç kez sarılmıştı. Açık kalmış buğulu ve cansız gözleri, ağzından dışarı sarmış mavimsi siyah diliyle sanki ölüme nanik yapıyordu. Ya da hayata. Yerde yana devrilmiş bir sandalye duruyordu.

"Siktir" diye mırıldandı Harry, kısık bir sesle. "Siktir. siktir!" Bulduğu ilk yere yığıldı ve vücudundan tüm gücü çe-

kildi. Lebie odaya girdi ve dudaklarından kısa bir çığlık dö-küldü.

“Bıçak getir” diye fısıldadı Harry. “Ve ambulansı ara. Ya da böyle anlarda nereyi arıyorsanız orayı.”

Harry’nin oturduğu yerden bakıldığında günışığı Andrew’un arkasına vuruyordu ve sallanan bedeni pence-renin önünde yabancı, kara bir siluetten farksızdı. Harry Yaradan’dan ayağa kalkmadan önce o kablonun ucuna baş-ka birini koymasını istedi. Bu mucizeden kimseye bahsetme-yeceğinin sözünü verdi. Hatta yardımı dokunacaksa dua bi-le edebilirdi.

Holdeki ayak seslerini ve Lebie’nin mutfaktan gelen ba-ğırısını duydu: “Defol buradan, şişko karı!”

Harry annesinin cenazesinden sonra beş gün boyunca bir şeyler hissetmesi gerektiğini bildiği halde hiçbir şey hisset-memişti. Kanepedeki yastıkların arasında arkaya yaslanıp gözleri dolduğunda ve boğazına hıçkırıklar dizildiğinde şaşır-dı bu yüzden.

Bu ilk ağlayışı değildi elbette. Bardufoss kışlasındaki oda-da tek başına oturup Kristin’in “Bu, hayatım boyunca başı-ma gelen en güzel şey” dediği mektubu okurken de boğazı-na bir yumru oturmıştu. Kristin’in ondan ayrılışını mı yok-sa birlikte seyahat ettiği İngiliz müzisyeni mi kastettiğini ya-zıdan anlamak zordu. Ama bunun, hayatı boyunca başına ge-len en kötü şeylerden biri olduğundan emindi. Yine de o gün hıçkırıkları boğazının tamamını tırmanmayıp bir yerde dur-muştu. Midesi bulanmış ve kusmanın *eşiğine gelmişti* sadece.

Harry ayağa kalkıp yukarı baktı. Andrew hâlâ oradaydı. Onu indirmek için üzerine çıkılacak bir sandalye çekmek is-tedi ama kıpırdayamadı. Lebie elinde mutfak bıçağıyla gele-ne kadar öylece dikildi. Lebie garip bakışlar atmaya başladı-ğında Harry yanaklarından süzülen ılık gözyaşlarını hissetti.

Tanrım, hepsi bu kadar mı, diye düşündü Harry, serseme dönmüş bir halde.

Tek kelime konuşmadan kabloyu kesip Andrew'u aşağı indirdiler, yere yatırdılar ve ceplerini aradılar. Biri büyük, biri küçük iki anahtarlık ve Lebie'nin hemen ön kapıdaki kilitte deneyip uyduğunu gördüğü tek bir anahtar çıktı ceplerinden.

"Görünürde bir yara izi yok" dedi Lebie, kısa bir incelemeden sonra.

Harry, Andrew'un gömleğinin düğmelerini çözdü. Göğsünde bir timsah dövmesi vardı. Pantolonunu da çıkardı ve bacaklarına baktı.

"Bir şey yok" dedi. "Hiçbir şey yok."

"Doktorun yorumunu bekleyeceğiz" dedi Lebie.

Harry gözlerinin yeniden dolduğunu hissetti ve omuzlarını güçlükle kaldırabildi.

Chatwick

Merkezde Harry'nin tahmin ettiği gibi hummalı bir koşuşturma vardı.

"Reuters'a çıkmış" dedi Yong. "Associated Press bir fotoğrafçı yollamış. Ayrıca belediyeden telefon ettiler; dediklerine göre NBC haber yapmaları için yayın ekibini uçakla gönderiyormuş."

Watkins başını iki yana salladı. "Hindistan'da tsunamiden altı bin kişi öldü ve tek bir son dakika haberiyle geçiştirildi. Ama eşcinsel bir palyaçonun birkaç uzvu kesildi diye tüm dünyada haber oluyor."

Harry onları toplantı odasına çağırdı ve kapıyı kapattı.

"Andrew Kensington öldü" dedi.

Watkins ve Yong faltaşı gibi açılmış gözlerle ona baktı. Harry kısa ve doğrudan cümlelerle Andrew'u Otto Reichtnagel'in dairesinde tavana asılı bir halde nasıl bulduklarını anlattı.

Konuşurken gözlerinin içine bakıyordu ve sesinde en ufak bir tereddüt yoktu. "Sizi aramadık çünkü bu bilginin dışarı sızmasından emin olmak istedik. Belki de şu an için üzerini kapatıp bu olayı kimseyle paylaşmamalıyız."

Andrew'un ölümünden bir polis meselesi olarak bahsetmenin daha kolay olduğunu fark etti o anda. Daha nesnel düşünebiliyor ve bununla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Gizlemeye çalışacakları bir ceset, bir ölüm sebebi ve bir

olay vardı sadece. Böyle olduğunda ölümle, nasıl yüzleşeceğini bilmediği o yabancıyla arasına bir mesafe koyabiliyordu şimdilik.

“Tamam” dedi Watkins, telaş içinde. “Dikkatli olahm. Acele hareket etmeyelim.”

Üst dudağındaki teri sildi. “Ben McCormack’i hallederim. Siktir, siktir! Ne yaptın sen, Kensington? Basın bunun kokusunu bir alırsa...” Watkins cümlesini tamamlamadan gitti.

Diğer üçü oturup vantilatörün ağıdını dinledi.

“Cinayet masasında bizimle bazen çalışırdı” dedi Lebie. “Tam olarak bizden biri sayılmazdı ama yine de...”

“İyi bir adamdı” dedi Yong, yeri izleyerek. “İyi bir adam. Buraya yeni başladığımda bana yardım etmişti. Gerçekten... iyi bir adamdı.”

McCormack haberi gizli tutmayı kabul etti. Durumdan hiç memnun değildi, volta atıp duruyordu, adımları her zaman kinden ağırdı ve gür kaşları burnunun üzerinde gri bir v harfi gibi birleşmişti.

Harry toplantıdan sonra Andrew’un sandalyesinde oturdu ve notlarını karıştırdı. Birkaç adres, araba tamircisi çıkan iki telefon numarası ve bir kâğıdın üzerinde karaladığı anlaşılabilir çizimler dışında pek bir şey yoktu. Çekmeceler de ofis malzemeleri dışında bir o kadar boştu. Ardından cebinden çıkan iki anahtarlığı inceledi. Birinde, üzerinde adının baş harflerinin yazılı olduğu deri bir sap vardı. Harry bunların şahsi anahtarları olduğunu tahmin etti.

Telefonu çıkarıp Birgitta’yı aradı. Birgitta şoke olup peş peşe sorular sordu ama sonra sözü Harry’ye bıraktı.

“Anlamıyorum” dedi Harry. “Bir haftadan kısa bir zamandır tanıdığım bir adamın ölümüne bebek gibi ağlıyorum ama anneme beş gün boyunca bu kadar gözyaşı dökmemiştım. Anneme, dünyanın en iyi kadınına! Bunun mantığı ne?”

“Mantık mı?” dedi Birgitta. “Bir mantığı olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Neyse, sen de bil istedim işte. Ama kimseye söyleme. İşimi bitirince yanına uğrayabilir miyim?”

Birgitta tereddüt etti. O gece İsveç’ten bir telefon bekliyordu. Ailesinden.

“Bugün benim doğum günüm” dedi.

“Nice mutlu senelere.”

Harry telefonu kapattı. Karnında eski bir can düşmanının hırladığını hissetti.

Lebie ile Harry, Andrew Kensington’ın Chatwick’teki evine gidiyordu.

“Avcının kuş avladığı şu numara...” diyerek söze başladı Harry.

Cümle bir trafik ışığından diğerine kadar havada asılı kaldı.

“Eee, ne diyordun?” dedi Lebie.

“Hiçbir şey. Gösteriyi düşünüyordum sadece. Kuş numarası beni çok şaşırttı. Çünkü hiçbir manası yok. Avcının teki kuş vurduğunu sanıyor ve birden vurduğu şeyin kedi olduğunu anlıyor. Ava giderken avlanıyor. Eee, yani?”

Yarım saatlik yolculuğun ardından nezih bir muhitte güzel bir yol olan Sidney Caddesi’ne vardılar.

“Tanrım, şaka mı bu?” dedi Harry, insan kaynaklarından aldıkları adreste yazan evi gördüğünde. Çift garajlı, çimlere bakımlı, önünde süs havuzu olan büyük bir tuğla evdi bu. Çakıltaşlı yürüyüş yolunun sonu görkemli bir maun kapıya çıkıyordu. Zile bastıktan sonra bir erkek çocuk kapıyı açtı. Andrew’dan bahsettiklerini duyunca usulca başını salladı, dilsiz olduğunu söylemek için kendisini gösterip eliyle ağzını kapadı. Ardından onları evin yanından dolaştırarak arkaya götürdü ve devasa bahçenin diğer ucundaki küçük, alçak bir

tuğla binayı işaret etti. Burası bir İngiliz malikânesi olsa, bu bina olsa olsa oranın müstemilatı olurdu.

Harry “İçeri gireceğiz” dedi ve çocuğun sanki duymayla ilgili de sorunu varmış gibi telaffuzuna aşırı özen gösterdiğini fark etti. “Biz... biz Andrew’un iş arkadaşlarıyız. Andrew’u maalesef kaybettik.”

Andrew’un deri saplı anahtarlığını havaya tuttu. Çocuk bir an için anahtarlara hayret dolu gözlerle, nefesini tutarak baktı.

“Dün gece aniden öldü” dedi Harry. Çocuk kollarını iki yanında sarkıtarak önlerinde kalakaldı ve gözleri yavaşça sulanmaya başladı. Harry, Andrew’la çocuğun birbirlerini yakından tanıdıklarını anladı. Andrew’un bu adreste yirmi yıldan uzun süredir yaşadığını öğrenmişlerdi ve görünüşe bakılırsa çocuk büyük olan evde doğup büyümüştü. Harry’nin zihninde ister istemez bir sahne canlandı. Küçük çocuk siyahı bir adamla bahçede top oynuyor, dondurma alması için eline para veriliyordu. Belki de çocukluğu kulübedeki polis hakkında iyi niyetli tavsiyeler ve yarı doğru yarı yanlış hikâyeler dinleyerek geçmişti ve genç bir delikanlı olduğunda ondan kızlara nasıl davranılacağını ve gardını düşürmeden nasıl sol direkt atılacağını öğrenecekti.

“Aslında yanlış söyledim. Sadece iş arkadaşımız değildi. Aynı zamanda dostumuzdu da” dedi Harry. “İçeri girebiliriz, değil mi?”

Çocuk gözlerini kırptırdı, dudaklarını sıktı ve başını aşağı yukarı salladı.

Andrew’un küçük bekâr evine girdiklerinde Harry’nin dikkatini ilk çeken şey, içerisinin ne kadar temiz ve düzenli görüldüğü oldu. Ne sade döşenmiş oturma odasındaki portatif televizyonun önünde duran sehpa gazetesler saçılmıştı, ne de mutfakta yıkanmayı bekleyen bulaşık vardı. Holde ayak-kabılar ve çizmeler, bağcıkları içeri sokulmuş bir halde dizil-

mişti. Bu katı düzen, aklına nedense bir şeyler getiriyordu.

Yatak odasında da durum farksızdı. Yatak kusursuzca yapılmıştı ve beyaz nevresim kenarlara öyle sıkı bir şekilde sokuşturulmuştu ki akrobatik hareketler yapmadan örtünün altına girmek imkânsızdı. Harry otel odasındaki yatak aynı böyle yapıldığı için küfretmişti. Ardından banyoya göz attı. Tıraş bıçağı ve sabun, lavabonun üzerindeki etajere losyon, diş macunu, diş fırçası ve şampuanla birlikte askeri bir nizamla yerleştirilmişti. Hepsi bu kadardı. Gereksiz tek bir banyo malzemesinin olmadığını görünce Harry bu titizliğin ona neyi anımsattığını fark etti: Evinin, o içkiyi bıraktıktan sonraki halini.

Harry'nin yeni hayatı, her şeyi ait olduğu rafa ya da çekmeceye koymayı ve kullandıktan sonra eski yerine bırakmayı esas alan basit bir disiplini uyguladığı o evde başlamıştı aslında. Tek bir tükenmezkalemi bile ortada bırakmıyor, sigorta kutusunda tek bir yanmış sigorta barındırmıyordu. Bu disiplinin pratik tarafı kadar sembolik bir önemi de vardı elbette: İster doğru, ister yanlış olsun, evindeki karmaşanın seviyesini, hayatının geri kalanının durumunu gösteren bir ölçüt olarak kullanıyordu.

Harry, Lebie'den yatak odasındaki gardırobu ve şifoniyerleri aramasını istedi ve aynanın yanındaki dolabı açmak için onun gitmesini bekledi. İşte oradaydılar. En üst rafa minyatür füzelerin istiflendiği bir depo gibi düzgünce dizilmiş, vakumlu paketlerin içinde ona doğru bakan iki düzine tek kullanımlık şırınga.

Cengiz Han, Andrew'un bağımlı olduğunu söylerken yalan atmamıştı. Onu Otto'nun evinde bulduklarında Harry de kesin olarak anlamıştı gerçi. Andrew, herkesin kısa kollu gömlek ya da tişörtle dolaştığı böyle bir havada bir polisin kolunda iğne delikleriyle dışarıda gezemeyeceğini gayet iyi biliyordu. Bu yüzden şırıngayı bacak arkası gibi görünmeyen yerle-

re vurmak zorundaydı. Baldırları ve dizlerinin arkası böyle izlerle doluydu.

Cengiz Han kendini bildi bileli, Rod Stewart sesli adamın müşterisiydi Andrew. Cengiz Han'a göre, hem eroin kullanıp hem de sosyal hayatına ve işine neredeyse normal şekilde devam edebilenlerdendi. "Sanıldığı kadar sıradışı bir durum değil" demişti Cengiz Han.

"Speedy zaman içinde bu herifin polis olduğunu anlayınca paranoyaklaştı ve onu vurmak istedi. Gizli polis olduğunu düşünüyordu. Ama onu vazgeçirdik. Çünkü adam, Speedy'nin yıllardır en iyi müşterisiydi. Asla pazarlık etmezdi, parası her zaman hazır, sözünü tutardı ve etrafta hiç konuşmazdı. Daha önce bu kadar temiz alışveriş yapan bir Aborijin hiç görmemiştim. Tanrım, ne Aborijini, *hiç kimseyi* görmemiştim!"

Andrew'un Evans White'la konuştuğuna dair ne bir şey görmüş, ne de duymuştu.

"White'ın artık buradaki müşterilerle hiçbir işi olmuyor. Sadece toptan satıyor. Niye bilmiyorum ama bir süre King's Cross'ta mal sattı, iyi de kazandı. Sonra birdenbire ayağı ke-sildi. Duyduğuma göre birkaç fahişeyle başı belaya girmiş."

Cengiz açık konuşmuştu. Hatta kurtuluşu için gereken-den daha da açık. Aslına bakılırsa bunları anlatmaktan zevk aldığı bile söylenebilirdi. Ellerinde mesai arkadaşlarından biri varken Harry'nin peşlerine düşmesinde bir sakınca görmüyor olmalıydı.

"Arkadaşına selam söyle ve başımızın üstünde yerinin olduğunu ilet. Biz kimseye kin tutmayız." Cengiz ilk defa sırtı-tı. "Bize bir kere gelen, kim olursa olsun yine gelir. Mutlaka."

Patolog

St George Tiyatrosu'ndaki hademe kafeteryadaydı ve Harry'yi önceki geceden tanıdı. Rahatlamış görünüyordu.

"So-sonunda cesedin neye benzediğini sorup durmayacak birisi geldi. Sa-sabahtan beri etrafımızda gazeteciler dolaşıyor da" dedi. "Bir de sizin şu adli tıpçılar var. Gerçi onlar sadece çalışıyor; bizi ra-rahatsız etmiyorlar."

"Evet, onların işi başından aşkın olur."

"Hı-hı. Dün gece çok uyuyamadım. Karımın uyku haplarından içtim. Böyle olaylar sizin için de tatsız olmalı. İşiniz bu olsa bile."

"Evet, bizim de şimdiye dek gördüklerimizden daha kötüydü."

"Bir daha o odaya tekrar gi-girebilir miyim, bilmiyorum."

"Ah, yapmayın. Atlatırsınız."

"Yok yok, oraya e-eşya odası bile diyemiyorum; o oda diyorum." Hademe ümitsizce başını iki yana salladı.

"Zaman her şeyin ilacıdır" dedi Harry. "Bana güvenin, bu konuda biraz tecrübeliyimdir."

"Umarım haklısınızdır, polis bey."

"Bana Harry diyebilirsin."

"Kahve içer misin, Harry?"

Harry teklifi nazıkçe geri çevirdi ve anahtarları masaya, tam ortaya bıraktı.

"Hah, işte buradalar" dedi hademe. "Rechnagel'in ödünç

aldığı anahtarlar. Bir daha geri gelmezler, biz de tüm kilitleri değiştirmek zorunda kalırız diye ko-korkuyordum. Nerede buldun?”

“Otto’nun evinde.”

“Ne? Ama anahtarları dün gece kullanmadı mı? Soyunma odasının kapısı...”

“O konuyu kafana takma. Dün sahne arkasında oyuncuların başka birileri var mıydı, ben onu merak ediyorum.”

“Ah, evet. Bir bakalım... I-ışıkçı, iki sahne görevlisi ve sesçi haliyle oradaydı. Bü-büyük bir prodüksiyon olmadığı için kostümcüler ve makyajcılar yoktu. Herhalde hepsi bu kadar. Gösteri boyunca da sadece sahne görevlileri ve diğer oyuncular vardı. Bir de ben.”

“Yani sahne arkasında başka kimseyi görmedin mi?”

“Tek bir kişi bile görmedim” dedi hademe, hiç tereddüt etmeden.

“Arka kapı ve sahne kapısı haricinde oraya erişmenin başka bir yolu var mı?”

“Şey, balkon tarafında bir koridor var. Ba-balkon dün izleyicilere kapalıydı ama ışıkçı orada oturduğu için kapısı açıktı. En iyisi onunla konuş.”

Işık teknisyeninin pörtlek gözleri, sudan yeni çıkarılmış bir açık deniz balığının kiler gibi kocaman oldu.

“Evet evet, bir dakika. Aradan önce orada adamın biri oturuyordu. Kapalı gişe oynamayacağımızı önceden bilebildiğimizde sadece salon koltuklarını satıyoruz ama yine de orada oturmasında bir tuhafılık yoktu. Biletler salon koltukları için olsa da sonuçta balkon kilitli değildi. Arka sırada, tek başına oturuyordu. Sahnenin bu kadar uzağında oturduğunu görünce şaşırdığımı hatırlıyorum. Hımm, çok ışık yoktu ama evet, onu gördüm. Dediğim gibi, aradan döndüğümde gitmişti.”

“Sizinle aynı kapıdan sahnenin arkasına geçmiş olabilir mi?”

"Hımm..." Işık teknisyeni başını kaşıdı. "Sanırım evet. Eşya odasına gittiyse kimseye görünmemiş olması gerek. Şimdi bir daha düşününce adamın aslında iyi görünmediğini söyleyebilirim. Evet, sahi ya... Ben de içten içe kafamı kurcalayan, aklıma bir türlü oturmayan o şeyin ne olduğunu merak..."

"Bakın" dedi Harry. "Size bir fotoğraf göstereceğim."

"Bu arada, adamla ilgili ilginç bir şey daha var..."

"Harika" diyerek araya girdi Harry. "Şimdi sizden dün gördüğünüz o adamı hayal etmenizi ve fotoğrafa baktığınızda hiç düşünmeden aklınıza gelen ilk şeyi söylemenizi istiyorum. Daha sonra fikrinizi değiştirebilirsiniz ama şimdilik sadece içgüdüsel tepkinizi istiyorum. Anlaştık mı?"

Adam "Anlaştık" dedi ve çıkık gözlerini kapayınca kurbağaya benzedi. "Hazırım."

Harry ona resmi gösterdi.

"İşte bu o!" dedi adam, bir saniye bile beklemeden.

"Biraz daha bakın ve bana ne düşündüğünüzü söyleyin."

"Yüzde yüz eminim. Ben de size bunu anlatmaya çalışıyordum, polis bey. Adam siyahiydi. Aborijin yani. Aradığınız adam bu!"

Harry bitkin hissediyordu. Şimdiden yorucu bir gün olmuştu ve yapacağı diğer şeyleri düşünmemeye çalışıyordu. Bir yardımcının eşliğinde otopsi odasına geldiğinde Doktor Engelsohn'un ufak ve tıknaz bedenini, dev tepe lambalarıyla aydınlanan bir çeşit ameliyat masasındaki iri ve şişman bir kadının üzerine eğilmiş halde buldu. Harry o gün daha fazla şişman kadın görmek istemediğini düşündü.

Engelsohn asık suratlıydı ve çatlak profesörlere benziyordu. Kafasındaki bir tutam saç dört bir yana dağılmış, yüzünde rastgele sarı kıl tutamları vardı.

"Evet?"

Harry adamın iki saat önce yaptıkları telefon konuşmasını unuttuğunu fark etti.

“Adım Harry Holy. Andrew Kensington’in otopsisıyla ilgili ilk sonuçlar için sizi aramıştım.”

Oda tuhaf kokular ve solüsyonlarla dolu olsa da Harry adamın nefesindeki belirgin cin kokusunu alabiliyordu.

“Ah evet. Tabii ya. Kensington. Üzücü bir vaka. Onunla birkaç kere konuşmuştum. Hayattayken elbette. Şimdiyse şu çekmecede bir taş gibi sessizce yatıyor.”

Engelsohn başparmağıyla arkasını gösterdi.

“Bakın, Bay... isminiz neydi? Hah, Holy! Burada birinci sırayı almak için başımın etini yiyen bir ton ceset var. Şey, cesetler değil, dedektifler tabii. Ama herkes sabırla sırasını beklemek zorunda. Burada kural böyledir, araya kaynak yapılmaz, anlıyor musunuz? Ama büyük patron McCormack bu sabah bizzat arayıp bir intihar vakasına öncelik vermemiz gerektiğini söyleyince ister istemez merak ettim. O an McCormack’e sormadım ama belki siz Kensington’in neden bu kadar önemli olduğunu bana söyleyebilirsiniz, ne dersiniz Bay Horgan?”

Doktor küçümser bir ifadeyle başını iki yana salladı ve Harry’nin yüzüne biraz daha cin üfledi.

“Şey, açıkçası bu sorunun cevabını biz de sizden duymayı bekliyoruz, doktor. Gerçekten özel biri mi?”

“Özel mi? Özel derken ne kastediyorsunuz? Üç bacağı, dört akciğeri ya da sırtında meme uçlarının olması gibi bir şey mi? Ne?”

Harry tükenmişti. O an için en son isteyeceği şey, birileri ayağına bastığı için işi yokuşa sürmeye çalışan ayyaş bir patologdu herhalde. Ve tahsilli insanların ayakları her zaman diğerlerinden daha hassas olurdu.

“Yani hiç... sıradışı bir şey gördünüz mü?” diye soruyu başka şekilde sormaya çalıştı Harry.

Engelsohn puslu gözlerle onu süzdü. "Hayır" dedi. "Sıradışı bir şey yok. Hiç yok."

Doktor başını bir sağa bir sola devirerek ona bakmaya devam edince Harry söyleyeceklerinin bitmediğini anladı. Sadece etkileyici bir es vermek istemişti ve sarhoş beyni, aradan geçen sürenin ne kadar uzun olduğunu anlayamayacak durumdaydı.

Doktor sonunda "Silme uyuşturucuyla dolu bir bedeni görmek bizim için sıradışı değil" dedi. "Ya da bu vakada olduğu gibi, eroinle. *Asıl* sıradışı şey, onun bir polis olması. Ama otopsi masalarımızda sizden o kadar az görüyoruz ki bunun sizin camianızda *ne kadar* sıradışı olduğunu bilmiyorum."

"Peki ölüm nedeni?"

"Onu bulan siz değil misiniz? Boynunda kabloyla tavan-
dan sarkan biri sizce neden ölmüş olabilir? Zatürreeden mi?"

Harry'nin kafasındaki sigorta kıızısmaya başlamıştı ama şimdilik kendini tutuyordu.

"Yani boğularak öldü, değil mi? Aşırı dozdan değil?"

"Bravo, Bay Horgan."

"Pekâlâ. Sıradaki sorum, ölüm saati."

"Gece yarısıyla saat iki arası diyebiliriz."

"Daha kesin olamaz mısınız?"

"Biri beş gece deseydim daha mı mutlu olacaktınız?" Doktorun elma gibi kızaran yanakları artık daha da kırmızı görünüyordu. "Tamam, biri beşe geç diyelim o halde."

Harry iki defa derin nefes aldı. "Kendimi ifade edemediysem... ya da kaba göründüysem özür dilerim, doktor. İngilizcem..."

"...gerektiği kadar iyi değil" diyerek onu tamamladı, Engelsohn.

"Kesinlikle. Yoğun olduğunuzdan hiç şüphem yok, doktor; o yüzden daha fazla vaktinizi almak istemiyorum. Ama yine de, otopsi raporunu her zamanki resmi kanallardan değil

de doğrudan McCormack'e göndereceğinizin onayını alırsam mutlu olurum."

"Bu mümkün değil. Aldığım talimatlar çok açık, Bay Horgan. McCormack'e selamlarımı iletin ve bunu lütfen ona söyleyin."

Minik ve çatlak profesör bacaklarını ayırıp kollarını bağladı ve kendinden emin bir şekilde Harry'yle baktı. Gözlerinde savaş kıvılcımı vardı.

"Talimatlar mı? Sidney Emniyeti'nde talimatların durumu ne, bilmiyorum ama benim geldiğim yerde talimatlar sadece insanlara ne yapmalarını söylemek için vardır, daha fazlası değil" dedi Harry.

"Zorlamayın, Bay Horgan. İş ahlakı belli ki sizin mesleğinizde aşına olmadığınız bir konu; o yüzden faydalı bir tartışma yapabileceğimizi düşünmüyorum. Artık bu konuyu kapatsak ve vedalaşsak olur mu? Ne dersiniz, Bay Horgan?"

Harry kıpırdamadı. Kaybedecek bir şeyinin olmadığına inanan bir adama bakıyordu. Alkolik, orta yaşlı, terfi alma ya da yükselme beklentisi olmadığı için hiç kimseden ve hiçbir şeyden korkmayan ortalama bir patoloğa. Artık ona kim ne yapabilirdi ki? Harry hayatının en uzun ve en kötü günlerinden birini yaşıyordu. Sabrı taşmıştı. Beyaz önlüğün yakasına yapıştı ve doktoru havaya kaldırdı.

Önlüğün dikişleri patlayacak gibi oldu.

"Ne mi diyorum? Önce size bir kan testi yapalım, ondan sonra iş ahlakından konuşalım diyorum, Doktor Engelsohn. Inger Holter'in otopsisini yaparken körkütük sarhoş olduğunuzu acaba kaç kişi şahitlik edebilir, bunu konuşalım. Sizi sadece buradan değil, tıpla ilgili tüm işlerden men edecek birileri çıkar mı, vakit kalırsa bunları da konuşalım. Ne dersiniz, Doktor Engelsohn? İngilizcemi şimdi nasıl buldunuz?"

Doktor Engelsohn, Harry'nin İngilizcesini kusursuz buldu ve enikonu düşününce belki de bir seferliğine raporu resmi olmayan kanallarla gönderebileceğine kanaat getirdi.

Frogner Havuzu'nun atlama tahtası

McCormack yine Harry'ye sırtı dönük oturuyordu ve pencereden dışarı bakıyordu. Güneş alçalmış olsa da gökdelenlerin ve koyu yeşil Kraliyet Botanik Bahçeleri'nin arasından denizin cezbedici mavisinin parıltısı görülebiliyordu. Harry'nin ağzı kupkuruydu ve baş ağrısı başlamıştı. Kırk beş dakika boyunca dolu dolu ve neredeyse aralıksız bir konuşma yapmıştı. Otto Reichtnagel'i, Andrew Kensington'ı, eroini, Cricket'i, ışıkçıyı, Engelsohn'u, kısacası ne varsa hepsini anlatmıştı.

McCormack parmak uçlarını birleştirerek oturmuş ve sabırla dinlemişti. Uzun bir aradan sonra ilk kez konuştu.

"Şu ileride, Yeni Zelanda'da dünyanın en aptal insanların yaşadığını biliyor muydun? Bir adada tek başlarına, onları rahatsız edecek bir komşuları olmadan yaşıyorlar. Etraflarında sudan başka bir şey yok. Ama yine de bu halk, 20. yüzyılda çıkan hemen hemen her büyük savaşa dahil oldu. İkinci Dünya Savaşı'nda hiçbir ülke, Rusya bile nüfusuna oranla bu kadar çok genç erkeği kaybetmedi. Kadın ve erkek nüfusu arasında inanılmaz bir fark var. Peki tüm bu savaşlara neden girdiler? Yardım etmek için. Başkalarını savunmak için. Bu ahmaklar kendi topraklarında bile savaşmadı, gemilere ve uçaklara binip dünyanın bir ucunda ölmeye gitti. Almanlar ve İtalyanlara karşı İtilaf Devletleri'ne, Kuzey Kore-

lilere karşı Güney Korelilere, Japonlara ve Kuzey Vietnamlılara karşı Amerikalılara yardım ettiler. Babam da o ahmaklardan biriydi.”

Başını pencereden çevirdi ve Harry'ye döndü.

“Babam, 1945'te Japonlara karşı Okinawa Savaşı'nda savaşırken gemisindeki bir topçuyla ilgili bir hikâye anlatmıştı bana. Japonlar kamikaze pilotlarını yollamış ve ‘ceviz ağacı yapraklarının suya düşüşü’ adını verdikleri bir taktikle saldırmış. Tam olarak yaptıkları şeymiş: İlk uçak vurulursa peşinden iki uçak beliriyormuş; onlar da vurulursa dört uçak. Kamikazeler bu şekilde sonsuz bir piramit halinde geliyormuş. Babamın gemisindeki herkes korkudan aklını kaçırmış. Bombaları sırf istedikleri yerde patlasın diye ölümü göze alan pilotlar, tam bir delilik. Onları durdurmanın tek yolu, mümkün olduğunca fazla uçaksavar dikip füzelerden bir duvar örmekmiş. Duvarda küçücük bir açık olursa Japonlar oraya akın ediyormuş. Hesapladıklarına göre bir uçak menzilde belirdikten sonra yirmi saniye içinde düşürülmezse iş işten geçiyormuş. Her halükârda gemiye çarpmayı başarıyormuş. Topçular her atışın isabetli olması *gerektiğini* biliyormuş ve bazen hava saldırıları tüm gün sürebiliyormuş. Babam topların düzenli aralıklarla *güm güm güm* diye patlayışını ve dalışa geçen uçakların giderek tizleşen uğultusunu tarif ederdi. O sesleri savaştan sonra her gece duyduğunu söylerdi.

Savaşın son günü babam kaptan köşkünde dikilirken bir uçağın uçaksavarları aşarak doğruca gemiye doğru geldiğini görmüş. Uçak giderek yaklaşırken ve her saniye daha da büyürken toplar hiç durmadan havayı dövüyormuş. Sonunda kokpiti ve içindeki pilotun silüetini resmen görebilmişler. Uçaktan güverteye bombalar yağmaya başlamış. Az sonra uçaksavar füzeleri nihayet hedefi tutturmuş ve silahlarla uçağın kanatları ve gövdesi taranmış. Kuyruk kopmuş

ve yavaş yavaş, adeta ağır çekimde havada parçalara ayrılmış. Öyle ki en sonunda pervaneye bağlı küçük bir kısmı kalmış ve alevden bir kuyruk ve siyah dumanlar eşliğinde güverteye çakılmış. Diğer topçular yeni hedefler için harekete geçtiğinde köşkün hemen aşağısındaki top kulesinden bir adam zar zor dışarı çıkmış. Genç bir onbaşıymış ve ikisi de Wellington'dan geldikleri için babamın tanıdığı bir askermiş. Babama gülümseyerek el sallamış ve şöyle demiş: 'Bugün hava sıcak.' Sonra da denize atlayıp gözden kaybolmuş."

Belki ışık yüzündendi ama yine de McCormack, bir an için Harry'nin gözüne daha yaşlı göründü.

"Bugün hava sıcak" diye tekrarladı McCormack.

"İnsan doğası uçsuz bucaksız, karanlık bir orman gibidir, şef."

McCormack başını salladı. "Bunu ben de duymuştum, Holy. Kim bilir, belki de öyledir. Kensington'la birbirinizi yakından tanıyacak kadar vakit geçirdiğinizi gördüm. Andrew Kensington'ın bu dosyada yaptıklarının araştırılması gerektiğini de duydum. Senin fikrin ne, Holy?"

"Neden bahsettiğinizi anlamadım, şef."

McCormack ayağa kalktı ve pencerenin önünde Harry'nin artık aşına olduğu o meşhur voltasını atmaya başladı.

"Ben ömrümü polisliğe adadım Holy; ama yine de etrafımdaki meslektaşlarımdan neden başkalarının savaşlarında yer aldığını hâlâ merak ediyorum. Onlara bunu yaptıran şey ne? Başkaları adalet denen o şeyi tatsın diye bunca acıya kim katlanmak ister? Tabii ki ahmaklar, Holy. Bizler. Bize öyle büyük bir aptallık bahşedilmiş ki bir şeyleri başarabileceğimize inanıyoruz.

Her geçen gün parçalara ayrılıyor, yok ediliyor ve günün birinde biz de denize atlıyoruz; ama tüm bunlar olurken o bitmek bilmeyen aptallığımız yüzünden birilerinin bize ihtiyacı olduğuna inanıyoruz. Belki bir gün kendimizi kandır-

dığımızı görmeyi başarıyoruz ama o zaman da her şey için çok geç oluyor. Çünkü polis *olduk* bir defa, o sipere girdik ve bundan sonra geri dönüş yok. Yanlış karar verdiğimiz kesinleştiğinde, benim hayatıma ne oldu böyle diye düşünmekten başka bir şey yapamıyoruz. Biz hayatımız boyunca iyilik tim-sali olmaya ve yenilmeye mahkûmuz. İşin iyi kısmı ise gerçeğin göreliliği bir konu olması. Ve de esnek. Eğip bükerek onu hayatımıza sığdırabiliyoruz. En azından bir kısmını. Arada bir kötü birilerini yakalamak biraz olsun huzurlu hissetmemize yetiyor. Ama herkes bilir ki uzun süre haşereleri öldürmekle uğraşmak sağlıklı değildir. Sıkıtığın zehri sen de solumak zorunda kalırsın.

O zaman tüm bunların anlamı ne, Holy? Babamın arkadaşı olan o adam ömrünü bir top kulesinde geçirdi ve öldü. Daha ötesi var mı? Gerçek görelidir. Aşırı stresin bir insana neler yapabileceğini anlamak, bunu yaşamayan insanlar için hiç kolay değil. Delillerle suçlular arasındaki çizgiyi çekmeye çalışan adli psikiyatrlarımız var ve gerçeği teoride oluşturulan modellerin dünyasına uydurabilmek için onunla oynayıp duruyorlar. Zararlı insanları en azından sokaklardan temizlemelerini umduğumuz bir hukuk sistemimiz, adalete yardım etme amacıyla başkalarını ifşa ederek ünlenen ve idealist görünmek isteyen gazetecilerimiz var. Peki *gerçek* hangisi?

Gerçek şu ki kimse karnını gerçeikle doyuramaz; o yüzden gerçek kimsenin umurunda bile değil. Kendimize yarattığımız gerçek, birilerinin çıkarıyla onların gücü arasındaki denge-
nin toplamından başka bir şey değil.”

McCormack, Harry'nin gözlerine baktı.

“Diyeceğim o ki, Andrew Kensington’la ilgili gerçeği kim önemsiyor? Hiçbir yere uymayacak keskin ve tehlikeli parçaları olan çirkin, çarpık bir gerçek yaratsak bunun kime faydası olur? Emniyet amirine hiçbir faydası olmaz. Belediye meclisindeki siyasetçilere, Aborijin hakları için mücadele ve-

renlere, polis sendikasına, elçiliklerimize, hiç kimseye olmaz. Yanılıyor muyum?"

Harry, Inger Holter'in ailesine olacağını söylemek istedi ama kendisini tuttu.

McCormack, Kraliçe II. Elizabeth'in gençlik portresinin yanında durdu.

"Bana anlattıkların ikimizin arasında kalırsa sevinirim, Holy. Bu konuyu deşmemenin herkes için en iyisi olacağının sen de farkındasıdır herhalde."

Harry pantolonundan uzun, kırmızı bir saç teli aldı.

"Belediye başkanıyla da konuştum" dedi McCormack. "Dikkat çekmemesi için Inger Holter dosyasına kısa bir süre daha öncelik verilecek. Bu zaman zarfında yeni bir şey bulamazsak çok geçmeden insanlar Norveçli kızı palyaçonun öldürdüğü fikrini mutlu mesut bir şekilde kanıksar. Palyaçoyu kimin öldürdüğü sorusu biraz sorun çıkarabilir ama ihtiras, kıskançlık, belki karşılık bulamayan platonik bir aşk, bir sürü sebep olabilir, değil mi? Böyle vakalarda insanlar failin kaçtığına kolayca kabullenebilir. Henüz hiçbir şey kesinleşmiş değil elbette ama ikinci dereceden kanıtlar ortada. Birkaç seneye bu olay da unutulup gidecek. Kaçak seri katil fikri, polisin bir süreliğine kurcaladığı ama sonra vazgeçtiği bir seçenek olarak kalacak."

Harry gitmek için hareketlendi ama McCormack öksürdü.

"Raporunu yazıyorum, Holy. Gittikten sonra Oslo Emniyet Müdürlüğü'ne gönderirim. Yarın gidiyorsun, değil mi?"

Harry sadece başını salladı ve gitti.

Hafif akşam rüzgârı baş ağrısını dindirmemişti. İçindeki kasvet her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Harry caddelerde amaçsızca dolaşıyordu. Hyde Park'ın içindeki yürüyüş yolundan küçük bir hayvanın geçtiğini gördü. İlk bakışta onu iri bir fare sandı ama yanından geçerken tüylü, minik bir ya-

ratığın, gözlerinde park ışıklarının parlak yansımasıyla başını kaldırıp ona baktığını gördü. Harry buna benzer bir canlıyı daha önce hiç görmese de keseli sıçan olduğunu tahmin etti. Hayvan korkmuşa benzemiyordu; aksine havayı merakla kokladı ve iniltiye benzer garip sesler çıkardı.

Harry eğildi. "Sen de bu büyük şehirde ne işinin olduğunu mu merak ediyorsun?" diye sordu.

Hayvan başını cevap verir gibi kaldırdı.

"Ne dersin? Yarın evimize dönelim mi? Sen kendi ormanına, ben kendi ormanıma."

Sıçan birden kaçtı, dönmeye ikna olmak istemedi. Arabaların, insanların ve çöp kutularının arasındaki bu park onun artık evi olmuştu.

Woolloomooloo'da bir barın önünden geçti Harry. Elçilikten aramışlardı. Geri arayacağını söyleyip kapatmıştı. Birgitta ne düşünüyordu acaba? Çok bir şey dememişti. O da çok sormamıştı gerçi. Doğum günüyle ilgili de hiçbir şey söylememişti; Harry'nin aklına aptal fikirler getirebileceğini bildiği içindi belki de. Sınırlarını aşıp ona çok pahalı bir hediye alabilir, sırf son akşamları olduğu ve gidecek olmanın üzüntüsünü yüreğinin derinliklerinde hissettiği için ona bir yığın lüzumsuz söz sarf edebilirdi. O da muhtemelen "Tüm bunların anlamı ne?" diye düşünürdü.

Tıpkı Kristin'in İngiltere'den döndüğünde düşündüğü gibi.

Frogner Kafe'nin önündeki balkonda buluşmuşlardı ve Kristin ona iki aylığına eve geldiğini söylemişti. Teni bronzlaşmıştı, sakın ve kibardı, bira bardağının üzerinden eskisi gibi gülüyordu ve Harry onun karşısında ne söyleyeceğini, ne yapacağını çok iyi biliyordu. Piyanoda unuttuğunu sandığı eski bir parçayı çalmak gibiydi; kafası bomboş olsa da parmakları işi götürüyordu. İkisi sarhoş olana kadar içmişti ama günün en önemli anları sarhoş olmalarının öncesindeydi ve Harry hepsini hatırlıyordu. Şehir merkezine giden

tramvaya binmişlerdi ve Kristin gülümseyerek ikisini Sardines gece kulübündeki kuyruğun önüne geçirip içeri sokmuştu. Gece boyunca terden ıslanana dek dans ettikten sonra bir taksi tutup Frogner'e çıkmış, yüzme havuzunun tepesindeki atlama tahtasına tırmanmış ve bomboş parkın on metre yukarısında, Kristin'in çantasında getirdiği bir şişe şarabı içmeye koyulmuşlardı. Oslo manzarasını izlerken kim olmak istediklerini birbirlerine anlatmış ve her defasında bir öncekinden bambaşka şeyler söylemişlerdi. Ardından el ele tutuşmuş ve koşarak tahtanın ucundan atlamışlardı. Suyu düşerlerken Kristin'in tiz çılgılığı, kontrolden çıkmış muhteşem bir yangın alarmı gibi gelmişti Harry'nin kulağına. Kristin sudan çıkıp üzerine yapışmış elbisesiyle ona doğru yürürken Harry havuzun kenarında yatarak onun bu haline gülmüştü.

Ertesi sabah uyandıklarında kendilerini Harry'nin yatağında terli ve akşamdan kalma bir halde sarmaş dolaş bulmuşlardı. Harry balkon kapısını açıp yatağa sertleşen penisiyle geri döndüğünde Kristin onu memnuniyetle karşılamıştı. Aptalca, zekice ve tutkuyla sevişmişler, arka bahçede oynayan çocukların sesini bir kez daha öten yangın alarmıyla bastırmışlardı.

Kristin o anlaşılmaz soruyu o zaman sormuştu işte.

"Tüm bunların anlamı ne?"

Aralarında bir şey olmayacaksa neden yapmışlardı? Kristin İngiltere'ye dönecek, Harry bu kadar bencil olmaya devam edecekken, iki zıt insan olarak asla evlenmeyecek, çocukları olmayacak ve bir yuva kurmayacaklarken, kısacası yaşadıkları şey her neyse hiçbir yere *gitmeyecekken* amaç ne olabilirdi?

"Son yirmi dört saatimiz yeterli bir neden değil mi?" diye sormuştu Harry. "Yarın memende kist bulsalar bunun anlamı ne olacak? Ya da çocuklarıyla ve morarmış bir gözle evinde oturup kocanın senden önce uyuması için dua etsen? Bu

dâhiyane planla huzuru yakalayacağından gerçekten bu kadar emin misin?”

Kristin onu ahlaksız, sığ bir zevk düşkünü olmakla suçlamış, hayatta seksten daha değerli şeyler olduğunu söylemişti.

“Tüm o diğer saçmalıkları istediğinin farkındayım” demişti Harry. “Ama bunun için evlilik denen o kutsal müessesenin bir adım uzağında olman şart mı? Huzurevindeyken evlilik hediyesi olarak aldığın yemek takımının rengini çoktan unutmuş olacaksın. Fakat sana yemin ederim ki o atlama tahtasını ve havuzun kenarında seviştiğimizi her zaman hatırlayacaksın.”

İkisi arasında asıl anlık ve kuralsız yaşaması gereken kişi Kristin’di ama kapıyı vurarak evden çıkmadan önce dudaklarından dökülen son sözler, Harry’nin hiçbir şeyi anlamadığı ve artık büyümesi gerektiği olmuştu.

“Anlamı ne?” diye bağırdı Harry. Harmer Caddesi’nde yanından geçen bir çift dönüp ona baktı.

Birgitta da mı tüm bunlarının anlamını bilmiyordu yoksa? Yarın ülkesine döneceği için bir şeylerin ellerinden kayıp gideceğinden mi korkuyordu? Doğum gününü İsveç’e telefon açarak kutlamayı tercih etmesinin sebebi bu muydu? Harry bunu ona doğrudan sorabilirdi elbette; ama önceden olduğu gibi, anlamı neydi ki?

Harry ne denli yorgun olduğunu hissedebiliyordu ama yatağa yatsa gözüne bir gram uyku girmeyeceğinin farkındaydı. Geri dönüp az önce önünden geçtiği bara gitti. Tavanda içinde ölü böcekler olan neon lambaları vardı. Duvarlar poker makineleriyle doluydu. Pencere kenarında bir masaya oturup garsonu bekledi ve kimse gelmedikçe bir şey söylemeye karar verdi. Tek istediği oturmaktı.

Az sonra masaya bir adam geldi ve ne istediğini sordu. Harry içki münüsüne uzun ve sert bir bakış attıktan sonra

kola söyledi. Pencere camında kendi yansımasını görünce Andrew'un da o masada oturmasını, yanında dosyayı konuşacak birilerinin olmasını istedi.

Andrew, en başından beri Otto Rechnagel'in Inger Holter'i öldürdüğünü mü anlatmaya çalışıyordu? Eğer öyleyse, sebebi neydi? Harry nasıl olmuştu da Andrew'un ondan anlamasını istediği şeyi anlamayı *başaramamıştı*? Tanışmaları, yanlış raporlar, Nimbin'deki White'i gören görgü tanığıyla ilgili söylediği o bariz yalan... Tüm bunlar dikkatini White'tan ayırması ve gerçeği *görmesi* için miydi?

Andrew dosyaya kasten dahil olmuş ve kontrol edebileceğini tahmin ettiği bir yabancıyla birlikte çalışmak istemişti. Ama Rechnagel'i neden kendisi durdurmamıştı? Otto'yla ikisi sevgililer miydi? Otto'nun kalp kırıklığının nedeni Andrew muydu? O halde neden tam yakalayacaklarken Otto'yu öldürmüştü? Harry sallanarak masaya yürüyen ve oturmak isteyen sarhoş bir kadını başından savdı.

Cinayetten sonra neden intihar etmişti peki? Andrew istese bundan kurtulabilirdi. Yoksa kurtulamaz mıydı? Işıkçı onu görmüştü, Harry Otto'yla ne kadar iyi olduklarını biliyordu ve cinayet saati orada olmadığına dair bir kanıtı yoktu.

Evet, belki de onun için filmin sonuna gelinmişti. Yazık...

Harry'nin midesinde köpekler havlıyordu.

Andrew, Harry ve diğerleri yakalamadan önce Otto'ya ulaşmak için çılgınca bir risk almıştı. Harry'nin zonklayan başı daha da ağrıyordu; birileri üzerinde demir dövüyordu sanki. Gözünün önünden geçen sahneler öyle anlıktı ki birine tutunmaya çalışırken yenileri geliyor ve her gelen bir öncekini dışarı itiyordu. Belki de McCormack'in dediği gibiydi; sorunlu bir ruh sıcak bir güne dayanamamıştı, hepsi bu. Harry diğer ihtimali, işin içinde daha fazlasının olduğunu düşünmek dahi istemiyordu. Yani Andrew Kensington'ın saklaya-

cak daha kötü sırlarının olduğunu ve zaman zaman bir erkekle birlikte olmaktan çok daha fazlasından kaçtığını.

Üzerine bir gölge düştü ve yukarı baktı. Garsonun başı ışığı engelliyordu ve Harry o karaltıda bir an için Andrew'un dışarı çıkmış mavimsi siyah dilini gördüğünü sandı.

“Başka bir şey var mıydı, beyefendi?”

“Kara Yılan adında bir içkinizin olduğunu gördüm.”

“İçinde Jim Beam ve kola var.”

Köpekler midesinde giderek hırçınlaşıyordu.

“Güzel. Bana bir duble Kara Yılan. Kolasız.”

Eski düşman uyanıyor

Harry kaybolmuştu. Önünde birkaç basamak, arkasında su ve daha fazla basamak vardı. Karmaşanın seviyesi artıyor, körfezdeki gemi direkleri bir o yana bir bu yana yön değiştiriyordu ve buraya nasıl geldiğiyle ilgili en ufak bir fikri yoktu. Çıkmaya karar verdi. Babasının lafını mırıldandı. “Daima ileriye ve yukarıya.”

Kolay olmasa da evlerin duvarlarına tutunarak basamakları tırmanmaya çalıştı. Bir tabelada Challis Bulvarı yazdığını gördü ve bu bir şey ifade etmediği için yoluna devam etti. Saatine bakmak istedi ama saatini bulamadı. Caddelerin tenhaliğine ve karanlığına bakılırsa epey geç olmalıydı. Biraz daha çıktıktan sonra merdivenin bittiğine kanaat getirdi ve soldaki Macleay Caddesi'ne saptı. Uzun bir yol yürümüş olacak ki ayak tabanları terlemişti. Yoksa koşmuş muydu? Pantolonunun sol dizindeki yırtık, muhtemelen düştüğünü gösteriyordu.

Birkaç barın ve restoranın önünden geçti ama hepsi kapalıydı. Saat geç olsa da Sidney gibi büyük bir şehirde bir şeyler içmek için mutlaka açık bir yer olmalıydı. Kaldırımında bir süre yürüdükten sonra tepesi yanan bir taksiye elini kaldırdı. Taksi yavaşladı ve fikrini değiştirip tekrar hızlandı.

Kahretsin, o kadar kötü mü görünüyorum, diye düşündü Harry, kendi kendine gülerek.

Caddenin ilerisinde insanlarla karşılaşmaya, konuşma-

ların, araba ve müzik seslerinin giderek artan curcunasını duymaya başladı. Köşeyi dönünce nerede olduğunu birden fark etti. Şans eseri King's Cross'a gelmişti! Önünde tüm cıvıltısı ve gürültüsüyle Darlington Caddesi uzanıyordu. Artık tüm olasılıklar açıktı. Girmeye çalıştığı ilk bara alınmayınca küçük bir Çin batakhanesine girdi ve önüne uzun, plastik bir bardakta viski geldi. İçerisi basık, karanlık ve kumar makinelerinin dayanılmaz patırtısıyla doluydu. Harry o yüzden bardağı bir dikişte bitirip tekrar caddeye çıktı. Bir direğe tutunup önünden akan arabaları izledi ve gecenin başında bir barda yere kustuğuna dair belli belirsiz bir anıyı kafasından atmaya çalıştı.

Kaldırımında dikilirken sırtına bir elin dokunduğunu hissetti. Arkasını dönünce önünde açılan kırmızı, büyük ağzı ve eksik bir köpekdişinden geriye kalan boşluğu gördü.

"Andrew'un haberini aldım. Çok üzuldüm" dedi ağız. Sonra sakızını çiğnedi. Sandra'ydı bu.

Harry bir şeyler söylemeyi denedi ama diksiyonu öyle bozulmuş olacak ki Sandra ona anlamaz gözlerle baktı.

"Boş musun?" diye sordu, en sonunda.

Sandra güldü. "Evet ama bu halde yapabileceğinden emin değilim."

Harry biraz uğraştıktan sonra "Şart mı ki?" diye sormayı başardı.

Sandra etrafına bakındı. Harry gölgelerin içinde parlak bir takım elbise görür gibi oldu. Teddy Mongabi fazla uzakta sayılmazdı.

"Bak, şu anda çalışıyorum. Sen en iyisi eve gidip biraz uyu, yarın yine konuşuruz."

"Parasını ödeyebilirim" dedi Harry, cüzdanını çıkararak.

"Sok şunu cebine!" dedi Sandra, cüzdanı cebine geri iterek. "Seninle bir yere gideriz, orada ödersin. Burada olmaz, anladın mı?"

"Benim otele gidelim; hemen köşeyi dönünce" dedi Harry. "Crescent Oteli."

Sandra omuz silkti. "Fark etmez."

Harry yolda uğradıkları içki dükkânından iki şişe Jim Beam aldı.

Resepsiyon salonuna girerlerken Crescent'taki gece görevlisi Sandra'yı tepeden turnağa süzdü. Tam bir şey diyecekti ki Harry lafı ağzına tıktı.

"Daha önce hiç sivil kadın polis görmedin mi?"

Takım elbise giymiş genç bir Asyalı olan görevli tereddütlerle gülümsedi.

"Onu gördüğünü unut ve bana odamın anahtarını ver lütfen. İşimiz var."

Harry geveleyerek söylediği bu bahaneyi görevliye yutturacağından emin değildi ama çocuk itiraz etmeden anahtarı uzattı.

Odaya gidince Harry minibarı açtı ve ne kadar içki varsa çıkardı.

Minyatür Jim Beam şişesini eline alarak "Bu benim" dedi. "Gerisi senin olabilir."

"Viskiyi gerçekten seviyor olmalısın" dedi Sandra, bir bira açarak.

Harry şaşkın gözlerle ona baktı. "Sahiden mi?"

"İnsanlar genelde içtikleri zehri değiştirmeyi sever. Farklılık olsun diye. Yanlış mı?"

"Ha, öyle mi? Sen de içiyor musun?"

Sandra tereddüt etti. "Pek sayılmaz. Azaltmaya çalışıyorum. Rejimdeyim."

"Pek sayılmaz" diye tekrarladı Harry. "O zaman ne konuştuğunu bilmiyorsun demektir. Nicolas Cage'in oynadığı *Elveda Las Vegas*'ı izlemiş miydin?"

"Ne?"

"Boşver. Yanlış hatırlamıyorsam film içerek kendisini öl-

dürmeye çalışan bir alkoliği anlatıyordu. Bunu ben de yapabilirim, ne var ki? Ama sorun şu ki herif her şeyi içiyordu. Cin, votka, viski, burbon, konyak... Barda ne varsa. Başka seçeneği olmasa anlarım ama bu adam dünyanın içki deposu Las Vegas'ın göbeğindeydi, tonla parası vardı ama herhangi bir tercihi yoktu. Hem de hiç! Ne içtiğini umursamayan bir alkolikle ben hiç karşılaşmadım. Bir zehre bir kez alışsın ondan vazgeçmezsin, değil mi? Ama herif o rolle Oscar bile kazandı."

Harry arkasına yaslandı, minik şişeyi bitirdi ve balkon kapısını açmaya gitti.

"Torbadan bir şişe al ve buraya gel. Balkonda şehir manzarasına karşı oturalım istiyorum. Az önce bir dejavu yaşadım da."

Sandra şişeyle birlikte iki bardak aldı ve sırtını duvara vererek yanına oturdu.

"O puştun hayattayken yaptıklarını bir an için boşverelim ve Andrew Kensington'ın şerefine içelim." Harry bardakları doldurdu.

Bir süre sessizce içkilerini yudumladılar. Harry gülmeye başladı.

"Mesela Band grubundan Richard Manuel. Sadece içkiyle değil... hayatla ilgili ciddi sorunları vardı. Sonunda daha fazla dayanamadı ve bir otel odasında kendisini astı. Evinde iki yüz şişe buldular ve hepsi de aynı markaydı: Grand Marnier. Tek içtiği buydu. İnanabiliyor musun? Lanet bir portakal likörü. Zehrini bulan adam diye işte buna denir. Nicolas Cage'miş, peh! Garip bir evrende yaşıyoruz işte..."

Sidney'in yıldızlarla dolu karanlık gökyüzüne doğru elini uzattı ve biraz daha içtiler. Sandra elini yanağına koyunca Harry gözlerini kırıştırdı.

"Bak, Harry. Benim artık işe dönmem gerek. Yatağa gitme vaktimiz geldi sanırım."

"Tüm geceliğin ne kadar?" Harry viskisini tazeledi.

"Bence bunu yapmama..."

"Burada kal. İçkilerimiz bitsin, sonra da yatağa gideriz. Fazla sürmeyeceğine söz veriyorum." Harry güldü.

"Olmaz, Harry. Gidiyorum." Sandra ayağa kalktı ve kollarını bağlayarak dikildi. Harry doğrulmaya çalıştı, denge-sini kaybetti ve balkonun korkuluğuna doğru iki adım geri gitti. Sandra onu yakaladı. Harry kollarını genç kadının cılız omuzlarına doladı, tüm ağırlığını vererek ona yaslandı ve kulağına fısıldadı: "Bana göz kulak olamaz mısın, Sandra? Sadece bu gece. Andrew'un hatırı için. Ne saçmalıyorum ben. Benim hatırım için."

"Teddy nerede olduğumu merak..."

"Teddy parasını alınca sana tek kelime etmez. Lütfen?"

Sandra duraksadı ve iç geçirip "Tamam" dedi. "Ama önce şu üstündekileri bir çıkaralım, Bay Holy."

Onu yatağa götürdü, ayakkabılarını ve pantolonunu çıkardı. Harry mucizevi bir şekilde gömleğinin düğmelerini kendisi çözebildi. Sandra'nın siyah mini eteği kaşla göz arasında başının üzerinden çıkıverdi. Çıplakken daha da inceydi; omuzları ve kalçaları çıkık, kaburgaları küçük göğüslerinin altında bir çamaşır tahtası gibi belirgindi. Odanın ışığını kapatmaya giderken Harry sırtında ve bacaklarının arkasında morluklar olduğunu gördü. Sandra yanına uzandı ve kılız göğsünü ve karnını okşadı.

Hafiften ter ve sarmısak kokuyordu. Harry gözlerini tavana dikti. Bu haldeyken bile koku alabildiğine şaşırdı.

"Bu koku" dedi. "Senin mi yoksa bu gece yattığın adamların kokusu mu?"

"Galiba ikisi de" diye cevap verdi Sandra. "Rahatsız olur musun?"

"Hayır" dedi Harry, kokuyu mu yoksa diğer adamları mı kastettiğini bilmeden.

“Çok sarhoşsun, Harry. Bunu yapmamıza gerek...”

“Dokun” dedi Harry. Sıcak ve nemli elini tutup kasıklarının arasına koydu.

Sandra güldü. “Yok artık. Annem sarhoş erkeklerin çene çalmaktan başka bir şey yapamayacağını söylerdi bir de.”

“Bende tam tersi oluyor” dedi Harry. “İçki dilimi uyuştururken oramı canlandırıyor. Gerçekten. Nedenini bilmiyorum ama eskiden beri böyle.”

Sandra üzerine oturdu, ince külodunu yana sıyırdı ve Harry’yi sessizce içine aldı.

Harry üzerinde zıplayışını izledi. Bir an için göz göze geldiler. Sandra ona bir saniyeliğine gülümsedi ve gözlerini kaçırdı. Tramvayda yanlışlıkla uzun süre bakılan birinin yüzünde beliren zoraki gülümsemenin aynısıydı.

Harry gözlerini kapadı, yatağın ritmik gıcırtısını dinledi ve az önce söylediğinin o kadar da gerçek olmadığını düşündü. İçki her şeyi uyuşturuyordu. Çabuk biteceğine söz vermesine sebep olan o histen eser yoktu şimdi. Sandra cesurca işini görürken Harry’nin aklı önce örtünün altından, sonra yataktan, en sonunda da pencereden kayıp gitti. Tepetaklak duran yıldızlı bir gökyüzünün altında denizi aştı ve kıyıda beyaz bir şeridi andıran kumsala vardı.

Alçalınca sahili döven denizi, daha da aşağıda önceden geldiği bir şehri ve kumların üzerinde yatan tanıdık bir kıızı gördü. Kızı uyandırmamak için usulca yanına kondu. Ardından o da uzanıp gözlerini kapadı. Uyandığında güneş batıyordu ve yalnızdı. Arkasındaki yolda tanıdığını sandığı insanlar geziniyordu. Bazılarını izlediği filmlerde görmemiş miydi? Kimisi güneş gözlüğü takıyordu ve caddenin karşı tarafında belli belirsiz görünen uzun otel binalarının önünde minicik, zayıf köpekler gezdiriyordu.

Harry suyun kenarına yürüdü ve tam girmek üzereyken denizin denizanelarıyla dolu olduğunu gördü. Uzun, kırmızı

püskülleri yüzeyde süzülüyordu ve suyun yumuşak, peltemsi yansımada insan suratlarına ait çizgiler seçiliyordu. Derken bir sürat teknesi dalgalara çarparak çıkageldi; yaklaştı, yaklaştı ve Harry birden uyandı. Sandra onu omuzlarından tutup sallıyordu. "Biri geldi!" diye fısıldadı. Harry kapının yumruklandığını duydu.

"Lanet resepsiyon görevlisidir!" dedi, önüne bir yastık koyup yataktan atladı ve kapıyı açtı.

Gelen Birgitta'ydı.

Önce heyecanla "Selam!" dedi ama yüzündeki gülümseme Harry'nin acı çeken ifadesini fark edince dondu kaldı.

"Ne bu halin? Bir terslik mi var, Harry?"

"Evet" dedi Harry. "Bir terslik var." Başı zonkluyordu ve nabızı her attığında sanki beyni duruyordu. "Neden geldin?"

"Aramadılar. Epey bekledikten sonra ben evi aradım ama bu sefer de kimse açmadı. Muhtemelen saati yanlış hesaplayıp ben isteyken aradılar. Yaz saati yüzünden ya da başka bir şey. Saat farkı kafalarını karıştırmış olmalı. Babam işte."

Hızlı konuşuyordu ve gecenin bir yarısı bir otel koridorunda dikilip onu içeri almayacağı belli olan bir adamla havadan sudan konuşması dünyanın en doğal şeyiymiş gibi davranmaya çalıştığı belliydi.

Bir süre birbirlerine baktılar.

"İçeride biri mi var?" diye sordu Birgitta en sonunda.

"Evet" dedi Harry. Tokadın sesi kuru bir dalın kırılması gibiydi.

"Sen sarhoşsun!" diye bağırdı Birgitta. Gözleri doldu.

"Birgitta, dinle..."

Birgitta onu sertçe itip odaya soktu ve peşinden kendisi girdi. Sandra mini eteğini giymiş, yatakta oturarak ayakbıcalarını giymeye çalışıyordu. Birgitta karnına bıçak saplanmış gibi iki büklüm oldu.

"Seni fahişe!" diye haykırdı.

"Tek seferde bildin" diye yanıtladı Sandra, soğuk bir sesle. Durumu diğer ikisinden çok daha sakın karşılamıştı ama yine de çabuk gitmek için acele ediyordu.

Birgitta boğazı sıkılıyormuş gibi bir sesle "Pılını pırtını topla ve defol!" diye bağırdı, sandalyedeki çantayı Sandra'ya fırlatarak. Çanta yatağa çarptı ve içindekiler saçıldı. Harry odanın ortasında çıplak ve dengesizce dikilirken yatağının üzerinde duran Pekin köpeğine hayretle baktı. Tüylü nesnenin yanında saç fırçası, sigaralar, anahtarlar, parlak, yeşil bir kriptonit parçası ve Harry'nin hayatında gördüğü en çeşitli prezervatif seçkisi vardı. Sandra gözlerini devirdi, Pekin köpeğini ensesinden yakaladı ve çantaya tıktı.

"Benim param ne olacak, tatlım?"

Harry kımıldamayınca Sandra pantolonunu aldı ve cüzdanı çıkardı. Birgitta sandalyeye yığılmıştı. Birkaç saniye odada Sandra'nın kısık sesle dikkatlice para sayması ve Birgitta'nın tutmaya çalıştığı hic-kırıklar dışında ses çıkmadı.

"Ben gittim" dedi Sandra, mutlu mesut kapıya yürürken.

Harry "Dur!" dedi ama çok geçti. Kapı sertçe kapandı.

"Dur mu?" dedi Birgitta. Sandalyeden kalkarak "Dur mu dedin sen?" diye bağırdı. "Seni aşağılık, ayyaş zampara. Nasıl olur da..."

Harry kolunu ona dolamaya çalıştı ama Birgitta onu yumruğuyla savuşturdu. İki güreşçi gibi yüz yüze geldiler. Birgitta bir nevi transa girmiş gibiydi; gözleri donuklaşmış ve nefretle kararmış, ağzı öfkeden titremeye başlamıştı. Beni öldürmek isteseydi şimdiye kadar hiç tereddüt etmeden çoktan öldürürdü, diye düşündü Harry.

"Birgitta, ben..."

"Geberene kadar iç ve hayatımdan defol!" Birgitta topuğunun üzerinde döndü ve hiddetle odadan çıktı. Kapıyı çarpınca tüm oda titredi.

Telefon çaldı. Resepsiyondan arıyorlardı. "Neler oldu?"

nu öğrenebilir miyim, Bay Holy? Yan odanızdaki hanımefendi aradı ve...”

Harry telefonu yerine koydu. İçinde dizginlenemeyen, ani bir öfke dalgası kabardı ve odada parçalayacak bir şey aradı. Masadan viski şişesini aldı ve tam duvara atacakken kendine mâni oldu.

Yılların otokontrol eğitimi, diye geçirdi aklından ve şişeyi açarak ağzına götürdü.

Oda servisi

Anahtar şıkırtıları ve açılan kapının sesi Harry'yi uyardı.

"Oda servisi istemiyorum. Sonra gelin lütfen!" diye bağırdı Harry, başını yastıktan kaldırmadan.

"Otelin yönetimini temsilen geliyorum, Bay Holy."

Harry yatakta döndü. Odaya takım elbiseli iki kişi girmişti. Saygı gereği yatağın biraz uzağında dursalar da yine de oldukça kararlı görünüyorlardı. Harry birinin önceki geceki resepsiyon görevlisi olduğunu hatırladı. Diğer adam devam etti.

"Otel kurallarını ihlal ettiniz ve üzülerek söylüyorum ki en kısa zamanda hesabınızı kapatıp binayı terk etmeniz gerekiyor, Bay Holy."

"Otel kuralları mı?" Harry kusacak gibi oldu.

Takım elbise öksürdü. "Odanıza bir kadın getirmişsiniz ve tahminimize göre bir... eee, hayat kadınıymış. Sadece bu da değil, patırtınız yüzünden bu kattaki misafirlerimizin yarısını uyandırmışsınız. Biz saygın bir oteliz ve böyle davranışlara müsamaha gösteremeyiz. Bizi anlayışla karşılayacağınıza eminim, Bay Holy."

Harry cevap olarak homurdandı ve arkasını döndü.

"Anladım, Yönetici Bey. Zaten bugün gidiyorum. Bırakın da çıkış saatime kadar rahat rahat uyuyayım."

“Çıkış saatiniz geldi de geçti bile, Bay Holy” dedi, resepsiyon görevlisi.

Harry kısık gözlerle saatine baktı. İkiyi çeyrek geçiyordu.

“Sizi uyandırmaya çalıştık ama olmadı.”

“Uçağım...” dedi Harry, bacaklarını yataktan fırlatarak. İkinci denemeden sonra yere basıp doğrulabildi. Çıplak olduğunu unutmuştu. Resepsiyon görevlisiyle otel yöneticisi dehşetle geri çekildi. Harry başının döndüğünü hissetti, tavan kendi etrafında iki tur atınca tekrar yatağın kenarına oturmak zorunda kaldı. Sonra da kustu.

Bubbur

İki fedai

Bourbon & Beef'in garsonu, hiç dokunulmamış Benedict usulü yumurtayı müşterisinin önünden aldı ve ona anlayışlı bir bakış attı. Adam buraya bir haftadır her sabah geliyor, gazete okuyup kahvaltı yapıyordu. Bazı günler yorgun göründüğü doğrudu; ama garson onu hiç bugünkü kadar bitkin görmemişti yine de. Kaldı ki geldiğinde saat neredeyse iki buçuk olmuştu.

"Yorucu bir gece mi geçirdiniz, bayım?"

Müşteri yanında bavuluyla masada oturmaya devam etti ve kan çanağına dönmüş gözleri ve tıraşsız yüzüyle boşluğa baktı.

"Hı hı. Evet, yorucu bir geceydi. Çok... şey yaptım."

"Ne güzel. King's Cross bunun için var zaten. Başka bir şey alır mısınız?"

"Yok, teşekkürler. Uçağım var da..."

Garson onu pişmanlıkla dinledi. Biraz yalnız görünse de her zaman samimi davranan ve dolgun bahşış bırakan bu sakin Norveçliyi sevmeye başlamıştı.

"Evet, bavulunuzu gördüm. Buraya son gelişinizse size bir ikramda bulunayım. Bir kadeh burbon ya da Jack Daniel's istemediğinize emin misiniz? Yolculuk için?"

Norveçli şaşkınlıkla başını kaldırdı. Sanki garson akıl edemediği bir şey önermiş ve en başından beri duymak istediği şeyi söylemişti.

“Duble olsun, lütfen.”

Kristin bir iki sene önce Oslo'ya dönmüştü. Harry arkadaşlarından Kristin'in iki yaşında bir kızı olduğunu ama İngiliz adamı Londra'da bıraktığını öğrenmişti. Sonra onu bir akşam Sardines'te görmüştü. Yanına gidince kızın ne kadar değiştiğini fark etmişti. Teni solgun, saçları cansızdı. Harry'yi görünce Kristin'in yüzünde korku dolu, zoraki bir gülümseme belirmişti. Harry, onun yanında duran ve hatırlar gibi olduğu “müzisyen arkadaşı” Kjørtan'a selam vermişti. Kristin daldan dala atlayarak öyle hızlı ve gergin konuşmuştu ki Harry'ye soracağını bildiği o sorular için fırsat tanımamıştı. Ardından gelecek planlarından bahsetmeye başlamıştı ama gözlerinde en ufak bir kıvılcım yoktu ve Harry'nin aklında kalan o kararlı, sert el hareketleri artık alabildiğine yavaş ve duygusuzdu.

Harry bir ara onun ağladığını hatırlıyordu ama epey sarhoş olduğu için bundan emin değildi.

Kjørtan yanlarından ayrılıp geri dönmüş, Kristin'in kulağına bir şey fısıldamış ve kendisini onun kollarından kurtararak Harry'yi küçümser bir gülümsemeyle selamlayıp gitmişti. Saatler geçtikçe herkes gitmiş, Harry'yle Kristin sigara paketleri ve cam kırıklarıyla dolu boş mekânda kovulana kadar oturmuşlardı. Kim kimi cesaretlendirmiş ya da kim otele gitmeyi teklif etmişti bilmiyordu ama gecenin sonunda Savoy'a gidip minibardan bir şeyler içmiş ve yatağa girmişlerdi. Harry mecburiyet duygusuyla sevişmek için beceriksiz bir girişimde bulunmuştu ama artık çok geçti. Elbette artık çok geçti. Kristin başını yastığa gömüp ağlamaya başlamıştı bile. Harry sabah uyandığında sessizce yataktan çıkmış, bir taksi tutup diğer barlardan bir saat erken açılan Postcafe'ye gitmişti. Sonra da bir masaya oturup tam olarak ne kadar geç olduğuna kafa yormuştu.

Springfield Pansiyonu'nun sahibi, King's Cross'taki biraz harap haldeki küçük işletmesini tutumlu ve özenli bir şekilde neredeyse yirmi yıldır ayakta tutan Joe adında kilolu ve sevecen bir adamdı. Pansiyonu semtin en düşük fiyat aralığındaki diğer otellerine kıyasla ne daha iyi, ne de daha kötü sayılırdı ve tek tük şikâyet duyardı. Bunun birinci nedeni Joe'nun uyumlu ve rahat bir adam olmasıydı elbette. Diğer misafirlere her zaman önce odayı göstermesi ve bir gecedan uzun kalanlara beş dolar indirim yapmasıydı. Üçüncü ve belki de en önemlisi ise buraya sırt çantalı gezginleri, ayyaşları, uyuşturucu bağımlılarını ve hayat kadınlarını sokmama-yı başarmasıydı.

Pansiyondan geri çevrilenler bile Joe'yu sevmemezlik etmezdi. Çünkü Springfield Pansiyonu'nda kimseye kötü davranılıp kapı gösterilmez, üzgün bir tebessüm ve özür sözlüyle o an için boş oda olmadığı, haftaya belki çıkan olursa diye tekrar uğranması söylenirdi. Joe'nun hatırı sayılır yüz okuma ve oda isteyenleri çabucak sınıflandırma becerisi sayesinde nadiren tartışma çıkardı. Joe müşteri değerlendirmelerinde sadece birkaç kez yanılmış, bunlardan da fazlasıyla pişman olmuştu.

Önündeki uzun boylu sarışın adamdan aldığı çelişkili izlenimleri çabucak değerlendirirken Joe'nun aklına ister istemez o tatsız olaylar geldi. Sade ve kaliteli giysileri çulsuz olmadığını gösteriyordu ama öyle aman aman da durmuyordu. Yabancı olması büyük bir avantajdı çünkü genelde Avustralyalılar sorun çıkarırdı. Sırt çantalı ve uyku tulumlu gezginler, istisnalar dışında akla sadece gürültülü partileri ve çalınan havluları getirirdi; oysa bu adam takım elbiseliydi ve elbisesi yeni görüldüğüne göre devamlı gezen tiplerden değildi. Evet, belki sakal tıraşı yoktu ama saçları berber görelî çok da olmamıştı. Ayrıca tırnakları temiz ve törpüliydi. göz-bebekleri de normal büyüklükteydi.

Tüm bu izlenimler, adamın tezgâhın üzerine kredi kartını ve Norveç polis kimliğini koymasıyla birleşince Joe'nun o her zamanki "Üzgünüm ama" ile başlayan cümlesi boğazında düğümlenip kaldı.

Çünkü adam su götürmez biçimde sarhoştur. Hatta zilzurna.

Adam Joe'nun ikilemde kaldığını görünce şaşkıncu biçimde iyi ama bir o kadar yayvan olan İngilizcesiyle "Kafamın güzel olduğunu anladığının farkındayım" dedi. "Diyelim ki odada delirdim. Mesela yani. Televizyonu ve banyo aynasını kırıp haliya kustum. Böyle şeyler eskiden olmadı desem yalan olur. Bu durumda size depozito olarak bin dolar versem masrafınız karşılanır herhalde, değil mi? Zaten ayılmamaya o kadar niyetliyim ki ne doğru düzgün gürültü çıkarırım, ne başkalarını rahatsız ederim, ne de koridorda ve resepsiyonda görünürüm. Emin olun."

"Maalesef bu hafta tamamen doluyuz. Belki..."

"Bourbon & Beef'ten Greg bana burayı önerdi ve Joe'ya selamlarını iletmemi söyledi. O siz misiniz?"

Joe adamı süzdü.

"Lütfen beni bunu yaptığım için pişman etmeyin" dedi ve 73 numaralı odanın anahtarını uzattı.

"Efendim?"

"Selam, Birgitta. Ben Harry. Ben..."

"Şu an bir misafirim var, Harry. Uygun değilim."

"Sadece bir şeyi bil istedim. Dün gece niyetim..."

"Bak, Harry. Sinirli değilim, yıkılmış da değilim. Neyse ki insan taş çatlasa bir haftadır tanıdığı biri için öyle çok yıkılmıyor ama beni bir daha aramazsan sevinirim. Tamam mı?"

"Şey, hayır. Aslında..."

"Dediğim gibi, şu anda misafirim var. Sana Avustralya maceranın kalanında iyi şanslar dilerim. Umarım Norveç'e sağ salim dönersin. Hoşça kal."

...

“Hoşça kal.”

Sandra’nın geceyi İskandinav polisle geçirmesi, Teddy Mongabi’nin hoşuna gitmemişti. Burnuna kötü kokular geliyordu. Polisi Darlinghurst Caddesi’nde kırık dizleri ve sarkan kollarıyla yürürken gördüğünde aklından ilk geçen geri çekilmek ve kalabalığa karışmak oldu. Fakat merakı ağır bastı ve kollarını bağlayarak çılgın Norveçlinin yolunu kesti. Norveçli yanından geçmeye çalıştı ama Teddy onu omzundan tutup kendine doğru çevirdi.

“Eski dostlarına selam vermez misin sen?”

Eski dostu ona donuk gözlerle baktı. “Sen.. pezevenk...”

“Umarım Sandra beklentilerini karşılamıştır, polis bey.”

“Sandra mı? Bir düşüneyim... Evet, Sandra iyiydi. Şimdi nerede?”

“Bu gece izinli. Ama polis bey isterse başka şeylerle de aklını çelebilirim.”

Harry sendeledi.

“Tabii, neden olmasın. Haydi, pezevenk. Aklımı çel.”

Teddy güldü. “Bu taraftan, polis bey.” Sarhoş polise yardım edip onu kulübün merdivenlerinden aşağı indirdi ve sahneyi gören bir masaya oturttu. Parmaklarını şıklatınca yarı giyinik bir kadın yanlarında beliriverdi.

“Bize iki bira, Amy. Bir de Peri’ye söyle, bizim için dans etsin.”

“Bir sonraki gösteri saat sekizde başlıyor, Bay Mongabi.”

“O zaman ekstra gösteriye çıksın. Haydi, Amy! Hemen!”

“Peki, Bay Mongabi.”

Polis memurunun yüzünde aptal bir sırıtış belirdi. “Kimin geleceğini biliyorum” dedi. “Katil. Katil geliyor.”

“Kim?”

“Nick Cave.”

"Nick ne?"

"Bir de sarışın şarkıcı kadın. Muhtemelen onun da kafasında peruk var. Dinle bak..."

Uğultulu disko müziği kesilmişti ve polis bir senfoni orkestrasını yönetir gibi işaretparmaklarını havaya kaldırdı. Ne var ki müzik başlamadı.

"Andrew'un haberini aldım" dedi Teddy. "Söyleyecek söz bulamıyorum. Anladığıma göre kendisini asmış. Bu kadar neşe dolu bir adam nasıl olur da..."

"Sandra peruk takıyor" dedi polis. "Çantasından düştü. O yüzden burada karşılaştığımızda onu tanıyamamıştım. Andrew'la ben masada oturuyorduk. Tam şurada! Onu daha önce Darlinghurst'ta bir iki kez görmüştüm ama o zaman peruğu vardı. Sarı bir peruk. Artık niye takmıyor ki?"

"Aha, polisimiz sarışınları tercih ediyor demek. O zaman elimde hoşlanabileceğin biri var sanırım..."

"Neden yapıyor?"

Teddy omuzlarını silkti. "Sandra mı? Hımm, yakın zaman önce herifin biri tarafından biraz hırpalandı. Sandra perukla ilgisi olduğunu iddia etti ve bir süre takmamaya karar verdi. Adam bir daha karşısına çıkarsa diye."

"Kim o?"

"Bilmiyorum, polis bey. Bilseydim de söylemezdim. Bizim işimizde sır saklamak bir erdemdir. Eminim sen de takdir edersin. İsim hafızam berbat; adın Ronny miydi?"

"Harry. Sandra'yla konuşmalıyım." Ayağa kalkmaya çalışırken az kalsın Amy'nin getirdiği bira tepsisini devirecekti. Masanın üzerine yığıldı. "Telefon numarası sende var mı?"

Teddy eliyle Amy'ye gitmesini işaret etti. "Prensip gereği müşterilere kızlarımızın adresini ve telefon numarasını vermiyoruz. Güvenlik sebebiyle. Anlıyorsun, değil mi?" Teddy içinden geçen ilk şeyi yapmadığı için pişmandı; bu sarhoş ve ters Norveçlinin yoluna çıkmamalıydı.

"Anlıyorum. Bana numarasını ver."

Teddy gülümsedi. "Dediğim gibi, müşterilere..."

"Hemen, şimdi!" Harry parlak gri ceketin yakasına yapıştı ve Teddy'nin yüzüne viski ve kusmuk karışımı kokan nefesini saldı. Kolonlardan baştan çıkarıcı bir melodi yankılandı.

"Üçe kadar sayacağım, polis. O zamana kadar beni bırakmazsan Ivan ve Geoff'u çağıracağım. Bu da arka kapıdan uçarak çıkacağın anlamına gelecek. Arka kapıda yüksek bir merdiven var. Yirmi tane dik beton basamak."

Harry sıırttı ve ceketini daha da sıkı tuttu. "Bunun beni korkutacağını mı sanıyorsun, pezevenk herif? Bana bir bak-sana. O kadar sarhoşum ki hiçbir şey hissetmiyorum. Şu anda yok edilemez bir adamım ben. Geoff! Ivan!"

Barın arkasında gölgeler kıpırdandı. Bakmak için başını çevirince Teddy Harry'nin ellerinden kurtuldu. Polisi itti ve Harry geriye doğru sendeledi. Yere düşerken sandalyesini ve masayı da beraberinde devirdi. Ayağa kalkmak yerine kahkahaya boğuldu. Geoff ve Ivan başına gelip durdu ve Teddy'ye ne yapacaklarını sorar gibi baktı.

"Arka kapıdan çıkarın" dedi Teddy, polisin bir bez bebek gibi yerden alınıp smokinli, iriyarı siyah bir adamın omzuna atılmasını izlerken.

Buruşmaz ceketini düzeltirken "Bugün insanların nesi var böyle, anlamıyorum" dedi.

Ivan önden gitti ve kapıyı açtı.

"Bu herifin derdi ne?" diye sordu Geoff. "O kadar gülüyor ki titriyor."

"Bakalım daha ne kadar gülecek" dedi Ivan. "Şuraya bırak."

Geoff, Harry'yi ayaklarının üzerine indirdi ve Harry iki adamın önünde sallanarak dikildi.

"Sana bir sır vereyim mi, bayım?" diye sordu Ivan, yüzünde çekingen bir tebessümle. "Bu bir gangster klişesidir ama ben şiddetten nefret ederim."

Geoff kıs kıs güldü.

“Kapa çeneni, Geoff. Gerçekten öyle. Beni tanıyan herke-
se sorabilirsin. Vicdanımın elvermediğini söylerler. Ivan uyu-
yamaz, bunalıma girer, derler. Biz kolunu bacağını kırarak
daha beter hale getirmesek bile dünya zaten zavallı insan-
lar için yeterince zor bir yer. O yüzden... O yüzden evine git,
biz de boşu boşuna burada tatsızlık çıkarmayalım. Olur mu?”

Harry başını aşağı yukarı oynattı ve ceplerinde bir şey
aradı.

“Kaldı ki bu gece gangsterlik yapan sensin” dedi Ivan.
“Sen!”

İşaretparmağıyla Harry’nin göğsünü dürttü.

“Sen!” diye tekrarladı ve biraz daha sert itti. Sarışın polis
merdivenden düşecek gibi oldu.

“Sen!” Harry topuklarının üzerinde sallandı ve kolları-
nı havada savurdu. Ne olduğunu çok iyi bildiğinden, arkası-
na dönüp bakmamıştı. Donuk gözleri Ivan’ınkilere bakarken
yüzüne geniş bir gülümse yayıldı. Geriye doğru düştü ve ilk
basamaklara çarpınca inledi. Ama geri kalanlarda gıkını bi-
le çıkarmadı.

Speedy denen adam

Joe birinin ön kapıyı eşelediğini duydu ve camdan yeni misafiri iki büklüm halde görünce hayatının o ender hatalarından birini yaptığını anladı. Misafiri kapıyı açar açmaz üzerine yığıldı. Joe'nun ağırlık merkezi bu kadar aşağıda olmasa ikisi de yuvarlanırdı. Joe omzuyla Harry'nin kolunun altına girmeyi başardı ve yakından bakmak için onu resepsiyona sürükleyip bir sandalyeye oturttu. Sarışın adam ilk geldiğinde de pek iyi görünmüyordu ama şimdi hali gerçekten kötüydü. Dirseklerinin birinde derin bir kesik vardı ve Joe yarığın içinde parlayan kırmızı eti görebiliyordu. Bir yanağı şişti ve burnundan kirli pantolonuna kan damlıyordu. Gömleği yırtılmıştı ve nefes alırken göğsünden hırıltı geliyordu. Ama en azından hâlâ nefes alabiliyordu.

“N'oldu?” diye sordu Joe.

“Merdivenden düştüm. Bir şeyim yok, sadece biraz dinlenmem gerek.”

Joe doktor olmamasına rağmen nefes alırken çıkardığı seslerden adamın bir ya da iki kaburgasının kırıldığını tahmin ediyordu. Antiseptik merhem ve yara bandı buldu, misafirini elinden geldiğince tedavi etti ve son olarak burun deliklerinden birine pamuk sıkıştırdı. Joe ağır kesici vermeye çalışınca Harry başını iki yana salladı.

“Odamda ağır kesici var” dedi, nefes nefese.

“Doktora görünmeniz lazım” dedi Joe. “En iyisi ben...”

"Doktora gerek yok. İki saate toparlarım."

"Nefes alışınız kulağa hiç iyi gelmiyor."

"Hiçbir zaman gelmedi. Astım... Bana yatmak için iki saat verin, sonra sizi rahat bırakacağım."

Joe iç çekti. İkinci hatasını yapmak üzere olduğunu biliyordu.

"Öyle olsun" dedi. "Ama iki saatten fazlasına ihtiyacınız var. Neyse, zaten Sidney'de merdivenleri bu kadar dik yapmaları sizin suçunuz değil. Ben sizi sabah uyandırırım."

Misafirini odasına götürdü, yatağa yatırdı ve ayakkabılarını çıkardı. Masada üçü boş, ikisi açılmamış beş Jim Beam şişesi duruyordu. Joe bir Yeşilaycıydı ama bir alkoliğe laf anlatılmayacağını bilecek kadar da tecrübeliydi. Şişelerden birini açtı ve komodine koydu. Adam tüm bu yaşadıklarından sonra uyandığında muhtemelen berbat hissedecekti çünkü.

"Crystal Castle. Merhaba."

"Merhaba. Margaret Dawson'la görüşebilir miyim?"

"Benim."

"Bana Inger Holter'i öldürdüğünü itiraf ederse oğlunuza yardım edebilirim."

"Efendim? Siz kimsiniz?"

"Bir dost. Bana güvenmelisiniz, Bayan Dawson. Yoksa oğlunuz kaybeder. Anlıyor musunuz? Inger Holter'i o öldürdü, değil mi?"

"Siz ne diyorsunuz? Şaka falan mı bu? Inger Holter de kim?"

"Siz Evans'ın annesisiniz, Bayan Dawson. Inger Holter'in de bir annesi var, unutmayın. Oğlunuza sizden ve benden başka yardım edecek kimse yok. Bana Inger Holter'i öldürdüğünü söyleyin! Beni duyuyor musunuz?"

"İçkili olduğunuzu gayet iyi duyuyorum. Birazdan polisi arayacağım."

“Söyle!”

“Telefonu kapatıyorum.”

“Söyle gitsin işte... Lanet kadın!”

Birgitta odasına girdiğinde Alex Tomaros kollarını başının arkasına koymuş, sandalyesine yaslanmıştı.

“Otur, Birgitta.”

Birgitta gösterişsiz masanın önündeki sandalyeye oturunca Alex onu daha yakından inceleme fırsatı buldu. Birgitta'nın yorgun görüldüğünü düşündü. Gözlerinin altında siyah torbalar belirmişti, sinirli bir hali vardı ve rengi her zamankinden daha soluktu.

“Bir iki gün önce bir polis memuru gelip benimle görüştü, Birgitta. Adı Bay Holy; yabancı biri. Konuşma esnasında buradaki çalışanlardan bazılarıyla görüştüğü ve... nasıl desem, boşboğazlık yapılarak söylenen bazı bilgiler edindiği ortaya çıktı. Inger Holter'i öldüren kişinin bulunmasıyla tabii ki biz de ilgiliyiz ama bir daha bu tür ifadeler verilirse bunun... sadakatsizlik olarak değerlendirileceğini bilmeni istiyorum. İşlerin pek de iyi olmadığı bu dönemde güvenilirliğinden şüphe duyduğumuz insanlara para ödeyecek gücümüzün olmadığını söylememe bile gerek yok herhalde.”

Birgitta bir şey demedi.

“Bu sabah bir adam aradı; telefonu ben açmış bulundum. Telaffuzunu kötüleştirerek sesini değiştirmeye çalışıyordu ama aksanından tanıdım. Yine Bay Holy'ydi. Ve seninle konuşmak istedi, Birgitta.”

Birgitta başını birden kaldırdı. “Harry mi? Bugün mü?”

Alex gözlüğünü çıkardı. “Sana olan zaafımı biliyorsun, Birgitta. Ve itiraf etmeliyim ki bu... bilgi sızdırma işini biraz kişisel algıladım. Oysa zamanla iyi arkadaş olabileceğinizi umuyordum. O yüzden sakın bir aptallık yapıp her şeyi mahvetme.”

“Norveç’ten mi aradı?”

“Keşke öyle olsaydı ama sesi maalesef oldukça yakın bir hattan geliyordu. Saklayacak bir şeyimin olmadığını sen de iyi biliyorsun. Birgitta. Yani bu dosyayı ilgilendirecek bir şeyimin olmadığını. Zaten onlar da bunun peşinde. Anlayacağın, diğer konuları onlara yumurtlasan da Inger’e bir faydası dokunmayacak. O yüzden sana güvenebilirim, değil mi güzelim?”

“Diğer konular dediğin ne, Alex?”

Alex Tomaros şaşırmış görünüyordu. “Inger sana bahsetti sanıyordum. Araba konusu.”

“Ne arabası?”

“İşten sonra oldu. Inger’in bana yüz verdiğini düşünüyordum ve durum nasıl olduysa kontrolden çıktı. Niyetim sadece onu eve bırakmaktı, korkutmak değil. Ama korkarım yaptığım küçük şakayı biraz fazla ciddiye aldı.”

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, Alex. Öğrenmek istediğimden de emin değilim. Harry nerede olduğunu söyledi mi? Tekrar arayacak mıymış?”

“Hey, hey, bir dakika. Adamdan ilk adıyla bahsediyorsun ve adını duyunca bile yanakların kızarıyor. Bana neler olduğunu söyler misin? Aranızda bir şey mi var?”

Birgitta ellerini acıyla ovuşturdu.

Alex masanın üzerine eğildi ve başını okşamak için elini uzattı ama Birgitta sinirli bir tavırla eline vurdu.

“Kes şunu, Alex. Salağın tekisin. Sana bunu daha önce de söyledim. Bir daha aradığında lütfen salaklığı bir kenara bırak ve ona nasıl ulaşacağımı sor, tamam mı?” Birgitta kalktı ve ayaklarını vurarak odadan çıktı.

Speedy, Cricket’e girdiğinde gözlerine inanamadı. Borroughs barın arkasında omuzlarını kaldırdı.

“İki saattir orada oturuyor” dedi. “Kafası bayağı iyi.”

Her zaman oturdukları masada dolaylı yoldan da olsa iki

arkadaşının hastaneye kaldırılmasına neden olan o adam oturuyordu. Speedy bacağındaki kılıfta yeni aldığı HK.45 ACP'nin soğukluğunu hissetti ve masaya yürüdü. Adamın çenesi göğsüne düşmüştü, uyuyor gibiydi. Önünde yarısı boş bir viski şişesi duruyordu.

"Selam" diye seslendi Speedy.

Adam başını yavaşça kaldırıp ahmakça gülümsedi.

"Ben de seni bekliyordum" dedi, geveleyerek.

Speedy "Yanlış masada oturuyorsun" deyip kararlılıkla dikildi. Önünde yoğun bir gece vardı ve bu salağın onu oyaltmasına müsaade edemezdi. Müşteriler her an gelebilirdi.

"Önce senin bir şeyler anlatmanı istiyorum" dedi adam.

"Neden anlatayım?" Speedy pantolonun altındaki tabancanın ağırlığını hissediyordu.

"Çünkü burada satış yapıyorsun ve daha yeni geldin. Demek ki günün en savunmasız olduğun saati şu an: çünkü üzerinde mal var ve tüm bu tanıkların önünde üzerini aramamı istemezsin. Olduğun yerde kal bakalım."

Speedy, adamın kucağında tuttuğu ve lakayt bir şekilde ona doğrulttuğu Hi-Power'ın namlusunu o an fark etti.

"Neyi öğrenmek istiyorsun?"

"Andrew Kensington'ın senden ne sıklıkta mal aldığını ve en son ne zaman alışveriş yaptığını öğrenmek istiyorum."

"Üzerinde kayıt cihazı var mı, polis?"

Polis gülümsedi. "Rahat ol. Silah zoruyla verilen ifadeler delil sayılmaz. Şu an başına gelebilecek en kötü şey seni vurmam olur."

"Tamam, tamam."

Speedy terlemeye başladığını hissedebiliyordu. Bacağındaki kılıfa ne kadar uzak olduğunu hesapladı.

"Duyduklarım yalan değilse ölmüş. Söylememin bir zararı olmaz herhalde. Temkinli biriydi, çok fazla almazdı. Haftada iki defa tek torba alırdı. Hiç değişmezdi."

“Burada kriket oynamadan önce en son ne zaman alınıştı?”

“Üç gün önce. Ertesi gün de alacaktı.”

“Hiç başkalarından alır mıydı?”

“Asla. Yani, bildiğim kadarıyla. Böyle şeyler kişiseldir, benim yerindeyse mahrem konulardır. Kaldı ki adam polisti ve deşifre olma riskini göze alamazdı.”

“O halde buraya geldiği gün uyuşturucusu bitmek üzereydi, öyle mi? Ama birkaç gün sonra kendini astığında kablo öldürmese de aşırı dozdan ölecek kadar eroin kullanmıştı. Bu nasıl oluyor?”

“Sonuçta hastanede yatıyordu ve oradan kaçmasının sebebi uyuşturucu isteğiydi. Kim bilir, belki de yedek bir zulası vardı.”

Polis bıkkınlıkla iç geçirdi. “Haklısın” dedi, silahı ceketinin iç cebine sokup önündeki bardağı alarak. “Bu dünyadaki her şeyde bir *belki* mutlaka oluyor. Neden kimse zırvalamayı bırakıp bu böyledir diyemiyor ki? İki iki daha şu eder ya da her neyse işte. İnan bana çoğu insan için hayat daha kolay olurdu.”

Speedy pantolonun paçasını kaldırmaya başladı ama vazgeçti.

“Peki şırıngaya n’oldu?” diye homurdandı polis, kendi kendine sorar gibi.

“Efendim?” dedi Speedy.

“Olay yerinde şırınga bulamadık. Belki de klozete atıp sifonu çekmiştir. Dediğin gibi, temkinli bir adamdı. Ölmek üzereyken bile.”

“Ben de içebilir miyim?” diye sordu Speedy, kendisine bir sandalye çekerek.

Polis “Ciğer senin ciğerin” dedi ve şişeyi uzattı.

Şanslı ülke

Harry dumanların içinden dar bir geçide koştu. Grup öyle yüksek sesle müzik çalıyordu ki Harry'nin etrafındaki her şey titriyordu. Havada ekşi bir sülfür kokusu vardı, alçakta asılı kalan bulutlara başı giriyordu. Gürültü duvarının içinden farklı bir şey, boştaki frekanslardan birini kapmış yoğun bir bileme sesi duyulabiliyordu. Birbirine sürten dişlerin, asfaltta sürüklenen zincirlerin sesi olmalıydı. Arkasında bir köpek sürüsü uluyordu.

Geçit giderek daraldı ve sonunda Harry yüksek kırmızı duvarların arasına sıkışmamak için kollarını öne uzatarak koşmak zorunda kaldı. Başını kaldırdı. Tuğla duvarların yukarısında sıralanan pencerelerden küçük kafalar çıkmıştı. Yeşil ve altın renkli bayraklar sallayıp kulakları sağır eden bir şarkı söylüyorlardı.

"Burası şanslı ülke, burası şanslı ülke, biz şanslı ülkede yaşıyoruz."

Harry arkasında bir gıcirtı duydu. Bağırarak yere düştü. Garip ama etrafı zifiri karanlıktı ve asfalta yapışmak yerine düşmeye devam ediyordu. Bir çukura yuvarlanmış olmalıydı. Hâlâ durmadığına göre ya çok yavaş hareket ediyordu, ya da çukur alabildiğine derindi. Yüzeydeki müzik sesi giderek uzaklaşıyordu ve gözleri karanlığa alışınca çukurun kenarlarında içlerinde başka insanların olduğu pencereler gördü.

Tanrım, herhalde dünyanın merkezine düşüyor olmalıyım, diye geçirdi aklından.

“Siz İsveçlisiniz” dedi, bir kadın sesi.

Harry etrafına bakındı ve bu sırada ışık ve müzik geri geldi. Bir meydanda dikiliyordu, gece olmuştu ve arkasındaki sahnede bir grup şarkı söylüyordu. Yüzü bir mağazanın vitrine dönüktü. Her biri farklı kanallara ayarlanmış bir düzine ekranın olduğu bir televizyon mağazasının vitrinine.

“Demek siz de Avustralya Günü’nü kutluyorsunuz, öyle mi?” dedi, bir başka ses. Bu seferki tanıdık bir dildeydi ve bir erkeğe aitti.

Harry arkasını döndü. Bir çift heyecanla kendisine gülümsüyordu. Ağzına tebessüm etmeyi emretti ve emrine itaat edilmesini umdu. Yüzünün gerildiğini hissedince vücut fonksiyonlarına hâlâ hükmedebildiğini anladı. Diğerlerini ise çoktan bırakmıştı. Bilinçaltı baş kaldıralı epey oluyordu ve o an görme ve işitme duyuları için aralarında bir savaş vardı. Beyni neler olup bittiğini anlamak için tam kapasiteyle çalışıyordu ama çarpık ve bazen de saçmasapan bilgilerle mütemadiyen bombalandığından bunu yapması hiç kolay olmuyordu.

“Biz de Danimarkalıyız. Benim adım Poul, bu da karım Gina.”

“Neden beni İsveçli sandınız?” dediğini duydu Harry. Danimarkalılar birbirlerine baktı.

“Kendi kendinize konuşuyordunuz. Farkında değil misiniz? Televizyon izliyordunuz ve Alice’in dünyanın merkezine düşüp düşmeyeceğini merak ediyordunuz. Gerçi düşmüş kadar oldu, değil mi? Ha ha!”

“Ah, evet, öyle oldu” dedi Harry, şaşkınlıktan ne diyeceğini bilmeyerek.

“Biz İskandinavların yaz dönümü arifesine benzemiyor hiç. Sizce de çok komik değil mi? Havai fişeklerin atıldığı du-

yuluyor ama sis yüzünden hiçbir şey görünmüyor. Fişeklerin gökdelenlerden birini ateşe vermiş olabileceği dışında hiçbir şey bilmiyoruz. Ha ha! Barut kokusunu alıyorsunuz, değil mi? Nem yüzünden yere çöküyor. Siz de mi turistsiniz?"

Harry ne söyleyeceğini düşündü. Epey düşünmüş olacak ki cevap vermeye hazır olduğunda Danimarkalılar gitmişti.

Yüzünü yeniden televizyon ekranlarına döndü. Bir ekranda yanan ağaçlar, bir başkasında tenis maçı vardı. Bir haber bülteninde rüzgâr sörfçülerinin, ağlayan bir kadının ve büyük ısırik izlerinin olduğu sarı bir sörf giysisinin parçalarının görüntüleri akıyordu. Yandaki ekranda bir ormanın kenarında rüzgârda dalgalanan mavi-beyaz polis şeridi ve çantalarla oradan oraya yürüyen üniformalı polisler görünüyordu. Biraz sonra geniş, soluk bir yüz tüm ekranı kapladı. Albenisi bulunmayan, sarışın genç bir kızın kötü çekilmiş bir fotoğrafıydı bu. Güzel olmadığına üzülüyormuş gibi bir hüznü vardı gözlerinde.

"Güzellik" dedi Harry. "Garip bir konu. Şeyi biliyor musun?..."

Kameraya röportaj veren bir memurun arkasından Lebie geçti.

"Siktir!" diye bağırdı Harry. "Kahretsin!" Avucunu vitrinin camına vurdu. "Sesi açın! Şunun sesini açın! Biri açsın..."

Görüntü, Avustralya'nın doğu tarafının hava durumu haritasıyla değişti. Harry burnunu ezilene kadar cama dayadı ve kullanılmayan ekranların birinin yansımasında John Belushi'nin yüzünü gördü.

"Az önce gördüğüm şeyi ben mi hayal ettim, John? Biliyormsun, şu anda epey güçlü bir halüsinojenik uyuşturucunun etkisi altındayım da."

"Beni içeri alın! Onunla konuşmam gerek."

"Eve gidip uyu. Sarhoşları almıyoruz... Hey!"

“Bırakın beni! Size Birgitta’nın arkadaşayım diyorum. Bu barda çalışıyor.”

“Biliyoruz ama bizim de görevimiz senin gibilerin girmesine izin vermemek, anladın mı sarışın?”

“Ha!”

“Şimdi sessizce uzaklaş yoksa kolunu kırmak zorunda... Ah! Bob! Bob!”

“Özür dilerim ama tartaklanmaktan bıktım. İyi geceler.”

“Kimdi o, Nick? Şuradaki adam mı?”

“Bırak gitsin. Siktir! Elimden kurtuldu ve karnıma yumruk attı. Bana bir el atacak mısın?”

“Bu şehir iyice zıvanadan çıkıyor. Sanırım lanet Melbourne’a geri döneceğim. Haberleri gördün mü? Bir kız daha tecavüze uğrayıp öldürülmüş. Bu öğleden sonra Centennial Park’ta bulmuşlar.”

Paraşüt

Harry korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Işık gözlerini acı-tıyordu ve bir battaniyenin altında yattığını anlar anlamaz kendisini yana attı. Midesi bir anda ağzına geldi ve içinde ne varsa taş zemine püskürttü. Banka tekrar sırtüstü devrildi ve burnuna acı safra kokusu gelirken kendisine o klasik soruyu sordu: Neredeyim ben?

Hatırlayabildiği son şey Green Park'a geldiği ve leyleğin ona suçlayıcı gözlerle baktığıydı. Şimdiyse içinde banklar ve iki büyük ahşap masanın olduğu yuvarlak bir odadaydı sanki. Duvarlarda el aletleri, kürekler, tırmıklar, yeşil bir hortum, zeminin ortasında bir gider vardı.

"Günaydın, beyaz birader" dedi, tanıdık gelen kalın bir ses. "Daha doğrusu, *bembeyaz* birader" diye ekledi. ona doğru yürüyerek. "Oradan kalkma."

Joseph'ti bu. Karga kabilesinden gelen gri Aborijin adam.

Duvardaki musluğu açtı, hortumu aldı ve yerdeki kusmu-ğa su tutarak gidere gönderdi.

"Neredeyim ben?" diye sordu Harry, bir yerden başlamak için.

"Green Park'ta."

"Ama..."

"Rahat ol. Anahtarlar bende var. Burası benim ikinci evim." Pencereden dışarı baktı. "Bugün hava çok güzel. Tabii günden geriye ne kadar kaldıysa artık."

Harry, Joseph'e baktı. Evsiz birine göre keyfi gayet iyi görünüyordu.

"Park görevlisiyle bir süredir tanışmış ve aramızda özel bir anlaşma var" diye açıkladı Joseph. "Bazı günler hastalanıp gelmediğinde onun işlerini ben yapıyorum. Çöp toplamak, çöp kutularını boşaltmak, çimleri kesmek falan işte. Karşılığında da ara sıra burada yatıyorum. Bazen yiyecek de bırakıyor ama korkarım bugün yok."

Harry aklına "ama"dan başka bir şey getirmeye çalıştı ve pes etti. Joseph'in ise tersine çenesi açılmıştı.

"Dürüst olmam gerekirse bu anlaşmanın en sevdiğim kısmı, bana yapacak iş çıkması. Tüm günümü dolduruyor ve kafamı başka şeylerle oyalıyor. Hatta bazen işe yaradığımı bile düşünüyorum."

Joseph gülümseyip başını salladı. Harry, bunun çok yakın zaman önce bankta yarı baygın oturan ve çaresizce konuşmaya çalıştığı o adam olduğuna inanamıyordu.

"Dün seni gördüğümde gözlerime inanamadım" dedi Joseph. "Birkaç gün önce yanımda aklı başında ve dimdik bir halde oturup bana sigara veren o adam bu mu, diye düşündüm. Çünkü dün seninle konuşmak kesinlikle imkânsızdı. Ha ha!"

"Tam isabet" dedi Harry.

Joseph dışarı çıktı ve bir torba patates kızartması ve bir bardak kolayla geri döndü. Harry'nin basit ama şaşılacak derecede etkili yemeğini yavaşça yemesini izledi.

"Coca Cola'nın ilk formülü, akşamdan kalanları kendine getirecek bir ilaç arayan Amerikalı bir kimyager tarafından bulunmuş" dedi Joseph. "Ama başaramadığını düşünüp tafi sekiz dolara satmış. Bana soracak olursa kimse ondan daha iyi bir içecek bulamadı."

"Jim Beam" diye yanıtladı Harry, ağzı doluyken.

“Evet, Jim hariç. Bir de Jack, Johnnie ve birkaç adam daha. Ha ha. Şimdi nasıl hissediyorsun?”

“Daha iyi.”

Joseph masaya iki şişe koydu. “Hunter Valley’nin en ucuz kırmızı şarabı” dedi. “Birer kadeh içer miyiz, beyaz dostum?”

“Sağ ol Joseph ama kırmızı şarap pek benim olayım değil... Başka bir şeyin var mı? Kahverengi mesela?”

“İçki stokumun olduğunu falan mı sanıyorsun?”

Joseph, cömert teklifini geri çevirdiği için Harry’ye biraz alınmış gibiydi.

Harry güçlkle ayağa kalktı. Rod Stewart’a silah doğrultmasıyla kelimenin tam manasıyla can ciğer olmaları ve ardından beraber asit almaları arasındaki boşlukları hafızasında doldurmaya çalıştı. Jim Beam’in izaha gerek olmayan etkisi dışında onları bu denli mutlu ve samimi yapan şeyin ne olduğunu çözemedi. Albury’nin kapısında güvenlik görevlisini yumrukladığı hâlâ aklındaydı yine de.

“Harry Hole, sen zavallı ayyaşın tekisin” diye mırıldandı.

Dışarı çıkıp çimlere oturdular. Güneş Harry’nin gözlerini yakıyordu ve önceki gün içtiği içkiler cildinin gözeneklerine batıyordu ama o kadar da kötü hissetmiyordu aslında. Hafif bir rüzgârın esmesi iyi gelmişti. Sırtüstü uzandılar ve gökyüzünde sürüklenen beyaz bulut öbeklerini izlemeye koyuldular.

“Bugün tam hoplama havası var” dedi Joseph.

“Etrafta hoplamaya hiç niyetim yok” dedi Harry. “Bütün gün dümdüz yatacağım; en kötü parmak uçlarımda biraz yürürüm, o kadar.”

Joseph gözlerini kısarak ışığa baktı. “Öyle bir hoplamadan bahsetmiyorum. Havadan atlamaktan, paraşütle.”

“Vay canına, sen paraşütçü müsün?”

Josep başıyla onayladı.

Harry elini gözlerine siper etti ve gökyüzüne baktı. “Ama ya bulutlar? Sorun olmaz mı?”

"Hem de hiç. Bunlar sirüs bulutu; tüy bulut yani. Yaklaşık 4500 metre yukarıdalar."

"Beni şaşırtıyorsun, Joseph. Bir paraşütçü neye benzer bilmiyorum ama hayalimde hiç senin gibi biri yoktu. Yani, nasıl desem..."

"Ayyaş?"

"Mesela."

"Ha ha. İkisi bir elmanın iki yarısı gibi de ondan."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiç havada yalnız kaldın mı, Harry? Hiç uçtun mu? Müt-hiş bir yükseklikten atlayıp havanın seni tutmaya çalıştığını, seni yakaladığını ve vücudunu okşadığını hissettin mi?"

Joseph ilk şişeyi bitirmek üzereydi ve sesi artık daha sıcak bir tona kavuşmuştu. Serbest düşüşün güzelliğini Harry'ye anlatırken gözleri parlıyordu.

"Tüm duyuların açılır. Tüm bedenin uçabildiğini haykırır. 'Üstelik kanatlarım bile yok' diye bağırır sana; kulaklarını uğuldatan rüzgârın sesini dindirmeye çalışır. Vücudun öleceğine ikna olur ve tamamen alarm durumuna geçer. Kurtulacak bir yol bulabilirler umuduyla tüm duyularını ardına kadar açar. Beynin dünyanın en büyük bilgisayarına dönüşür ve her şeyi kaydeder. Tenin sen düştükçe artan ısıyı hissedersin, kulakların basınç artışının farkına varır ve aşağıdaki haritada tüm biçimleri ve renkleri tek tek görürsün. Yaklaştıkça gezegenin *kokusunu* bile duyabilirsin. Ölüm korkusunu bir kenara atabilirsen Harry, bir anlığına gerçek bir melek olursun. O kırk saniyede koca bir ömür yaşarsın."

"Ya atamazsan?"

"Zaten tamamen atamazsın, sadece aklının başka bir yerine itebilirsin. Çünkü o korku berrak, tiz bir nota, tenine değen soğuk bir su gibi hep orada olmak zorundadır. Duyularını açan düşmek değil, ölüm korkusudur. Önce bir şok olarak başlar, uçaktan atlarken tüm damarlarına adrenalin yayılır.

Şırınga gibi. Sonra kanına karışarak sana kendini mutlu ve güçlü hissettirir. Gözlerini kaparsan onu karşında yatan ve sana parlak gözleriyle bakan muhteşem bir zehirli yılan gibi görebilirsin.”

“Uyuşturucudan bahseder gibi anlatıyorsun, Joseph.”

“Uyuşturucu *zaten!*” Joseph’in el hareketleri daha da coşkuluydu şimdi. “Tam olarak onun gibi. O düşüş sonsuza dek sürsün istersin ve uzun süredir atlıyorsan o paraşüt ipini çekmek giderek zorlaşır. Günün birinde aşırı doza kapılıp ipi çekmeyeceğinden ve yere çakılacağından korkarsın. Bağımlı olduğunu işte o an anlarsın. Uzak durmak seni yiyip bitirir, hayat anlamsız, boş hale gelir ve sonunda kendini küçük, kü-lüstür bir Cessna’nın pilotunun arkasında sıkış tepiş bir halde 3000 metreye çıkmayı sabırsızlıkla beklerken ve tüm parayı bitirirken bulursun.”

Joseph derin bir nefes alıp gözlerini kapadı.

“Uzun lafın kısası, Harry, ikisi bir elmanın iki yarısı gibidir. Birinde hayat senin için cehenneme döner, diğeri ise daha beterdir. Ha ha.”

Joseph dirseklerinin üzerine kalkıp bir yudum şarap aldı.

“Artık uçamayan bir kuşum ben. Emu nedir, bilir misin Harry?”

“Avustralya’ya özgü bir devekuşu.”

“Bravo.”

Harry gözlerini kapayınca Andrew’un sesini işitti. Yanında çimlere yatan ve hayatta neyin önemli olup neyin olmadığıyla ilgili nasihatler veren bu ses Andrew’dan başkasının olamazdı çünkü.

“Emunun neden uçamadığını anlatan hikâyeyi duymuş muydun?”

Harry başını iki yana salladı.

“Tamam, o zaman beni can kulağıyla dinle, Harry. Düş Zamanı’nda Emu’nun kanatları varmış ve uçabiliyormuş. Ka-

rısıyla beraber bir gölün kıyısında yaşıyormuş. Kızları da bir leylek olan Jabiru'yla evliymiş. Bir gün Jabiru ve kız balık avlamaya çıkıp muazzam bir balık yakalamışlar. Ama neredeyse hepsini yemişler ve o telaşla her zaman yaptıklarının aksine balığın en iyi parçasını anne babalarına bırakmayı unutmuşlar. Kız balığın kalanını babası Emu'ya götürünce Emu sinirlenmiş. 'Ben ava çıktığımda her zaman en iyi parçayı size vermiyor muyum?' diye sormuş. Sağlam bir dayak atmak için sopasını ve mızrağını kaptığı gibi Jabiru'ya uçmuş.

Ama Jabiru'nun mücadele etmeden kendini dövdürmeye niyeti yokmuş. Büyük bir dal almış ve sopaya vurup onu düşürmüş. Ardından kayınbabasının önce sol, sonra sağ tarafına vurarak iki kanadını da kırmış. Emu ayaklarının üzerinde emeklemiş ve mızrağı kızının kocasına fırlatmış. Mızrak damadının sırtından girip ağzından çıkmış. Jabiru acıdan kendini kaybetmiş bir halde sazlıklara uçunca mızrağın balık avlamak için kullanılabileceğini keşfetmiş. Emu ise kurak düzlüklere gitmiş. O günden beridir kırık kanatlarıyla uçamayarak oradan oraya koşarmış."

Joseph şişeyi dudaklarına götürdü ama yalnızca birkaç damla kalmıştı. Kederli bir yüzle şişeye bakıp mantarı taktı. Sonra ikinciye açtı.

"Senin hikâyen de buna mı benziyor, Joseph?"

"Hımm, eh işte..."

Joseph şişeyi hıkırtıyla kafasına dikti. Artık hazırды.

"Cessnok'ta sekiz sene paraşüt eğitmenliği yaptım. Harika bir ekiptik ve mükemmel bir çalışma ortamımız vardı. İşin sahipleri de dahil hiçbirimiz zengin değildik; kulüp tamamıyla bu işe duyulan hevesle işletiliyordu. Eğitmenler olarak kazandığımız paranın çoğunu kendi atlayışlarımız için harcıyorduk. Ben iyi bir eğitmendim. Bazılarına göre en iyisiydim. Ama talihsiz bir olay yüzünden lisansımı elimden aldılar. Kurs öğrencilerinden biriyle yaptığım bir atlayış sı-

rasında sarhoş olduğumu iddia ettiler. İçki içerek tüm atlayışın zevkini kaçırarak kadar aptalmışım gibi!”

“Sonra ne oldu?”

“Nasıl yani? Ayrıntıları mı duymak istiyorsun?”

“Ne o, işin mi var?”

“Ha ha. Tamam, anlatayım.”

Şişe güneşte ısıldadı.

“Pekâlâ, aynen şöyle oldu. Aslında olay bir ya da iki değil, birbiri ardına gelen bir sürü umulmadık talihsizliğin bir zinciri gibiydi. Birincisi, havaydı. Biz havalandığımızda yaklaşık 2000 metre yükseklikte bir bulut katmanı vardı. Bulutların bu kadar yüksekte olması sorun yaratmaz çünkü paraşütün ipini 1000 metreden sonra çekersin. Paraşüt açıldıktan sonra öğrencilerin yeri görebilmesi önemlidir çünkü. Yoksa saçmalayıp kendilerini Newcastle’da bulabilirler. Rüzgâra göre yön değiştirmeleri yerdeki işaretleri, düşüş bölgesine sağ salım inmeleri içinse araziye görebiliyor olmaları gerekir. Biz havalandırırken birkaç bulutun yaklaştığını görmüştüm ama yine de uzakta sayılırlardı. Sorun şu ki kulüpte koli bandı, dualar ve iyi niyet sayesinde hâlâ dağılmamış olan külüstür bir Cessna kullanıyorduk. Atlayacağımız yükseklik olan 3000 metreye çıkmamız yirmi dakikadan uzun sürdü. Kalkıştan sonra rüzgâr hızlanmıştı ve 2500 metredeki bulutları geçtikten sonra altımızda ikinci bir bulut katmanı oluşturmuştu. Anladın, değil mi?”

“Yerle irtibatınız yok muydu? Size alçaktaki bulutları söylediler mi?”

“Telsiz, evet. Ha ha. Sonradan örtbas edilen başka bir konu da bu. Pilot 3000 metreye geldiğimizde öğrenciler altlarına yapmak yerine cesaretlenip hırsılsın diye her seferinde kokpitte son ses Stones çalardı. Yani yerden mesaj göndermişlerse bile biz duymazdık.”

“Atlamadan önce son bir kontrol de mi yapmadınız?”

“Harry, hikâye zaten karışık; daha da karıştırma, olur mu?”

“Peki.”

“Ters giden ikinci şey, yükseklikölçerle ilgili sıkıntıydı. Yükseklikölçerin yere göre olan yüksekliği göstermesi için uçak kalkmadan sıfırlanması gerekir. Atlamadan önce benimkini aşağıda unuttuğumu fark ettim ama pilotta daima tam takım paraşüt ekipmanı bulunduğu için onunkini ödünç aldım. O da bizler gibi uçağın günün birinde her an dağılacığından korkuyordu. 3000 metreye çıktığımız için artık çabuk olmamız gerekiyordu. Mecburen vakit kaybetmeden kanada çıktım ve yükseklikölçerimi öğrencinininkiyle karşılaştırmaya fırsat bulamadım; halbuki kalkmadan önce onunkinin sıfırlandığını kontrol etmiştim. Pilotun yükseklikölçerinin her kalkışta sıfırlamasa bile aşağı yukarı doğru yüksekliği göstereceğini tahmin ediyordum. Kaldı ki bu bile benim için çok önemli değildi. Beş binden fazla atlayış yaptıysan yüksekliği aşağı bakarak da yaklaşık olarak tespit edebilirsin.

Kanatta dikiliyorduk ve daha önce üç başarılı atlayış yapmış bir öğrenciyleydim; o nedenle herhangi bir endişem yoktu. Atlayışta da sorun yaşamadık, kollarımızı ve bacaklarımızı açarak kendimizi bıraktık. İlk bulut katmanından geçerken öğrencim düzgün ve oldukça sabit bir şekilde düştü. Altımızda ikinci bir bulut örtüsünün olduğunu görünce şoke oldum ama her zamanki eğitim hareketlerini yapabileceğimizi ve yere yaklaşırken ne kadar yüksekte olduğumuzu görebileceğimizi düşündüm. Öğrencim birkaç defa bilindik doksan derecelik ve yatay dönüşleri yaptıktan sonra standart çarpı duruşuna geri döndü. İpi çekeceği sırada yükseklikölçerimin 2000 metreyi gösterdiğini gördüm ve ona beklemesini işaret ettim. Yüzünü dönüp bana baktı ama yanakları ve dudakları fırtınada çamaşır ipine asılı ıslak bir çarşaf gibi dalgalanan birinin yüz ifadesini okumak haliyle kolay olmuyor.”

Joseph duraksadı ve memnun bir biçimde başını oynattı.

“Fırtınada çamaşır ipine asılı ıslak bir çarşaf” diye tekrarladı. “O kadar da kötü sayılmaz. Şeref.”

Şişeyi bir kez daha ağzına dayadı.

“İkinci katmana girdiğimizde yükseklikölçerim 1500 metreyi gösteriyordu” diyerek devam etti, nefeslendikten sonra. “İpi çekmemize 500 metre vardı. Öğrenciyi tuttum ve bulut katmanı kalınsa paraşütleri bulutun içindeyken açalım diye bir gözümle yükseklikölçere bakmaya devam ettim; ne var ki bir anda açıklığa çıktık. Altımızda kamerayla yakınlaştırılan bir görüntü gibi bize doğru hızla gelen ağaçları ve asfaltı görünce kalbim duracak gibi oldu. İkimizin de ipine aynı anda asıldım. İkimizden birinin ana paraşütü açılmazsa yedeğini açmaya vaktimiz yoktu. O alçaktaki bulutlar meğer 500 metre yükseklikteymiş. Bulutların içinden paraşütsüz çıktığımızı görünce aşağıda insanların beti benzi atmış olmalı. Tüm bunlar yetmezmiş gibi aptal öğrenci paraşütü açılıp bir ağaca takılmayı başardığı halde telaşlandı. Yerin dört metre yukarısında asılı kaldı ve yardım beklemek yerine kendisi kurtulmaya çalışınca yere düşüp bacağını kırdı. İçki koktuğumu söyleyerek resmi bir şikâyetle bulundu ve kulüp komitesi bir karara vardı. Böylece beni eğitimlikten hayat boyu men ettiler.”

Joseph ikinci şişeyi de bitirdi.

“Sonra ne oldu?”

“İşte bu oldu.” Şişeyi uzağa fırlattı. “İşsizlik maaşı, kötü iş arkadaşları ve ucuz şarap.” Artık dili peltekleşmişti. “Benim kanatlarımı kırdılar, Harry. Ben Karga kabilesindenim; emu gibi yaşamak için yaratılmadım.”

Parktaki gölgeler bir araya toplanıp uzamaya başlamıştı. Harry uyandığında tepesinde Joseph’in dikildiğini gördü.

“Ben evden çıkıyorum, Harry. Gitmeden önce içeriden alacağın bir şeyler vardır belki.”

"Ah, evet. Silahım. Ve ceketim."

Harry ayağa kalktı. Bir şeyler içmenin vakti gelmişti. Joseph kapıyı kilitledikten sonra içindeki köpekler ayaklarını sürüyüp dişlerini gıcırdatarak dikildiler.

"Demek yakında Norveç'e dönüyorsun?" dedi Joseph.

"Evet, bugün ya da yarın."

"Umarım bu defa uçağı kaçırmazsın."

"Bu öğleden sonra havayolunu ararım herhalde. Bir de iş yerimi. Muhtemelen bana ne olduğunu merak ediyorlardır."

"Of, siktir" dedi Joseph, alnına vurarak. Anahtarları yeniden çıkardı. "Sanırım içtiğim kırmızı şarap fazla tanenliymiş. Beyin hücrelerini çürütüyor. Işığı kapadım mı yoksa kapamadım mı, hiçbir zaman hatırlayamıyorum. Park görevlisi geldiğinde ışığın açık kaldığını görürse çok sinirleniyor."

Kapıyı tekrar açtı. Işık kapalıydı.

"Ha ha. Bir yeri avucunun içi gibi bildiğinde ışığı hiç düşünmeden, kendiliğinden kapatıyorsun. Sonra da kapayıp kapamadığını hayatta hatırlayamıyorsun işte... Sence de delice değil mi, Harry?"

Harry'nin sırtı tutulmuştu. Öylece Joseph'e baktı.

Barok koltuk

St George Tiyatrosu'ndaki hademe başını şüpheyle iki yana salladı ve Harry'nin kahvesini tazeledi.

"Hiç bö-böyle bir şey görmemiştim. Artık burası her gece kapalı gişe oynuyor. Giyotin numarasını yaptıklarında insanlar deliye dönüp bağırıyor, kıyameti koparıyor. Afişe bile yazdılar: 'Televizyondan ve gazetelerden tanıdığınız *Ölümcül Giyotin*. O artık gerçek bir katil...' Tanrım, gösterinin yıldızı oluverdi. Ne garip iş."

"Gerçekten garip. Demek Otto Reichtnagel'in yerine başka birini buldular ve aynı gösteriye devam ediyorlar, öyle mi?"

"Aşağı yukarı öyle. Ama eski gösterinin başarısına yaklaşıyorlar bile."

"Peki ya vurulan kedi numarası?"

"Onu çıkardılar. Pek ilgi çekmedi."

Harry oturduğu yerde kıvrandı. Gömleğinin içinden ter akıyordu. "Hımm, zaten o numarayı neden yaptıklarını hiç anlamadım..."

"Reichtnagel'in fikriydi. Gençliğimde benim de palyaço olma hevesim vardı; o yüzden sirk şehre geldiğinde sahnede ne yaptıklarına her zaman bakarım. Bir gün önceki provaya kadar bu numaranın gösteriye dahil edildiğinden haberim yoktu."

"Evet, ben de Otto'nun başının altından çıktığını anlamıştım."

Harry tıraşlı çenesini kaşdı.

"İçimi kemiren bir sorunum var. Belki sen yardımcı olabilirsin. Yanlış bir taşın altına bakıyor olabilirim ama şu teoriyi dinleyip bana ne düşündüğünü söyle lütfen. Otto'nun salonunda olduğumdan haberi vardı ve bana söylemeye çalıştığı bir şey vardı ama açıkça söyleyemiyordu. Bunun birçok nedeni olabilir. Belki de kendisi de bu işe dahildi. O yüzden benim için bu numarayı uydurdu. Avladığım kişinin de bir avcı olduğunu, benimle aynı işi yaptığını söylemek istedi. Kulağa biraz tuhaf geldiğinin farkındayım ama Otto'nun acayip biri olduğunu sen de biliyorsun. Eee, ne düşünüyorsun? Sence bunu yapmış olabilir mi?"

Hademe, Harry'yi bir müddet süzdü.

"Bence biraz daha ka-kahve içmelisin, polis bey. O numara sana hiçbir şey söylemeye çalışmıyordu. Klasik bi-bir Jandy Jandaschewsky numarasıdır. Sirklerde çalışan herkes bi-bilir. Basit bir numara sadece. Canımı sıktıysam özür dileirim ama..."

"Tam tersi" dedi Harry, rahatlayarak. "Aslında duymayı umduğum şey de buydu. Artık o teoriden kesin olarak vazgeçebilirim. Biraz daha kahvem var demiştin, değil mi?"

Harry giyotini görmek isteyince hademe onu eşya odasına götürdü.

"Buraya ne zaman girsem hâlâ tüylerim diken diken oluyor; neyse ki artık geceleri uyuyabiliyorum" dedi hademe, kapının kilidini açarken. "Yerler o günden beri hâlâ ovalanıyor."

Kapı açılınca soğuk bir hava dalgası çıktı dışarı.

"Aman üzerini giyin" dedi hademe. Işığın düşmesine bastı. Giyotin, yan uzanmış bir diva gibi odanın ortasında üzerinde bir kilimle yükseliyordu.

"Üzerimi mi giyineyim?"

"Ah, o sadece bir espri. St George'da ka-karanlık bir odaya girerken genelde böyle deriz."

“Neden?” Harry kilimi kaldırdı ve giyotinin bıçağına dokundu.

“Ah, mazisi 1970'lere uzanan eski bir hikâye bu. O yıllarda buranın patronu Albert Mosceau adında bir Belçikalıydı. Asabi biri olmasına rağmen onunla çalışmak hoşumuza giderdi. Nur içinde yatsın, gerçek bir tiyatro âşığıydı. İnsanlar tiyatrocuları çapkın ve ba-başına buyruk tipler olarak görür, bilirsin. B-benden duymuş olma, haklı da olabilirler. Her neyse; o zamanlar ekipte ismi la-lazım olmayan ünlü ve yakışıklı bir oyuncumuz vardı. Tam bir kart zamparaydı. Kadınların içi gider, erkekler kıskançlıktan kudururdu. Bazen isteyenlere tiyatrodan tanıtım turları düzenlerdik. Bir gün rehber, yanında bir sınıf dolusu küçük ço-çocukla eşya odasına girmiş. Işığı açınca bir bakmış, bizimki Tennessee Williams'ın *Sırça Kümes* oyununda kullandığımız barok koltuğun üzerinde kafeteryada çalışan kadınlardan birini götürüyor.

Rehber, önünde uygunsuz halde yatan ismi lazım olmayan meşhur oyuncu için durumu kurtarabilirmiş elbette. Gelgelelim rehber, günün birinde oyuncu olmanın hayalini kuran ve çoğu tiyatrocı gibi salağın önde gideni bir delikanlıymış. O yüzden ileri derecede miyop olduğu halde gözlük takmıyormuş. Neyse, sadede geleyim; koltukta neler olduğunu görmemiş ve insanların kapıya doluşmasını çok iyi bir anlatıcı olmasına ya da ona benzer bir şeye bağlamış. Rehber Tennessee Williams'la ilgili bir şeyler gevelerken kart zampara küfretmiş ve yüzünü gizlemek için açıkta duran kıllı kıcını sergilemeye devam etmiş. Rehber sesi tanıyınca heyecanla bağırmış: ‘Aman Tanrım, oradaki siz miydiniz, Bruce Lieslington?’”

Hademe alt dudağını çiğnedi.

“Offf, ismi söyledim.”

Harry güldü ve avuçlarını kaldırdı. “Sorun değil. Unut-tum bile.”

“Ertesi gün Mosceau bir toplantı yaptı. Olanları ~~anlatı~~

ve bu meseleyi çok ciddiye aldığını söyledi. ‘Artık böyle kötü tanıtım istemiyorum’ dedi. ‘Bunu açıkladığım için üzgünüm ama bugünden itibaren rehberli tu-turları bu tiyatrodan yasaklıyorum.’”

Hademenin kahkahası eşya odasının duvarlarında yankılandı. Harry zoraki gülümsedi. Yalnızca yan uzanmış çelikten ve tahtadan diva sessiz ve kayıtsız görünüyordu.

“İşte şimdi ‘üzerini giyin’in ne olduğunu anladım. Peki o talihsiz rehber ne oldu? Sonunda oyuncu olabildi mi?”

“Onun için kötü, sahne için hayırlısı oldu. Yani, hayır. Sektörde kaldı ve şu anda burada, St George’da ışık teknisyeni olarak çalışıyor. Sahi, unuttum; zaten tanışmıştınız...”

Harry yavaş ve derin bir nefes aldı. Midesinden hırıltılar ve çekiştirilen zincirlerin sesi geliyordu. Siktir, diye geçirdi aklından. Siktir! Oda bir anda cehennem kadar sıcak olmuştu.

“Evet, doğru. Artık muhtemelen lens takıyor, değil mi?”

“Hayır. Sa-sahneyi bulanık görürken daha iyi çalıştığını iddia ediyor. Dediğine göre ayrıntılara takılmak yerine bütüne odaklanabiliyormuş. Gerçekten ga-garip bir adam.”

“Sahiden garip” dedi Harry.

“Efendim?”

“Bu saatte aradığım için özür dilerim, Lebie. Ben Harry Holy.”

“Holy mi? Tanrım, Norveç’te saat kaç?”

“Bilmiyorum. Dinle, ben Norveç’te değilim. Uçakla ilgili bazı sorunlar oldu.”

“Ne gibi?”

“Erken kalktı diyelim. Sonrakine de yer bulamadım. Yardımına ihtiyacım var.”

“Söyle.”

“Benimle Otto Rechnagel’in evinde buluşman gerekiyor. Çilingirlikten anlamıyorsan yanında levye de getir.”

“Tamam. Şimdi mi?”

“Çok iyi olur. Sana ne kadar teşekkür etsem az, dostum.”

“Önemli değil, zaten doğru düzgün uyuyamıyordum.”

“Alo?”

“Doktor Engelsohn mu? Bir cesetle ilgili sorum olacaktı. Adım...”

“Kim olduğunuz umurumda değil. Saat... gecenin üçü. Nöbetçi doktor Hansson’u arayın. İyi geceler.

“Sağır falan mısınız? Size iyi geceler de-”

“Ben Holy. Lütfen bu sefer kapatmayın.”

...

“Şu *Holy* mi?”

“Nihayet adımı hatırlamanıza sevindim, doktor. Andrew Kensington’ın ölü bulunduğu evde ilginç bir şey keşfettim. Onu görmem gerek; daha doğrusu, öldüğünde giydiği kıyafetleri. Hâlâ sizdeler, değil mi?”

“Evet ama...”

“Benimle yarım saat sonra morgun dışında buluşun.”

“Sevgili Bay Holy, bunu neden istediğinizi gerçekten...”

“Aynı şeyleri tekrar söyletmeyin, doktor. Avustralya Tabipler Birliği’nden atılsanız hoşunuza gider mi? Akrabaları size dava açsa, gazetelerde boy boy resminiz çıksa... daha sayayım mı?

“Şey, ama yarım saatte oraya gelemem.”

“Gecenin bu vakti çok az trafik oluyor, doktor. İçimden bir his başaracağınızı söylüyor.”

Ziyaretçi

McCormack odasına girdi, kapıyı kapadı ve pencerenin yanında dikildi. Sidney'in yaz havasına kesinlikle güven olmazdı; bütün gece yağmur yağmıştı. McCormack altmışın üzerindeydi, polislikte emeklilik yaşını geçmişti ve o da her emekli gibi kendi kendine konuşmayı âdet edinmişti.

Genellikle başkalarının nasıl yorumlayacağını bilmediğini düşündüğü küçük gündelik gözlemleri hakkında konuşurdu. "Görünüşe göre hava bugün de açık olacak" gibi. Topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanarak şehri izlerdi. Ya da "Bugün de ilk gelen ben oldum, işte bu."

Ceketini masanın arkasındaki giysi dolabına asana kadar koltuktan gelen sesleri fark etmedi. Adamın biri doğrularak oturma pozisyonu alıyordu.

"Holy?" McCormack şaşkınlıkla adama baktı.

"Özür dilerim, şef. Umarım koltuğunu kullanmam sorun olmamıştır..."

"İçeri nasıl girdin?"

"Kimliğimi iade etmeye fırsatım olmamıştı, o yüzden gece bekçisi beni içeri aldı. Zaten konuşmak istediğim kişi siz olduğunuz için odanızın kapısını açık görünce burada kestireyim dedim."

"Norveç'te olmalıydın. Amirin aradı. Berbat görünüyorsun, Holy."

“Ona ne söyledin, şef?”

“Kensington’ın cenazesi için kaldığını söyledim. Norveç temsilcisi olarak.”

“Ama gitmediğimi nasıl?..”

“Havayolu şirketine buranın telefonunu vermişsin. Kalkıştan yarım saat önce arayıp gelmediğini söylediklerinde durumu kabaca anladım. Crescent Oteli’ni arayıp otel müdürüyle gizli bir görüşme yapınca da gerisini öğrenmiş oldum. Biz de çaresizce seni bulmaya çalışıyorduk. Nasıl bir his olduğunu anlıyorum Holy; o yüzden bizimkilere ortalığı fazla telaşa vermemelerini söyledim. Bu tür olaylardan sonra bir tepkinin geleceğini herkes bilir. Mühim olan kendini bir an önce toparlaman ve seni bir uçağa bindirip göndermemiz.”

“Teşekkür ederim, şef.”

“Merak etme. Sekreterimden havayolu şirketiyle görüşmesini isteyeceğim.”

“Ondan önce halletmemiz gereken bir iki şey var, şef. Dün gece biraz iş yaptık ve adli tıp gelip inceleme yapana kadar nihai sonuçları öğrenemeyeceğiz. Ama hangi sonucun çıkacağından adım gibi eminim.”

Külüstür vantilatör, yağlanmasına rağmen sonunda ruhunu teslim etmiş ve daha büyük ve sessiz olan yeni bir vantilatörle değiştirilmişti. Harry dünyanın o yokken de devam ettiğini anlamıştı.

Watkins ve Yong dışında odadaki herkes ayrıntılardan haberdardı ama Harry yine de baştan aldı.

“Andrew’u gün ortasında bulduğumuz için o an aklımızın ucundan bile geçmemişti. Hatta ölüm saatini öğrendiğimde bile fark etmemiştim. Reichtnagel’in evine vardığımızda ışığın kapalı olduğu daha sonra aklıma geldi. Her şey varsaydığımız gibiyse olaylar şöyle cereyan etmiş olmalı: Andrew kapının yanındaki düğmeden ışığı kapattı, eroinin etkisi altın-

da sandalyeye yürüdü, ki gecenin ikisinde odanın zifiri karanlık olduğunu unutmayın, sallanan sandalyenin üzerinde dengede durmayı başardı ve ilmeği boynuna geçirdi.”

Sonrasında gelen sessizlikte, yeni teknoloji kullanılsa bile rahatsız edici sesler çıkarmayan bir vantilatör üretmenin imkânsız olduğu, ancak gürültünün azaltılabildiği anlaşılıyordu.

“Kulağa pek de mantıklı gelmiyor” dedi Watkins. “Belki de oda o kadar karanlık değildi, dışarıdan sokak lambalarının ya da başka bir şeyin ışığı geliyordu?”

“Lebie’yle beraber dün gece ikide eve gidip kontrol ettik. Oturma odası bir mezar kadar karanlıktı.”

“İlk gidişinizde ışığın açık olduğunu fark etmemiş olamaz mısınız?” diye sordu Yong. “Sonuçta öğle vaktiydi. Belki bir polis ışığı kapatmıştır.”

“Andrew’u bıçakla kabloyu keserek aşağı indirdik” dedi Lebie. “Elektrik çarpabilir diye ışığın kapalı olduğunu kontrol etmiştim.”

“Pekâlâ” dedi Watkins. “O zaman kendisini karanlıkta asmayı tercih ettiğini varsayalım; ne de olsa Kensington biraz farklı bir adamdı. Başka neler var?”

“İşte mesele de bu zaten” dedi Harry. “Kendisini karanlıkta asmadı.”

McCormack odanın arkasında öksürdü.

“Rechtnagel’in odasında bunu bulduk” dedi Harry, elindeki ampulü havaya kaldırarak. “Kahverengi lekeyi görüyor musunuz? Yanık suni ipek.” Bu defa beyaz bir giysiyi gösterdi. “Bu da Andrew’u bulduğumuzda üzerindeki gömlek. Kırışmayan kumaştan. Yüzde altmış suni ipek. Suni ipek 260 derecede erir. Bir elektrik ampulünün yüzey sıcaklığı ise 450 derece civarındır. Gömlek cebinin oradaki kahverengi izi görüyor musunuz? Onu bulduğumuzda ampul tam oraya değiyordu.”

"Etkileyici bir fizik bilgisi, Holy" dedi Watkins. "Haydi artık bize ne düşündüğünü söyle."

"İki ihtimal var" dedi Harry. "Birincisi, bizden önce biri gelip Andrew'u kabloyla asılmış halde gördü ve ışığı söndürüp gitti. Ama sorun şu ki dairenin iki anahtarı vardı ve biri Otto'da, diğeri Andrew'daydı."

"Dairenin kapısında yaylı anahtar var, değil mi?" diyerek araya girdi Watkins. "Belki de o kişi her kimse kapının kilidini açtı ve anahtarı Andrew'un cebine geri... yok, hayır, o zaman Andrew içeri giremezdi." Watkins'in yüzü kızardı.

"Yine de söylediğinde doğruluk payı var" dedi Harry. "Benim teorime göre Andrew'da evin anahtarı yoktu. Onu evde olan birisi içeri aldı ya da onunla beraber gelip kapıyı açtı. Andrew öldüğünde evdeydi. Sonra da eve yalnız gelmiş gibi görünsün diye anahtarı Andrew'un cebine koydu. Anahtarın bir anahtarlığa takılı olmaması bu fikri doğruluyor. Son olarak ışığı kapattı ve kapıyı çekip evden çıktı."

Odaya bir sessizlik çöktü.

"Yani Andrew Kensington'm öldürüldüğünü mü söylüyorsunuz?" diye sordu Watkins. "Ama nasıl?"

"Bence Andrew kendisine aşırı doz eroini zorla, muhtemelen kafasına dayanmış bir silahla enjekte etti."

"Bunu eve gelmeden önce yapmış olamaz mı?" diye sordu Yong.

"Birincisi, Andrew gibi kontrollü ve deneyimli bir bağımlının bir anda kendisine kazara aşırı doz verebildiğine inanmıyorum. İkincisi, Andrew'un aşırı doz için elinde yeterli mahlı yoktu."

"O zaman katil neden onu astı?"

"Aşırı doz her zaman kesin sonuç vermeyebilir. Sağlam bir bünyenin nasıl tepki vereceğini kestirmek her zaman kolay olmaz. Belki Andrew birileri onu canlı bulana kadar dayanabilecek durumdaydı. Ama yine de bir sandalyenin üzerinde

boynunda kabloyla dikilirken katile direnecek kadar kendinde değildi tabii. Hah, bu arada kablo demişken... Lebie?"

Lebie kürdanı dil ve dudak hareketleriyle ağzının köşesine kaydırıldı.

"Adli tıptakilere kabloyu inceledik. Tavan lambalarının kabloları nadiren temizlendiğinden parmak izi almamızın kolay olacağını düşündük. Ama bir şey kadar temiz çıktı... eee..." Lebie elini salladı.

"Çok temiz bir şey kadar" dedi Yong, yardım etmek isteyerek.

"Doğru. Sadece kendi parmak izlerimizi bulabildik."

"O halde, Andrew kendisini asmadan önce kabloyu silmediğine ve başını parmaklarını kullanmadan ilmeğe geçirmediğine göre" diyerek bir sonuca vardı Watkins, "birisini bunu onun yerine yaptı. Bunu mu demek istiyorsunuz?"

"Öyle görünüyor, amirim."

"Ama bu herif söylediğiniz kadar akıllıysa çıkarken neden ışığı söndürdü?" Watkins avuçlarını açtı ve masadaki yüzleri süzdü.

"Çünkü" dedi Harry, "bu bir refleks. Düşünmeden yaptı. Kendi evimizden çıkarken yaptığımız gibi. Ya da anahtarla girebildiğimiz ve gelip gitmeye alışkın oldukları bir evden çıkarken."

Harry sandalyesine yaslandı. Boncuk boncuk terliyordu ve bir şeyler içmek için daha ne kadar bekleyeceğini kestiremiyordu.

"Bence aradığımız adam, Otto Reichtnagel'in gizli âşığından başkası değil."

Lebie asansörde Harry'nin yanında dikiliyordu.

"Öğle yemeğine mi?" diye sordu.

"Sanırım evet" dedi Harry.

"Seninle gelsem sorun olur mu?"

“Tabii ki olmaz.”

Lebie iyi bir arkadaştı, fazla konuşmak istemediğin durumda.

Pazar Caddesi'ndeki Southern's'da bir masaya oturdular. Harry kendisine Jim Beam söyledi. Lebie mönüyü inceledi.

“İki barramundi salatası, bir sade kahve ve güzelinden, taze ekmek, lütfen.”

Harry şaşkın gözlerle Lebie'ye baktı. “Sağ ol ama şu anda yiyelim yok” dedi, garsona dönerek.

“Sipariş aynı kalıyor” diyerek gülümsedi Lebie. “Arkadaşın buranın barramundi salatasını bir tatsın, fikri değişir.”

Garson gidince Harry, Lebie'yi izledi. İki elini parmaklarını ayırarak masaya koymuş, kıyaslar gibi sırayla onlara bakıyordu.

“Gençken bir keresinde Büyük Set Resifi boyunca uzanan sahil şeridinden otostopla Cairns'e gitmiştim” dedi, ellerinin pürüzsüz sırtına bakarak. “Gezginlerin kaldığı bir pansiyonda dünyayı dolaşan iki Alman kızla tanıştım. Araba kiralayıp Sidney'den oraya gelmişlerdi ve bana gittikleri yerleri, nerede ne kadar ve neden kaldıklarını, bundan sonraki planlarının ne olduğunu en ince ayrıntısına kadar anlattılar. Hiçbir şeyi şansa bırakmadıkları açıktı. Belki de Alman olmak bunu gerektirdiği için. Yolda hiç kanguru gördünüz mü diye sorduğumda güldüler ve gördüklerini söylediler. ‘Yapılacaklar’ listesine onu da ekledikleri belliydi. ‘Peki durup beslediniz mi?’ diye sordum. Afallamış gibi önce birbirlerine, sonra bana baktılar. ‘Hayır, beslemedik!’ dediler. ‘Neden beslemediniz ki? Çok tatlı hayvanlardır’ dedim. ‘Ama ölüydü’ diye cevap verdiler.”

Harry, Lebie'nin uzun monoloğu karşısında öyle şaşkındı ki gülümsemeyi unuttu.

Garson geldi ve Harry'nin önüne Jim Beam'i bıraktı. Lebie bardağa baktı.

“İki gün önce öyle güzel bir kız gördüm ki yanağını sevip iltifat edesim geldi. Yirmili yaşlardaydı, mavi bir elbisesi vardı ve bacakları çıplaktı. *Ama ölüydü.* Senin de bildiğin gibi, sarışındı, tecavüze uğramıştı ve boynunda boğulma anından kalan morluklar vardı.

Dün gece rüyamda tüm Avustralya’nın yol kenarlarındaki çukurların manasızca genç ve anlamsızca güzel bu kızlarla dolu olduğunu gördüm. Sidney’den Cairnes’e, Adelaide’den Perth’e, Darwin’den Melbourne’e, her yerdeydiler. Ve bunun tek bir nedeni vardı. Gerçekle yüzleşemediğimiz için gözlerimizi kapamıştık. Yeterli cesareti gösterememiştik. Zayıf insanlar olmaktan geri duramamıştık.”

Harry, Lebie’nin nereye gelmeye çalıştığını biliyordu. Garson balıkları getirdi.

“Sen ona aramızda en çok yaklaşan kişisin, Harry. Kulağını yere koyarsan bir daha geldiğinde ayak seslerini tanıyabilirsin. Sarhoş olmak için her zaman yüz tane iyi neden bulunabilir; ne var ki bir otel odasında kusarken kimseye faydan dokunmaz. Bu adam bir insan değil. O yüzden biz de insan olmamalıyız. Ona ne kadar sağlam ve dirençli olduğumuzu göstermeliyiz.” Lebie peçetesini açtı. “Ama önce yemek yemeliyiz.”

Harry viski bardağını ağzına götürdü ve yavaşça içkisini bitirirken Lebie’yi izledi. Ardından boş bardağı masaya koydu, yüzünü ekşitti ve çatalla bıçağı eline aldı. Yemeğin geri kalanı sessiz geçti.

Büyük balık

Sandra her zamanki yerinde bekliyordu. Harry'yi yaklaştırmaya kadar tanıyamadı.

"Seni tekrar görmek ne güzel" dedi. Gözleri ilgisiz, gözbebekleri küçüktü.

Birlikte Bourbon & Beefe gittiler. Garson hemen yanlarına koştu ve Sandra'nın sandalyesini çekti.

Harry, Sandra'ya ne istediğini sordu, bir kolayla bir duble viski söyledi.

"Tanrım, beni kovmaya geliyor sandım" dedi Sandra, rahatlayarak.

"Ben buranın müdavimi sayılırım" diye cevapladı Harry.

"Kız arkadaşın nasıl?"

"Birgitta mı?" Harry bir süre sessizleşti. "Bilmem. Benimle bir daha görüşmeyecekmiş. Umarım kendisini berbat hissediyordur."

"Niye berbat hissetmesini umuyorsun?"

"Beni sevdiğini gösterir de ondan."

Sandra kulak tırmalayan bir kahkaha patlattı. "Sen nasılsın bakalım, Harry Holy?"

"Korkunç" dedi Harry, üzgün bir gülümsemeyle. "Ama bir katili yakalayabilirsem çok daha iyi hissedeceğim."

Sandra sigarasını yakarken "Ve sana yardım edebileceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu. Yüzü, eğer böyle bir şey müm-

künse eskisinden bile daha soluk ve bitkindi; gözleri kızarmıştı.

“İkiz gibiyiz” dedi Harry, masanın yanındaki karartılmış cama vuran yansımalarını işaret ederek.

Sandra bir şey söylemedi.

“Çok net olmasa da Birgitta’nın çantanı yatağa attığını ve içindekilerin döküldüğünü hatırlıyorum. Önce çantanda Pekin köpeği taşıdığını sandım.” Harry duraksadı. “Bana söyle misin, o sarı peruğa neden ihtiyaç duyuyorsun?”

Sandra pencereden dışarı baktı. Daha doğrusu pencerenin camına ve muhtemelen yansımalarına.

“Bir müşterim benim için aldı. Beraber olurken onu takmamı istiyordu.”

“Kim?”

Sandra başını iki yana salladı. “Unut gitsin, Harry. Söylemeyeceğim. Bizim meslekte çok az kural vardır ve müşterilerle ilgili konularda çeneni tutmak bunlardan biridir. Bana göre iyi bir kuraldır da.”

Harry iç geçirdi. “Korkuyorsun” dedi.

Sandra’nın gözleri parladı. “Boşuna deneme, Harry. Ağzımdan bir şey alamayacaksın, tamam mı?”

“Bana kim olduğunu söylemene gerek yok, Sandra. Zaten biliyorum. Sadece söylemekten korkup korkmadığını bilmek istedim.”

“*Zaten biliyorum*” diyerek onu taklit etti Sandra. Sinirlendiği belliydi. “Peki nereden biliyorsun?”

“Çantandan düşen taşı gördüm, Sandra. Yeşil bir kristal. Üzerindeki işareti tanıdım. Annesinin dükkânından. Crystal Castle’dan.”

Sandra iri, siyah gözlerini ona dikti. Kırmızı dudaklarını büzüp çirkin bir şekle soktu. Harry bir elini dikkatlice onun omzuna koydu.

“Evans White’tan neden bu kadar korkuyorsun, Sandra? Neden onu bizden gizliyorsun?”

Sandra kolunu itti. Yüzünü yeniden pencereye çevirdi. Harry bekledi. Burnunu çekince niye cebinde taşıdığını bilmediği mendili ona uzattı.

“Senin kadar kötü hisseden başkaları da var” diye fısıldadı, en sonunda. Yüzünü döndüğünde gözleri daha da kızarmıştı. “Neden olduğunu biliyor musun?” Elbisesinin kolunu yukarı çekti ve beyaz kolunun ön kısmını gösterdi. Bazıları kabuk bağlamış, hayli kötü görünen kırmızı izler vardı kolunda.

“Eroin mi?”

“Morf. Morfin” dedi Sandra. “Sidney’de çoğu insan morfinle yetinmeyi başaramaz ve sonunda bir şekilde eroine geçer. Ama benim eroine alerjim var. Vücudum kaldırmıyor. Bir kere denedim ve neredeyse ölüyordum. O yüzden benim tek zehrim var, o da morfin. Geçen sene King’s Cross’ta morfini yeterli miktarda alabileceğin sadece bir kişi vardı. Ve ödemesini bir çeşit rol yapma oyunuyla alır. Benden makyaj yapmamı ve beyaz bir peruk takmamı istiyor. Dert etmiyorum. İhtiyacım olanı aldığım sürece bundan ne zevk aldığı umurumda bile değil çünkü. Kaldı ki benden annesi gibi giyinmemi isteyen birinden çok daha tuhaf ruh hastaları gördüm.”

“Annesi mi?”

“Bana kalırsa annesinden nefret ediyor. Ya da normalden çok daha fazla seviyor. Hangisi olduğundan emin değilim ama ikisinden biri. Bu konuyu hiç konuşmaz. Tanrım, zaten konuşsun da istemem!” Sahte bir kahkaha attı.

“Neden nefret ettiğini düşünüyorsun?”

“Çünkü son birkaç sefer her zamankinden daha sert davrandı. Vücudumda morluklar oldu.”

“Boynunda mı?”

Sandra başını iki yana salladı. “Ama denedi. Norveçli kızın boğularak öldürüldüğü haberi gazeteye çıktıktan hemen sonra. Ellerini boğazıma götürdü ve hareketsizce yatıp korkma-

manı söyledi. Ama daha sonrasında bunu hiç düşünmedim.”
 “Neden?”

Sandra omuzlarını kaldırdı. “İnsanlar okudukları ve gördükleri şeylerden etkileniyor. *Dokuz Buçuk Hafta* sinemalara geldiğinde de böyle olmuştu mesela. Soyunup yerde emeklememizi ve karşımıza oturup bizi izlemeyi isteyen bir sürü müşteri türemişti.”

“Ne boktan filmdi” dedi Harry. “Sonra ne oldu?”

“Elleriyle boğazımı kavradı ve başparmaklarını gırtlığım da gezdirdi. Aslında ortada bir şiddet yoktu ama yine de peruğumu çıkardım ve bu oyunu oynamak istemediğimi söyledim. Fazla ileri gittiğini anlayıp o da vazgeçti. Bir anlığına kendini fazla kaptırmıştı sadece. Özel bir anlamı yoktu.”

“Sen de ona inandın mı?”

Sandra omuzlarını oynattı. “Ufacık bir özgürlüğün bile hayata bakışını nasıl değiştirebileceğini bilmezsin” dedi, viskisini bitirerek.

“Öyle mi?” dedi Harry, hiç dokunmadığı kola şişesine hoşnutsuz bir ifadeyle bakarak.

McCormack sabırsızlıkla parmaklarını masaya vuruyordu. Vantilatör son hızda çalışmasına rağmen Harry terliyordu. Yong kapısını çalınca Otto Reichtnagel’in komşusunun çenesi düşmüştü. Çok fazla şey anlatmıştı ama ne yazık ki hiçbirinin konuyla ilgisi yoktu. Belli ki Yong gibi biri bile bu bezdirici konuşma sırasında iyi bir dinleyici taklidi yapmaktan zorlanmıştı.

Watkins, kadının onda nasıl bir izlenim bıraktığını sorduğunda Yong gülümseyerek “Koca popolu” dedi.

“Centennial Park’taki kızla ilgili yeni bir şeyler var mı?” dedi McCormack.

“Pek yok” dedi Lebie. “Ama ana kuzusu bir kız olmadığı açık. Amfetamin kullanıyormuş ve yakın zaman önce King’s

Cross'taki bir striptiz kulübünde çalışmaya başlamış. Öldürüldüğünde evine dönüyormuş. Onu parka girerken gördüğünü söyleyen iki tanığımız var.”

“Başka?”

“Hepsi bu kadar, amirim.”

“Evet, Harry” dedi McCormack, terini silerek. “Senin teorin nedir?”

“Son teorin” diye mırıldandı Watkins, herkesin duyacağı bir sesle.

“Pekâlâ” diyerek söze başladı Harry. “Andrew’un söylediğine göre Inger Holter’in öldürüldüğü gün Evans White’ı Nimbin’de gördüğünü söyleyen görgü tanığını hâlâ bulamadık. Şimdilik bildiklerimiz şunlar: White daha çok sarışın kadınlardan hoşlanıyor, sorunlu bir çocukluk geçirmiş ve annesiyle arasındaki ilişkiyi irdelemek ilginç olabilir. Asla düzenli bir işi ve evi olmadığından hareketlerini izlemek biraz yanıltıcı. Otto Rechnagel’le gizli bir ilişkisi olması imkân dahilinde. Otto’ya seyahatlerinde eşlik etmiş olması da mantık dışı değil. Bir otelde oda tutmuş ve kurbanlarını karşılaştığı kişilerin arasından seçmiş olabilir. Bunların hepsi teori elbette.”

“Belki de seri katil Otto’ydu” fikrini ortaya attı Watkins. “Onu ve Kensington’ı başka biri öldürdü ve bu kişinin diğer cinayetlerle hiçbir ilgisi yoktu?”

“Centennial Park” dedi Lebie. “Bizim seri katilimizin işi. Her şeyimin üzerine bahse varım. Kaybedecek çok bir şeyim yok zaten...”

“Lebie haklı” dedi Harry. “Hâlâ dışarıda dolaşıyor.”

“Peki” dedi McCormack. “Dostumuz Holy’nin teorilerini açıklarken *imkân dahilinde* ve *mantık dışı değil* gibi ifadeler kullandığının farkındayım ve bunu yapması akıllıca. Şu aşamada ukalalık taslamanın hiçbirimize faydası olmaz. Ayrıca artık herkes şunu kabul etmeli ki karşınızdaki adam epey

zeki. Ve bir o kadar kendine güveniyor. Peşinde olduğumuz cevapları bize kendisi verdi ve katili altın tepside önümüze sundu. Çünkü bu cevapların bizi yatıştıracağını ve katil kendi kendine öldüğü için dosyanın çözüldüğünü düşüneceğimizi tahmin ediyor. Kensington'ı seçmesinin tek sebebi de olayı örtbas etmeye karar vereceğimizden emin olması. Kabul edelim, bu da zekice."

McCormack son cümleyi söylerken Harry'ye kısa bir bakış attı.

"Avantajımız, kendisini güvende sandığı gerçeğinde saklı. İnsanlar güvende olduklarını düşündüklerinde genellikle dikkatsiz olurlar. Bizse bu meseleye nasıl yaklaşacağımıza artık bir karar vermeliyiz. Yeni bir şüphelimiz var ve başka hata yapma lüksümüz yok. Sorun şu ki çok fazla su sıçratırsak büyük balığı korkutabiliriz. Balığı net bir şekilde altımızda görene kadar soğukkanlı olmalı ve çıt çıkarmadan dikilmeliyiz. Öyle bir ana dek beklemeliyiz ki hataya yer bırakmamalı ve asla ıskalamamalıyız. İşte zıpkını tam o zaman fırlatmalıyız."

McCormack her birine sırayla baktı. Herkes amirin tartışmaya açık olmayan bu akliselim tavrını başıyla onayladı.

"Bunu yapmak için de savunmacı, sessiz ve sistematik bir şekilde çalışmalıyız."

"Katılmıyorum" dedi Harry.

Diğerleri ona döndü.

"Su sıçratmadan balık yakalamanın bir yolu daha var" dedi Harry. "Bir parça ip, bir kanca ve yemek için geleceğini bildiğimiz bir yem."

Kutu denizanası

Rüzgâr çakıl yolu ve mezarlığın çevresindeki alçak taş duvarları döne döne tırmanıp bir avuç yaşlı insanın üzerine eserken toz bulutlarını da beraberinde getiriyordu. Harry gözlerini toz kaçmasın diye yummak zorunda kalmıştı; rüzgârla dalgalanan gömlekler ve ceket kuyrukları, uzaktan bakıldığında toplanan küçük kalabalığı Andrew Kensington'ın mezarının üzerinde dans ediyormuş gibi gösteriyordu.

“Cehennem gibi bir rüzgâr” diye fısıldadı Watkins, rahibin ezberden yaptığı konuşma sırasında.

Harry ayakta dikilirken Watkins'in neden bu benzetmeyi seçtiğini düşündü ve onun yanıldığını umdu. Rüzgârın nereden geldiğini bilmek zordu elbette ama telaşı olduğu apaçıktı. Buraya Andrew'un ruhunu götürmeye geldiyse işini hafife aldığı kimse iddia edemezdi. İlahi kitabının yaprakları titriyor, mezarın yanındaki üzeri toprak dolu yeşil muşamba çırpınıyor, kafalarında tutacak bir şapkası olmayanlar, kelleri örten saçlarla diğer saç modellerinin rüzgârda dağılmasını izliyordu.

Harry rahibi dinlemiyor, kısık gözlerle mezarın etrafına göz gezdiriyordu. Birgitta'nın saçları kırmızı bir alev gibi geriye uçuyordu. Yüzünde boş bir ifadeyle Harry'yle göz göze geldi. Kır saçlı yaşlı bir kadın, kucığında bastonla bir sandalyede titreyerek oturuyordu. Teni sarıydı ve ilerleyen ya-

zeki. Ve bir o kadar kendine güveniyor. Peşinde olduğumuz cevapları bize kendisi verdi ve katili altın tepside önümüze sundu. Çünkü bu cevapların bizi yatıştıracaklarını ve katil kendi kendine öldüğü için dosyanın çözüldüğünü düşüneceğimizi tahmin ediyor. Kensington'ı seçmesinin tek sebebi de olayı örtbas etmeye karar vereceğimizden emin olması. Kabul edelim, bu da zekice."

McCormack son cümleyi söylerken Harry'ye kısa bir bakış attı.

"Avantajımız, kendisini güvende sandığı gerçeğinde saklı. İnsanlar güvende olduklarını düşündüklerinde genellikle dikkatsiz olurlar. Bizse bu meseleye nasıl yaklaşacağımıza artık bir karar vermeliyiz. Yeni bir şüphelimiz var ve başka hata yapma lüksümüz yok. Sorun şu ki çok fazla su sıçratırsak büyük balığı korkutabiliriz. Balığı net bir şekilde altımızda görene kadar soğukkanlı olmalı ve çıt çıkarmadan dikilmeliyiz. Öyle bir ana dek beklemeliyiz ki hataya yer bırakmamalı ve asla ıskalamamalıyız. İşte zıpkını tam o zaman fırlatmalıyız."

McCormack her birine sırayla baktı. Herkes amirin tartışmaya açık olmayan bu akliselim tavrını başıyla onayladı.

"Bunu yapmak için de savunmacı, sessiz ve sistematik bir şekilde çalışmalıyız."

"Katılmıyorum" dedi Harry.

Diğerleri ona döndü.

"Su sıçratmadan balık yakalamanın bir yolu daha var" dedi Harry. "Bir parça ip, bir kanca ve yemek için geleceğini bildiğimiz bir yem."

Kutu denizanası

Rüzgâr çakıl yolu ve mezarlığın çevresindeki alçak taş duvarları döne döne tırmanıp bir avuç yaşlı insanın üzerine eserken toz bulutlarını da beraberinde getiriyordu. Harry gözlerini toz kaçmasın diye yummak zorunda kalmıştı; rüzgârla dalgalanan gömlekler ve ceket kuyrukları, uzaktan bakıldığında toplanan küçük kalabalığı Andrew Kensington'ın mezarının üzerinde dans ediyormuş gibi gösteriyordu.

“Cehennem gibi bir rüzgâr” diye fısıldadı Watkins, rahibin ezberden yaptığı konuşma sırasında.

Harry ayakta dikilirken Watkins'in neden bu benzetmeyi seçtiğini düşündü ve onun yanıldığını umdu. Rüzgârın nereden geldiğini bilmek zordu elbette ama telaşı olduğu apaçıktı. Buraya Andrew'un ruhunu götürmeye geldiyse işini hafife aldığı kimse iddia edemezdi. İlahi kitabının yaprakları titriyor, mezarın yanındaki üzeri toprak dolu yeşil muşamba çırpınıyor, kafalarında tutacak bir şapkası olmayanlar, kelleri örten saçlarla diğer saç modellerinin rüzgârda dağılmasını izliyordu.

Harry rahibi dinlemiyor, kısık gözlerle mezarın etrafına göz gezdiriyordu. Birgitta'nın saçları kırmızı bir alev gibi geriye uçuyordu. Yüzünde boş bir ifadeyle Harry'yle göz göze geldi. Kır saçlı yaşlı bir kadın, kucığında bastonla bir sandalyede titreyerek oturuyordu. Teni sarıydı ve ilerleyen ya-

şı bile yüzünün İngilizlere has hatlarını gizleyemiyordu. Şapkası rüzgârla çarpılmıştı. Harry onun Andrew'u evlat edinen annesi olduğunu tahmin etmişti ama kadın öyle yaşlı ve narindi ki Harry'nin kilisenin dışında başsağlığı dilediğini bile zar zor anlamış, sadece başını oynatıp birbiri ardına anlaşılmaz kelimeler mırıldanmıştı. Arkasında, her iki elinde birer kız çocuğu tutan, fark edilmeyecek kadar küçük ve siyahi bir kadın dikiliyordu.

Rahip mezara Lutherciler gibi toprak attı. Harry, Andrew'un Katolik Kilisesi'yle birlikte Avustralya'nın açık ara en yaygın mezhebi olan Anglikan Kilisesi'nin mensubu olduğunu duymuştu. Ne var ki hayatında sadece birkaç cenazeye gitmesine rağmen bu cenazenin Norveç'tekilerden pek de farkh olmadığını görebiliyordu. Hava bile aynıydı. Annesini gömdükleri gün de mavili grili fırtına bulutları mezarlığın üzerinde adeta cirit atmış ama neyse ki üzerlerine yağmur boşaltmak için acele etmemişti. Ronny'yi gömdükleri günse hava güneşliydi. Fakat Harry o sırada başını ağrıttığı için panjurlarım kapattırdığı bir hastane odasında yatıyordu. Tıpkı bugün olduğu gibi polis memurları cenaze kalabalığının büyük çoğunluğunu oluşturmuştu. Kim bilir, belki de cenaze sonunda aynı ilahiyi bir ağızdan söylemişlerdi: "Tanrım, artık sana daha yakınlım!"

Cenaze topluluğu dağılıp insanlar arabalarına yürüme-ye başlayınca Harry de Birgitta'nın peşinden gitti. Birgitta Harry ona yetişebilsin diye durdu.

"Hasta görünüyorsun" dedi, başını kaldırmadan.

"Hastayken nasıl görüdüğümü bilmiyorsun ki" dedi Harry.

"Hastayken hasta görünmez misin? Sadece hasta *göründüğünü* söylüyorum. *Gerçekten* hasta mısın?"

Ani bir rüzgâr esti ve Harry'nin kravatı havalanıp yüzünü kapladı.

"Belki biraz hasta olabilirim" dedi. "Ama çok değil. Sen

de... yüzüme çarpıp duran o saçlarıyla denizanası gibi görünüyorsun.” Harry ağzından kızıl bir saç teli çıkardı.

Birgitta gülümsedi. “Kutu denizanası olmadığımı şükret” dedi.

“Ne olmadığına?”

“Kutu denizanası. Avustralya’da çok yaygındır. Soktuğunda sıradan bir denizanasından çok daha beter acıtır...”

Harry arkasında tanıdık bir sesin “Kutu denizanası mı?” diye sorduğunu duydu. Sese doğru döndü. Toowoomba’ydı.

Harry Toowoomba’ya hatırını sordu ve Birgitta’nın yüzüne savrulan saçları yüzünden bu benzetmeyi yaptığını açıkladı.

“Hımm, eğer kutu denizanası olsaydı yüzünde kırmızı çizgiler kalırdı ve yirmi kırbaç yemiş gibi bağırırdın” dedi Toowoomba. “Birkaç saniye içinde yere yığılırdın, zehri solunum organlarını felç ederdi, zor nefes alırdın ve hemen müdahale edilmezse büyük acılar çekerek ölürdün.”

Harry kendini savunur gibi ellerini kaldırdı. “Sağ ol ama bugün için yeterince ölüm gördük.”

Toowoomba başıyla onayladı. Üzerinde siyah ipek kumaştan yapılmış rahat bir ceket ve papyon vardı. Harry’nin bakışlarını fark etti.

“Uzaktan da olsa takım elbiseye en çok benzeyen kıyafetim bu. Ayrıca bana bu takımı o vermişti.” Başıyla mezarı işaret etti. “Yeni değil, birkaç sene olmuştur. Andrew bol geldiğini söylemişti. Yalandı tabii ki. Kabul etmek istemiyordu ama bu ceketi Avustralya şampiyonasından sonraki davette giymek için almıştı. Kendisi hiç giyemediği için benim giymemi umuyordu.”

Arabalar yavaşça yanlarından geçerken çakıl yoldan yürüdüler.

“Sana kişisel bir soru sorabilir miyim, Toowoomba?” dedi Harry.

“Sanırım evet.”

"Sence Andrew nereye gidecek?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ruhu yukarı mı çıkacak yoksa aşağı mı inecek?"

Toowoomba ciddi bir ifade takındı. "Ben basit bir adamım, Harry. Öyle şeyleri pek bilmem; ruhlardan da anlamam. Ama Andrew Kensington'ı biraz tanıyorsam, yukarıda bir yer varsa ve istedikleri şey temiz ruhlarsa yeri herhalde orasıdır." Gü-lümsedi. "Ama aşağıda da gidilecek bir yer varsa bence And-rew orayı tercih eder. Sıkıcı mekânlardan nefret ederdi."

Sessizce güldüler.

"Ama madem kişisel bir soru sordun, ben de sana kişisel bir cevap vereyim, Harry. Bana kalırsa Andrew'un atalarıyla benim atalarımın haklı oldukları bir konu vardı. İkisi de ölü-me gerçekçi bir gözle bakıyordu. Evet, zamanında birçok ka-bilenin ölümden sonra bir hayatın olduğuna inandığını söyle-yebiliriz. Bazıları reenkarnasyona, ruhun bir insandan diğ-e-rine geçtiğine, hatta ruhların bedensiz bir varlık olarak geri dönebildiğine inanıyordu. Kimisi ölümlerin ruhlarının gökyü-zünde yıldız olarak görülebildiğini düşünüyordu. Ve daha bu-nun gibi birçok şey. Ama hepsi de insanların bu safhalardan sonra er ya da geç tam, nihai ve kesin bir ölümle yok olaca-ğına inanıyordu. Buydu yani. Bir taş yığınınna dönüp gidiyor-sun işte. Bu fikir nedense hoşuma gidiyor. Çünkü ölümsüz-lükle ilgili görüşler insanı yoruyor, haksız mıyım?"

"Görünüşe bakılırsa Andrew sana o ceketten daha fazlası-nı bırakmış" dedi Harry.

Toowoomba güldü. "O kadar belli oluyor mu?"

"Tam onun sözleri" dedi Harry. "Rahip olacak adamdı."

Toowoomba'nın olduğu belli olan paslı, küçük bir araba-nın yanında durdular.

"Baksana, Andrew'u tanıyan birine ihtiyacım olabilir" de-di Harry, bir anda içine doğarak. "Nasıl düşündüğünü, bunu neden yaptığını anlayacak birine."

Doğruldu ve onunla göz göze geldi.

"Bence Andrew'u birisi öldürdü."

"Saçmalama!" diyerek çıkıştı Toowoomba. "*Tabii ki öyle!* Andrew'u tanıyan herkes, onun asla isteyerek bir partiyi terk etmeyeceğini bilir. Onun için hayat en büyük partiydi. Hayatı onun kadar seven başka kimseyi görmedim. Üstelik hayat ona bunca şey yapmışken. Gitmeye niyeti olsaydı bundan önce elinde sayısız imkân ve neden vardı."

"O halde aynı fikirdeyiz" dedi Harry.

"Bana çoğu zaman bu numaradan ulaşabilirsin" dedi Toowoomba, bir kibrit kutusuna rakamlar karalayarak. "Cep telefonu numaram."

Toowoomba, eski beyaz Holden'iyile bata çıka kuzeye doğru yola çıktı. Harry bir müddet dikilip onun gidişini izledikten sonra, Birgitta'ya mesai arkadaşlarından birinin arabasıyla şehre gitmeyi teklif etti. Ama çoğu gitmiş görünüyordu. Birazdan önlerine eski ve görkemli bir Buick yanaştı. sürücü pencereyi aşağı indirdi ve dikkat çekici bir burna sahip kırmızı yüzünü dışarı çıkardı. Adamın burnu birkaç yumrudan oluşan bir çeşit patatese benziyordu ve ince damarlar ağıyla, yüzünün geri kalanından bile daha kızarıktı.

Burun "Şehre mi gidiyorsunuz, gençler?" diye sordu ve onlara binmelerini söyledi.

"Ben Jim Connolly. Bu da karım Claudia" dedi. Harry ve Birgitta arabanın geniş arka koltuğuna oturduktan sonra. Ön koltuktan ıslıl ıslıl, gülümseyen zayıf ve esmer bir yüz onlara döndü. Kızılderili'ye benziyordu ve o kadar ufaktı ki koltuk başlığının üzerinden bakınca zor görünüyordu.

Jim, dikiz aynasından onları inceledi.

"Andrew'un dostları mısınız? Yoksa iş arkadaşları mı?"

Külüstürünü dikkatlice çakıl yoldan aşağı indirirken Harry onunla yakınlıklarını açıkladı.

"Demek sen Norveçli, sen de İsveçlisin. Bayağı uzak bir

yol. Gerçi buradaki herkes uzak bir yerden geliyor. Mesela, bizim Claudia da Venezuelalı. Bütün kâinat güzellerini çıkaran şu ülke var ya hani? Sahi, senin kaç birinciliğin vardı, Claudia? Gönlümün birinciliğini saymazsan tabii. Ha ha.” Öyle çok güldü ki gözleri göz kırışıklarının altında kayboldu. Claudia da ona katıldı.

“Ben de Avustralyalıyım” diyerek devam etti Jim. “Büyük büyük büyük dedem buraya İrlanda’dan gelmiş. Hem katil, hem hırsızmış. Ha ha ha. Bazıları üzerinden neredeyse iki yüz sene geçmiş olmasına rağmen atalarının mahkûmlardan olduğunu kabul etmeyi sevmiyor. Bense her zaman gurur duydum. Bu ülkeyi bir avuç denizci ve askerle beraber onlar kurmuş. Güzel de bir ülke kurmuşlar. Biz buraya şanslı ülke deriz. Evet, evet, bazı şeyler zamanla değişiyor işte. Şimdilerde o mahkûm ataların izini sürmenin ‘moda’ olduğunu duyuyorum. Ha ha ha. Andrew’a siz de üzüldünüz, değil mi?”

Jim makineli tüfek gibi konuşuyordu ve Harry’yle Birgitta ne zaman bir fırsatını bulup araya girmeyi başarsa sözü yeniden ele alıyordu. Dahası, konuşması hızlandıkça arabası yavaşlıyordu. Harry’nin eski kasetçalarındaki David Bowie gibi. Yıllar önce babası ona pilli bir teyp almıştı ve sesi ne kadar açarsa kaset o kadar yavaşlıyordu.

“Andrew’la ben, Jim Chivers’in turnelerinde birlikte boks yapardık. Andrew’un burnu hiç kırılmadı, biliyor musunuz? Bir kez bile! Kimse o şerefe nail olamadı. Gerçi Aborijinlerin burunları epey düz olur; belki de o yüzden kimsenin aklına kırmak gelmemiştir. Oysa Andrew’un içi de dışı kadar zinde ve sağlıklıydı. Burnu ne kadar sağlıklıysa yüreği de öyleydi. Devlet seni doğar doğmaz kaçırdıktan sonra ne kadar sağlıklı kalabilirsen o kadar. Ama Melbourne’deki Avustralya şampiyonasında yaşanan o kavgada yüreği de yaralandı. Haberiniz vardır herhalde? O gün orada çok şey kaybetti.” Artık kırkın altında gidiyorlardı.

Şampiyon Campbell'in sevgilisi olan kız, Andrew'a takmış durumdaydı, resmen önünde diz çöküyordu ama hayatı boyunca baş döndürücü bir güzelliğe sahip olduğundan daha önce hiç reddedilmemiş. Reddedilmiş olsa her şey farklı gelişebilirdi. O gece Andrew'un otel odasının kapısını çalmış ve Andrew kibarca gitmesini söylemiş ama kız bunu kaldıramamış ve doğruca erkek arkadaşına gidip Andrew'un onu ellediğini söylemiş. Andrew'un odasına telefon açmışlar ve ona mutfağa inmesini söylemişler. Aşağıdaki kavgayla ilgili hâlâ farklı söylentiler dolaşıyor. Andrew'un hayatı o kavgadan sonra tepetaklak oldu. Ama yine de burnunu asla kıramadılar. Ha ha ha. Siz çift misiniz?"

"Tam öyle sayılmaz" demekle yetindi Harry, kendisini tutarak.

"Hiç öyle görünmüyor" dedi Jim, aynadan onları izleyerek. "Belki farkında değilsiniz ama bugünün ağır havasından biraz çökmüş görünseniz bile hâlâ aranızda bir kıvılcım var. Yanılıyorsam düzeltin ama Claudia'yla ikimizin ilk yirmi ya da otuz seneki genç ve âşık haline benziyorsunuz. Ha ha ha. Şimdiyse sadece âşığız. Ha ha ha."

Claudia kocasına ıslıl ıslıl gözlerle baktı.

"Claudia'yla o gösterilerin birinde tanıştım. Akrobatlık yapıyordu. Bugün bile kendisini zarf gibi katlayabilir. O yüzden bu kocaman Buick'le ne yaptığımı inanmıyorum. Ha ha ha. Öpmeme izin verene kadar bir yıldan fazla bir süre her gün onu tavlamaaya çalıştım. Sonra da beni ilk gördüğü an âşık olduğunu itiraf etti. Burnumun daha o zamandan ne kadar darbe aldığını düşünürseniz sırf bunu söylemesi bile inanılmazdı. Bunu dedikten sonra gitti ve bitmek bilmeyen korkunç bir sene boyunca bana iffetli kadın numarası yaptı. Kadınların bazen benden ödü pathyor. Sen ne düşünüyorsun, Harry?"

"Şey" dedi Harry, "ne demek istediğinizi anlıyorum."

Birgitta'ya baktı. Birgitta cılız bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Normalde yirmi dakika süren bir yolu kırk beş dakikada geldikten sonra şehir merkezinde durdular ve Harry'yle Birgitta teşekkür edip arabadan indiler. Şehirde de rüzgâr başlamıştı. Ne diyeceklerini bilemeden şiddetli rüzgârda öylece dikildiler.

"Epey sıradışı bir çift" dedi Harry.

"Evet" dedi Birgitta. "Ama mutlular."

Rüzgâr yukarı kıvrılıp parktaki bir ağacı sallayınca Harry tüylü bir gölgenin saklanmak için hızla ağaçtan fırladığını görür gibi oldu.

"Eee, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Harry.

"Benimle eve geliyorsun."

"Tamam."

Öç

Birgitta, Harry'nin ağzına bir sigara koydu ve yaktı.

"Hak ettin" dedi.

Harry düşündü. O kadar da kötü hissetmiyordu. Örtüyü üzerine çekti.

"Utandın mı?" diyerek güldü Birgitta.

"Beni yiyecekmiş gibi bakman hoşuma gitmiyor. İster inan ister inanma ama ben bir makine değilim."

"Sahiden mi?" Birgitta şaka yollu altdudağını ısırды. "Neredeyse inandıracaktın ama. Özellikle senin o piston..."

"Tamam, yeter. Mutlu olduğunda bu kadar edepsizleşmek zorunda mısın sen, tatlım?"

Birgitta ona sokuldu ve başını göğsüne yasladı.

"Bir hikâye daha anlatacağına söz vermiştin" diye fısıldadı.

"Evet, öyle." Harry derin bir nefes aldı. "Bir düşüneyim. Tamam, sana ilkinı anlatayım. Sekizinci sınıftaydım ve yan sınıfa yeni bir kız gelmişti. Adı Kristin'di ve en beyaz dişlere sahip olan, dahası bir müzik grubunda gitar çalan en iyi arkadaşım Terje'yle resmen sevgili olduklarını açıklamaları sadece üç hafta sürdü. Yalnız şöyle bir sorun vardı, o benim yıllardır beklediğim kızdı." Harry duraksadı.

"Peki ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Beklemeye devam ettim. Zamanla Kristin'in yakın arkadaşı oldum; benimle akla hayale gelebilecek her ko-

nuyu konuşurdu. Terje'yle arasında işler iyi gitmediğinde gelip bana anlatır, en yakın dostunun bunları duydukça ne kadar mutlu olduğunu, doğru zamanı kolladığını fark etmezdi.”

Harry sırttı.

“Tanrım, şimdi söyleyince kendimden nefret ettim.”

“Şoktayım” diyerek mırıldandı Birgitta, şefkatle Harry'nin saçını okşayarak.

“Bir arkadaş, Terje'nin konsere çıkacağı hafta sonu bizim grubu büyükbabasının boşta duran çiftlik evine çağırdı. Ev yapımı şarap içtik ve Kristin'le ben bir koltukta oturup gece geç saatlere kadar konuştuk. Bir süre sonra evi keşfetmeye karar verdik ve tavan arasına çıktık. Kilitli bir kapı vardı ama Kristin bir kancada asılı duran anahtarı bulup kapıyı açtı. Küçücük sayvanlı bir karyolanın yorganının üzerinde yan yana uzandık. Nevresimin çukurları siyah bir şeylerle doluydu. Bunların ölü sinekler olduğunu fark edince yerimden sıçradım. Belki binlerce sinek vardı. Kristin'in beyaz yastığının üzerindeki ölü sineklerle çevrili yüzünü bana yaklaştırdığını gördüm. Ay pencerenin dışında öyle büyük ve yuvarlak duruyordu ki mavimsi ışığı tenini saydam gösteriyordu.”

Birgitta “Pöf!” dedi ve Harry'nin üzerine yuvarlandı. Harry uzun uzun Birgitta'ya baktı.

“Her şeyden ve hiçbir şeyden konuştuk. Hiçbir şey dinlemeden sessizce yattık. Gece vakti yoldan bir araba geçtiğinde far ışıkları tavana vuruyor ve her türden tuhaf gölge odada geziniyordu. Kristin iki gün sonra Terje'den ayrıldı.”

Yana dönerek sırtını Birgitta'ya verdi. Birgitta üzerine kıvrıldı.

“Sonra ne oldu, Don Juan?”

“Kristin'le ben gizlice görüşmeye başladık. Tabii çok geçmeden ortaya çıktı.”

“Terje ne tepki verdi?”

“Hımm. İnsanlar bazen böyle şeylere ezbere tepkiler veri-

yor. Terje ortak arkadaşlarımıza 'Ya o, ya ben' dedi ve sanırım ezici bir galibiyet söz konusu oldu. Okulun en beyaz dişli çocuğu kazandı."

"Senin için korkunç olmalı. Yalnız mı kaldın?"

"Hangisi daha kötü olurdu, bilmiyorum. Ya da hangimize daha çok acıyordum. Terje'ye mi, kendime mi?"

"En azından Kristin'le birbirinize kavuşmuşsunuz."

"Doğru ama o büyü kaybolmuştu bir kere. Hayalimdeki o ideal kız gitmişti, anlarsın işte."

"Nasıl yani?"

"Artık sevgilisini en yakın arkadaşı için terk etmiş bir kızla beraberdim."

"Onun açısından bakarsan, sen de onunla olmak için en iyi arkadaşını ahlaksızca satan bir çocuktun."

"Kesinlikle. Ve bu gerçek asla yok olmadı. Belki gün yüzüne çıkmıyordu ama sessizce, karşılıklı küçümsemeyle için için yanan bir ateşti. Korkunç bir cinayetin suç ortakları gibiydik."

"Sonuç olarak mükemmel olmayan bir ilişkiyle idare etmek zorunda kalmışsın. Gerçek dünyaya hoş geldin!"

"Ters anladın. Bana kalırsa ortak günahlarımız bizi çoğu açıdan birbirimize bağladı. Bir süre gerçekten de âşıktık. Bazı günlerimiz... mükemmeldi. Su damlaları gibi. Ya da güzel bir tablo."

Birgitta güldü. "Konuşurkenki halini seviyorum, Harry. Böyle şeyler söylerken sanki gözlerin parlıyor. O ana geri gidiyorsun. Dönmek ister miydin?"

"Kristin'e mi?" Harry cevabı düşündü. "Birlikte olduğumuz günlere dönmeyi isteyebilirdim ama Kristin'e? Sanmıyorum. İnsanlar değişiyor. Özlediğin kişi artık var olmayabiliyor. Kahretsin, hepimiz değişiyoruz işte. Bir şey yaşanıp bitti mi artık çok geç oluyor; o şeyi ilk kez yaşarkenki duyguyu asla geri getiremiyorsun. Acı ama gerçek bu."

“İlk kez âşık olmak gibi mi?” diye sordu Birgitta sessizce.

“Evet... ilk kez âşık olmak gibi” dedi Harry, yanağını okşayarak. Ardından derin bir nefes daha aldı.

“Senden istemek zorunda olduğum bir şey var, Birgitta. Bir iyilik.”

Müzik kulakları sağır edecek kadar gürültülüydü; Harry onun ne söylediğini duymak için eğilmek zorunda kalıyordu. Teddy, sadece on dokuz yaşında olan ve Harry’nin de hak verdiği gibi dansıyla mekânı alevlendiren yeni yıldızı Melissa’yı övüyordu.

“Dedikodu. Bu işin tek yolu budur” dedi Teddy. “İstediğin kadar tanıtım ve pazarlama yap, sonuçta sadece tek bir şey kazandırır. O da dedikodu kazanı.”

Kulübün yıllar sonra ilk defa neredeyse tamamen dolu olduğuna bakılırsa dedikodu gerçekten de işini layığıyla yapmış gibiydi. Melissa’nın kovboy ve kement numaralarından sonra sandalyelerdeki erkekler, hatta kalabalığın küçük bir kısmını oluşturan kadınlar bile kibarca alkışlıyordu. “Görüyor musun?” dedi Teddy. “Yeni bir şey yaptığı için alkışlamıyorlar; bilindik klasik stripriz numarası yapıyor. Burada aynı numarayı yapan yarım düzine daha kız var ama kimse onlardan böyle etkilenmiyor. Onu farklı kılanın ne olduğunu söyleyeyim: masumiyet ve duygusallık.”

Teddy tecrübelerine dayanarak bu popülerlik dalgalarının ne yazık ki gelip geçici olduğunu biliyordu. İnsanlar daima yeni bir şeyler arardı; ama öte yandan bu sektörün kendi yavrularını yeme gibi iğrenç bir alışkanlığının olduğu da bir gerçektir.

“Güzel bir striptiz için heves şarttır” diye bağırdı Teddy, disko müziğini bastırmaya çalışarak. “Bu kızların çoğu, ne kadar uğraşırsa uğraşsın o hevesi sürdüremez. Her gün dört gösteri yaptığını düşünsene. Zamanla ilgin azalıyor ve kala-

balığı unuttuyorsun. Bunu şimdiye dek o kadar çok gördüm ki. Ne kadar popüler olursa olsun, deneyimli bir göz bir yıldızın ne zaman söndüğünü mutlaka görür.”

“Nasıl?”

“Sonuçta dansçılar. Müziği dinlemek ve içine girmek zorundalar. ‘Sert’ görünmeleri ve müziğin biraz önünden gitmeleri, herkesin sandığı gibi fazla hevesli olduklarını göstermez. Tam tersi, bıktıklarını ve bir an önce bitirmek istediklerini gösterir. Ayrıca kasten yapmasalar da hareketlerini kısarlar; böylece hareketler tam olmaz, sadece ne olabilecekleri anlaşılır. Aynı fıkrayı defalarca anlatan insanların küçük ama önemli ayrıntıları atlayıp fıkranın can alıcı noktasını kaçırması gibi. Bunu saklamanın bir yolu da yoktur. Çünkü beden dili yalan söylemez ve izleyiciye doğrudan geçer. Kızlar da bu sorunun farkına varır ve gösteriyi hareketlendirmeye yardımcı olması için sahneye çıkmadan önce bir iki kadeh içki içer. Çoğu zaman bir ikiden de fazla. O da kesmeyince...”

Teddy parmağını burun deliklerinden birine bastırdı ve diğerinden hava çekti.

Harry başını salladı. Tanıdık bir hikâyeydi.

“Kokaini keşfederler çünkü alkolün aksine sarhoş yapmadığını görürler; ayrıca kilo verdirdiğine dair söylentileri de duyarlar. Her gece en iyi gösteriyi yapabilmelerini sağlayan kafaya ulaşmak için giderek daha fazla alırlar. Çok geçmeden uyuşturucusuz gösteriye çıkamaz olurlar. Tabii bir zaman sonra yan etkileri görünmeye başlar. Konsantrasyonlarını kaybettiklerini ve onları izleyen ayyaş, gürültücü insanlardan nefret ettiklerini fark ederler. Ve bir gece sahneyi sınırdan ağlayarak terk ederler. Patronlarıyla tartışır, bir hafta izne çıkıp geri dönerler. Ama bir daha o atmosferi, doğru anda doğru şeyi yapmalarını sağlayan o sezgiyi bir daha asla hissedemezler. İzleyicilerin ayağı kesilir ve en sonunda sokaklara düşüp buna geçmenin zamanı gelir.”

Evet, Teddy parmağını bu sefer de nabzına koymuştu. Ancak tüm bunların olmasına daha çok vardı. Şimdi ineği sağma vaktiydi. Ve o inek kocaman gözleri, patlayacak gibi dolu memeleriyle sahnenin ortasında duruyordu; üstelik tüm bu anlatılanlar düşünüldüğünde çok mutlu bir inekti.

“Bizim bu yeni yetenekleri görmeye kimlerin geldiğini söylesem inanmazsın” diyerek güldü Teddy, yakasını temizlerken. “Bazıları seninle aynı meslekten diyeyim, sen anla. Ve hiçbirisi öyle çömez de degiller.”

“Biraz striptizden kimseye zarar gelmez.”

“Hıııııı” dedi Teddy, uzatarak. “Orasını bilemeyeceğim. Sonrasındaki riskleri göze almaya bu kadar hevesli olduklarına göre demek ki tek tük sıyrıklar canlarını acıtmıyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Önemli değil. Neyse, bu kadar sohbet yeter. Seni buralara hangi rüzgâr attı, polis bey?”

“İki şey. Centennial Park’ta bulunan kızın başta sanıldığı kadar temiz olmadığı ortaya çıktı. Kan örneklerinde yüksek miktarda amfetamin bulundu ve daha detaylı araştırma yapınca izler bizi buraya getirdi. Aslına bakarsan, kaybolduğu gecenin başında burada sahneye çıktığını öğrendik.”

“Barbara, evet. Trajik bir ölüm.” Teddy yaşlı görünmek için elinden geleni yaptı. “İyi bir striptizci sayılmazdı ama kesinlikle harika bir kızdı. Bir şey bulabildiniz mi bari?”

“Bize yardım edebileceğini umuyoruz, Mongabi.”

Teddy elini arkaya taranmış saçlarında gergince gezdirdi.

“Üzgünüm, polis bey. O benim ahırımdan değildi. Sammy’yle konuşun. Birkaç saate gelir.”

Saten kaplı bir çift kocaman göğüs aralarındaki manzarayı kapladı. Gittiklerinde Harry’nin önünde renkli bir kokteyl bardağı duruyordu.

“İki şey için geldiğini söylemiştin, polis bey. İkincisi neydi?”

"Ah, tabii ya. O tamamen özel bir konu, Mongabi. Şura-daki arkadaşımı daha önce hiç gördün mü, onu soracaktım." Harry barı işaret etti. Rahat ceketli uzun, siyah bir siluet on-lara el salladı. Teddy başını hayır der gibi oynattı.

"Emin misin, Mongabi? Epey tanınan biri. Yakın zaman önce Avustralya boks şampiyonu olacaktı."

Bir anlık sessizlik yaşandı. Mongabi'nin gözleri fırlıdak gibi döndü.

"Tam olarak amacın?.."

"Gerçi söylememe gerek yok ama kendisi ağırsıklet." Harry şemsiyelerin ve limon arasında pipeti bulup meyve su-yunu içmeye başladı.

Teddy gülümsemek için kendisini zorladı. "Polis bey, ben mi yanılıyorum yoksa az önce aramızda dostane bir sohbet yok muydu?"

"Evet, vardı. Ama hayatta her şey o kadar dostane olmu-yor. Dostluk kısmı bitti."

"Bakın Bay Holy, geçende yaşadıklarımızın nahoş şeyler olduğunun farkındayım. Bunun için sizden özür dilerim. Ger-çi kendinizde de haksızlık payı olduğunu kabul etmelisiniz. O gece daha buraya gelip oturduğunuz anda ikimizin de ya-şanacakları geride bırakacağını biliyordum. Sizinle birçok konuda anlaşabildiğimize inanıyorum. İkimiz de aynı dili ko-nuşuyoruz, polis bey."

Disko müziği aniden durunca bir saniyelik sessizlik oldu. Teddy ne yapacağını bilemedi. Meyve suyunun dibi pipetle çekilirken gürültülü bir fokurtu çıktı.

Teddy yutkundu. "Mesela, Melissa'nın gecenin geri kala-nı için özel bir planı olmadığını biliyorum." Harry'ye yalvarır gözlerle baktı.

"Sağ ol Mongabi, düşünceli olmanı takdir ediyorum. Ama şu anda inan hiç vaktim yok. Bu işi bir an önce halledip git-mem gerek."

Cebinden siyah bir polis copu çıkardı.

“O kadar meşgulüz ki seni hakkıyla öldürebilecek miyim, ondan bile emin değilim.”

“Ne oluyor be?..”

Harry ayağa kalktı. “Umarım Geoff ve Ivan bu gece çalışıyordur. Arkadaşım onlarla tanışmak için can atıyor da.”

Teddy doğrulmaya çalıştı.

Harry “Gözlerini kapa” dedi ve vurdu.

Yem

“Evet?”

“Merhaba, Evans’la mı görüşüyorum?”

“Olabilir. Kim arıyor?”

“Selam, ben Birgitta. Inger’in arkadaşı. Albury’de birkaç kere konuşmuştuk. Uzun, sarı, hafif kızıl saçlarım var. Hatırladın mı?”

“Tabii ki hatırladım. Nasılsın? Numaramı kimden aldın?”

“İyiyim. İdare ediyorum işte, bilirsin. Inger yüzünden biraz mutsuzum ama seni bununla sıkmayacağım. Numaranı Inger’den almıştım. Nimbin’e gittiğinde ulaşmamız gerekirse diye.”

“Anladım.”

...

“O halde konuya gireyim. Sende ihtiyacım olan bir şey var, Evans.”

“Aha. Neymiş o?”

“Mal.”

“Anladım. Seni üzmem istemem ama aradığın şeyin bende olduğunu pek sanmıyorum. Bak, eee... Birgitta...”

“Anlamıyorsun. Seninle görüşmem *lazım!*”

“Sakin ol. İhtiyacın olan şey için yüzlerce satıcı bulabilirsin. Ayrıca burası güvenli bir hat değil; o yüzden sana başka hiçbir şey söylememeni öneriyorum. Kusura bakma, sana yardım edemem.”

"İhtiyacım olan şey 'e' değil, 'm' ile başlıyor. O da sadece sende var."

"Saçmalık."

"Pekâlâ, belki birkaç kişide daha vardır ama hiçbirine güvenmiyorum. Birkaç kişi için alacağım. Çok fazla lazım; iyi de para veririm."

"Şu anda biraz yoğunum, Birgitta. Burayı bir daha arama lütfen."

"Dur! Şey... bildiğim bazı şeyler var. Ne sevdiğini biliyorum."

"Ne gibi?"

"Gerçekten... ne sevdiğini. Sana neyin zevk verdiğini."

...

...

"Özür dilerim, odadan birini çıkarmam gerekiyordu da. Başıma bela oldu. Eee, ben ne seviyormuşum, Birgitta?"

"Telefonda söyleyemem ama... saçlarım sarı ve ben... ben de öyle şeyleri seviyorum."

"Tanrım. Siz kızlar! Beni şaşırtmaktan bıkmayacaksınız, değil mi? Inger'in bunu kimseye anlatmayacağını sanıyordum."

"Ne zaman görüşebiliriz, Evans? Mesele acil."

...

"Aslında Sidney'e iki gün sonra gelecektim ama belki daha erken gelmeyi düşünebilirim."

"Evet!"

"Hımm."

"Yani ne zaman-?"

"Şşş, Birgitta. Düşünüyorum."

...

"Tamam, beni iyi dinle. Yarın akşam 8'de Darlinghurst Caddesi'nden aşağı yürü. Soldaki Hungry Jacks'e geldiğinde dur. Renkli camlı siyah bir Holden'e bakın. Araba 8.30'a kadar gelmezse git. Ve saçlarını kapatma ki görebileyim."

Veri

“Son görüşmemiz mi? Hımm. Kristin bir gece durduk yere beni aradı. Hafif sarhoştu sanırım. Ne olduğunu hatırlamadığım bir sebeple beni azarladı. Muhtemelen hayatını mahvettiğim içindir. Özenle planladığı şeylerin daima çevresindekiler tarafından yok edildiğini düşünmek gibi bir alışkanlığı vardı.”

“Tek başına büyüyen ve oyuncak bebekleriyle fazla oynayan kızlar öyle olur.”

“Belki de. Ama dediğim gibi, hatırlamıyorum. Kendim de pek ayık sayılmazdım.”

Harry kumda dirseklerinin üzerinde doğruldu ve denize göz gezdirdi. Dalgalar yükselirken en tepeleri beyazlaşıyor ve düşmeden önce bir saniyelğine havada kalan köpükleri güneşte parçalanmış cam gibi parıldayıp Bondi Plajı’nın kayalıklarına çarpıyordu.

“Ama onu bir kez daha gördüm. Kazadan sonra hastaneye ziyaretime geldi. Gözlerimi açıp onu yatağımın başında solgun ve neredeyse saydam bir halde görünce önce bir rüyadayım sandım. Onu ilk gördüğüm zamanki kadar güzeldi.”

Birgitta ona yandan bir çimdik attı.

“Çok mu abartılı anlatıyorum?”

“Hiç de bile, devam et.” Yüzüstü yatıyor ve kıkırdıyordu.

“Bu ne şimdi? Eski sevgilimden bahsederken biraz da olsa kıskanman gerekiyor. Ama bakıyorum da romantik geçmişim-

le ilgili ne kadar ayrıntıya girsem o kadar keyifleniyorsun.”

Birgitta güneş gözlüğünün üzerinden ona baktı.

“Maço polisimin duygusal bir yanı olduğunu öğrenmek hoşuma gidiyor. Gerçi üzerinden çok zaman geçmiş ama...”

“Çok zaman mı geçmiş? O zaman bizim yaşadığımız ne?”

Birgitta güldü. “Fazla yoğun olmayan ancak içinde sarf edilen çabaya değecek kadar da seks barındıran, dikkatlice düşünerek hareket edilen olgun bir yaz aşkı.”

Harry başını iki yana salladı. “Bu doğru değil Birgitta, sen de biliyorsun.”

“Evet, doğru; ama böyle de iyi, Harry. *Şimdilik* iyi. Hikâyene devam et. Edepsiz ayrıntılara girersen sana söyleyirim. Zaten eski erkek arkadaşımı anlatırken intikamımı fazlasıyla alacağım.” Mutlu mutlu sıcak kumlarda kıpırdandı. “Eski erkek arkadaşlarım demek istedim.”

Harry beyaz sırtındaki kumları temizledi.

“Yanmayacağından emin misin? Bu güneşin altında ve bu tenle...”

“Güneş kremi üzerine süren sendin, Herr Hole!”

“Koruma faktörü yeterince yüksek miydi, ondan emin olmadım. Tamam, boşver. Sadece yanmanı istemedim, hepsi bu.”

Harry gözlerini onun ışığa hassas tenine dikti. Ondan bir iyilik yapmasını istediğinde bir saniye bile tereddüt etmeden kabul etmişti.

“Merak etme babacığım. Sen hikâyeyi anlat.”

Vantilatör çalışmıyordu.

“Sıçayım, daha yeni alınmadı mı bu!” dedi Watkins, vantilatörün arkasına vurup açma kapama düğmesiyle oynarken. Ama boşunaydı. Artık sessiz bir alüminyum ve ölü bir elektrik akımından ibaretti.

McCormack homurdandı.

“Boşver, Larry. Laura’ya söyle, yeni bir tane daha alsın-

lar. Bugün harekât günü ve kafamız daha önemli şeylerle meşgul. Larry?"

Watkins öfkelenerek vantilatörü uzak bir yere koydu.

"Her şey hazır, amirim. Bölgede üç aracımız olacak. Her an nerede olduğunu tespit edebilmemiz için Bayan Enquist'in üzerine telsiz vericisi ve durumu dinleyip değerlendirebilmemiz için bir mikrofona yerleştireceğiz. Plana göre onu evine götüreceğiz; Holy yatak odasındaki gardıropta, Lebie balkonda, ben de koridorda pusuya yatmış olacağım. Arabada bir şey olursa ya da başka bir yere giderlerse de üç araç onları takip edecek."

"Taktik ne?"

Yong gözlüğünü düzeltti. "Bayan Enquist'in görevi ona cinayetlerle ilgili bir şeyler söyletmek, amirim. Inger Holter'in ona cinsel alışkanlıklarıyla ilgili anlattıklarını polise bildireceğini söyleyip adamımızı baskı altına sokacak. Bayan Enquist'in kaçamayacağından emin olursa çenesi açılabilir."

"Baskın yapmadan önce ne kadar bekleyeceğiz?"

"Sağlam bir kanıt kaydedene kadar. En kötü senaryo gerçekleşirse de ellerini onun boğazına götürür götürmez."

"Bunun riski ne?"

"Risk her zaman var tabii ki ama birini boğazlayarak öldürmek hızlı bir iş değil. Herhangi bir durumda onun birkaç saniye uzağında olacağız."

"Ya silahı varsa?"

Yong omuzlarını silkti. "Bildiğimiz kadarıyla bu onun karakterine çok ters bir davranış olur, amirim."

McCormack ayağa kalkmış, küçük odada volta atmaya başlamıştı. Bu hali Harry'ye küçükken hayvanat bahçesinde gördüğü şişman ve yaşlı bir leoparı hatırlatıyordu. Kafes o kadar ufaktı ki arkası daha bir önceki dönüşü tamamlamadan vücudunun önü dönmeye başlıyordu. Bir ileri bir geri. Bir ileri bir geri...

“Ya hiçbir şey söylemeden ya da hiçbir şey olmadan sevişmek isterse?”

“Bayan Enquist reddedecek. Fikrini değiştirdiğini, sadece onu morfin vermeye ikna etmek için seks teklif ettiğini söyleyecek.”

“Sonra da gitmesine göz mü yumacağız?”

“Onu yakalayacağımızdan emin olana kadar hiçbir şekilde harekete geçmeyeceğiz, amirim.”

McCormack üst dudağını emdi. “Peki Bayan Enquist bunu neden yapıyor?”

Odaya sessizlik çöktü.

“Çünkü tecavüzcüleri ve katilleri sevmiyor” dedi Harry, uzun bir bekleyişin ardından.

“Başka?”

Uzun bir sessizlik daha oldu.

“Çünkü bunu ondan ben istedim” dedi Harry en sonunda.

“Seni biraz bölebilir miyim, Yong?”

Yong Sue bilgisayarından başını gülümseyerek kaldırdı. “Tabii ki, dostum.”

Harry kendisini bir sandalyeye bıraktı. Meşgul polis memuru bir gözü ekranda, bir gözü Harry’de, klavyede bir şeyler yazmaya devam etti.

“Bunu başka kimseye söyleme ama ben inancımı kaybettim, Yong.”

Yong yazmayı bıraktı.

“Bence Evans White’la uğraşarak boşa kürek çekiyoruz” diyerek devam etti Harry.

Yong şaşkın gözlerle baktı. “Neden?”

“Açıklaması biraz güç ama kafamdan atamadığım bir iki şey var. Andrew hastanede bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Hatta onun öncesinde de.”

Harry durdu. Yong devam etmesini işaret etti.

“Çözümün sandığımdan daha yakın olduğunu söylemeye çalışıyordu. Failin Andrew’un tanıdığı ama bir sebeple kendi elleriyle tutuklayamadığı biri olduğuna inanıyorum. Dışarıdan birisine ihtiyacı vardı. Mesela benim gibi geçerken uğrayan ve bir sonraki uçağa yetişmesi gereken bir Norveçliye. Otto Reichtnagel’in katil olduğunu düşünürken de içimde aynı his vardı; çünkü ikisi yakın arkadaştı ve Andrew onu başka birisinin durdurmasını istiyordu. Ama içimde bir yerlerde beni rahatsız eden bir şey de vardı. Şimdiyse şunu anladım ki Andrew’un bana yakalatmak istediği kişi o değildi, başka biriydi.”

Yong boğazını temizledi. “Bunu daha önce kimseye söylemedim Harry; ama Andrew, Holter’in öldürüldüğü gece Evans White’ı Nimbin’de gördüğünü söyleyen bir tanık bulduğunda şaşırmıştım. Geriye dönüp baktığımda ise Andrew’un dikkatleri Evans White’ın üzerinden çekmek için başka bir nedeninin olabileceği geldi aklıma. O da Evans’ın elinde Andrew’la ilgili büyük bir kozun olmasıydı. Evans White, Andrew’un eroinman olduğunu biliyordu ve rahatlıkla onu polis teşkilatından attırıp hapse sokabilirdi. Bu fikir hiç hoşuma gitmiyor ama Andrew’la White’ın arasında ufak bir anlaşma olabileceğini düşündün mü hiç? Andrew’un bizi White’tan uzak tutması için?”

“Bu iş giderek karmaşık hale geliyor ama evet, bu olasılığı ben de düşündüm, Yong. Ama sonra eledim. Evans White’ı fotoğraftan tanıyan ve bulmamızı sağlayan da Andrew’du, unutma.”

“Hımm.” Yong bir kalemle başının arkasını kaşıdı. “O olmadan da yapabilirdik ama çok daha uzun sürerdi. Suçlunun kurbanın sevgilisi çıktığı vakalar, cinayet dosyalarının ne kadarını oluşturur, biliyor musun? Yüzde elli sekizini. Sen o mektubu tercüme ettikten sonra Inger Holter’in gizli sevgilisini bulmamızın an meselesi olduğunu Andrew biliyordu. ()

yüzden, White'ı gerçekten korumak ve aynı zamanda saklamak istemiş olsa bile bize yardım ederdi. Sırf göze batmamak için. Daha önce bir kere gittiği ve ayık gezmediği bir yeri üzerinden yüz sene geçtikten sonra birkaç duvara bakarak hemen tanıması senin de dikkatini çekmiştir mesela.”

“Haklı olabilirsin, Yong. Bilmiyorum. Her neyse, zaten bizimkiler ne yapacağından bu kadar eminken ortalığı bulan-dırmanın da bir anlamı yok. Belki de sonunda aradığımız adam Evans White çıkar. Ama buna gerçekten inansaydım Birgitta'dan asla bu işe bulaşmasını istemezdim.”

“Peki adamımızın kim olduğunu düşünüyorsun?”

“*Bu defa* kim olduğunu düşünüyorsun demek istedin her-halde?”

Yong gülümsedi. “Öyle de denebilir.”

Harry çenesini ovdu. “Şimdiden tehlike çanlarını iki kez çaldım, Yong. Yalancı çoban üçüncü defa ‘Kurt!’ diye bağırdığında kimse ona inanmamıştı, değil mi? İşte o yüzden, bu sefer yüzde yüz emin olmadan konuşmamalıyım.”

“Peki bunu neden gelip bana söyledin, Harry? Neden amirlerden birine değil de bana?”

“Çünkü benim için birkaç şey yapabilirsin. Binada kim-senin ruhu duymadan birkaç gizli araştırma yapıp ihtiyacım olan bazı verileri bulabilirsin.”

“Kimsenin bilmemesi mi gerekiyor?”

“Burnuna kötü kokular geldiğini biliyorum. Herkesten daha çok kaybedecek şeyin olduğunu da farkındayım. Fakat şu anda bana yardım edebilecek tek kişi sensin, Yong. Eee, ne diyorsun?”

Yong, Harry'ye uzun bir bakış attı.

“Bu yaptığım, katili bulmamıza yardım edecek mi, Harry?”

“Umarım.”

Plan

“Ben Bravo, cevap ver.”

Telsiz çıtırdadı.

“Telsiz sorunsuz çalışıyor” dedi Lebie. “Orada durum nasıl?”

“İyi” diye yanıtladı Harry.

Toplanmış yatakta oturup Birgitta’nın komodinın üzerinde duran resmine bakıyordu. Kiliseye kabul töreninden bir fotoğraftı. Kıvrıkcık saçları ve aşırı ışıkl bir poz olduğundan çilsiz çıkan yüzüyle hayli genç, ciddi ve garip duruyordu. İyi görünmüyordu. Birgitta bu fotoğrafı her şeye rağmen, mesafe kat ettiğinin ispatı olarak kötü günlerde cesaret bulmak için sakladığını söylemişti.

“Zaman durumumuz nedir?” diye seslendi Lebie.

“On beş dakika sonra işten çıkacak. Şu anda Albury’de üzerine mikrofon ve verici takıyorlar.”

“Darlinghurst Caddesi’ne onlar mı bırakacak?”

“Hayır. White’in o bölgede nerede olacağını bilmiyoruz. Arabadan indiğini görüp şüphelenebilir. Albury’den yürüyerek gelecek.”

Watkins koridordan konuştu.

“Harika. Kapının arkasında beni göremeyecekleri bir köşede dikilip onları takip edebilirim sanırım. Böylece yol boyunca onu göz önünden ayırmamış oluruz. Sen neredesin, Holy?”

"İçerideyim, şef. Sizi duyuyorum."

"Telsiz ne durumda, Lebie?"

"Temas halindeyim, amirim. Herkes yerini aldı. Artık sadece bekliyoruz."

Harry tekrar tekrar düşünmüştü bunu. Her olasılığa kafa yormuştu. Kendi kendine kavga etmiş, konuyu her açıdan değerlendirmeyi denemiş ve sonunda Birgitta ister aptalca bir klişe, ister çocukça bir ifade şekli, isterse de kolaya kaçmak olarak yorumlasın, umurunda olmadığına karar vermişti. Böylece aldığı yabangülünü ambalajından çıkardı ve komodinin üzerine, fotoğrafın yanında duran su bardağının içine bıraktı.

Bir an tereddüt etti. Ya dikkatini dağıtırsa ne olacaktı? Ya Evans White yatağın yanında bir gül görünce ona sorular sormaya başlarsa? İşaretparmağını dikenlerden birinin üzerinde gezdirdi. Hayır. Birgitta bundan cesaret alacaktı, bu gülü görmek onu daha güçlü hissettirecekti.

Harry saatine baktı. Sekiz olmuştu.

Oturma odasına "Haydi şu işi bitirip kurtulalım!" diye bağırdı.

Parkta yürüyüş

Ters giden bir şeyler vardı. Harry ne söylediklerini anlamıyordu ama oturma odasından gelen telsiz çıtırtılarını duyabiliyordu. Ve ses çok fazlaydı. Herkes ne yapacağını önceden kesin olarak biliyorsa ve her şey plana göre gidiyorsa telsizle bu kadar konuşmaya gerek kalmamalıydı.

“Siktir, siktir” dedi Watkins. Lebie kulaklığını çıkardı ve Harry’ye döndü.

“Onu göremiyoruz” dedi.

“Ne?”

“Albury’dan tam sekizi çeyrek geçe ayrıldı. Oradan King’s Cross’a yürümesi on dakikadan uzun sürmemeli. Şu anda yirmi beş dakika oldu.”

“Sürekli gözetim altında olacağını söylediğini sanıyordum!”

“Buluşma yerinden itibaren, evet. Neden daha öncesinde?..”

“Mikrofon ne oldu? Çıkmadan önce mikrofon takıldı, değil mi?”

“İrtibatı kaybetmişler. Evet, takmışlar ve sonra hiçbir şey duymamışlar. Tek bir çıtırtı bile yok.”

“Haritamız var mı? Hangi güzergâhtan gitmiş?” Harry yumuşak tonda ve hızlı konuşuyordu. Lebie çantasından şehir haritasını çıkarıp verdi. Harry, Paddington ve King’s Cross’un olduğu sayfayı buldu.

Lebie "Hangi yoldan gitmesi gerekiyordu?" diye sordu telsizden.

"En basit yoldan. Victoria Caddesi'nden aşağı."

"İşte buradan" dedi Harry. "Oxford Caddesi'nin köşesinden dönüp Victoria Caddesi'nden aşağı, St Vincent's Hastanesi'ni geçip soldaki Green Park'a, oradan kavşaklara, oradan da Darlinghurst Caddesi'nde iki yüz metre yürüyüp Hungry Jacks'e. Daha basit olamazdı!"

Watkins telsiz mikrofonunu aldı. "Smith, kızı bulmaları için Victoria Caddesi'ne iki araç gönder. Albury'dekilerden yardım isteyin. Gelirse diye bir araç Hungry Jacks'te kalsın. Çabuk olun ve yaygara koparmayın. Bir şey bulur bulmaz hemen bildirin." Mikrofonu elinden attı. "Siktir, siktir, siktir! Ne haltlar dönüyor? Kıza araba mı çarptı? Soyuldu mu? Tescavüze mi uğradı? Siktir!"

Lebie ve Harry birbirlerine baktılar.

"White, Victoria Caddesi'ne çıkıp onu görmüş ve oradan almış olamaz mı?" diye sordu Lebie. "Sonuçta onunla daha önce Albury'de görüşmüştü. Belki görünce tanımıştır."

"Telsiz vericisi" dedi Harry. "Hâlâ çalışıyor olmalı!"

"Bravo, Bravo! Ben Watkins. Kızın vericisinden sinyal alıyor musunuz?.. Evet mi?.. Albury istikametinde mi? O zaman fazla uzakta değil. Çabuk, çabuk, çabuk! Harika. Kıpırdanın!"

Üç adam sessizce oturdu. Lebie, Harry'ye bir bakış attı.

"White'ın arabasını görmüşler mi, sorsana" dedi Harry.

"Bravo, cevap ver. Ben Lebie. Siyah Holden'den haber var mı? Gören oldu mu?"

"Olumsuz."

Watkins yerinden fırladı; kendi kendine küfrederek oda da turlamaya başladı. Harry oturma odasına geldiğinden beri çömelerek bekliyordu ve o anda farkında olduğu tek şey, titreyen bacak kaslarıydı.

Telsiz yeniden çıtırdadı.

“Charlie, ben Bravo. Cevap ver.”

Lebie hoparlör düğmesine bastı. “Ben Charlie, Bravo. Dinlemedeyim.”

“Stolz geldi. Verici ve mikrofonun olduğu çantayı Green Park’ta bulduk. Kız yer yarılıp içine girdi.”

“Çantada mı?” dedi Harry. “Vücuduna bantlanması gerekiyor muydu?”

Watkins kıvrandı. “Sana sanırım söylemeyi unuttum ama adam onu kucaklarsa... tutarsa ve... biliyorsun işte, asılırsa ne olur diye konuştuk. Bayan Enquist ekipmanın çantada durmasının daha güvenli olacağını kabul etti.”

Harry ceketini giymişti bile.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Lebie.

“Evans onu bekliyordu” dedi Harry. “Onu Albury’den çıktığında takip etmeye başlamış olabilir. Çılgılık atmaya fırsat bile bulamamıştır. Tahminime göre eterli bez kullandı. Otto Reichtnagel’e yaptığı gibi.”

“Sokak ortasında mı?” diye sordu Lebie, şüpheli bir ses tonuyla.

“Hayır. Parkta. Ben çıkıyorum. Orada tanıdığım biri var.”

Joseph gözlerini kırpmaya devam etti. İnanılmaz derecede sarhoştı.

“Galiba şurada durup öpüştüler, Harry.”

“Bunu dördüncü defadır söylüyorsun, Joseph. Adam nasıl görünüyordu? Nereye gidiyorlardı? Arabası var mıydı?”

“Mikke’yle ikimiz, adam onu önümüzden sürüklerken kızın bizden bile sarhoş olduğunu konuştuk. Bence Mikke kızı biraz kıskandı. He he. Mikke’yle tanışsana. O da Finlandiyalı.”

Mikke yan bankta yatıyordu ve sızmıştı.

“Bana bak, Joseph. Yüzüme bak! O kızı bulmam gerek. Anlıyor musun? O adam muhtemelen bir katil.”

“Deniyorum, Harry. Gerçekten deniyorum. Siktir, keşke sana yardım edebilseydim.”

Joseph yumruğuyla alnına vurunca gözlerini yumup inledi.

“Bu parkta ışık o kadar boktan ki çok bir şey göremedim. Galiba çok iri bir herifti.”

“Şişman mı? Uzun boylu mu? Sarışın mı? Siyah mı? Topal mı? Gözlüklü mü? Sakallı mı? Şapkalı mı?”

Joseph cevap olarak sadece gözlerini devirebildi. “Cigaran var mı? Belki daha iyi düşünürüm.”

Ne var ki dünyadaki tüm sigaralar bir araya gelse Joseph’in beynini sarmış alkol perdesini dağıtamazdı. Harry ona tüm paketi verdi ve Mikke ayıldığında ona ne hatırladığını sormasını istedi. Pek umudu olmasa da...

Harry, Birgitta’nın evine döndüğünde gece saat ikiydi. Lebie elinde telsizle oturuyor ve acıyan gözlerle Harry’yi izliyordu.

“En azından denedin, değil mi? Bir şey yok mu?”

Deneme mi, dedi içinden Harry. Diyecek bir söz bulamayıp başını salladı.

“Bir şey yok” dedi, bir sandalyeye yığılarak.

“Merkezde durum nasıldı?” diye sordu Lebie.

Harry ceplerinde sigara aradı ama sonra paketi Joseph’e verdiğini hatırladı.

“Kaosa bir adım uzaklar. Watkins aklını oynatmak üzere ve tüm araçlar tam takip halinde sirenlerini öttürerek kafası kesik tavuk gibi Sidney’de dolanıyor. Öğrenebildikleri tek şey, Evans’ın dörtteki Sidney uçağına yetişmek için gündüz Nimbin’deki evinden ayrıldığı. Ondan sonra da adamı gören olmamış.”

Harry Lebie’den bir sigara aldı; sessizce içtiler.

“Eve gidip birkaç saat uyu, Sergey. Birgitta gelirse diye

bu gece burada kalacağım ben. Telsizi açık bırak ki bir bilgi gelirse duyabileyim.”

“Burada da uyuyabilirim, Harry.”

Harry başını iki yana salladı. “Evine git. Bir şey olursa seni ararım.”

Lebie dazlak kafasına bir Sydney Bears kasketi geçirdi. Kapının ağzında oyalandı.

“Onu bulacağız, Harry. İliklerime kadar hissediyorum bunu. O yüzden sık dişini, dostum.”

Harry ona baktı. Lebie kendi söylediklerine inanıyor mu, anlamak zordu.

Harry yalnız kalır kalmaz pencereyi açıp çatılara göz gezdirdi. Hava serinlemesine rağmen hâlâ yumuşaktı ve şehrin, insanların, her köşeden yükselen yemeklerin kokusunu taşıyordu. Gezegenin en güzel şehirlerinden birinde gezegenin en güzel yaz gecelerinden biri yaşanıyordu. Yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. Yeterince izlendiğinde hayatla beraber atıyormuş gibi görünen, sonsuz sayıda küçük, yanıp sönen ışıklardı hepsi. Bir aradayken anlamsız bir güzellik yaratıyorlardı.

Harry hislerine kulak verdi. Onlara kapılma lüksü yoktu. Henüz değil. Önce iyi olanlarla başladı. Birgitta'nın ellerinin arasında duran yüzü, gülerken gözlerinde beliren çizgiler... Sonra kötü duygulara kulak verdi. Onları uzağında tutması gerekiyordu ama sahip oldukları gücü anlayabilmek için onları içeri buyur etti.

Çok derin bir okyanusun dibindeki bir denizaltıda oturuyormuş gibi hissediyordu. Su içeri girmeye uğraşıyor, etrafında gıcırta ve gümbürtülerin başladığını duyabiliyordu. Denizaltı gövdesinin bu baskıya dayanmasını, ömrü boyunca kendini disipline etme çabasının sonunda mükafatını vermesini umuyordu sadece. Dünyadaki kabukları ölünce yıldız olan ruhları düşündü Harry. Ve içlerinde özellikle bir yıldızı aramak için kendisini tutmayı başardı.

Horoz etkisi

Harry, kazadan sonra kendisine kim bilir kaç defa elinde olsa ölen polisle kaderini değiştirmeyi ister miydi diye sormuştu. Sörkedalsveien'deki o çit direğini yamultan, cena-ze töreni, yas tutan ailesi ve meslektaşlarının eşliğinde polis merasimiyle yapılan, Grönland Polis Merkezi'nin bir koridoruna fotoğrafı asılan, yıllar geçtikçe polis arkadaşları ve akrabaları için giderek solgun ama sevgi dolu bir hatıraya dönüşen kişi kendisi olsun ister miydi? Suçu üstlenmek ve utancını duymaktan birçok açıdan daha aşağılayıcı olan bir yalanla yaşamaktansa bu daha cazip bir seçenek değil miydi?

Ne var ki kaderini değiştirmeyeceğini biliyordu Harry. Hayatta olmaktan memnundu çünkü.

İlaçlardan serseme dönen ve pek bir şey düşünemeyen zihnine rağmen, hastanede her sabah korkunç bir şey yaşadığının hissiyle uyanıyordu. Her seferinde hafızası uykulu geçen o birkaç saniye içinde geri geliyor, ona kim olduğunu ve nerede olduğunu hatırlatıyor, durumu acımasız bir korkutuculukla gözünün önüne seriyordu. Ama hemen sonra düşündüğü ilk şey, yaşadığı oluyordu. Hayat onun için akmaya devam ediyordu ve henüz bitmemişti.

Taburcu olduktan sonra bir psikiyatrla görüşmeye gönderilmişti.

"Aslına bakarsan biraz geç kalmışsın" demişti psikiyatr. "Bilinçaltın muhtemelen yaşadığın şeyle nasıl başa çıkaca-

ğını çoktan seçmiştir. Dolayısıyla onun kararına artık etki edemeyiz. Ama olayları baskılamayı tercih etmiş de olabilir. Böyle bir seçim yapmışsa fikrini değiştirmeyi deneyebiliriz.”

Harry'nin tek bildiğiye bilinçaltının ona yaşamanın güzel olduğunu söylediği ve bir psikiyatrin bu fikri değiştirme riskini göze almak istemediğiydi. Bu o psikiyatra ilk ve son gidişi olmuştu o yüzden.

Sonrasındaki günlerde, hissettiği her şeyle aynı anda savaşmanın kötü bir taktik olduğunu kendisine belletmişti. Birincisi, ne hissettiğinden emin bile değildi; tüm resmi algılayamadığından yaptığı şeyin görünmez bir canavara meydan okumaktan farkı yoktu. İkincisi, savaşı düşmanını tanıyıp zayıf yönlerini bulabileceği ve zaman içinde alt edebileceği daha küçük çarpışmalara bölerse kazanma şansını artırır-
dı. Öğütücüye kâğıt koymak gibi. Tek seferde çok fazla kâğıt konursa makine panikler, öksürmeye başlar ve patırdayarak ölürdü. Böylece her şeye baştan başlamak gerekirdi.

Nadiren katıldığı akşam yemeklerinden birinde, bir polis arkadaşının belediyede psikologluk yapan bir yakınıyla tanışmıştı. Duygularıyla savaşırken kullandığı yöntemi açıklarken adam ona tuhaf gözlerle bakakalmıştı.

“Savaş mı?” diye sormuştu. “Öğütücü mü?” Adamın yüzünde gerçek bir endişe belirmişti.

Harry gözlerini açtı. Sabahın ilk ışıkları perdelerden içeri sızıyordu. Saatine göz attı. Altıydı. Telsizden çıtırtılar duyuldu.

“Ben Delta, Charlie. Cevap ver.”

Harry koltuktan sıçrayıp mikrofonu kaptı.

“Delta, ben Holy. Ne oldu?”

“Evans White’ı bulduk. Onu King’s Cross’ta gören bir kadın isimsiz bir ihbarda bulundu; biz de üç devriye aracı gönderip onu aldık. Şu anda sorguda.”

"Ne söyledi?"

"Önce her şeyi inkâr etti ama Bayan Enquist'le yaptığı konuşmanın kaydını dinleyince ısrarından vazgeçti. Saat sekizden sonra Hungry Jacks'in etrafında beyaz bir Honda'yla üç tur attığını söyledi. Ama onu göremeyince pes etmiş ve kiralamadığı apartman dairesine dönmüş. Sonra da bir gece kulübüne gitmiş. Onu orada bulduk. Bu arada ihbarda bulunan kadının seni sordu."

"Şaşırmadım. Sandra'dır o. Dairesini aradınız mı?"

"Evet. Hiçbir şey çıkmadı. Sıfır. Ayrıca Smith de aynı beyaz Honda'yı Hungry Jacks'in dışında üç kez dolanırken gördüğünü söylüyor."

"Neden anlaştıkları gibi siyah Holden'le gelmemiş?"

"Dediğine göre, biri tuzak kurmaya çalışırsa diye Bayan Enquist'e arabayı kasten yanlış söylemiş. Böylece önce etrafta bir iki tur atıp ortalığın temiz olup olmadığını kolaçan edecekmiş."

"Pekâlâ. Ben hemen yola çıkıyorum. Diğerlerini de arayıp uyandır, olur mu?"

"Evlerine gideli daha iki saat oldu, Holy. Bütün gece ayaktaydılar ve Watkins bize..."

"Watkins umurumda değil. Ara onları."

Eski vantilatör geri gelmişti. Çıktığı tatilin işe yaradığını söylemek zordu ama emekli haliyle buraya getirilmesine söyleniyormuş gibi gıcırtyla dönse de en azından çalışıyordu.

Toplantı sona ermişti ama Harry hâlâ odada oturuyordu. Gömleğinin koltuk altlarında büyük, ıslak lekeler vardı ve önündeki masaya bir telefon koymuştu. Gözlerini kapadı ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Ardından ahizeyi kaldırıp numarayı tuşladı.

"Efendim?"

"Ben Harry Holy."

"Harry! Sesini bu kadar erken duymak ne güzel. İyi bir alışkanlık. Ben de aramanı bekliyordum. Yalnız mısın?"

"Yalnızım."

Hattın iki ucunda da derin derin alınan nefeslerin sesi duyuldu.

"Benim olduğumu biliyordun, değil mi dostum?"

"Evet, bir süredir."

"İyi iş çıkardın, Harry. Şimdi de bende istediğin bir şey olduğu için arıyorsun, değil mi?"

"Doğru." Harry terini sildi.

"Onu almak zorunda olduğumu anlıyorsun, değil mi Harry?"

"Hayır. Hayır. Anlamıyorum."

"Yapma ama, Harry. Sen aptal değilsin. Birisinin beni araştırdığını duyduğumda bunun sen olduğunu daha o an anladım. Umarım kendi iyiliğin için bu konuda ağzını sıkı tutmuşsundur. Tuttun, değil mi Harry?"

"Evet, tuttum."

"O halde kızıl saçlı dostunu tekrar görmek için bir şansın var demektir."

"Nasıl yaptın? Onu nasıl kaçırdın?"

"İşinin kaçta bittiğini biliyordum; o yüzden Albury'nin dışında arabada bekledim ve arkasından sürdüm. Parka girdiğinde birisinin ona gece vakti buradan geçmesinin doğru olmadığını söylemesi gerektiğini düşündüm. Arabadan atlayıp peşinden koştum. Yanımda getirdiğim bir bezi koklattım. sonra da arabaya taşdım."

Harry onun çantadaki vericiyi bulmadığını fark etti.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Sesin gergin geliyor, Harry. Rahatla. Çok bir şey istemeye niyetim yok. Senin işin katilleri yakalamak; ben de senden bunu istiyorum. İşine devam etmeni. Birgitta bana asıl şüphelinin bir uyuşturucu satıcısı olduğunu söyledi. İsmi

Evans White. Masumdur ya da değildir ama her sene o ve onun gibiler benim öldürdüğümünden çok daha fazla insan öldürüyor. Üstelik öldürdüklerim çok da az sayılmaz. Ha ha ha. Ayrıntılara girmeye gerek yok sanırım. Senden tek istediğim, Evans White'ı tüm suçlardan mahkûm etmeniz. Bir de benimkilerden tabii. Inger Holter'in White'ın evinde bulunan kan ve deri örnekleri kesin delil olarak kabul edilir herhalde, değil mi? Patoloğu tanıdığın için sana gereken delilden örnek verebilir, sen de onu olay yerine koyabilirsin? Ha ha. Şaka yapıyorum, Harry. Belki senin için ben delil bulabilirim, ne dersin? Bakarsın bir yerlerde bazı kurbanların kan ve deri örnekleri ya da plastik torbalara özenle konulmuş saç telleri falan vardır, ha? Ne olur ne olmaz diye saklıyordum. Sonuçta insanları yanlış yöne saptırmak için böyle şeylere ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemiyorsun. Ha ha ha.”

Harry terli ahizeyi sıktı. Düşünmeye çalışıyordu. Adam besbelli polisin Birgitta'nın kaçırıldığından haberdar olduğunu ve muhtemel katille ilgili görüşünü değiştirdiğini bilmiyordu. Bu da Birgitta'nın ona White'la buluşmaya gideceğini ve polis tarafından izlendiğini söylemediği anlamına geliyordu. Adam onu farkında bile olmadan bir düzine polisin burnunun dibinde kaçırmıştı.

Sesle birlikte bu düşüncelerden sıyrıldı.

“Çok cazip bir fırsat, değil mi Harry? Katil sana başka bir halk düşmanını hapse tıkman için yardım ediyor. Neyse, irtibat halinde olalım. Suçlamayı yapman için... kırk sekiz saatin var. Cuma akşamı haber bültenlerinde müjdeyi duymak istiyorum. Bu esnada, senin kıızıla her açıdan bir beyefendi gibi muamele edeceğime dair sana söz veriyorum. Ama müjdeyi alamazsam korkarım cumartesiye çıkamayacak. Yine de ona harika bir cuma gecesi yaşatacağımın garantisini veriyorum.”

Harry telefonu kapadı. Vantilatör vahşice inleyip bağııyordu. Elllerine baktı. İkisi de titriyordu.

“Ne düşünüyorsun, şef?” diye sordu Harry.

En başından beri tahtanın önünde hareketsizce dikilen geniş sırt sonunda kıpırdandı.

“Bence o piç kurusunu yakalamalıyız” dedi McCormack. “Diğerlerini çağırmadan önce katilin o olduğunu nereden biliyordun, bana tam olarak açıkla.”

“Dürüst olmam gerekirse şef, tam bilmiyordum. Aklıma gelen ve ilk önce pek de inanmadığım onca teoriden sadece biriydi. Cenazeden sonra Andrew’un eski boks arkadaşlarından biri olan Jim Connolly’nin arabasına bindim. Yanında karısı vardı ve tanıştıklarında onun sirkte akrobatlık yaptığını söyledi. Jim onu ayartana kadar bir sene boyunca her gün asıldığını söyledi. Önce bu anlattıklarını hiç düşünmedim ama sonra belki de o bir sene lafını gerçek anlamda kullanmış olabileceği, yani ikisinin bir sene boyunca her gün birbirlerini görecektiklerinin olabileceği geldi aklıma. Andrew’la Jim Chivers’in ekibini Lithgow’da görmeye gittiğimizde onların büyük bir çadırın içinde olduğunu ve o zaman da yanlarında bir panayırın kurulduğunu hatırladım. Ben de Yong’dan Jim Chivers’in organizatörünü arayıp bir şey sormasını istedim. Düşündüğüm gibiydi. Jim Chivers çıktığı turnelerin neredeyse tamamında seyyar bir sirkte ya da panayıra eşlik ediyordu. Yong eski turne programlarını bu sabah fakslattı ve Jim Chivers’in son yıllarda birlikte seyahat ettiği panayıra bir süre öncesine kadar bir sirk grubunun da dahil olduğu ortaya çıktı. Otto Rechnagel’in sirk grubu.”

“Anladım. O halde Jim Chivers boksörleri ilgili tarihlerde de olay yerlerindelerdi. Ama onların çoğu Andrew’u tanımıyor muydu?”

“Andrew beni içlerinden sadece biriyle tanıştırdı. Beni

Lithgow'a götürürken amacımızın hiç inandırıcı olmayan lanet bir tecavüz vakasına bakmak olmadığını anlamalıydım. Andrew onu oğlu gibi görüyordu. O kadar çok benzer şey yaşamışlar ve aralarında öyle güçlü bir bağ oluşmuştu ki küçük yaşta yetim kalmış Andrew Kensington'un bu dünyada gerçekten ailesinden biri gibi gördüğü tek kişi Toowoomba olmuştu. Kendi insanlarına karşı güçlü hisler beslediğini asla kabul etmese de bana kalırsa Andrew, sırf aynı halktan oldukları için bile Toowoomba'yı herkesten çok seviyordu. Bu yüzden onu kendisi tutuklayamadı. Tabiatındaki ahlaki değerler, kendi halkına olan bağlılığı ve Toowoomba'ya duyduğu sevgiyle çatıştı. Bunun onun için ne kadar korkunç bir ikilem olduğunu hayal etmek bile güç. İşte bu yüzden bana ihtiyaç duydu. Doğruca hedefe yöneltebileceği bir yabancıya."

"Toowoomba'ya mı?"

"Toowoomba'ya. Andrew tüm cinayetlerin arkasında onun olduğunu öğrenmişti. Belki çaresiz ve terk edilmiş sevgili Otto Reichtnagel, Toowoomba onu bıraktıktan sonra Andrew'a her şeyi anlattı. Belki de Andrew, onları bu işin içine sokmadan durumu kendi başına çözeceğini söyleyerek Otto'yu polise gitmemeye ikna etti. Ama bana kalırsa Otto bu sırrı ağzından kaçırmaya çok yakındı. Toowoomba'nın etrafta onu ele verebilecek eski bir sevgilinin dolaşmasını istemeyeceğini anladığı için haklı olarak ölüm korkusuyla yaşamaya başlamıştı. Toowoomba, Otto'nun benimle görüştüğünü ve çok geçmeden yakayı ele vereceğini biliyordu. O yüzden Otto'yu gösteri sırasında öldürmeyi planladı. Daha önce de onunla beraber turneye çıktığı için ne zaman harekete geçeceğini kesin olarak biliyordu."

"Peki neden Otto'nun evinde yapmadı bunu? Anahtarı vardı sonuçta."

"Bu soruyu ben de kendime sordum." Harry duraksadı.

McCormack elini salladı. "Harry, şimdiye kadar anlattık-

ların bile yaşlı bir polisin anlayabilmesi için çok fazlaydı; o yüzden hiçbir yeni teori artık bana bir diğerinden çok farklı gelmez.”

“Horoz etkisi.”

“Horoz etkisi mi?”

“Toowoomba sadece bir psikopat değil, aynı zamanda bir horoz. Ve bir horozun gösteriş merakını asla hafife alamazsın. Cinsel kaynaklı cinayetleri, dürtülerle yapılan eylemlere oldukça benzer bir ritüel izlerken palyaço cinayeti onlardan apayrıydı. Çünkü tamamen mantıkla karar verilmiş, mecburiyetten işlenecek bir cinayetti. Bu cinayette bir anda kendisini özgür hissetti, diğer cinayetlerin akışını belirleyen ruhsal krizlerin esiri olmaktan kurtuldu. Eline ilk kez hayatını taçlandırarak muhteşem bir şey yapma fırsatı geçti. Öldürdüğü kızlar unutulsa da palyaço cinayeti çok uzun yıllar hatırlanacaktı.”

“Güzel. Andrew da Otto’yu tutuklayacağımızı anlayınca polisi durdurmak için hastaneden kaçtı, öyle mi?”

“Benim tahminime göre Otto’yla konuşmak ve bilhassa o sıralar Toowoomba’yla ilgili ağzından bir şey kaçırmaması gerektiğini onun aklına sokmak için doğruca Otto’nun evine gitti. Biraz zamanı olursa Toowoomba’nın onun planladığı şekilde yakalanacağını söyleyip Otto’yu rahatlatacaktı. Daha doğrusu, *benim* zamanım olursa. Fakat bir şeyler ters gitti; ne olduğunu ben de bilmiyorum. Yine de bu işin sonunda Andrew’u öldürenin Toowoomba olduğundan eminim.”

“Neden?”

“Sezgiler. Sağduyu. Bir de küçük bir ayrıntı.”

“Ne gibi?”

“Andrew’u hastanede ziyarete gittiğimde bana ertesi gün Toowoomba’nın uğrayacağını söylemişti.”

“Sonra?”

“St Etienne Hastanesi’nde tüm ziyaretçiler danışmaya ka-

yıt bırakmak zorunda. Yong'dan hastaneyi arayarak ben git-
tikten sonra Andrew'u görmeye herhangi bir ziyaretçinin ge-
lip gelmediğini ya da birilerinin telefon edip etmediğini kont-
rol etmesini istedim."

"Seni anlamıyorum, Harry."

"Bir işi çıksaydı da gelemeseydi, Toowoomba'nın Andrew'a
telefon açıp bunu söylemesi gerekirdi. Bunu yapmadığında
göre, Andrew'un hâlâ hastanede olup olmadığını öğrenmesi
imkânsızdı. Ancak danışmaya gelip bizzat sorması gerekiyor-
du. Ziyaretçi defterini imzalaması. Tabii..."

"Tabii onu bir gece önce öldürmediyse."

Harry avuçlarını açtı. "Orada olmadığını bildiğin birini zi-
yarete gitmezsin, şef."

Uzun bir gün olacağı benziyordu. Kahretsin, daha şimdi-
den öyle, diye geçirdi aklından Harry. Kıvrılmış kollarla top-
lantı odasında oturup birer dâhi olmaya çalışıyorlardı.

"Demek bir cep telefonu numarasını aradın" dedi Wat-
kins. "Ve onun evde olmadığını düşünüyorsun?"

Harry başını iki yana salladı. "Temkinli davranıyor.
Birgitta'yı başka bir yerde tutuyor."

"Belki de oturduğu daireden birilerini bulup onu nereye
götürdüğüyle ilgili bir ipucu öğrenebiliriz" dedi Lebie.

"Hayır!" diye parladı Harry. "Evine gittiğimizi anlarsa ko-
nuştüğumu öğrenir ve Birgitta'nın fişini çeker."

"Yine de bir ara evine gidecektir; onu orada bekliyor olma-
lıyız" dedi Lebie.

"Ya bunu o da düşündüyse ve Birgitta'yı yanına gitmeden
öldürürse?" diyerek karşı çıktı Harry. "Ya onu bir yere bağla-
dıysa bize yerini söylemezse?" Etrafına bakındı. "Ya Birgitta
belirli bir zamana kadar kapatılması gereken bir saatli bom-
banın üzerinde oturuyorsa?"

"Bu kadarı yeter!" Watkins masaya vurdu. "Çizgi filmde

değiliz. Tanrı aşkına, herif birkaç kız öldürdü diye bomba uzmanı mı olmak zorunda? Zaman geçiyor ve daha fazla kıcımlının üzerinde oturup bekleyemeyiz. Toowoomba'nın evine bakmak bence iyi bir fikir. Ayrıca evine yaklaşırsa onu kısıvrak yakalayacak bir tuzak da kuracağız; bana güvenin!"

"Adam aptal değil!" dedi Harry. "Böyle bir numaraya kalkışsak Birgitta'nın hayatını tehlikeye sokmuş oluruz. Anlamıyor musunuz?"

Watkins başını sağa sola salladı. "Bunu söylediğim için üzgünüm Holy; ama kaçırılan kızla olan ilişkin şu anda mantıklı kararlar alma becerini etkiliyor. Dediğim gibi yapacağız."

Kookaburra¹⁶

İkinci güneşi Victoria Caddesi'nin ağaçlarının arasından parıldıyordu. Boş duran ikinci bankın arkasına konmuş minik bir kookaburra, akşam konseri için ses denemesi yapıyordu.

"İnsanların böyle bir günde sırtarak dolaşması tuhaf geliyordur herhalde" dedi Joseph. "Dünyanın acı ve gözyaşlarına boğulmasını görmeyi tercih ettiğin böyle bir anda güneşin yapraklarda oynaşmasını da hakaret gibi algılıyorsundur. Harry, dostum, sana ne söyleyebilirim ki? Dünya öyle değil."

Harry güneş yüzünden gözlerini kısıtı. "Belki şu anda aç. Belki de acı çekiyor. En kötüsü de ne kadar korktuğunu tahmin edebilmek."

"Bu sınavı geçerse sana iyi bir eş olacak öyleyse" dedi Joseph, kookaburraya ılık çalarak.

Harry hayretle ona baktı. Joseph ayıktı.

"Uzun yıllar önce Aborijin kadınları evlenmeden önce üç sınavdan geçmek zorundaymış" dedi Joseph. "Birincisi, açlığa dayanmakmış. Kadın yemek yemeden iki gün boyunca avlanırmış. Sonra ateşin başına oturur ve önüne sulu bir kanguru bifteğiyle başka lezzetli yiyecekler konurmuş. Sınavın amacı, kendine hâkim olup açgözlü davranmayacak ve yemeklerden çok az yiyip kalanını başkalarına bırakabilecek mi, onu görmekmiş."

16. Kahkahaya benzer ötüşüyle bilinen, Avustralya ve Yeni Zelanda'ya özgü bir kuş türü. (ç.n.)

“Bizde de eskiden buna benzer bir şey vardı” dedi Harry. “Sofra adabı derlerdi. Ama artık öyle bir şeyin kaldığını sanmıyorum.”

“İkinci sınav, acıya ne kadar dayanacağını görmekmiş. Yanaklarına ve burnuna çiviler saplanır, vücuduna izler bırakılmış.”

“Eee, n’olmuş? Kızlar artık bunun için para veriyor.”

“Kapa çeneni, Harry. Daha sonra da ateş sönmek üzereyken köz parçalarıyla arasında sadece birkaç dal olacak şekilde ateşe yatırılmış. Ama üçüncü sınav en zoruymuş.”

“Korku mu?”

“Bildin, Harry. Güneş battıktan sonra kabilenin fertleri ateşin etrafında toplanır ve yaşlılar kadına sırayla hayaletler ve şekil değiştiren şeytani ruh Muldarpe’yle ilgili korkunç, tüyler ürpertici hikâyeler anlatırmış. Bazıları gerçekten çok ağır şeyler olurmuş. Ardından kadın boş bir yere ya da atalarının yattığı bir mezarlığın yakınına uyumaya gönderilmiş. Gecenin bir yarısında yaşlılar beyaz kil kaplı yüzleri ya da ağaç kabuğundan yapılmış maskeleriyle gizlice yanına gelip...”

“Bu kadarı biraz gereksiz değil mi?”

“...ürkütücü sesler çıkarırlarmış. Çok kötü bir dinleyicisin, Harry.” Joseph bozulmuştu.

Harry yüzünü ovuşturdu. “Biliyorum” dedi en sonunda. “Özür dilerim, Joseph. Buraya sadece sesli düşünmek ve onu nereye götürdüğüyle ilgili bana işaret verecek bir ipucu bırakıp bırakmadığını görmek için gelmişim. Ama görünen o ki hiçbir yere varamıyorum ve aklımdan geçenleri dökülebildiğim tek sen varsın. Sana duygusuz ve çıkarıcı bir pislik gibi görünüyör olmalıyım.”

“Bütün dünyayla savaşması gerektiğini düşünen biri gibi görünüyorsun” dedi Joseph. “Arada bir gardım düşürmezsen kollarında dövüşecek hal kalmayacak.”

Harry gülümsedi. "Ağabeyinin olmadığından kesin emin misin?"

Joseph güldü. "Dediğim gibi, anneme artık bunu sormak için çok geç. Ama olsaydı bana söylerdi herhalde."

"İkiniz kardeş gibisiniz."

"Bunu daha önce de birkaç kez söyledin, Harry. Belki de artık biraz uyumayı denemen gerek."

Harry, Springfield Pansiyonu'nun kapısından içeri girince Joe'nun yüzü parladı.

"Güzel bir gün, değil mi Bay Holy? Bugün sizi gayet iyi gördüm. Ha, bir de paketiniz var." Üzerine büyük harflerle "Harry Holy" yazılmış, gri kâğıda sarılı bir paket uzattı.

"Kimden?" diye sordu Harry, şaşkınlıkla.

"Bilmiyorum. Bir iki saat önce bir taksi şoförü bıraktı."

Harry odasında paketi yatağa koydu, kâğıttan çıkardı ve içindeki kutuyu açtı. Kimden geldiğini az çok tahmin etmişti ama içindekileri görünce hiçbir şüphesi kalmadı. Beyaz etiketli altı küçük plastik tüpe baktı. Birini eline aldı ve "kasık kılı" yazan etiketin üzerindeki tarihi okuyunca bunun Inger Holter'in öldürüldüğü gün olduğunu hemen hatırladı. Diğer tüplerde de kan, kıl, saç, kumaş ipliği ve benzer şeyler olduğunu anlamak için fazla hayal gücüne gerek yoktu.

Yarım saat sonra telefonun sesine uyandı.

"Sana gönderdiğim şeyleri aldın mı, Harry? Onlara bir an önce ihtiyacın olduğunu düşündüm.

"Toowoomba."

"Hizmetinizdeyim. Ha ha."

"Evet, aldım. Sanırım Inger Holter'e aitler. Merak ediyorum, Toowoomba. Onu nasıl öldürdün?"

"Çocuk oynucağıydı" dedi Toowoomba. Hatta fazla kolaydı. Bir gece geç saatte bir kız arkadaşımın evindeyken telefon etti."

"Demek Otto kız arkadaşındı?" diye soracak oldu ama son anda vazgeçti Harry.

"İnger, evin sahibi olan kız için köpek maması getiriyordu. Yoksa eski sahibi mi demeliydim? Eve girmiştim ama geceyi tek başıma geçiriyordum. Kız arkadaşım dışarıdaydı çünkü. Her zamanki gibi."

Harry, Toowoomba'nın sesinin sertleştiğini hissetti.

"Çok büyük bir risk almadın mı? Birileri onun... eee, kız arkadaşının evine gideceğini biliyor olabilirdi."

"Kendisine sordum" dedi, Toowoomba.

Harry şüphe içinde "Kendisine mi sordun?" diye cevap verdi.

"Bazı insanların bu kadar saf olması inanılmaz. Beyinlerini kullanmadan cevap veriyorlar çünkü güvende hissediyorlar ve bu yüzden düşünmelerine gerek kalmıyor. O kadar tatlı, masum bir kızdı ki... 'Hayır, kimseye buraya geldiğini söylemedim, niye ki?' dedi. Ha ha. Kendimi *Kırmızı Başlıklı Kız* masalındaki kurt gibi hissettim. Ben de ona tam doğru zamanda geldiğini söyledim. Yoksa yanlış zaman mı demeliydim? Ha ha. Gerisini de duymak istiyor musun?"

Harry gerisini de duymak istiyordu. Toowoomba'nın nasıl bir çocuk olduğunu, ilk cinayetini ne zaman işlediğini, neden belirli bir öldürme ritüelinin olmadığını, neden bazen sadece tecavüz ettiğini, birini öldürdükten sonra nasıl hissettiğini, seri katillerin çoğunun yaşadığı gibi o kendinden geçme anından sonra bu seferkinin istediği kadar kusursuz olmadığı ya da planladığı ve hayal ettiği gibi gitmediği düşüncesiyle üzüntü yaşayıp yaşamadığını, yani mümkünse en ince ayrıntısına kadar her şeyi. Kaç kişiyi, ne zaman, nerede, hangi yöntemlerle, hangi aletlerle öldürdüğünü bilmek istiyordu. Ve duygularını, tutkusunu, deliliğine sebep olan itici gücü anlamayı da.

Ne var ki enerjisi yoktu. En azından şimdilik. Inger Holter'in öldürüldükten önce mi yoksa sonra mı tecavüze uğ-

radığı, cinayeti onu yalnız bırakan Otto'ya ceza vermek için mi işlediği, kızı evde mi yoksa arabada mı öldürdüğü o an için umurunda bile değildi. Ölümün eşiğine gelip de az sonra öleceğini anladığında yalvarıp ağladı mı, yoksa sadece Toowoomba'ya bakakaldı mı, bilmek istemiyordu. Bilmek istemiyordu çünkü zihninde Inger'in yüzüyle Birgitta'ninkini birbirine karıştırmaktan kendini alamayacağını, kendini berbat hissedeceğini farkındaydı.

"Nerede kaldığımı nasıl bildin?" diye sordu, sırf bir şeyler söyleyip konuşmayı devam ettirmek için.

"Harry, sen yorulmaya mı başladın? Son dışarı çıktığımızda nerede kaldığını bana kendin söyledin. Ha, bu arada, onun için de ayrıca teşekkür ederim. Söylemeyi unuttum."

"Dinle, Toowoomba..."

"Aslında o gece neden beni arayıp yardım istediğini hâlâ merak ediyorum, Harry. Kaslarını hormonla şişirmiş iki smokinliyi biraz pataklamam dışında. Şey, o kısmı eğlenceydi tabii ki ama sahiden de pezevenğin birine şükranlarını sunman için mi o gece kulübüne uğradık? Başkalarının aklını okuma konusunda pek iyi değilim, Harry. Yine de kafama oturmadı. Bir cinayet soruşturmasının ortasındaydın ve bir kulüpte hırpalandıktan sonra intikamını almak için hem zaman, hem emek harcadın."

"Şey..."

"Ne, Harry?"

"Tek sebebi o değildi. Centennial Park'ta bulduğumuz kızın o kulüpte çalıştığı oraya çıktı; ben de onu öldüren kişinin o gece orada olduğu, onu arka kapıda beklediği ve evine kadar takip ettiğine dair bir teori geliştirdim. Nereye gittiğimizi anladığında ne tepki vereceğini görmek istedim. Ayrıca bende epey şüphe uyandırıyordun; o yüzden o gece seni görüp görmediğini öğrenmek için Mongabi'ye seni göstermek istedim."

"İşe yaramadı mı?"

"Hayır. Sanırım o gece orada değildin."

Toowoomba güldü. "Striptizci olduğunu bile bilmiyordum" dedi. "Parkta yürürken gördüm ve birisinin geceleri o parkın tehlikeli olduğunu ona söylemesi gerektiğini düşündüm. Sonra da ona başına neler gelebileceğini gösterdim."

"Hımm, en azından dosya çözüldü" dedi Harry, soğuk bir sesle.

"Bu zevki sadece senin tadacak olman ne acı" dedi Toowoomba.

Harry bir risk almaya karar verdi.

"Benden başka kimse zevk almayacağına göre, belki bana Andrew'a Otto'nun dairesinde neler olduğunu da söylemek istersin. Sonuçta Otto senin *kız arkadaşındı*, değil mi?"

Hattın diğer ucundaki ses sustu.

"Birgitta'nın nasıl olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Hayır" dedi Harry. Ne çok hızlı, ne de çok yüksek sesle konuşuyordu. "Ona bir beyefendi gibi davranacağını söyledin. Sana güveniyorum."

"Umarım bana vicdan azabı çektirmeye çalışmıyorsundur, Harry. Çok boş bir uğraş olur. Ben bir psikopatım. Bunu bildiğinin farkındayım" dedi Toowoomba, kısık bir kahkahayla. "Korkutucu, değil mi? Biz psikopatlar genelde ne kadar korkutucu olduğumuzu bilmeyiz. Ama ben en başından beri biliyordum. Otto da eninde sonunda onları cezalandırmak zorunda kalacağımı biliyordu. Ama çenesini tutamadı. Andrew'a her şeyi anlattı ve kontrolden çıkmanın eşiğine geldi. Mecburen harekete geçtim. St George'da sahne alacağı gün, dışarı çıktıktan sonra gizlice dairesine gittim. Amacım, aramızdaki ilişkiyi kanıtlayan resimleri, hediyeleri, mektupları ve o tür her şeyi kaldırmaktı. Derken kapı çaldı. Yatak odasının camından dikkatlice aşağı baktım ve Andrew'u görünce şaşırdım. İlk aklımdan geçen, kapıyı açmamak ol-

du. Ama sonra asıl planımın bozulacağını fark ettim. Zaten Andrew'u ertesi gün hastanede ziyaret etmeyi ve halinden anlıyormuş gibi davranarak bir çay kaşığı, bir çakmak, tek kullanımlık bir şırınga ve ev yapımı özel karışımımından eklediğim, hasretle beklediği küçük bir torba dolusu eroïn hediye etmeyi düşünüyordum."

"Ölümcül bir kokteyl."

"Öyle de diyebilirsin."

"Kullanacağından nasıl emin olabildin? Senin katil olduğunu biliyordu."

"Ama bunu benim bildiğimi bilmiyordu. Biraz daha dikkatli dinle, Harry. Otto'nun bunu bana söylediğinden haberi yoktu. Kaldı ki kriz belirtileri çeken bir eroïnman her riski alır. Onu babası gözüyle gördüğünü sandığı birine güvenmek gibi. Ama artık bunların hiçbirine kafa yormama gerek kalmamıştı. Hastaneden çıkmış, apartman kapısının önünde dikiliyordu."

"Sen de onu eve almaya mı karar verdin?"

"İnsan beyninin ne kadar hızlı çalışabildiğini biliyor musun, Harry? Tüm gece kafamızda kurgulanan o uzun ve karmaşık rüyaların aslında beynin birkaç saniyelik hararetle bir çalışmasının ürünü olduğunu? Her şeyin arkasında Andrew varmış gibi gösterme planını işte bu kadar çabuk kurdum. O zamana kadar aklıma gelmediğine yemin edebilirim! O yüzden otomatiğe bastım ve yukarı çıkmasını bekledim. Sihirli bezimle kapının arkasında bekledim..."

"Dietil eter."

"...ve Andrew'u bir sandalyeye bağladım. Ekipmanını ve kalan az miktarda uyuşturucusunu buldum, tiyatrodan dönene kadar sessiz kalması için hepsini enjekte ettim. Dönüş yolunda biraz daha mal aldım ve ikimiz evde gerçek bir parti verdik. Evet, gerçekten de vaktin nasıl geçtiğini anlamadım. Kapıdan çıkarken Andrew tavandan sarkıyordu."

Yine o kısık kahkahası duyuldu. Harry derin derin solumaya, nefesini sakinleştirmeye odaklandı. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı.

"Onları cezalandırmak zorunda kalmak derken ne kastediyorsun?"

"Efendim?"

"Az önce onları cezalandırmak zorunda kaldığını söyledin."

"Ah, o mesele. Evet, senin de mutlaka bildiğin gibi psikopatlar genelde paranoyak olur ya da başka sanrılardan acı çeker. Benim sanrım da hayatımdaki en büyük görevin, halkımın intikamını almak olduğuna inanmak."

"Beyaz kadınlara tecavüz ederek mi?"

"Çocuksuz beyaz kadınlara."

"Çocuksuz mu?" diye tekrarladı Harry, kafası karışarak. Kurbanların, soruşturmaya dahil edilmemiş ortak özelliklerinden biriydi bu. Neden dahil etsinlerdi ki? Bu yaştaki genç kadınların çocuksuz olmalarında sıradışı bir durum yoktu.

"Evet, öyle. Gerçekten fark etmediniz mi? Terra Nullius, Harry! Siz beyazlar buraya geldiğinizde, toprağa tohum ekmediğimiz için bizi mülksüz göçebeler olarak tanımladınız. Ülkemizi bizden aldınız, gözümüzün önünde tecavüz edip öldürdünüz." Toowoomba'nın sesini yükseltmesine gerek yoktu. Kelimeleri bu işi yapıyordu. "Şimdi de sizin çocuksuz kadınlarınız benim Terra Nullius'um, Harry. Onları kimse döllememiş, demek ki sahipleri yok. Benim tek yaptığım, beyaz adamın mantığını izlemek ve o nasıl davranıyorsa öyle davranmak."

"Ama bunun bir sanrı olduğunu kendin söylüyorsun. Toowoomba! Bunun ne kadar hastalıklı olduğunu sen de biliyorsun!"

"Elbette hastalıklı. Ama hastalıktan doğal ne var ki, Harry? Asıl tehlikeli olan hastalığın hiç olmayışı; çünkü o za-

man organizma savaşmayı bırakır ve çok geçmeden dağılır. Ayrıca *sanrıları* yabana atma, Harry. Onlar her kültürde var olacak kadar değerli şeylerdir. Seninkini ele alalım mesela. Hristiyanlıkta inancı korumanın ne denli güç olduğu, en zeki, en dindar rahibin bile ufak bir şüpheyle kendini yiyip bitirebildiğiyle ilgili tartışmalar var, değil mi? Peki bu şüphenin varlığını doğrulamakla yaşamını adamayı seçtiğin inancın bir sanrı olduğunu kabul etmek arasında ne fark var? Sanrılarından bu kadar kolay vazgeçmemelisin, Harry. Gökkuşağının diğer ucunda seni bekleyen bir mükâfat olabilir.”

Harry yatağına sırtüstü yattı. Birgitta’yı aklına getirmeye çalıştı. Onun çocuğu olmadığını da.

Kendini kısık bir sesle “Çocuksuz olmadıklarını nasıl öğreniyordun?” diye sorarken buldu.

“Soruyordum.”

“Ama... nasıl?”

“Bazıları çocukları olduğunu söylediklerinde onları bağışlayacağıma inandıkları için kendi ağızlarıyla söylüyordu. Kanıtlamaları için otuz saniye veriyordum. Bence yanında çocuğunun resmini taşımayan anne, anne falan değildir.”

Harry yutkundu. “Neden sarışınlar?”

“Bu öyle çok katı bir kural değil. Sadece damarlarında halkımın kanını taşıma ihtimalini en aza indiriyor, hepsi bu.”

Harry, Birgitta’nın süt kadar beyaz olan tenini düşünmemeye çalıştı. Toowoomba boğuk bir kahkaha patlattı.

“Çok şey öğrenmek istediğinin farkındayım, Harry. Fakat cep telefonu kullanmak pahalı ve benim gibi idealistlerin cebinde fazla para olmaz. Neyi yapman, neyi yapmaman gerektiğini biliyorsun.”

Ve böylece telefon kapandı. Hızlıca çöken akşam karanlığı, konuşma sırasında odayı gri bir kasvete boğmuştu. Kapı ağzındaki çatlaktan bir hamamböceğinin daireler çizen

iki anteni çıkıyordu ve etrafın güvenli olup olmadığını kontrol ediyordu. Harry örtüyü üzerine çekti ve kıvrıldı. Pencerenin dışındaki çatıda yalnız bir kookaburra akşam konserine başlarken King's Cross bir başka uzun geceye daha hazırlanıyordu.

Harry rüyasında Kristin'i gördü. Bunu REM uykusu sırasında iki saniyede yapmış olabilirdi ama ne olduğunu çözmesi için ömrünün yarısını harcayacağına bakılırsa daha uzun sürmüş de olabilirdi. Kristin'in üzerinde yeşil bornozu vardı; Harry'nin saçlarını okşayıp onunla gelmesini söyledi. Harry nereye gideceklerini sordu ama aralık duran balkon kapısında etrafında uçuşan perdelerle dikildiğinden ve arka bahçe-deki çocukların gürültüsünden Kristin'in cevabını duyamadı. Arada bir güneşten gözleri öyle kamaşıyordu ki Kristin görüş açısından tamamen kayboluyordu.

Harry yatağından kalktı ve ne dediğini duymak için yaklaştı ama Kristin gülerek balkona koştu, tırabzana tırmandı ve yeşil bir balon gibi havalandı. Çatıların üzerinde süzülürken "Haydi millet! Haydi millet!" diye bağıırıyordu. Harry rüyanın sonraki kısmında etrafta koşturup her önüne çıkana partinin nerede olduğunu soruyordu ama ya bilmiyorlardı ya da onlar da gitmiş oluyordu. Biraz sonra Frogner Havuzu'na indi ama bilet almaya parası yetmediği için çitlerin üzerinden atlamak zorunda kaldı. Diğer tarafa geçtiğinde bir yerinin kesildiğini fark etti. Arkasındaki yeşil çimlerde, havuzun fayanslarında ve on metre yukarıdaki atlama kulesinin basamaklarında kanıyla kırmızı bir çizgi bıraktı. Kimsenin olmadığını görünce orada sırtüstü uzanıp gökyüzüne baktı ve kuleden damlayıp aşağıdaki yüzme havuzunun kenarına çarpan kan damlalarının cılız seslerini dinledi. Epey yukarıda, güneşe yakın bir yerde yeşil bir cismin uçtuğunu görür gibi oldu. Ellerini dürbün gibi kıvrıp gözlerinin önüne tuttu ve

onu net bir şekilde gördü. Kristin çok güzeldi ve neredeyse saydamdı.

Silah sesine benzeyen bir patlamayla uyandı; yerinden kalkmadan dışarıdaki yağmuru ve King's Cross'taki gece hayatının uğultusunu dinledi. Biraz sonra yeniden uykuya daldı. Harry gece boyunca rüyalarında Kristin'i gördü, ya da gördüğünü sandı. Ama artık çok kısa anlarda Kristin'in saçları kızıl oluyordu ve İsveççe konuşuyordu.

Bilgisayar

Saat sabah dokuzdu.

Lebie alnını kapıya dayadı ve gözlerini kapadı. Yanında siyah çelik yelekli iki polis pürdikkat bekliyordu. Silahları hazırды. Arkalarındaki merdivende Watkins, Yong ve Harry vardı.

Lebie “İşte başlıyoruz!” dedi ve dikkatlice maymuncuğu çıkardı.

Watkins polislere “Unutmayın, daire boşsa hiçbir şeye dokunmuyorsunuz” diye fısıldadı.

Lebie kenara çekilip iki polis için kapıyı açtı. Polisler iki ellerinde de tabancayla belli bir düzenle eve girdiler.

“Burada alarm olmadığından emin miyiz?” diye fısıldadı Harry.

“Şehirdeki tüm güvenlik şirketlerini kontrol ettik ve hiçbirinde bu adresin kaydı yok” dedi Watkins.

“Şşş, bu ses ne?” dedi Yong.

Diğerleri dikkat kesilip dinledilerse de olağandışı bir ses duymadılar.

“Saatli bomba teorisini unutun” dedi Watkins, soğuk bir sesle.

Polislerden biri dışarı çıktı. “Temiz” dedi. Rahat bir nefes alıp içeri girdiler. Lebie holdeki ışığı açmaya çalıştı ama ışık yanmadı.

“Tuhaf” dedi Lebie, küçük ama temiz ve düzenli görünen oturma odasındaki ışığı da açamayınca. “Sigorta atmış olmalı.”

“Önemli değil” dedi Watkins. “İçerisi arama yapmaya yetecek kadar aydınlık. Harry, sen mutfığa. Lebie, sen banyoya. Yong?”

Yong, oturma odasının penceresinin yanındaki masanın önünde dikilmiş, bilgisayara bakıyordu.

“İçimden bir ses...” dedi. “Lebie, feneri alıp holdeki sigorta kutusuna baksana.”

Lebie odadan çıktıktan biraz sonra lamba yandı ve bilgisayar canlandı.

“Siktir” dedi Lebie, odaya dönünce. “Sigortanın düğmesine bir ip bağlanmıştı, önce onu çözdüm. İpi duvar boyunca takip ettim. Diğer ucu kapıya gidiyor.”

“Kapıda elektronik kilit vardı, değil mi? Demek ki sigorta, biz kapıyı açınca elektrikler kesilecek şekilde kilide bağlanmış. Duyduğum ses de kapanan bilgisayarın fanının sesiydi” dedi Yong, klavyede birkaç tuşa basarak. “Bu makinelerde hızlı devam etme özelliği var, yani kapanmadan önce hangi programların açık olduğunu görebiliriz.”

Ekranda bir dünya resmi belirdi ve hoparlörlerden neşeli bir fon müziği yayıldı.

“Tam düşündüğüm gibi!” dedi Yong. “Seni kurnaz piç! Şuraya bakın!” Ekranda bir simgeyi işaret etti.

“Yong, Tanrı aşkına, şu anda bununla vakit kaybetmeyelim” dedi Watkins.

“Amirim, cep telefonunu bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?” Çelimsiz dedektif cevabı beklemeden Watkins’in Nokia’sını elinden kaptı. “Buranın numarası ne?”

Harry bilgisayarın yanındaki telefonun üzerinde yazan numarayı okurken Yong da numarayı tuşladı. Ardından arama düğmesine bastı. Telefon çaldığında bilgisayardan da bir

vızıltı geldi ve ekrandaki simge büyüyerek bir yukarı bir aşağı oynadı.

“Şşş” dedi Yong.

Birkaç saniye sonra bir bip sesi duyuldu. Yong hemen cep telefonunu kapattı.

Watkins’in çatık kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. “Tanrı aşkına, şu anda ne yapıyorsun, Yong?”

“Amirim, korkarım Toowoomba bizim için bir alarm kurmuş bile. Ve o alarm çalıştı.”

“Anlat!” Watkins’in sabrı tükenmek üzereydi.

“Şu çalışan programı görüyor musunuz? Telefona modem üzerinden bağlanan standart bir telesekreter servisi. Toowoomba çıkmadan önce karşılama mesajını bu mikrofonla bilgisayara okuyor. Telefon arandığında program devreye giriyor, Toowoomba’nın mesajını alıyor ve duyduğunuz o kısa bip sesinden sonra bilgisayara mesaj bırakabiliyorsunuz.”

“Yong, telesekreterin ne olduğunu biliyorum. Sadede gel.”

“Az önce aradığımda bip sesinden önce bir mesaj duydu-nuz mu peki?”

“Hayır...”

“Çünkü mesaj okunmuş ama kaydedilmemiş.”

Watkins anlamaya başlamıştı.

“Yani elektrik kesilince bilgisayar kapandı ve telesekreterin mesajı silindi, öyle mi?”

“Aynen öyle, amirim.” Yong ara sıra umulmadık tepkiler verirdi. Tıpkı şu an olduğu gibi. Yüzü nedense sevinçle parlıyordu. “Bu da onun alarm sistemi işte.”

Harry felaketin boyutunu kavradığından gülümsemi-yordu. “Kısacası evine birilerinin girdiğini anlamak için Toowoomba’nın tek yapması gereken kendi ev telefonunu ara-mak ve mesajın olmadığını duymak olacak.”

Oda sessizliğe büründü.

“Buraya gelmeden önce mutlaka arayacak” dedi Lebie.

"Siktir, siktir, siktir" dedi Watkins.

"Her an arayabilir" dedi Harry. "Biraz zaman kazanmamız lazım. Önerisi olan?"

"Pekâlâ" dedi Yong. "Telefon şirketiyle konuşup numarayı bloke etmelerini ve bir arıza mesajı vermelerini isteyebiliriz."

"Ya şirketi ararsa?"

"Bölgede... eee, kazı nedeniyle kablo arızası oluştu derler."

"Çok şüphe çeker. Komşusunun numarasını arayıp kolayca kontrol edebilir" dedi Lebie.

"O zaman bütün bölgenin telefon hatlarını kestiririz" dedi Harry. "Bunu yapabilir misin, şef?"

Watkins kulağının arkasını kaşıdı. "Büyük karmaşa çıkar. Hem neden?.."

"Durum acil, şef!"

"Hay sıçayım! Bana telefonu ver, Yong. McCormack'e söyleyeceğim, o halletsin. Ama bunu yapsak bile koca bir bölgedeki telefonları uzun süreliğine kesemeyiz, Holy. Bir sonraki adımımızı planlamaya başlamamız gerek. Siktir, siktir!"

Saat on bir buçuktu.

"Bir şey yok" dedi Watkins, çaresiz bir sesle. "Tek bir lanet şey bile yok!"

"Zaten bir not bırakarak onu nereye götürdüğünü söylemesini beklemiyorduk" dedi Harry.

Lebie yatak odasından çıktı. Başını iki yana salladı. "Bütün binayı dolaşan Yong bile bir şey bulamamış."

Sessizce oturma odasında oturdular.

"Aslında biraz garip bir durum" dedi Harry. "Birbirimizin evini bile arasak mutlaka *bir şey* buluruz. İlginç bir mektup, lekeli bir porno dergisi, eski bir sevgilinin resmi, çarşıfta bir leke, herhangi bir şey işte. Bu adamsa bir seri katil ve ama burada bir *hayatı* olduğuna dair en ufak bir şey bulamadık."

"Hiç bu kadar düzenli bir bekâr evi görmemiştim" dedi Lebie.

"Fazla düzenli" dedi Yong. "Tuhaf derecede."

"Gözden kaçırdığımız bir şey olmalı" dedi Harry. tavanı inceleyerek.

"Her yere baktık" dedi Watkins. "Bir ipucu bırakmışsa bile onun bu evde olmadığı kesin. Herif burada sadece yemek yemiş, uyumuş, televizyon izlemiş, sıçmış ve bilgisayarına mesaj bırakmış."

"Haklısın" diyerek araya girdi Harry. "Çünkü Toowoom-ba burada yaşamıyor. Burada yaşayan kişi, yakından incelenmek gibi bir korkusu olmayan, aşırı titiz bir adam sadece. Peki diğer evi? Başka bir evi olabilir mi? Başka bir apartman dairesi ya da yazlığı?"

"Adına kayıtlı hiçbir şey yok" dedi Yong. "Çıkmadan önce baktım."

Cep telefonu çaldı. Arayan McCormack'ti. Telefon şirketiyle konuşmuştu. Bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söylediğinde başka evlerdeki insanların ambulans çağırmasının da ölüm kalım meselesi olduğunu söylemişlerdi. Neyse ki belediyenin de ufak bir yardımıyla McCormack tüm hatları akşam yediye kadar kapattırmayı başarmıştı.

"Burada sigara içmemizin mahzuru yok gibi görünüyor" dedi Lebie, ince bir puro çıkararak. "Hatta hahya kül silkmemizin ve holde kocaman ayak izleri bırakmamızın da. Çakmağı olan var mı?"

Harry ceplerini yokladı ve bir kibrit kutusu çıkardı. Oturduğu yerde kutuya bakakaldı. Nedense dikkatini çekmişti.

"Bu kutunun özelliği ne, biliyor musunuz?" diye sordu.

Diğerleri zoraki bir tavırla başlarını iki yana salladı.

"Su geçirmez olduğu yazıyor. Dağda ve denizde kullanıma uygunmuş. Daha önce su geçirmez bir kibrit kutusu görmüş müydünüz?"

Yeniden başlarını salladılar.

"Böyle bir kibritin sadece özel mağazalardan satın alın-

bildiğini ve normal kibritten daha pahalı olduğunu söylesem yanılmış olmam, değil mi?”

Omuzlarını kaldırdılar.

“Normal kibritlerden değil. Böyle bir şeyi ilk defa görüyorum” dedi Lebie.

Watkins kutuyu yakından inceledi. “Galiba kayınbiraderim bu kibriti teknesinde kullanıyor” dedi.

“Bunu bana Toowoomba verdi” dedi Harry. “Cenazede.”

Sessizlik oldu.

Biraz sonra Yong öksürdü. Çekinerek “Holde de bir yat fotoğrafı var” dedi.

Saat birdi.

Yong “Yardımanın için sağ ol, Liz” dedi ve telefonu kapattı. “Bulduk! Lady Koyu’ndaki marinadaymış ve Gert Van Hoos adlı birine kayıtlıymış.”

“Tamam” dedi Watkins. “Yong, sen Toowoomba gelirse diye burada kalıyorsun. Lebie, Harry ve ben de hemen oraya gidiyoruz.”

Trafik açıldı ve Lebie’nin yeni Toyota’sı New South Head Caddesi’nde saatte yüz yirmi kilometre hızla hiç zorlanmadan ilerliyordu.

“Destek istemeyecek miyiz, amirim?” diye sordu Lebie.

“Eğer oradaysa üçümüz yeter de artarız” dedi Watkins. “Yong’un dediğine göre adına kayıtlı silah yokmuş ve içimden bir ses sağa sola silah sıkacak tiplerden olmadığını söylüyor.”

Harry kendini tutamadı.

“Nasıl bir ses, şef? Gizlice evine girmemizin iyi bir fikir olduğunu söyleyen ses mi? Yoksa vericiyi çantaya koymayı akıl eden ses mi?”

“Holy, ben...”

“Sadece soruyorum, şef. Senin içindeki sesi kendimize kı-

lavuz olarak alacaksak, şimdiye kadar olanlara bakılırsa adamın bize ateş açabileceğinden emin olabiliriz. Ama umurumda..."

Harry sesinin yükseldiğini fark edince sustu. Şimdi olmaz, dedi içinden. Henüz değil. Sesini alçaltarak cümlesini bitirdi.

"Umurumda değil. Bu demek oluyor ki ben de ona kurşun yağdırabilirim. Bu kadar basit."

Watkins cevap vermemeyi tercih etti, onun yerine araba sessizce giderken asık suratla camdan dışarı baktı. Harry ay-nadan Lebie'nin temkinli, belli belirsiz gülümsemesini gördü.

Saat bir buçuktu.

"Lady Koyu Plajı" dedi Lebie, parmağıyla işaret ederek. "İsim cuk oturuyor. Ne de olsa Sidney'in en meşhur eşcinsel plajı."

Arabayı marinanın çitlerinin dışına park etmeye karar verdiler ve dar yüzer iskelelerin her iki yanında kümelenmiş gemi direklerinin yükseldiği küçük limana giden çimenli bir tümsekten aşağı indiler. Kapıda güneşten ağarmış mavi üniformasıyla uykulu bir bekçi duruyordu. Watkins'in polis rozetini görünce birden canlandı ve onlara Gert Van Hoos'un teknesinin nereye bağlandığını gösterdi.

"Teknede kimse var mı?" diye sordu Harry.

"Bildiğim kadarıyla hayır" dedi bekçi. "Yazları her şeyin takibini yapmak biraz zorlaşıyor ama birkaç gündür tekneye kimse gelmedi diye biliyorum."

"Son zamanlarda gelen oldu mu peki?"

"Evet, hafızam beni yanıltmıyorsa salı akşamı Bay Van Hoos geldi. Genellikle arabasını suya yakın bir yere çeker. Aynı gece de gitti."

"O zamandan beri tekneye kimse binmedi mi?" diye sordu Watkins.

"Benim nöbetimde hayır. Benim gibi başka bekçiler de var."

"Yalnız mıydı?"

"Hatırladığım kadarıyla evet."

"Tekneye bir şey taşıyor muydu?"

"Olabilir. Hatırlamıyorum. Genelde taşırlar."

"Bize Bay Van Hoos'u tarif edebilir misin?" dedi Harry.

Bekçi kafasını kaşıdı. "Şey, hayır, edemem sanırım."

"O niye?" diye sordu Watkins, şaşırarak.

Bekçi utanmışa benziyordu. "Dürüst olmam gerekirse, bence bütün Aborijinler birbirinin aynısı."

Marinanın içinde güneş durgun suyun üzerinde ışıldarken açıktaki dalgakıranların dışında büyük ve güçlü dalgalar görülüyordu. Yüzer iskelede dikkatlice tekneye doğru yürürlerken Harry buradaki rüzgârın daha taze olduğunu hissedebiliyordu. Teknenin adı olan *Adelaide*'i ve yan tarafa boyayla yazılan sicil numarasını görür görmez tanıdı. *Adelaide* marinanın büyük teknelerinden değildi ama temiz ve bakımlıydı. Yong, yalnızca belirli bir motor büyüklüğünün üzerinde olan tekneler için kayıt zorunluluğunun olduğunu söylemişti; bu yüzden şansları fazlasıyla yaver gitmişti. Öyle ki Harry'nin içinde şanslarını tükettiklerine dair kötü bir his vardı. Birgitta'nın teknede olma ihtimali nabzını hızlandıırıyordu.

Watkins, Lebie'ye önden girmesini işaret etti. Harry silahının emniyet kilidini açtı ve Lebie büyük bir dikkatle ayağını arka güverteye atarken namlusunu ana kamaranın kapağına tuttu. Watkins tekneye binerken çapanın halatına takıldı ve güverteye gürültülü bir sesle ayak bastı. Bir süre durup etrafı dinlediler ama tek duyabildikleri rüzgâr ve teknenin gövdesine çarpıp köpüren dalgalardı. Hem ana kamaranın kapağında, hem de arka kamaranın kapısında asma kilitler

vardı. Lebie maymuncuğunu çıkardı ve işe koyuldu. Birkaç dakika sonra ikisini de açmıştı.

Lebie ana kamaranın kapağını açtı ve ilk olarak Harry indi. Aşağısı karanlıktı. Harry silahıyla önde çömelip beklerken Watkins arkasından geldi ve perdeleri açtı. İçi sade ancak zevkle döşenmiş bir yattı. Döşemeleri maundan yapılmıştı ama hiçbir yerinde aşırıya kaçılmamıştı. Masada rulo şeklinde bir deniz haritası duruyordu. Üzerinde ise genç bir boksörün fotoğrafı asılıydı.

“Birgitta!” diye seslendi Harry. “Birgitta!”

Watkins omzuna dokundu.

“O burada değil” dedi Lebie, üçü de tekneyi baştan sona dolaştıktan sonra.

Watkins, başını arka güvertedeki kutulardan birine sokmuştu.

“Ama daha önce gelmiş olabilir” dedi Harry, denize göz gezdirerek. Rüzgâr hızlanmıştı ve açıktaki dalgaların tepesinde beyaz köpükler parlıyordu.

“En iyisi adli tıbbi çağırılım ve bir şey bulabilecekler mi, bakalım” dedi Watkins, doğrularak. “Bu durum tek bir anlam geliyor. Onu bilmediğimiz başka bir yere götürmüş.”

“Ya da...” dedi Harry.

“Saçmalama! Belli ki onu başka bir yerde saklıyor. Mesele, neresi olduğunu bulmak.”

Harry oturdu. Rüzgâr saçlarını karıştırıyordu. Lebie puro yakmaya çalıştı ama birkaç denemeden sonra pes etti.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Harry.

“Bu tekmeden bir an önce iniyoruz” dedi Watkins. “Buraya gelirse yoldan bizi görebilir.”

Ayağa kalkıp kamaraları kilitlediler. Watkins çapanın halatına yeniden takılmamak için bu defa ayağını daha fazla kaldırdı.

Lebie birden durdu.

"N'oldu?" diye sordu Harry.

"Şey" dedi Lebie, "teknelerden çok anlamam ama bu normal mi?"

"Ne normal mi?"

"Hem önden, hem arkadan bağlı bir teknenin demir atmış olması?"

Birbirlerine baktılar.

"Bana yardım edin de çekelim" dedi Harry.

Kertenkelelerin şarkısı

Saat üçtü.

Hızla yolda ilerliyorlardı. Bulutlar da aynı hızla gökyüzünde yarışıyordu. İki yanda sıralanan ağaçlar onları selamlar gibi sallanıyordu. Yol kenarındaki çimenler rüzgârdan yere yataarken telsizden çıtırtilar geliyordu. Güneş solmuştu; denizin üzerinden telaşlı ve anlık gölgeler geçiyordu.

Harry arkada oturuyordu ama etraflarında kopan fırtına dışında hiçbir şey seçemiyordu. Denizden kesik kesik çektikleri çamurlu, yeşil halatı görmüştü sadece. Su damlaları ışıltılı kristaller gibi denize düşerken bir an için derinlerden yavaşça onlara doğru yükselen beyaz bir silueti görmüştü bir de.

Bir yaz tatilinde babası onu sandala bindirmişti ve bir pisibalığı yakalamışlardı. Beyaz ve hayal edemeyeceği kadar büyük bir balıktı; öyle ki yanında dururken Harry'nin ağzı kurumuş ve elleri titremeye başlamıştı. Balığı mutfağa getirdiklerinde annesi ve büyükannesi heyecanla ellerini çarpmış, soğuk ve kanayan balığı doğruca iri ve parlak bıçaklarla kesmeye girişmişlerdi. O yazın geri kalanında sandaldaki dev pisibalığı, pörtlek gözleri ve öldüğüne inanamıyormuş gibi şoke olmuş yüzü, Harry'nin rüyalarına girmişti. Sonra ki Noel'de Harry'nin tabağına peltemsi birkaç parça konulmuştu ve babası Harry'yle birlikte Isfjorden'de nasıl pisibalığı tuttuklarını gururla anlatmıştı. "Bu Noel'de yeni bir ta-

rif deneyelim dedik" demişti annesi. Balıkta ölüm ve çürümenin tadı vardı. Harry öfkeli, gözyaşları içinde masayı terk etmişti.

Şimdiyse Harry süratle yol alan bir arabanın arka koltuğunda oturuyordu. Gözlerini kapadı ve kendisini başını eğmiş, suyun içinde denizanasına benzeyen bir şeye bakarken gördü. Halat her çekildiğinde kırmızı dokunaçlarını topluyor, bir an durduktan sonra yeni bir kulaç hareketiyle tekrar açıyordu. Yüzeye yaklaştıkça onları bir pervane şeklinde dağıtarak altındaki çıplak, beyaz cesedi gizlemeye çalışıyordu. Halat kadının boynuna dolanmıştı ve cansız bedeni Harry'ye alabildiğine yabancı, tanımadık biri gibi gelmişti.

Ama biraz sonra onu sırtüstü çevirdiklerinde Harry'nin içi bir kez daha o hisle dolmuştu. O yazdan hatırladığı yüz ifadesiydi bu. Soluk gözleri hayretle o suçlayıcı ve nihai soruyu soruyordu: Hepsi bu mu? Böyle bir sonla ölmek için mi yaşadım? Hayat ve ölüm sahiden de bu kadar sıradan mı?

"Bu o mu?" diye sormuştu Watkins. Harry de onu doğrulamıştı.

Watkins sorusunu tekrarlayınca Harry çıkık kürekkemiklerini fark etmiş ve bikini üstü yüzünden beyaz kalmış çizginin yanındaki kırmızı tenini görmüştü.

"Yanmış" demişti, şaşkınlıktan zor konuşarak. "Sırtına güneş kremi sürmemi istemişti. Bana güvendiğini söylemişti. Ama yine de yandı."

Watkins, Harry'nin önünde dikilmiş ve ellerini onun omuzlarına koymuştu. "Senin suçun değil, Harry. Beni duyuyor musun? Ne yaparsak yapalım, olacaktı. Senin suçun değil."

Hava artık gözle görülür derecede kararmıştı ve ani rüzgâr öyle bir güçle esiyordu ki okalıptüs ağaçları sarsılıyor, dalları dalgalanıyor, kendilerini yerden kopararak John

Wyndham'ın yaklaşmakta olan fırtınayla canlanan truffidleri¹⁷ gibi etrafta ağır ağır gezinmek istiyordu.

Arka koltuktan bir anda "Kertenkeleler şarkı söylüyor" dedi Harry. Arabaya bindiklerinden beri sarf edilen ilk sözlerdi bunlar. Watkins arkaya döndü; Lebie aynadan onu izledi. Harry öksürdü.

"Andrew anlatmıştı. Kertenkelelerin ve kertenkele soyundan gelen insanların şarkı söyleyerek yağmur ve fırtına başlatma gücü varmış. Bana Büyük Tufan'ın, ornitorenkleri¹⁸ boğmak için şarkı söyleyen ve taş bıçaklarla kendilerini kesen kertenkele soyu yüzünden çıktığını söylemişti." Hafifçe gülümsedi. "Neredeyse tüm ornitorenkler ölmüş. Ama birkaçı hayatta kalmayı başarmış. Ve ne yapmışlar, biliyor musunuz? Suda nefes almayı öğrenmişler."

İlk iri yağmur damlaları ön cama titreyerek düştü.

"Fazla zamanımız yok" dedi Harry. "Toowoomba çok geçmeden peşinde olduğumuzu anlayacak ve yeraltına giren bir fare gibi ortadan kaybolacak. Onunla aramızdaki tek bağlantı benim ve büyük ihtimalle bu konuyla nasıl başa çıkacağımı merak ediyorsunuz. Şey, ne söyleyebilirim ki? Sanırım o kıza âşıktım."

Watkins koltuğunda huzursuzlandı. Lebie yavaşça başını oynattı.

"Ama ben de suyun altında nefes alacağım" dedi Harry.

Saat üç buçuktu.

Toplantı odasında hiç kimse vantilatörün inlemesini umursamıyordu.

17. John Wyndham'ın 1951 yılında yazdığı, sonradan sinemaya da uyarılan *Triffidlerin Günü* romanında dünya nüfusunun büyük bir çoğunluğu, birkaç gün süren büyük bir meteor yağmurunu izlediği için kor olur ve insanlar için hayat durma noktasına gelir. Bunun sonucunda truffid adı verilen etobur bitkiler kendilerini topraktan sökerek insanlara saldırmaya ve katiim yapmaya başlarlar (ç.n.)

18. Ördek gagalı, kunduz kuyruklu, karada olduğu gibi suda da vakit geçirebilen Avustralya ve Tasmanya'ya özgü bir memeli. (ç.n.)

“Pekâlâ, adamımızın kim olduğunu biliyoruz” dedi Harry. “Polisin bunu *bilmediğini* sandığımı da biliyoruz. Muhtemelen şu anda Evans White için delillerle oynadığımı düşünüyor. Ama korkarım ki bu geçici bir durum. Evleri uzun süre telefonsuz bırakamayız ve dahası, bu yalandan arıza biraz daha onarılmazsa şüphe çekmeye başlayacak.

Evine dönerse polislerimiz orada hazır bekliyor. Teknede de. Ama ben şahsen, onun etrafın yüzde yüz temiz olduğuna ikna olmadan aptalca bir hareket yapmayacak kadar zeki olduğuna inanıyorum. Bu akşam eninde sonunda evine geldiğimizi öğreneceğini varsayarsak mantıklı bir iş yapmış oluruz. Bu da bize iki seçenek bırakıyor. Ortalığı ayağa kaldırıp televizyonlara çıkabilir ve onu kayıplara karışmadan önce bulmayı umabiliriz. Bu seçeneğe karşı savunulacak başka bir sav var; o da evine böylesi bir sistem kurmuş birinin bu ihtimali de önceden mutlaka planlamış olması. Ekranda fotoğrafını görür görmez yeraltına inmesini göze almış olacağız. Haliyle ikinci seçeneğimiz de, nefesimizi ensesinde hissetmeden önce elimizdeki kısıtlı zamanı kullanmak ve henüz hiçbir şeyden o kadar da şüphelenmiyorken onu yakalamak.”

“Ben oyumu ikinciye veriyorum” dedi Lebie, omzundan bir saç teli alarak.

“Yani onu *yakalamaya mı?*” diye sordu Watkins. “Sidney’de dört milyondan fazla insan yaşıyor ve adamın nerede olduğuna dair en ufak bir fikrimiz yok. Sidney’de *olduğundan* bile emin değiliz!”

“O konuda şüphemiz yok” dedi Harry. “Bir buçuk saattir Sidney’de olduğu kesin.”

“Ne? Birilerinin onu gördüğünü mü söylüyorsun?”

“Yong.” Harry, yüzünden gülümsemesi eksik olmayan genç dedektife sözü bıraktı.

“Cep telefonu!” diyerek başladı Yong. Sanki öğretmeni, kompozisyonunu sınıfa yüksek sesle okumasını istemişti.

“Tüm cep telefonları konuşmaları baz istasyonu olarak bildiğimiz, sinyal alıp veren cihazlar üzerinden yapılır. Telefon şirketleri hangi abonenin sinyallerinin hangi istasyonlar tarafından alındığını görebilir. Her telefonun sinyali yaklaşık on kilometre yarıçapında bir alanı kapsar. Çekim gücünün yüksek olduğu, mesela şehir içindeki yerlerde telefonumuz genellikle aynı anda iki ya da üç istasyonun alanına girer. Yani konuşma aynı anda iki istasyon tarafından alınabiliyorsa telefonun bulunduğu bölge, iki istasyonun kapsama alanının kesişim yerleriyle sınırlı olur. Yayılan sinyal üç istasyon tarafından alınıyorsa, bu bölge daha da küçülür ve bu böyle devam eder. Sonuç olarak, cep telefonlarının yeri sabit telefonlar gibi tek bir adrese indirgenemez ama bize bir işaret verebilir.

Toowoomba'nın sinyallerini izleyen cep telefonu şirketinden üç kişiyle temas halindeyiz. Onları bu toplantı odasındaki açık bir hatta bağlayabiliyoruz. Şu an için sadece iki istasyondan eşzamanlı sinyaller alabiliyoruz ve kesişim bölgesi tüm şehri, limanı ve Woolloomooloo'nun yarısını kapsıyor. İyi haber şu ki adamımız hareket halinde.”

“Ve tek ihtiyacımız olan biraz şans” diyerek araya girdi Harry.

“Umarız üç ya da daha fazla istasyonun alanına giren küçük bir bölgeye gider. Öyle olursa elimizdeki tüm sivil araçları tek bir anonsla oraya yollayabiliriz ve onu bulacaklarını ümit edebiliriz.”

Watkins ikna olmuşa benzemiyordu. “Demek şu anda biriyle konuşuyor. Bir buçuk saat önce de birini aradı ve ikisinin de sinyaller Sidney'deki baz istasyonları tarafından alındı, öyle mi? Bu durumda onu bulmamız, lanet telefonunu kulağından indirmemesine mi bağlı? Ya kapatır ve bir daha kimseyi aramazsa?”

“Biz onu ararız; olmaz mı?” dedi Lebie.

“Harika!” dedi Watkins. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Müthiş bir fikir! O zaman on beş dakikada bir arayıp tele-sekreter ya da gerizekâhî taklidi yapalım! O da telefonda konuşmanın pek de iyi bir fikir olmadığını anlasın, öyle mi!”

“Bunu yapmasına gerek yok” dedi Yong. “Kimseyle konuşmak zorunda değil.”

“Nasıl?..”

“Telefonunu açık tutması yeterli” dedi Harry. “Anlaşılan Toowoomba’nın, açık kaldığı müddetçe telefonunun çalıştığını göstermek için yarım saatte bir otomatik olarak küçük bir sinyal gönderdiğinden haberi yok. Bu sinyal de konuşmalar gibi baz istasyonlarına kaydediliyor.”

“Yani...”

“Yani biz hattı açık tutalım, kahve yapalım, sabırlı olalım ve kendimize şans dileyelim.”

Keskin kulak

Telefonun hoparlöründen metalik bir ses geldi.

“3 ve 4 numaralı baz istasyonlarından sinyali geliyor.”

Yong tahtaya asılmış Sidney haritasını işaret etti. Baz istasyonlarının kapsama alanını göstermek için numaralı daireler çizilmişti.

“Pymont, Glebe ve Balmain’in büyük kısmı.”

“Sıçayım!” diye bağırdı Watkins. “Çok geniş bir bölge. Saat kaç? Hiç evini aradı mı?”

“Altı” dedi Lebie. “Son bir saatte evini iki kere aradı.”

“Yakında bir terslik olduğunu anlar” dedi McCormack, tekrar ayağa kalkarak.

Harry sakince “Ama henüz anlamadı” dedi. Son iki saattir aynı sandalyede oturup siyah duvara yaslanıyordu.

“Hava durumuyla ilgili gelişme var mı?” diye sordu Watkins.

“Daha da kötüleşmesi dışında hayır” dedi Lebie. “Şiddetli rüzgâr var, gece de fırtına bekleniyor.”

İki dakika daha geçti. Yong tekrar kahve koymaya gitti.

“Alo?” Ses, telefonun hoparlöründen geliyordu.

Watkins yerinden sıçradı. “Evet?”

“Abone az önce telefonunu kullandı. 3, 4 ve 7 numaralı baz istasyonlarından sinyali aldık.”

“Durun!” Watkins haritaya baktı. “Pymont’un bir kısmı ve Darling Limanı oluyor, değil mi?”

"Doğru."

"Siktir! 9 ve 10'da da olsaydı onu bulmuştuk!"

"Kimi aradı?" diye sordu McCormack.

"Ana santralimizi" dedi, metalik ses. "Ev telefonuyla ilgili sorunun ne olduğunu sordu."

"Siktir! Siktir! Siktir!" Watkins pancar gibi kızarmıştı. "Kaçıyor! Tam şu anda ortalığı ayağa kaldırmalıyız!"

Konuşması sert bir tepkiyle kesildi.

"Kapa çeneni!" Oda birden sessizliğe büründü. "Kelime seçimim için özür dilerim, şef" dedi Harry. "Ama düşüncesizce bir şey yapmadan önce bir sonraki çağrıyı beklemeyi öneriyorum."

Watkins yuvalarından fırlayan gözleriyle Harry'ye baktı.

"Holy haklı" dedi McCormack. "Otur, Watkins. Bloke ettiğimiz telefonlar bir saatten kısa bir sürede yeniden açılacak. Bu da demek oluyor ki Toowoomba yalnızca kendi telefonunun kesildiğini anlayana kadar bir, hatta belki iki çağrımız daha olacak. Pyrmont ve Darling Limanı coğrafi açıdan geniş alanlar değiller ama Sidney'in akşamları en yoğun olan merkezi semtlerinden birinden bahsediyoruz. Oraya bir sürü araç yollarsak sadece Toowoomba'nın kaçmak için kullanacağı bir karmaşa yaratmış oluruz. Bekliyoruz."

Yediye yirmi kala hoparlörden bir mesaj geldi.

"3, 4 ve 7 numaralı baz istasyonlarından çağrı aldık."

Watkins inledi.

"Teşekkürler" dedi Harry, mikrofonu kapatarak. "Geçen seferkiyle aynı bölge: yani artık hareket etmiyor. O halde nerede olabilir?"

Herkes başına geldi.

"Boks antrenmanı yapıyordur belki" dedi Lebie.

"İyi fikir!" dedi McCormack. "O bölgede hiç spor salonu var mı? Bu herif nerede antrenman yapıyor olabilir?"

Yong "Kontrol ediyorum, şef" dedi ve gitti.

“Başka önerisi olan?”

“Orada akşamları da açık olan çok fazla turistik yer var” dedi Lebie. “Çin Bahçeleri’ne gitmiş olamaz mı?”

“Bu havada dışarıda durmaz” dedi McCormack.

Yong odaya döndü ve başını iki yana salladı. “Antrenörünü aradım. Önce bir şey söylemedi; o yüzden emniyetten aradığımı belirtmek zorunda kaldım. Toowoomba’nın spor salonu Bondi Kavşağı’ndaymış.”

“Ne güzel!” dedi Watkins. “Sence antrenörü Toowoomba’yı cep telefonundan arayıp polisin onunla ne işi olduğunu sorsa na kadar kaç dakikamız var?”

“Durum acil” dedi Harry. “Toowoomba’yı arayacağım.”

“Nerede olduğunu sormak için mi?” dedi Watkins.

“Neler olduğunu anlamak için” dedi Harry, ahizeyi kaldırarak. “Lebie, ses kayıt cihazı açık mı kontrol et. Herkes sessiz olsun!”

Ekip donakaldı. Lebie eski ses kayıt cihazına bir göz attı ve Harry’ye başparmağını kaldırdı. Harry yutkundu. Numaraları tuşlarken parmaklarını hissetmiyordu. Telefon üç kez çaldıktan sonra Toowoomba cevap verdi.

“Evet?”

O ses... Harry nefesini tuttu ve ahizeyi kulağına dayadı. Arkada insanların olduğunu duyabiliyordu.

“Kimsin?” diye sordu Toowoomba, kısık bir sesle.

Arkadan gürültülü bir ses geldi ve çocukların coşkulu bağırışları duyuldu. Ardından Toowoomba’nın boğuk ve sakın kahkahasını işitti.

“Harry, demek sensin. Araman tuhaf oldu çünkü ben de tam seni düşünüyordum. Ev telefonumda bir sorun var; siz mi bir şey yapıyorsunuz diye merak ediyordum. Umarım yapmıyorsunuzdur, Harry.”

Başka bir ses daha geldi. Harry odaklandı ama ne sesi olduğunu anlayamadı.

"Sen cevap vermedikçe geriliyorum, Harry. Hem de çok. Ne istediğini bilmiyorum ama belki de telefonu artık tamamen kapatmalıyım. Düşündüğüm şey mi, Harry? Beni bulmaya mı çalışıyorsunuz?"

Sesi bir daha duydu...

"Siktir!" diye bağırdı Harry. "Kapattı." Sandalyelerden birine çöktü. "Toowoomba benim olduğumu biliyordu. Nasıl oldu da anladı?"

"Kasedi geri sarın" dedi McCormack. "Ve Marguez'i bulun."

Kaydı dinlerlerken Yong koşarak odadan çıktı.

Harry'nin elinde değildi. Toowoomba'nın sesini hoparlörlerden tekrar duyunca ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Kalabalık bir yerde olduğu kesin" dedi Watkins. "O patlama sesi ne? Dinleyin, çocuklar var. Panayırda falan mı?"

"Başa sarıp tekrar dinleyelim" dedi McCormack.

Toowoomba bir kere daha "Kimsin?" diye sordu ve hemen ardından büyük bir gürültü ve çocukların bağırışları duyuldu.

"Bu ses?.."

"Çok büyük bir su sıçramasının sesi" dedi, kapıdaki ses. Herkes ona doğru döndü. Harry karşısında siyah kıvrıkcık saçlı, hafif bıyıklı, küçük ve kalın gözlüklü, ufak, kahverengi bir kafa ve bisiklet pompasıyla şişirilmiş de her an patlayacakmış gibi görünen kocaman bir gövde gördü.

"Jesús Marguez. Emniyetteki en keskin kulaklı kişi" dedi McCormack. "Üstüne üstlük kör bile değil."

"Ama oldukça yakınım" diye mırıldandı Marguez, gözlüğünü düzelterek. "Elimizde ne var?"

Lebie kaseti tekrar çaldı. Marguez gözlerini kapayarak dinledi.

"Kapalı bir yer. Tuğla duvarlı. Camlı. Halı ya da perde gibi ses emici eşyalar yok. Her iki cinsiyetten genç insanlar duyuyorum. Muhtemelen çok fazla genç aile var."

“Birkaç belirsiz sestten tüm bunları nasıl anlayabiliyorsun?” diye sordu Watkins, şüphe içinde.

Marguez iç geçirdi. İlk kez yeteneğinden şüphelenen biriyle karşılaşmadığı belliydi.

“Kulakların ne kadar muhteşem araçlar olduğunun farkında mısınız? Bir milyon farklı sesi ayırt edebilirler. Bir milyon. Üstelik her ses on farklı frekanstan ve bileşenden oluşur. Bu da size tam on milyon apayrı seçenek sunar. Ortalama bir sözlükte bile sadece yüz bin civarında kelime olduğunu unutmayın. Sonuçta on milyon seçenek hepimizde var, gerisi de alıştırma işte.”

“Tüm kayıtta duyduğumuz o arkadan gelen ses ne?” diye sordu Harry.

“100 ile 120 hertz arasındaki sesi mi soruyorsun? Kestirmek zor. Stüdyomuzda diğer sesleri filtreleyerek onu netleştirebiliriz ama uzun zaman alır.”

“Ki o da bizde yok” dedi McCormack.

“Peki tek kelime etmemesine rağmen Harry’yi nasıl tanıyabildi?” diye sordu Lebie. “Sezgi mi?”

Marguez gözlüğünü çıkardı ve dalgınca parlattı.

“Sezgi gibi güzel bir isim taktığımız şey, aslında her zaman duygusal izlenimlerle desteklenir, dostum. Ama bu izlenimler, uyurken burnumuza değen bir tüy gibi sadece bir his olarak algılayacak kadar az ve değişken olduğunda ve bu bağlantılara bir isim koyamadığımızda beyin müdahale eder; biz de bu duruma sezgi deriz. Belki de... ee, Harry’yi nefes alışından tanımıştır.”

“Nefesimi tutmuştum” dedi Harry.

“Daha önce onu buradayken aramış mıydınız? Belki akustik yüzündendir? Belki de çevre gürültüsü? İnsanlar sesler söz konusu olduğunda duygusal ve güçlü bir hafızaya sahiptir; bu konuda genellikle sandığımızdan daha iyiyizdir.”

“Bir keresinde buradan aramıştım...” Harry gözlerini es-

ki vantilatöre dikti. "Tabii ya. Arkadaki ses o yüzden tanıdık geliyor. Oraya ben de gittim. Baloncuklar..."

Harry geri döndü.

"Sidney Akvaryumu'nda!"

"Hımm" dedi Marguez, gözlüğünün parlaklığını inceleyerek. "Mantıklı. Oraya herkes gibi ben de gittim tabii. Öyle bir sıçratma sesi, olsa olsa büyük bir tuzlu su timsahının kuyruğundan çıkar."

Başını kaldırdığında odada tek başınaydı.

Bir sol direkt ve üç el ateş

Saat yediydi.

Fırtına yüzünden insanlar ve arabalar caddeleri boşaltmamış olsaydı, polis merkeziyle Darling Limanı arasındaki kısa mesafeyi kat ederlerken sivillerin hayatını tehlikeye atabilirlerdi. Lebie elinden gelenin en iyisini yapsa da yalnız başına yürüyen bir yayanın can havliyle son anda kenara atılmasının ve karşıdan gelen iki arabanın kendilerini kurtarmak için direksiyon kırmâsının sebebi muhtemelen tepede dönen mavi lambaydı. Watkins arka koltukta durmaksızın küfrederken McCormack önde telefonla konuşup Sidney Akvaryumu'ndakileri operasyona hazırlıyordu.

Otoparka saptıklarında limandaki bayraklar yatay bir biçimde dalgalanıyor, okyanusun dalgaları rıhtımın kıyısını dövüyordu. Birkaç polis aracı çoktan gelmişti ve üniformalı polisler çıkışları kapatıyordu.

McCormack son talimatları verdi.

“Yong, sen Toowoomba'nın fotoğraflarını herkese dağıtıyorsun. Watkins, sen benimle kumanda odasında kalıyorsun; orada tüm akvaryumu görüntüleyen kameralar var. Lebie ve Harry, siz de aramaya başlıyorsunuz. Akvaryum birkaç dakikaya kapanacak. Telsizleriniz burada; kulaklıklarını takın, mikrofونlarınızı da yakanıza takın ve herkesle iletişim kurabiliyor musunuz, hemen kontrol edin. Biz sizi kumanda odasından yönlendireceğiz. Anlaştık mı?”

Harry arabadan indiğinde üzerine sert bir rüzgâr esti ve düşecek gibi oldu. Kendilerini içeri zor attılar.

“Şansımıza her zamanki kadar kalabalık değil” dedi McCormack. Kısacık koşu onu nefes nefese bırakmıştı. “Hava yüzünden olsa gerek. Buradaysa onu kesin buluruz.”

Güvenlik müdürü onları karşıladı ve McCormack’le Watkins’e kumanda odasını gösterdi. Harry ve Lebie telsizlerini kontrol ettiler, bilet gişesinin yanından geçip koridorlarda ilerlemeye başladılar.

Harry koltuk altı kılıfındaki tabancayı yokladı. Akvaryum tüm bu ışıklar ve insanlarla birlikte şimdi gözüne daha farklı görünüyordu. Birgitta’yla buraya geldiğinden beri bir asır geçmiş, bir çağ kapanıp yenisi açılmış gibi hissediyordu.

Bunları düşünmemeye çalıştı.

“Yerimizi aldık.” McCormack’in kulaklıktan gelen sesi kendinden emin ve güven vericiydi. “Şu anda kameraları inceliyoruz. Yong da iki polis memuruyla tuvaletleri ve kafeyi kontrol ediyor. Sizi görebiliyoruz bu arada. Yürümeye devam edin.”

Akvaryumun koridorları, ziyaretçilere bir daire çizdirerek onları başladığı yere geri getiriyordu. Harry ve Lebie saat yönünün tersine yürüdükleri için karşıdan gelen tüm yüzleri görebiliyorlardı. Harry’nin kalbi çarpıyordu. Ağzı kurumuş ve avuçları terlemişti. Etraflarında yabancı dillerin karışımından oluşan bir uğultu vardı; öyle ki Harry farklı milletler, farklı ten renkleri ve farklı kılıklarla dolu bir girdabın içinde yüzüyormuş gibi hissediyordu. Birgitta’yla geceyi geçirdikleri sualtı tüneline çocuklar burunlarını cama yapıştırmış, rahatsız edilmeden günlük işlerini yapan sualtı dünyasını izliyorlardı.

“Bu yer tüylerimi diken diken ediyor” diye fısıldadı Lebie. Elini ceketinin altına sokarak yürüyordu.

“Burada sakın ateş edeyim deme” dedi Harry. “Sidney Limanı’nın yarısının ve bir düzine köpekbahçının kucağıma dökülmesini istemiyorum, tamam mı?”

“Merak etme” diye cevap verdi Lebie.

Akvaryumun neredeyse bomboş olan diğer ucuna geldiler. Harry küfretti.

“Gişeler yedide kapanıyor” dedi Lebie. “Hâlâ içeride olanların çıkması lazım.”

McCormack onlarla irtibat kurdu. “Korkarım kuş yuvadan uçmuş, çocuklar. En iyisi kumanda odasına gelin.”

Lebie’ye “Burada bekle” dedi Harry.

Bilet girişinin camının dışında tanıdık bir yüz vardı. Üniforma giyiyordu. Harry onun koluna yapıştı.

“Selam, Ben. Hatırladın mı beni? Birgitta’yla gelmiştik.”

Ben döndü ve önünde kıpırdayan sarı saçlara baktı. “Evet, hatırladım” dedi. “Adın Harry’ydi, değil mi? Evet, evet, demek bir daha geldin, ha? Çoğu insanın yaptığı gibi. Eee, Birgitta nasıl?”

Harry yutkundu. “Dinle, Ben. Ben bir polisim. Muhtemelen şimdiye kadar duymuşsundur; çok tehlikeli bir adamı arıyoruz. Henüz bulamadık ama burada olduğuna dair içimde bir his var. Burayı kimse senden daha iyi bilemez. Saklanmış olabileceği bir yer var mı?”

Ben’in yüzü derin ve düşünceli çizgilerle kaplandı.

“Şey” dedi. “Matilda’nın nerede olduğunu biliyor musun? Bizim tuzlu su timsahı?”

“Evet.”

“Dikenli vatoz dediğimiz üçkâğıtçı minik hergeleyle büyük deniz kaplumbağasının arasında. Gerçi şimdi kaplumbağayı başka bir yere aldık; birkaç tatlı su timsahına yer açmak için oraya bir havuz...”

“Nerede olduğunu biliyorum. Acele et, Ben.”

“Tamam. Yeterince çeviksen ve korkusuzsan köşedeki plastik camın üzerinden atlayabiliyorsun.”

“Timsahın olduğu yere mi?”

"Gününün çoğunu havuzda uyuklayarak geçiriyor. Köşeden beş altı adım uzaklıkta Matilda'yı yıkayıp beslediğimiz yerin kapısı var. Ama çok atik olmalısın çünkü tuzlu su timsahları inanılmaz hızlıdır. Sen daha ne olduğunu anlamadan iki tonluk cüssesiyle üzerine çöküverir. Bir keresinde..."

"Sağ ol, Ben." Harry koşmaya başlayınca insanlar kenara çekildi. Yakasını tuttu ve mikrofona konuştu: "McCormack, ben Holy. Timsahın kafesinin arkasını kontrol edeceğim."

Harry Lebie'yi kolundan yakalayıp yanında sürükledi. "Son şansımız" dedi. Harry timsahın yanında durup tırmanmaya başlayınca Lebie'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. "Peşimden gel" dedi Harry, plastik cam duvarın üzerine çıkıp kendini diğer tarafa atarken.

Ayakları yere vurunca havuzdaki su kaynamaya başladı ve beyaz köpükler yükseldi. Harry kapıya giderken çırpma teli gibi dönen küçük sürüngen ayakları olan, yere yakın, yeşil renkli bir Formula 1 arabasının sudan hızla çıktığını gördü. Harry öne atıldı ve gevşek kumda kayıp tökezledi. Epey gerisinde kükreme sesleri duydu ve göz ucuyla yarış arabasının açılan kaputunu gördü. Yeniden doğruldu, birkaç metre koşup kapının kolunu kavradı. Çok kısa bir an için aklından kapının kilitli olabileceği ihtimali geçti. Bir saniye sonra içeriye girdi. Gözünün önünde *Jurassic Park*'tan bir sahne belirince ne olur ne olmaz diye kapının sürgüsünü çekti.

Tabancasını kılıfından çıkardı. Nemli oda deterjan ve çürük balık kokuyordu.

"Harry!" McCormack telsizden sesleniyordu. "Birincisi, doğruca hayvanın önünde yem olmak yerine oraya gidebileceğin daha basit bir yol vardı. İkincisi, Lebie gelene kadar sakince orada dur ve bekle."

"Seni.. duyamı... şef... Az... çeki..." dedi Harry, mikrofona tırnağını sürterek. "Tek başı... gidece..."

Odanın diğer ucundaki kapıyı açtı ve ortasında döner merdiven olan bir kuleye girdi. Aşağıdaki merdivenlerin su-altı tünellerine indiğini tahmin etti ve yukarı çıkmaya karar verdi. Bir üstteki katta bir kapı daha vardı. Başını kaldırıp basamaklara baktı ama başka kapı görünmüyordu.

Kolu çevirdi, sol eliyle tabancayı öne doğrultarak dikkatlice kapıyı açtı. İçerisi gece kadar karanlıktı ve baskın bir çürük balık kokusu vardı.

Harry içerideki duvarda bir ışık düğmesi buldu, sol eliyle açtı ama işe yaramadı. Kapıyı tutmayı bıraktı, etrafını inceleyerek öne iki adım attı. Ayaklarının altında çıtırdayan bir şey vardı. Harry ne olduğunu anlayıp sessizce kapıya doğru geri çekildi. Birisi tavandaki ampulü kırmış olmalıydı. Nefesini tutup dinledi. Odada biri daha mı vardı? Kulağına bir vantilatörün gürültüsü geliyordu.

Harry yeniden merdiven sahanlığına çıktı.

“McCormack” diye fısıldadı mikrofona, “sanırım onu buldum. Dinle, bana bir iyilik yap ve cep telefonunu ara.”

“Harry Holy, neredesin?”

“Hemen şimdi ara, şef. Lütfen.”

“Harry, bunu kişisel bir kan davasını dönüştürme. Bu...”

“Bugün hava yeterince sıcak, şef. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?”

Harry, komiserin derin bir nefes aldığını duydu.

“Peki, şimdi arıyorum.”

Harry kapıyı ayağıyla itti ve bacaklarını açarak kapı aralığında dikildi. Silahını iki eliyle sımsıkı tutup öne doğrultarak telefonun çalmasını bekledi. Zaman asla düşmeyen bir damla gibiydi. Belki sadece iki saniye geçti. Ses yoktu.

Burada değil, diye geçirdi aklından Harry.

Az sonra üç şey aynı anda oldu.

Birincisi, McCormack’in konuşmaya başlamasıydı. “Telefonunu kapat...”

İkincisi, Harry'nin kapı aralığının karşısında uçan bir yabani hayvana benzeyen karaltıyı fark etmesiydi.

Üçüncüsü ise dünyasının bir yıldız yağmuru ve gözlerine oturan kırmızı lekelerle birlikte infilak etmesiydi.

Harry, Nimbin'e giderlerken Andrew'un anlattığı boks derslerinden kesitler hatırladı. Örneğin profesyonel bir boksör tarafından atılan kroşe, normalde eğitimsiz bir adamı şuurunu kaybettirerek yere yıkacak kadar etkili olurdu. Boksör kalçasını hareket ettirerek üst gövdesinin tamamını kroşenin arkasına alır ve yumruğa öyle bir güç bindirirdi ki beyin daha o anda kısa devre yapardı. Çenenin tam ortasına oturan bir aparkat insanı yerden havalandırır ve kesinkes rüyalar âlemine sokardı. Sağ elini kullanan bir boksörün attığı kusursuz bir sağ direkt ise yumruğu yiyen kişinin ayağa kalkma şansını epey düşürürdü. Hepsinden önemlisi de, kişi yumruğun geldiğini görmezse vücudu hiçbir tepki veremez ve bir anda yön değiştirirdi. Ufacık bir baş hareketi bile bir yumruğun etkisini hayli yumuşatabilirdi. Kararlı bir yumrukla nakavt olan boksör, çoğunlukla o hamleyi görmezdi.

Bu nedenle Harry'nin bilincini kaybetmemesiyle ilgili bulabildiği tek açıklama, karanlıktaki adamın Harry'nin solunda durmuş olmasıydı. Harry kapı aralığında dikildiğinden, adam şakağa isabet edecek ve Andrew'a göre her halükârda birini bayıltmak için yeterli olacak o vuruşu yapamazdı. Kollarını silahı tutmak için öne uzattığından, etkili bir kroşe ya da aparkat da çıkaramazdı. Sağ direkt atması da zordu; çünkü onun için de silahın önünde durması gerekiyordu. Geriye kalan tek seçenek, Andrew'un "bir sokak kavgasında rakibi kışkırtmak ya da en iyi ihtimalle yüzünü morartmak için atılan kız yumruğu" diyerek aşağıladığı sol direktti. Andrew haklı olabilirdi ama bu sol direkt bile Harry'yi geriye uçurup sırtını döner merdivenin tırabzanların kenarı-

na yaslamaya ve neredeyse tırabzanlardan aşağı düşürmeye yetmişti.

Harry gözlerini açtığı anda neyse ki hâlâ ayakta idi. Oda nın diğer ucunda açık bir kapı vardı ve Toowoomba'nın oradan kaçtığından emindi. Fakat duyduğu çınlama sesinin metal basamaklardan aşağı yuvarlanan silahına ait olduğundan da bir o kadar emindi. Silahının peşinden gitmeye karar verdi. Merdivenden aşağı ölümüne bir atlayış yaptı ve kollarıyla dizleri yere sürtsen de tabancayı kenardan yirmi metre aşağıdaki kulenin dibine düşmeden hemen önce kapmayı başardı. Güçlkle dizlerinin üzerinde doğruldu, öksürdü ve bu lanet ülkeye geldiğinden beri ikinci kez dişini kaybettiğini anladı.

Ayağa kalktı ve bir an bayılacak gibi oldu.

Birisi kulağına "Harry!" diye bağırdı.

Aşağıda bir yerde hızla açılan bir kapının sesini işitti ve birinin koşarak merdiveni titrettiğini hissetti. Harry önünde duran kapıya yöneldi, odanın diğer ucundaki kapıyı gördü, yarı sert bir darbeye vurarak kapıyı açtı ve akşam karanlığına tökezleyerek adım atarken omzunun çıktığını hissetti.

"Toowoomba!" diye bağırdı rüzgâra. Etrafına bakındı. Önünde şehir, arkasında Pymont Köprüsü uzanıyordu. Harry akvaryumun çatısında dikiliyordu; bu sert rüzgârda düşmemek için yangın merdiveninin tepesine sınıksız tutundu. Limandaki sular beyaz köpüklere dönüşmüştü ve Harry havadaki tuzun tadını alabiliyordu. Aşağıda yangın merdiveninden inen karanlık bir silüet gördü. Silüet bir saniyelikle durup etrafa göz attı. Sol tarafında yanıp sönen ışıklarıyla bir polis aracı bekliyordu. Önünde, bir çitin ardında ise Sidney Akvaryumu'ndan dışarı uzanan iki su tankı vardı.

Harry "Toowoomba!" diye haykırdı ve silahını kaldırma ya çalıştı. Omzu bu emri kesin olarak reddedince acı ve öfke içinde bağırdı. Silüet merdivenden aşağı atladı, çite doğru koştu ve tırmanmaya başladı. Harry ne yapmak istediğini

o an çözdü. Tankın olduğu binaya girecek, arka kapıdan çıkacak ve kısa bir mesafeyi yüzerek karşı yakadaki iskeleye ulaşacaktı. Oradan da kalabalığa karışması yalnızca birkaç saniyesini alacaktı. Harry sendeleyerek yangın merdiveninden indi. Yıkıp geçmek istermiş gibi çite fırladı, tek koluyla kendisini çitin üzerinden attı ve ayakları beton zemine vurdu.

“Harry, durum bildir!”

Kulaklığı kulağından çekti ve sendeleyerek binaya gitti. Kapı açıktı. İçeri koşup dizlerinin üzerine düştü. Önündeki kemerli çatının altında, Sidney Limanı’nın tankın tepesindeki çelik bir kablodan sarkan lambalarla aydınlanan kapalı bir parçası duruyordu. Tankın ortasından dar bir yüzer köprü geçiyordu ve çok ilerisinde Toowoomba vardı. Üzerindeki balıkçı yakalı siyah kazağı ve siyah pantolonuyla dar ve oynak dubaların izin verdiği ölçüde rahat ve zarif adımlarla karşıya koşuyordu.

Harry üçüncü defa “Toowoomba!” diye seslendi. “Ateş edeceğim.”

Doğrulamadığı değil, kolunu kaldıramadığı için öne doğru eğildi. Siyah siluete nişan aldı ve tetiği çekti.

İlk atışta Toowoomba’nın önündeki suda minik bir sıçrama oldu ve boksör hiç zorlanmadan koşmaya devam etti. Harry biraz sağa nişan aldı. Bu defa mermi Toowoomba’nın arkasındaki suyu sıçrattı. Artık aralarındaki mesafe yüz metreye yaklaşmıştı. Harry’nin aklından saçma bir düşünce geçti. Tavandaki lambalar, duvarlardaki yankılar, zonklayan tetik parmağı ve meditasyon yaparcasına korumaya çalıştığı derin konsantrasyon... Sanki Ökern’deki salonda atış talimi yapıyordu.

Harry, Ökern’deki poligonda talim yapıyormuş gibi düşündü ve üçüncü kez ateş etti.

Ve Toowoomba yere yığıldı.

Harry sonradan verdiği ifadede merminin Toowoomba'nın sol uyluğuna isabet edeceğini ve onu öldürmeyeceğini önceden tahmin ettiğini söyleyecekti. Oysa herkes yüz metreden yapılan bir atışın ancak kaba bir tahminle yapılabileceğinin farkındaydı. Harry kimse aksini ispat edemeyeceği için dileği her şeyi söyleyebilmişti. Çünkü ortada otopsi yapılacak bir ceset kalmamıştı.

Harry köprüde ilerlerken Toowoomba yarısı suya batmış bir halde çılgık çılgığa yatıyordu. Harry'nin başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Su, çatıdan gelen ışıklar, bir sağa bir sola yatan dubalar, kısacası her şey bulanıklaşmaya başlamıştı. Koşarken Andrew'un aşkın ölümünden çok daha gizemli olduğuyla ilgili sözlerini hatırladı. Ve anlattığı o eski hikâyeyi.

Kulaklarına kan hücum ediyordu. Harry genç savaşçı Walla, Toowoomba ise sevgilisi Moora'nın canını alan yılan Bubbur'du. Ve artık Bubbur öldürülmeliydi. Aşk için...

McCormack ise ifadesinde silah seslerini duyduktan sonra Harry Holy'nin mikrofona bağırarak ne söylediğini bilmediğini anlatacaktı.

"Sadece koştüğünü ve muhtemelen Norveççe bir şeyler bağırdığını duyduk."

Harry bile o an bağırarak ne söylediğini hatırlamayacaktı.

Harry bir ölüm kalım yarışı içerisinde köprüde koştu. Toowoomba'nın vücudu aniden kıpırdanmaya başladı. Öyle ki tüm köprü sallanıyordu şimdi. Harry önce köprüye bir şeyin çarptığını sandı; ama sonra avının elinden alındığını fark etti.

Büyük beyaz köpekbalığydı bu.

Köpekbalığ beyaz başını sudan çıkardı ve çenesini açtı. Her şey yavaş çekimde ilerliyordu sanki. Harry, Toowoomba'yı alacağından emindi ama ilk denemesinde yakalayamadı ve suya

gömülmeden önce onu sadece çığlıklar eşliğinde suda biraz sürüklemeyi başarabildi.

Harry'nin aklına uzun, upuzun yıllar önce Andalsnes'te büyükannesinin evinde geçirdiği doğum günü geldi o an. Hep birlikte elma yakalama oyunu oynamışlar, su dolu bir kova-
dan ağızlarıyla elma çıkarmaya çalışmışlardı. Annesi o kadar gülmüştü ki oyunun sonunda kanepeye uzanmıştı.

Otuz metre kalmıştı. Tam başaracağını düşünecekken köpekbalığı yeniden geldi. Artık öyle yakındı ki Harry köpekbalığının kendinden geçmiş gibi geriye devrilen soğuk gözlerini ve zafer edasıyla gösterdiği iki sıra dişini görebildi. Bu defa Toowoomba'yı bir bacağından tutmayı başardı ve başını bir sağa bir sola salladı. Sular püskürerek havaya yükselirken boksör uzuvları kopmuş bir bez bebek gibi havada dalgalandı ve çığlıkları kesildi. Harry nihayet oraya ulaştı.

Gözyaşları içinde "Aşağılık canavar, o benim!" diye haykırıp silahını doğrulttu ve tek seferde tüm şarjörü boşalttı. Havuz meyve suyuna benzeyen kızılımsı bir renge boyandı. Harry aşağıda yetişkinlerin ve çocukların gerçek bir korku filminin finaline ve yılın haberi olmak için "Palyaço Katili"yle yarışacak bir şölene tanıklık etmek için akın ettiği sualtı tünelinin ışığını gördü.

Dövme

Gene Binoche tam da olduğu gibi görünüyor ve davranıyordu. Yani hayatı boyunca rock'n'roll yaşam tarzını tam anlamıyla yaşamış ve yolun sonuna gelene kadar durmaya niyeti olmayan bir adam gibi. Üstelik yolun sonuna çok da bir şey kalmamıştı.

“Öbür tarafta da iyi bir dövmeceye ihtiyaç olsa gerek” dedi Gene, iğneyi batırırken. “Şeytan işkence yaparken biraz çeşit olsun ister, değil mi dostum?”

Ne var ki zilzurna sarhoş olduğundan ve başı öne düştüğünden, müşteri Gene'in felsefi yorumlarını kavrayacak ya da omzunu delen iğneyi hissedecek durumda değildi.

Gene küçük dükkânına giren ve tekdüze, tuhaf bir aksanla ne istediğini geveleyen bu adamla uğraşmayı önce kabul etmemişti.

Bu durumdaki kişilere dövme yapmadıklarını belirtmiş, yarın ayıldığında tekrar gelmesini istemişti. Fakat adam tahminine göre 150 dolar tutacak bir dövme için masaya 500 dolar koymuştu ve açıkçası son aylarda işleri biraz kesattı; dolayısıyla Ladyshave ve Mennen deodorandını çıkarmış ve işe koyulmuştu. Yine de adam şişeden bir yudum almasını teklif ettiğinde geri çevirmişti. Gene Binoche yirmi yıldır müşterilerine dövme yapıyordu, işiyle gurur duyuyordu ve ona göre gerçek profesyoneller çalışırken asla içki içmezdi. Hele viski, asla.

İşini bitirince gül dövmesinin üzerine tuvalet kâğıdı yapıştırdı. “Güneşe çıkma ve ilk hafta sadece suyla yıka. İyi haber, ağrısı bu akşam geçer ve bu kâğıdı yarın çıkarırsın. Kötü haberse yeni dövmeler için tekrar geleceksin.” Gene sırtıttı. “Bir kere gelen, mutlaka yine gelir.”

Adam “Sadece bunu istiyorum” dedi ve sallanarak kapıdan çıktı.

1000 metre ve son

Kapı açıldı ve rüzgârın kulakları sağır eden gûmbürtüsü duyuldu. Harry kapının boşluğunda dizlerinin üzerine çöktü.

Bir ses kulağına “Hazır mısın?” diye bağırdı. “İpi 1000 metrede çek ve saymayı unutma. Paraşütün açıldığını üç saniye içinde hissetmezsen sorun var demektir.”

Harry başını salladı.

“Gidiyorum!” diye bağırdı.

Kanadın altındaki desteğe çıkan ufak adamın rüzgâra kapılan siyah tulumunu gördü. Kaskının altından çıkan saçları havada dalgalanıyordu. Harry göğsündeki yükseklikölçere göz attı. 3000 metrenin biraz yukarısını gösteriyordu.

Pilota “Tekrar sağ ol!” diye bağırdı. Pilot ona döndü. “Sorun değil, dostum! Marijuana tarlalarının fotoğrafını çekmekten çok daha iyi.”

Harry sağ ayağını dışarı çıkardı. Küçükken yaz tatilinde Andalsnes’e gidiş yolunda Gudbrandsdalen Vadisi’ni tırmanırlarken arabanın camını açıp elini “uçurmak” için dışarı çıkardığında da böyle hissederdi. Avucunu çevirdiğinde rüzgârın elini yakaladığı o anı anımsadı.

Uçağın dışında sıradışı bir rüzgâr vardı ve Harry ayağını desteğe doğru atarken zorlandı. İçinden tıpkı Joseph’in dediği gibi saydı: “Sağ ayak, sol el, sağ el, sol ayak.” Artık Joseph’in yanında dikiliyordu. Küçük bulut parçaları üzeri-

ne geldi, hızlanıp etraflarını sardı ve o anda gözden kayboldu. Altlarında yeşil, sarı ve kahverenginin farklı tonlarından oluşan yamalı bir yorgan uzanıyordu.

Joseph "Otel kaydı!" diye bağırdı kulağına.

Harry "Kayıt yapılıyor!" diye bağırdı ve kokpite kısa bir bakış attı. Pilot başparmağını kaldırarak işaret verdi. "Kayıt yapıldı!" Harry son kez Joseph'e baktı. Başında kask ve gözlük, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Harry destekten öne doğru ayrıldı ve sağ ayağını kaldırdı. "Hazır! Bir! İki! Üç! Atla!"

Ve artık havadaydı. Uçak dümdüz ilerlerken geriye çekiliyormuş gibi hissetti. Göz ucuyla uçağın döndüğünü görünce aslında dönenin kendisi olduğunu fark etti. Yeryüzünün yay gibi kıvrıldığı ve gökyüzünün giderek mavileştiği ufka baktı. Ta ki ufuk, Kaptan James Cook'un bu kıtaya gelmek için gemiyle aştığı Pasifik Okyanusu'nun açık mavisine karışana dek.

Joseph onu yakaladı ve Harry'yi düşüş için daha iyi bir pozisyona getirdi. Harry yükseklikölçere baktı. 2500 metredeydiler. Tanrım, daha önlerinde dünya kadar zaman vardı! Gövdesini büktü ve yarım bir dönüş yapmak için kollarını uzattı. Sanki Süpermen'di!

İleride, batı yönünde, üzerini kaplayan çok özel bir okaliptüs türünün yaydığı buhar yüzünden uzaktan mavi görünen Mavi Dağlar sıralanıyordu. Bunu ona Joseph söylemişti. Dağların ardında yarı göçebe olan yerli atalarının bir zamanlar yaşadığı toprakların başladığını da anlatmıştı. Orta Avustralya denen ve bu geniş kıtanın en büyük kısmını oluşturan o sonsuz ve kurak düzlükler şimdilerde hiçbir canlının hayatta kalamayacağı merhametsiz bir fırın gibi görülse de Joseph'in ataları beyazlar gelene kadar binlerce yıl burada yaşamayı başarmıştı.

Harry aşağı baktı. Öyle sakin ve boş görünüyordu ki hu-

zurlu ve iyi bir gezegene benziyordu. Yükseklikölçer 2000 metreyi gösteriyordu. Joseph başta konuştukları gibi onu bıraktı. Bunu yaparak eğitim kurallarını ciddi biçimde ihlal ediyorlardı ama buraya tek başlarına çıkıp atlayarak zaten tüm kuralları çiğnemişlerdi. Harry, Joseph'in kollarını yana açarak yatay bir hız kazanmasını ve sola doğru müthiş bir ivmeyle alçalmasını izledi.

Harry artık yalnızdı. Her zaman olduğumuz gibi. Yerden 1800 metre yükseklikte düşerken yalnız olmak çok daha iyi bir histi.

Kristin gri bir pazartesi sabahı bir otel odasında yapmıştı seçimini. Belki uyanmış, yeni günden daha başlamadan bıkmış, pencereden dışarısını izlemiş ve artık yettiğine karar vermişti. Nasıl bir ruh hali içinde olduğunu Harry bilmiyordu. İnsan ruhu derin, karanlık bir ormandı ve tüm kararlar yalnızken verilirdi.

1500 metre...

Belki de doğru seçimi yapmıştı. Boş hap şişesi, tereddüt etmediğini gösteriyordu en azından. Günün birinde ne de olsa mecburen sona ermeyecek, günün birinde o an gelip çatmayacak mıydı sanki? Yine de bu dünyadan farklı bir yolla göçmek istemek, içinde çok az insanın sahip olduğu bir kibri, bir zaafı barındırıyordu.

1300 metre...

Diğerlerinin ise sadece yaşamaya karşı zaafı vardı. Basit ve fazlasıyla anlaşılırdı. Belki o kadar da basit sayılmazdı ama o anda aşağısında gördüğü sadece buydu. Daha açık olmak gerekirse, 1000 metre aşağısında. Karnının sağındaki turuncu sapı tuttu, paraşütün ipini sertçe çekti ve saymaya başladı: "Bin bir, bin iki..."